virtual-project.eu

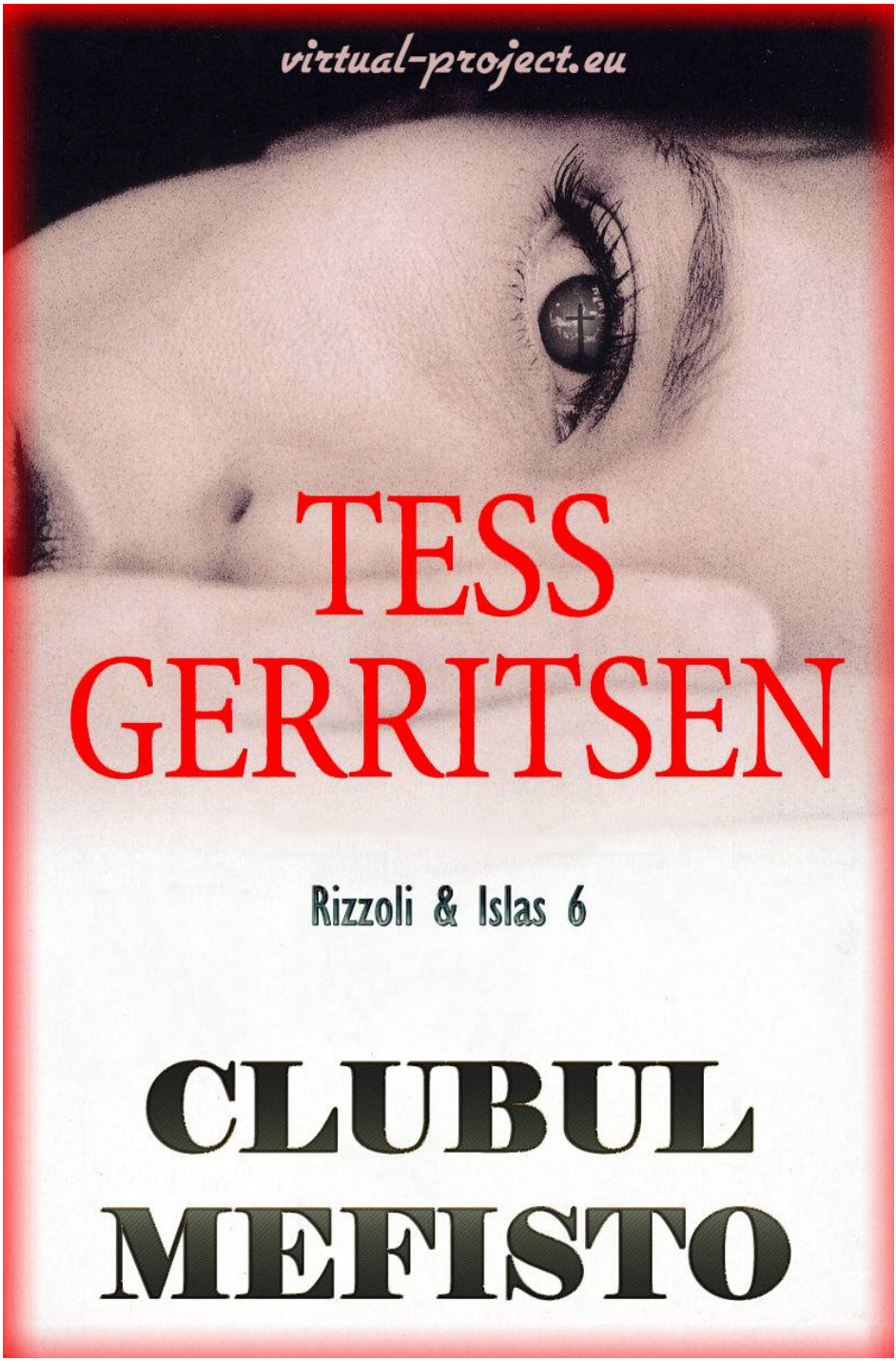

TESS GERRITSEN

Rizzoli & Islas 6

CLUBUL MEFISTO

TESS GERRITSEN

Seria
JANE RIZZOLI & MAURA ISLES

Volumul 6

CLUBUL MEFISTO

Original: *The Mefisto Club* (2006)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2008

MULȚUMIRI

Orice carte reprezintă o invitație de a scrie, o provocare de a urca un munte aproape inaccesibil. Indiferent cât de greu ar fi scrisul, mă simt consolată la gândul că toți colegii și prietenii mei minunați îmi sunt alături. Trebuie să adresez multe mulțumiri inegalabilei mele agente literare Meg Ruley și echipei de la Jane Rotrosen Agency. Recomandările voastre au fost precum o stea călăuzitoare. De asemenea, adresez mulțumiri uimitoarei mele editoare, Linda Marrow, care poate face orice scriitor să strălucească, Ginei Centrello, pentru entuziasmul dovedit de-a lungul anilor, și doamnei Gilly Hailparn, pentru atenția pe care mi-a acordat-o. Și, deși aflată dincolo de Atlantic, îi mulțumesc doamnei Selina Walker de la Transworld, care m-a încurajat neostenit.

Și, în cele din urmă, trebuie să mulțumesc persoanei care stă alături de mine încă de la început. Soțul meu Jacob știe cât de greu este să fii căsătorit cu cineva care scrie. Cu toate acestea, a rămas lângă mine.

„Și distrugeți toate spiritele celor desfrânați, și copiii veghetorilor, fiindcă aceștia au nedreptățit omenirea.”

Cartea lui Enoch X:15
Text evreiesc antic, datând din secolul 2 î.Hr.

• UNU

Arătau ca o familie perfectă.

Așa gândea băiatul care stătea lângă groapa care îl aștepta pe tatăl lui, în vreme ce el îl asculta pe preotul plătit cu ora rostind platitudini din Biblie. În acea zi călduroasă de iulie se adunase un grup restrâns de persoane ca să deplângă trecerea în neființă a lui Montague Saul, cel mult douăsprezece persoane, dintre care băiatul nu cunoștea nici jumătate. În ultimele șase luni fusese plecat la școala cu internat, iar acum îi vedea pe unii dintre acei oameni pentru prima oară. Majoritatea nu-i stârneau niciun interes.

Însă membrii familiei unchiului său… aceștia prezentau un interes deosebit pentru el. Meritau examinați.

Cu părul castaniu rărit, anunțând o chelire inevitabilă, subțirel și cu un aer de intelectual, sugerat de ochelarii cu lentile mari, doctorul Peter Saul semăna foarte mult cu Montague, fratele său decedat. Cu chipul rotund și dulce, Amy, soția lui, arunca mereu priviri neliniștite către nepotul de cincisprezece ani, de parcă abia ar fi așteptat să-și încolăcească brațele în jurul lui și să-l sufoce cu o strângere. Fiul lor, Teddy, de zece ani, era numai piele și os. O copie miniaturală a lui Peter Saul, având inclusiv ochelari cu lentile mari.

Și, în sfârșit, Lily, fiica lor. Șaisprezece ani.

Câteva șuvițe din părul ei scăpaseră din coada de cal, iar acum, din cauza arșiței, i se lipiseră de față. Părea să nu se simtă bine în rochia neagră și se legăna ca un cal nărăvaș, ba înainte, ba înapoi, de parcă s-ar fi pregătit să o ia la goană. Ca și cum ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, numai în cimitir nu, unde se vedea nevoită să gonească insectele ce bâzâiau în preajma ei.

„Par atât de normali, de comuni, gândea băiatul. Atât de diferiți față de mine.” Apoi, privirea lui Lily a întâlnit-o pe a lui, iar el a perceput o tresărire de uimire. De recunoaștere

reciprocă. În acea clipă, a simțit privirea ei pătrunzând în cele mai întunecate cotloane ale minții lui, examinând toate locșoarele tainice pe care nu le mai explorase nimeni până atunci. Pe care el le ascunsese de toți.

Tulburat, s-a uitat în altă parte. S-a concentrat asupra celorlalți oameni aflați în jurul mormântului. Menajera tatălui său. Avocatul. Cei doi vecini de alături. Simple cunoștințe care veniseră acolo dintr-un sentiment de respect, nu din afecțiune. Aceștia îl cunoșteau pe Montague Saul doar ca savant tăcut, care abia revenise din Cipru, care-și petrecea zilele făcându-și de lucru cu cărți, hărți și cioburi de vase. Nu-l cunoșteau cu adevărat. Așa cum nu-i cunoșteau nici fiul.

Într-un târziu, s-a încheiat și serviciul religios, iar cei strânși acolo s-au îndreptat spre băiat – asemenea unei amibe care se pregătea să îl înghită cu compasiune – să-i spună ce rău le părea că el își pierduse tatăl. Și așa mai departe, după mutarea în Statele Unite.

— Bine măcar că aici ai o familie care să te ajute, i-a spus preotul.

„Familie? Da, presupun că oamenii ăștia fac parte din familia mea”, și-a zis băiatul, în vreme ce micuțul Teddy s-a apropiat sfios, împins în față de mama lui.

— Acum o să-mi fii frate, a zis Teddy.

— Zău?

— Mama spune că ți-a pregătit o cameră. Lângă a mea.

— Dar eu o să rămân aici. În casa tatălui meu.

Nedumerit, Teddy s-a uitat la mama lui.

— Nu merge acasă la noi?

Amy Saul s-a grăbit să spună:

— Dragul meu, dar nu poți locui singur. Ai doar cincisprezece ani. Poate o să-ți placă atât de mult în Purity, încât vei dori să stai la noi.

— Școala mea e în Connecticut.

— Adevărat, dar anul școlar s-a încheiat deja. În septembrie, dacă vrei să te întorci la internat, nu se va opune nimeni. Dar în cursul verii vei locui la noi.

— N-o să fiu singur aici. O să vină mama după mine.

Aceste vorbe au fost urmate de o tăcere lungă. Amy și Peter s-au uitat unul la altul, iar băiatul a ghicit ce gândea fiecare. „Dar mama lui l-a abandonat de mult.”

— Va veni după mine, a insistat el.

— Fiule, o să mai discutăm despre asta, i-a zis cu calm unchiul Peter.

•

În cursul nopții, a rămas treaz în patul lui din casa tatălui său și i-a ascultat pe mătușa și pe unchiul său vorbind domol în biroul de la parter. Același birou în care Montague Saul trudise în ultimele luni să traducă textele scrise pe fragmente fragile de papirus. Același birou unde, în urmă cu cinci zile, tatăl lui suferise un atac de apoplexie și se prăbușise la masa de lucru. Oamenii aceia nu aveau ce căuta acolo, printre lucrurile neprețuite ale tatălui său. Erau niște invadatori în acea casă.

— E doar un copil, Peter. Are nevoie de o familie.

— Dar nu-l putem lua cu forța la Purity dacă el nu vrea să meargă cu noi.

— Când ai doar cincisprezece ani, nu ai niciun cuvânt de spus în această privință. Adulții trebuie să ia hotărârile.

Băiatul s-a ridicat din pat și s-a strecurat afară din cameră. A coborât tiptil până la jumătatea scării ca să audă mai bine ce discutau cei doi.

— Și, serios, câți adulți a cunoscut până acum? Fratele tău nu prea intra în categoria asta. Era vârât până la urechi în veșmintele mumiilor lui, încât nici nu cred că a observat că în preajma lui era un copil.

— Nu-i frumos să vorbești așa, Amy. Fratele meu a fost un om bun.

— Bun, dar nu cu picioarele pe pământ. Nu înțeleg, ce fel de femeie este aceea care să vrea un copil cu el? Iar apoi a plecat, lăsându-l pe Monty să-l crească pe băiat de unul singur? Nu pricep ce femeie este în stare să facă așa ceva.

— Monty nu l-a crescut deloc rău. Băiatul ia numai note mari la școală.

— După tine, așa se apreciază dacă un tată e bun sau nu?

Doar după notele pe care le ia băiatul?

— Dar e și un tânăr echilibrat. N-ai remarcat cât de bine s-a stăpânit la slujba religioasă?

— E inert, Peter. Ai observat pe fața lui măcar o singură expresie?

— Și Monty era la fel.

— Adică, rece, la asta te referi?

— Nu, rațional. Logic.

— Dar, dincolo de toate astea, *știi* că băiatul suferă probabil. Mă apucă plânsul când mă gândesc câtă nevoie are de mama lui în aceste momente. E ciudat cum insistă că ea se va întoarce, când, de fapt, știe că nu se va întâmpla așa ceva.

— Nu avem de unde să știm.

— Nici măcar n-o cunoaștem pe femeia aceea! Monty doar ne-a scris din Cairo într-o zi să ne anunțe că are un fiu. La câte știm noi, putea să-l fi găsit printre trestii, ca pe Moise.

Băiatul a auzit podeaua scârțâind deasupra lui și a aruncat o privire spre capul scării. A rămas uimit văzând-o pe verișoara lui Lily uitându-se la el cu ochi mari peste balustradă. Îl urmărea, examinându-l, de parcă ar fi fost o creatură exotică pe care n-o mai întâlnise până atunci, și încerca să stabilească dacă era primejdioasă.

— Aha! a zis mătușa Amy. Deci ești treaz!

Unchiul și mătușa tocmai ieșiseră din birou și stăteau la picioarele scării, uitându-se în sus, către el. Păreau oarecum tulburați, gândindu-se că există posibilitatea ca el să le fi surprins toată discuția.

— Te simți bine, dragul meu? l-a întrebat mătușa Amy.

— Da, mătușă.

— E foarte târziu. Ce-ar fi să te duci la culcare?

Însă el nu s-a clintit. O vreme a rămas nemișcat pe trepte, întrebându-se cum avea să fie să locuiască împreună cu acești oameni. Ce ar putea învăța de la ei. Poate vara ar deveni mai interesantă, până când avea să vină mama după el.

— Mătușă Amy, a zis el, m-am hotărât.

— În legătură cu ce?

— Cu vacanța și cu locul unde aș vrea să o petrec.

Ea s-a gândit că avea să primească o veste neplăcută.

— Te rog să nu te pripești! Avem o casă drăguță, pe marginea lacului, și vei avea propria cameră. Măcar vino în vizită, și după aceea te hotărăști.

— Dar m-am hotărât deja să stau cu voi.

Deconcertată, mătușa lui a amuțit o clipă. Apoi fața i s-a luminat într-un zâmbet și s-a grăbit să urce treptele până la el ca să-l strângă în brațe. Mirosea a săpun Dove și a șampon Breck. Atât de comun, de banal. Apoi, zâmbind larg, unchiul Peter l-a bătut afectuos pe umăr, acela fiind modul lui de a-l saluta pe noul fiu. Fericirea lor i-a amintit de o gogoașă umflată și lipicioasă de vată de zahăr pe băț, absorbindu-l în acel univers în care nu existau decât iubire, lumină și râsete.

— Copiii se vor bucura că mergi cu noi! a spus Amy.

El și-a aruncat ochii spre capul scării, dar Lily nu mai era acolo. Se strecurase nebăgată în seamă. „Va trebui să nu o scap din ochi, și-a zis el, pentru că ea e deja cu ochii pe mine.”

— Acum faci parte din familia noastră, a spus Amy.

În timp ce urcau treptele împreună, i-a povestit de planurile ei pentru vară. De locurile în care aveau să-l ducă, de felurile speciale de mâncare pe care avea să le gătească pentru el când vor ajunge acasă. Părea fericită, ba chiar ametită de fericire, ca o mamă care are încă un copil.

Amy Saul nu avea habar ce anume vor duce acasă.

• DOI

DOISPREZECE ANI MAI TÂRZIU.

Poate făcea o greșeală.

Doctor Maura Isles s-a oprit o clipă în fața ușilor Bisericii Doamnei Noastre a Luminii Divine, ezitând să intre. Credincioșii erau deja înăuntru, iar ea rămăsese singură în noapte, în vreme ce fulgii de zăpadă cădeau foșnind pe capul ei descoperit. Prin ușile închise ale bisericii a auzit organista cântând *Adeste Fidelis,* și și-a dat seama că toată lumea se așezase. Dacă avea de gând să li se alăture, era momentul să intre.

A șovăit, pentru că nu-și avea cu adevărat locul printre credincioșii care frecventau acea biserică. Însă muzica o atrăgea, la fel și promisiunea căldurii și a mângâierii oferite de ritualurile familiare. Afară, în strada întunecată, era singură. Iar asta, chiar în Ajunul Crăciunului.

A urcat treptele și a intrat.

Până și la acea oră târzie, stranele erau pline de familii și de copii somnoroși care fuseseră sculați din pat pentru a participa la slujba de la miezul nopții. Sosirea ei întârziată a atras câteva priviri, iar când s-au stins și ultimele acorduri din *Adeste Fidelis,* ea s-a strecurat și s-a așezat pe prima bancă liberă, chiar în partea din spate a bisericii. Aproape imediat, a trebuit să se ridice, rămânând în picioare împreună cu restul credincioșilor, pentru că începuse cântecul de intrare. Părintele Daniel Brophy s-a apropiat de altar și a făcut semnul crucii.

— Bunătatea și pacea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și Domnul Isus Hristos să pogoare asupra voastră, a zis el.

— Și asupra ta, a murmurat Maura, alături de enoriași. Chiar și după atâția ani petrecuți departe de biserică, răspunsurile îi veneau firesc pe buze, imprimate de slujbele de

duminică la care mersese în copilărie. „Doamne, îndură-te de noi! Doamne, îndură-te de noi! Doamne, îndură-te de noi!”

Cu toate că Daniel nu își dăduse seama că ea era în biserică, Maura și-a abătut atenția asupra lui. Asupra părului negru, asupra gesturilor pline de grație, asupra vocii pline, de bariton. În acea noapte avea să îl urmărească fără nicio rușine, fără să se jeneze. În acea noapte avea dreptul să se uite.

— Adu-ne bucuria eternă în regatul raiului, unde sălășluiește El cu tine și cu Sfântul Duh, un Dumnezeu pe veci.

Așezându-se la loc pe bancă, Maura a auzit accese înăbușite de tuse și scâncete de copii obosiți. Flăcările lumânărilor tremurau pe altar în semn de sărbătorire a luminii și a speranței în acea noapte de iarnă. Daniel a început să citească:

— „Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.”{1}

„Din Luca, s-a gândit Maura, recunoscând pasajul. Luca, doctorul.”

— „Și acesta va fi semnul: veți găsi un prunc înfășat…”{2}

Apoi Daniel, văzând-o pe Maura, s-a oprit brusc. Iar ea s-a gândit: „E chiar așa o surpriză să mă vezi aici, Daniel?”

El și-a dres glasul, s-a uitat spre notițe și a continuat să citească:

— „Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.”

Deși Daniel știa acum că ea se așezase printre enoriași, privirea lui nu a mai întâlnit-o pe a ei. Nici cât s-a intonat *Cantate Domino* și *Dies Sanctificatus,* nici în timpul colectei ori a liturghiei cuminecăturii. În timp ce persoanele din jurul ei s-au ridicat în picioare și au pășit în față, pentru a primi sfânta împărtășanie, Maura a rămas pe bancă. Dacă nu crezi, ar fi o ipocrizie să primești cuminecătura și să sorbi din vinul sfințit.

„Atunci, ce caut aici?”

Cu toate acestea, a rămas și la riturile de încheiere a slujbei, binecuvântarea și despărțirea.

— Mergeți în pacea lui Hristos!

Odată slujba terminată, oamenii au început să iasă din biserică, încheindu-și paltoanele și trăgându-și mănușile. Și

Maura s-a ridicat și tocmai ieșea pe interval, când l-a zărit pe Daniel încercând să-i atragă atenția, implorând-o din priviri să nu plece. S-a așezat la loc, conștientă că oamenii care treceau prin dreptul băncii ei o studiau. Știa ce vedeau ori ce-și închipuiau: o femeie singură, dornică să audă cuvintele de mângâiere ale preotului în noaptea de Crăciun.

Sau vedeau oare mai mult decât atât?

Ea nu le-a răspuns la priviri. Pe măsură ce biserica s-a golit, a rămas cu ochii ațintiți în față, concentrându-se cu stoicism asupra altarului, gândind: „E târziu și ar trebui să mă duc acasă. Nu știu dacă e bine să mai stau".

— Bună, Maura.

Femeia a ridicat ochii și a răspuns privirii lui. Biserica nu se golise de tot. Organista își strângea partiturile, iar câțiva membri ai corului își îmbrăcau paltoanele, însă în acel moment Daniel își concentrase atenția asupra Maurei, ca și cum ea ar fi fost singura persoană din încăpere.

— A trecut multă vreme de când nu ai mai venit pe aici, a zis el.

— Așa este.

— Din august, adevărat?

„Deci și tu ai ținut socoteala."

El s-a lăsat pe bancă, alături de ea.

— Mă surprinde să te văd aici.

— La o adică, e Crăciunul.

— Dar tu nu crezi în asta.

— Încă-mi plac slujbele. Cântecele.

— Acesta a singurul motiv pentru care ai venit? Să cânți câteva imnuri? Să rostești de câteva ori „Amin" și „Slavă lui Dumnezeu"?

— Am vrut să ascult niște muzică. Să stau printre oameni.

— Să nu-mi spui că ești singură în noaptea asta.

Ea a ridicat din umeri, apoi a pufnit în râs.

— Doar mă știi, Daniel. Nu mă omor după petreceri.

— Mă gândeam doar… Adică, am presupus că…

— Ce anume?

— Că ești cu cineva. Mai ales în noaptea asta.

„Sunt. Cu tine.”

Amândoi au amuțit văzând organista apropiindu-se pe interval, cărându-și sacoșa cu notele.

— Noapte bună, părinte Brophy.

— Noapte bună, doamnă Easton. Mulțumesc pentru recitalul încântător.

— Cu plăcere.

Femeia i-a mai aruncat o ultimă privire cercetătoare Maurei, apoi și-a continuat drumul spre ușă. Au auzit ușa închizându-se, și au rămas în sfârșit singuri.

— De ce a durat atât de mult? a întrebat-o el.

— Păi, știi cum e când te ocupi de morți. Niciodată nu termini. În urmă cu câteva săptămâni, unul dintre patologii noștri s-a internat pentru o operație la coloană, iar noi ceilalți trebuie să-l suplinim. Am fost ocupată, asta-i tot.

— Dar puteai da un telefon.

— Da, știu.

Și el putea telefona, dar n-a făcut-o. Daniel Brophy nu trecea niciodată granița, și, probabil, asta era bine – ea s-a luptat cu ispite cât pentru amândoi.

— Și ce-ai mai făcut în ultima vreme? l-a întrebat ea.

— Ai auzit de atacul de inimă suferit de părintele Roy luna trecută, nu? I-am luat locul în calitate de capelan al poliției.

— Mi-a zis detectivul Rizzoli.

— Am fost la locul crimei de acum câteva săptămâni din Dorchester. Când a fost împușcat un ofițer de poliție. Te-am văzut acolo.

— Eu, nu. Trebuia să-mi dai măcar bună ziua.

— Păi, erai ocupată. Foarte concentrată, ca de obicei. A zâmbit. Nici n-ai idee cât de îndârjită poți să pari, Maura. Știai asta?

Ea a râs scurt.

— Poate că asta e problema mea.

— Problemă?

— Sperii bărbații.

— Pe mine nu m-ai speriat.

„Dar cum aș putea? a gândit ea. Tu nu te lași cucerit.”

Apoi, în mod deliberat, s-a uitat la ceas și s-a ridicat în picioare.

— E foarte târziu și ți-am răpit deja prea mult timp.

— Nu am nicio treabă urgentă, a zis el și a condus-o spre ușă.

— Ai o turmă întreagă de suflete de care să te ocupi. Și mai e și Crăciunul.

— Cred că ți-ai dat seama că nici eu nu am unde să mă duc în noaptea asta.

Ea s-a oprit o clipă și s-a întors cu fața spre el. Au rămas singuri în biserică, inspirând mirosul de ceară arsă și de tămâie, arome familiare care readuceau în memorie alte sărbători de Crăciun din copilărie, alte slujbe ca aceea. Zile când intrarea într-o biserică nu provoca vârtejul de sentimente pe care îl trăia acum.

— Noapte bună, Daniel, a zis ea și s-a întors spre ușă.

— O să mai treacă patru luni până te voi vedea din nou? a întrebat el, ridicând puțin glasul, pentru că ea se îndepărtase deja.

— Nu știu.

— Mi-e dor de conversațiile noastre, Maura.

Pregătită să deschidă ușa, ea a șovăit din nou.

— Și mie. Poate de aceea n-ar trebui să mai stăm de vorbă.

— Nu avem de ce să ne rușinăm.

— Deocamdată, a spus ea încet, fără să se uite la el, ci la ușa grea din lemn sculptat, care stătea între ea și libertate.

— Maura, să nu lăsăm lucrurile să rămână așa între noi. Nu există niciun motiv să nu putem menține un fel de…

Apoi a amuțit brusc.

Telefonul ei mobil tocmai suna.

Ea l-a scos din poșetă. La acea oră, un apel nu putea însemna nimic bun. În timp ce a răspuns la telefon, a simțit ochii lui Daniel ațintiți asupra ei și fiorul provocat de acea privire.

— Doctor Isles, a spus ea, cu glas nefiresc de glacial.

— Crăciun fericit, a zis detectivul Jane Rizzoli. Mă surprinde că nu ești acasă. Am încercat întâi acolo.

— Am venit la slujba de la miezul nopții.

— Mamă, e deja unu. Încă nu s-a terminat?

— Ba da, Jane, și tocmai mă pregăteam să plec, a spus Maura, pe un ton care descuraja orice alte întrebări. Ce mi-ai pregătit? a întrebat ea – știa deja că acel apel nu era doar din curtoazie, ci o convocare.

— Adresa e Prescott Street numărul 210, East Boston. O reședință. Eu și Frost suntem aici de o jumătate de oră.

— Amănunte?

— Avem o victimă, o tânără.

— Omucidere?

— Da.

— Pari foarte convinsă.

— O să te convingi și tu când sosești.

A închis, și a descoperit că Daniel încă o urmărea. Pierduseră însă momentul pentru a-și asuma riscuri, pentru a spune lucruri pe care le-ar fi putut regreta amândoi. Între ei se interpusese din nou moartea.

— Trebuie să te duci la treabă?

— Sunt de serviciu în noaptea asta. Și-a vârât telefonul înapoi în poșetă. Cum nu am pe nimeni din familie în oraș, m-am oferit voluntară.

— Chiar în noaptea asta?

— De fapt, pentru mine nu contează că e Crăciunul.

Și-a încheiat paltonul până la guler și a ieșit din clădire, în plină noapte. El a urmat-o până afară, și, în timp ce ea mergea prin zăpada proaspăt căzută până la mașină, cu veșmântul alb fluturând în vânt, a rămas să o urmărească de pe trepte. Aruncând o privire peste umăr, ea l-a văzut cum a ridicat o mână în semn de rămas-bun.

În timp ce mașina se îndepărta, el a continuat să fluture mâna.

• TREI

Girofarurile albastre ale celor trei mașini de patrulă pulsau prin filigranul creat de căderea fulgilor de zăpadă, anunțându-i pe toți cei care se apropiau: „Aici s-a petrecut ceva, ceva îngrozitor”. Când și-a parcat automobilul Lexus în apropierea unui troian de zăpadă, ca să le facă loc și altor vehicule, Maura a simțit cum bara de protecție față se freacă de gheață. La acea oră, de Crăciun, singurele vehicule care ar mai fi putut să apară pe strada îngustă erau cele care făceau parte, la fel ca al ei, din anturajul morții. I-a luat o clipă să-și facă puțin curaj gândindu-se la orele epuizante care o așteptau, simțindu-și ochii deja obosiți hipnotizați de luminile pâlpâitoare. A avut senzația că mâinile și picioarele i-au amorțit; circulația sangvină începuse să se lenevească. „Trezește-te, și-a spus ea. E timpul să treci la treabă!”

A coborât din mașină, și rafala neașteptată de vânt înghețat a alungat somnul din mintea ei. A pășit prin pudra proaspăt depusă, iar fulgii s-au ridicat ca niște pene albe dinaintea cizmelor ei. Cu toate că era ora unu și jumătate, ferestrele câtorva case modeste de pe stradă erau luminate și printr-una dintre ele, decorată cu desene înfățișând reni zburând și batoane de dulciuri, a văzut silueta unui vecin curios care se uita din căldura căminului în noaptea ce nu mai era nici tăcută, nici sfântă.

— A, doctor Isles? a exclamat un polițist de patrulare, unul mai în vârstă, pe care ea l-a recunoscut vag. Era însă evident că omul știa precis cine era ea. Cum de-ați avut așa noroc într-o seară ca asta?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, domnule polițist.

— Înseamnă că amândoi am tras un bilet nenorocos, a zis omul și a pufnit în râs. Al naibii de fericit Crăciun mai avem.

— Detectivul Rizzoli e înăuntru?

— Da, ea și Frost au început să filmeze. A făcut apoi semn spre o reședință unde toate luminile erau aprinse, o casă

semănând cu o cutie, îngrămădită într-un șir de clădiri destul de atinse de vreme. Cred că au terminat și a venit rândul dumneavoastră.

Niște icnete îndesate au făcut-o să se uite spre stradă, unde o femeie blondă stătea încovoiată, ținându-și paltonul strâns în jurul trupului, ca să nu-și stropească poalele în vreme ce vărsa în troianul de zăpadă.

Polițistul a pufnit cu oarecare dispreț. Apoi a murmurat către Maura:

— Doamna aceea are să devină un detectiv *pe cinste* la Omucideri. A apărut aici de parcă făcea parte din distribuția filmului *Cagney și Lacey*. S-a apucat să ne pună la punct. Da, făcea pe dura. Apoi a intrat în casă, a aruncat o privire, după care a ajuns imediat afară ca să-și verse și mațele, a zis el și a izbucnit în râs.

— N-am mai văzut-o. E de la Omucideri?

— Am auzit că a fost transferată acolo de la Narcotice și Moravuri. Sclipitoarea idee a comisarului-șef de a promova femeile, a zis el, clătinând din cap. Nu rezistă mult aici. Eu așa simt.

Femeia detectiv s-a șters la gură și a pornit nesigură către treptele ce dădeau spre verandă, dar a simțit cum i se înmoaie picioarele și s-a lăsat la pământ.

— Alo! Doamnă *detectiv*! a strigat polițistul. Vă rog să vă îndepărtați de scena crimei. Dacă mai vărsați, măcar nu o faceți în locurile de unde se colectează probe.

Un polițist mai tânăr, care stătea în apropiere, s-a apucat de chicotit.

Detectiva a tresărit și s-a ridicat, lumina albastră și stroboscopică ce i-a luminat brusc fața accentuându-i aerul de suferință.

— O să mă duc să stau câteva minute în mașină, a murmurat ea.

— Da. Bună idee, doamnă.

Maura a urmărit-o retrăgându-se în adăpostul oferit de vehicul. Ce orori avea să vadă în interiorul casei?

— Doamnă doctor, a strigat spre ea detectivul Barry Frost,

care tocmai ieșise din casă și stătea pe verandă, zgribulit, purtând doar o geacă. Părul blond îi stătea răsculat, de parcă tocmai ar fi căzut din pat. Deși întotdeauna pământiu la față, lumina gălbuie îi dădea o paloare și mai bolnăvicioasă decât de obicei.

— Am înțeles că lucrurile arată foarte rău înăuntru, a spus ea.

— Nu e chiar ceea ce ai vrea să vezi de Crăciun. M-am gândit să ies și să mai iau o gură de aer.

Maura s-a oprit la poalele scării, observând vălmășagul de urme de tălpi imprimate pe veranda presărată de zăpadă.

— Pot să trec pe acolo?

— Da. Toate urmele alea sunt lăsate de polițiștii din Boston.

— N-ați găsit urme plantare?

— Nu mare lucru.

— Cum adică, înseamnă că făptașul a zburat pe fereastră?

— S-ar părea că a șters orice urmă. Încă se văd semnele de măturare.

Ea s-a încruntat.

— Criminalul a acordat atenție tuturor amănuntelor.

— Așteaptă până vezi ce e înăuntru.

A urcat treptele, apoi și-a tras învelitoarea de protecție peste încălțăminte și și-a pus mănuși. De aproape, Frost arăta chiar mai rău, având chipul uscățiv și lipsit de orice culoare. Însă, după ce a inspirat de câteva ori, s-a oferit cu un gest ezitant:

— Te conduc eu înăuntru.

— Nu, rămâi aici cât e nevoie. O să mă îndrume Rizzoli.

El a dat din cap, dar fără să se uite la ea; se holba spre stradă, arătând ca un tip care încearcă din răsputeri să nu verse ceea ce tocmai a mâncat. Maura l-a lăsat să-și continue bătălia și a dus mâna spre clanță. Era deja pregătită pentru ceea ce putea fi mai rău. Cu doar câteva clipe în urmă, își făcuse apariția, la capătul puterilor, scuturând din cap în încercarea de a se trezi; acum simțea încordarea care-i vibra ca un curent prin tot corpul.

A păşit în casă. S-a oprit o clipă în prag, cu pulsul accelerat, şi a contemplat o scenă câtuşi de puţin alarmantă. Podeaua din stejar din holul de la intrare era uzată binişor. Din prag, a văzut până în camera de zi, care era mobilată cu piese ieftine, disparate, care nu se potriveau: o canapea cu şezutul deformat şi căzut, un fotoliu gonflabil, un corp de bibliotecă din plăci de PFL asamblat de un amator şi cărămizi din beton. Deocamdată, nimic care să urle că acea încăpere a devenit *locul crimei.* Oroarea urma să apară curând; ştia că o pândeşte din acea casă, pentru că îi văzuse reflectarea în ochii lui Barry Frost şi în faţa lividă a femeii detectiv.

A traversat camera de zi, ajungând în sufragerie, unde a remarcat patru scaune în jurul unei mese din pin. Însă privirea ei nu s-a concentrat asupra mobilierului, ci asupra aranjamentului care fusese pregătit, ca pentru o masă în familie. O cină pentru patru persoane.

Una dintre farfurii avea un şervet de pânză pus deasupra, iar ţesătura era împroşcată de picături mărunte de sânge. Cu o mişcare delicată, a întins mâna spre şervet. Ridicându-l de un colţ, a aruncat o privire dedesubt, la ceea ce se găsea pe farfurie. Instantaneu, a dat drumul şervetului şi s-a tras înapoi, împiedicându-se şi scoţând un gâfâit de uimire.

— Înţeleg că ai descoperit mâna stângă, a auzit ea o voce.

Maura s-a răsucit.

— M-ai speriat de moarte.

— Chiar vrei să te sperii ca lumea? a întrebat-o detectivul Jane Rizzoli. Vino cu mine!

S-a răsucit şi a condus-o pe Maura pe hol. La fel ca Frost, Jane arăta de parcă ar fi fost dată jos din pat cu forţa. Pantalonii îi erau boţiţi, iar părul negru şi sârmos i se încâlcise. Spre deosebire de Frost, ea se mişca fără nicio dificultate, iar încălţămintea acoperită cu învelitoarea de hârtie fâşâia pe lemnul podelei. Dintre toţi detectivii care apăreau cu regularitate în sala de autopsie, Jane era de obicei aceea care ajungea de cele mai multe ori până în apropierea mesei, aplecându-se peste ea, ca să vadă mai bine, iar acum nu şovăia defel în timp ce se deplasa de-a lungul holului.

Maura a fost aceea care a rămas în urmă, având privirea atrasă de picăturile de sânge care se înșirau pe podea.

— Rămâi pe partea asta, a spus Jane. Avem aici niște urme neclare de pantofi, care merg în ambele direcții. S-ar părea că sunt niște pantofi sport, de atletism. Acum urmele s-au uscat, dar n-aș vrea să se șteargă.

— Cine ne-a mobilizat?

— A fost un telefon dat la poliție. Imediat după miezul nopții.

— De unde?

— Din această locuință.

Maura s-a încruntat.

— Victima? A încercat să ceară ajutor?

— Nu s-a auzit nicio voce. Cineva a format numărul operatoarei care răspunde la apelurile de urgență și a lăsat receptorul fără să-l mai pună în furcă. Prima mașină de patrulare a ajuns aici la zece minute după acel apel. Polițistul a găsit ușa descuiată, a intrat în dormitor și a ieșit aproape imediat.

Jane s-a oprit în fața unei uși și a aruncat o privire peste umăr, către Maura. O privire de avertisment. „De aici încolo, treburile devin neplăcute."

„Mâna retezată mi-a fost îndeajuns."

Jane s-a tras deoparte ca să o lase pe Maura să examineze dormitorul. Nu a văzut victima; doar sângele. Organismul uman conține în medie aproximativ cinci litri de sânge. Același volum de vopsea roșie ar putea acoperi în întregime suprafața unei camere mici. Când a privit pe ușa deschisă, a rămas deconcertată văzând dâre de o extravaganță ieșită din comun, sugerând niște ghirlande azvârlite de mâna cuiva jucăuș pe pereții albi, peste piesele de mobilier și peste cearșafuri.

— Sânge arterial, a zis Rizzoli.

Maura s-a mulțumit să confirme cu un gest din cap, rămânând tăcută, în vreme ce privirea ei a urmat arcele de stropi, descifrând o poveste de groază scrisă cu roșu pe pereți. Când era studentă, trebuise să facă practică la un serviciu de

urgență și văzuse cum victima unei împușcături pierduse sânge cât se afla pe masa de operație. Din cauza presiunii sangvine care scădea mereu, într-o încercare disperată de a rezolva situația, chirurgul rezident făcuse o laparotomie, sperând să țină sub control hemoragia internă. Deschisese abdomenul victimei, dând naștere unei fântâni arteziene de sânge arterial care țâșnise brusc din aorta ruptă, împroșcându-i pe medici pe fețe și pe halate. În acele ultime secunde de agitație dementă, în vreme ce extrăgeau sângele prin aspirare și plasau prosoape sterile în cavitatea abdominală, Maura nu văzuse nimic altceva decât sânge. Strălucirea lui mată, mirosul ca de carne. Băgase mâna în abdomenul deschis pentru a extrage un depărtător al peretelui abdominal, iar căldura care pătrunsese prin mânecile halatului îi dăduse o senzație de alinare, ca o baie fierbinte. În ziua aceea, în sala de operații, Maura văzuse jetul îngrozitor pe care îl poate crea chiar și o tensiune arterială slabă.

Acum, când își plimba privirea de-a lungul pereților dormitorului, tot sângele, care derula povestea ultimelor secunde de viață ale victimei, îi reținea atenția. „Când s-a făcut prima tăietură, inima victimei încă bătea, dând naștere presiunii arteriale.” Acolo, deasupra patului, lovise primul jet, cu forța unui glonț pornit dintr-o mitralieră, descriind un arc pe perete. După cele câteva bătăi viguroase de inimă, jetul slăbise în intensitate, și arcele începuseră să mai coboare. Organismul încercase să compenseze presiunea în scădere, arterele se contractaseră, iar pulsul se iuțise. Însă, cu fiecare bătaie, sângele se împuținase, ceea ce grăbise instalarea morții. Când, într-un târziu, presiunea scăzuse de tot, iar inima se oprise, nu mai rămăseseră jeturi, ci doar un firicel de sânge care se scursese alene. Aceea era moartea pe care Maura a văzut-o scrisă pe pereți și pe pat.

Apoi privirea i s-a oprit, țintuită de ceva ce aproape că-i scăpase printre dârele și picăturile de sânge. Iar acel lucru a făcut-o să simtă un fior care i-a gâdilat neplăcut părul de la ceafă. Pe perete, desenate cu sânge, se vedeau trei cruci răsturnate. Iar dedesubt, câteva simboluri greu de descifrat:

— Ce înseamnă asta? a întrebat Maura încet.

— Nu știm. Am încercat și noi să găsim o explicație.

Maura nu a reușit să-și mute privirea de la literele mânjite pe perete. A simțit un nod în gât.

— Ce naiba avem aici?

— Așteaptă până vezi și restul. Jane a dat roată patului, ajungând de cealaltă parte, și a arătat cu degetul spre podea. Victima e chiar aici. De fapt, în mare parte.

Maura a putut vedea femeia abia după ce a ocolit patul. Dezbrăcată, zăcea pe spate. Pierderea de sânge făcuse ca pielea să capete o culoare ca de alabastru, iar Maura și-a amintit brusc de o vizită făcută la British Museum, unde văzuse expuse zeci de fragmente de statui din epoca romană. Trecerea veacurilor ciobise marmura, crăpând capete, frângând brațe, până când statuile deveniseră niște torsuri fără chip, anonime. Același lucru a văzut când privirea i-a căzut asupra cadavrului. O Venus spartă. Fără cap.

— S-ar părea că a fost ucisă aici, pe pat, a spus Jane. Așa se explică jeturile de pe peretele acela și tot sângele care s-a scurs în saltea. Apoi a tras-o pe podea, poate pentru că avea nevoie de o suprafață tare, pe care să termine tăierea. Jane a suspinat lung și s-a întors, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor, nemaifiind în stare să se uite la cadavru.

— Ai spus că primei mașini de patrulare i-au trebuit zece minute ca să ajungă aici după acel apel la poliție, a zis Maura.

— Întocmai.

— Ceea ce s-a întâmplat aici – amputările, detașarea capului –, toate astea au luat mai mult de zece minute.

— Ne-am dat seama de asta. Nu cred că apelul a fost dat de victimă.

Scârțâitul podelei le-a făcut pe amândouă să se întoarcă. L-au văzut pe Barry Frost în cadrul ușii, lăsând impresia că nu era prea dornic să pășească înăuntru.

— Au sosit cei de la laboratorul criminalistic, le-a anunțat el.

— Spune-le să intre. Jane a tăcut o clipă. Văd că nu arăți prea grozav.

— Ba eu cred că am rezistat destul de bine. Având în vedere ce-i aici.

— Kassovitz cum se mai simte? A terminat de vărsat? Am avea nevoie de ajutor aici.

Frost a clătinat din cap.

— A rămas în mașină. Nu cred că rezistă să vadă și asta. Mă duc să-i chem pe cei de la laborator.

— Spune-i să fie mai curajoasă, ce Dumnezeu!? a strigat Jane după Frost, care tocmai ieșea din încăpere. Nu-mi place când femeile mă lasă baltă. Uite așa ne alegem cu un prost renume.

Privirea Maurei a revenit la torsul de pe podea.

— Ați găsit…?

— Restul? a zis Jane. Da. Ai văzut deja mâna stângă. Cea dreaptă e în cadă. Iar acum, cred că a venit momentul să-ți arăt bucătăria.

— Ce-ați găsit acolo?

— Alte surprize, a spus Jane, și a traversat încăperea, pornind spre hol.

Întorcându-se să o urmeze, Maura și-a surprins imaginea în oglinda din dormitor. A remarcat în treacăt ochii obosiți și părul moale, lipit de cap, ud de la fulgii topiți.

Dar nu imaginea propriului chip a făcut-o să înghețe.

— Jane, a șoptit ea. Uită-te la asta!

— La ce anume?

— Pe oglindă. Simbolurile.

Maura s-a întors și a privit fix la scrisul de pe perete.

— Vezi? E imaginea pe dos! Acelea nu sunt simboluri, ci

litere, care se pot citi doar în oglindă.

Jane s-a uitat la perete, apoi în oglindă.

— Acela e un cuvânt?

— Da. Se citește Peccavi.

Jane a clătinat din cap.

— Chiar și așa, tot nu-mi spune nimic.

— E-n latină, Jane.

— Și ce-nseamnă?

— „Am păcătuit.”

Vreme de o clipă, cele două femei s-au privit lung. Apoi, Jane a pufnit pe neașteptate în râs.

— Mda, halal confesiune. Crezi că un asemenea păcat se șterge cu câteva rugăciuni către Fecioara Maria?

— Poate că acest cuvânt nu se referă la ucigaș. Poate are legătură cu victima. S-a uitat la Jane. „Am păcătuit.”

— Pedeapsă, a zis Jane. Răzbunare.

— Un posibil motiv. Femeia a făcut ceva care l-a înfuriat pe ucigaș. A păcătuit împotriva lui. Iar asta e răsplata.

Jane a inspirat adânc.

— Hai la bucătărie!

A condus-o pe Maura pe hol. Ajunsă în ușa bucătăriei, s-a oprit și s-a uitat la Maura, care se oprise, prea tulburată de ceea ce vedea ca să mai scoată vreo vorbă.

Pe podeaua acoperită cu gresie fusese trasat un cerc folosindu-se, după toate aparențele, cretă roșie. În jurul circumferinței, la intervale relativ egale, se găseau cinci pete negre de ceară topită și solidificată. „Lumânări”, și-a spus Maura. În centrul acelui cerc, așezat astfel încât ochii să fie îndreptați spre ceea ce mai rămăsese din lumânări, se afla capul retezat al victimei.

Un cerc. Cinci lumânări negre. „Ofrandă rituală.”

— Așadar, acum trebuie să mă duc la fetița mea, a zis Jane. Iar dimineață ne vom așeza în jurul pomului de Crăciun și vom desface cadourile, prefăcându-ne că e pace pe pământ. Numai că eu o să-mi duc aminte de… asta… și o să mă simt țintuită de ochii ăștia. Crăciun fericit, pe naiba!

Maura și-a înghițit nodul din gât.

— Știm cine e femeia?

— Ei, încă nu i-am adus prietenii și vecinii ca să o identifice, să nu mai existe niciun dubiu. „Alo, recunoașteți capul de pe podeaua bucătăriei?” Însă, folosindu-ne de fotografia de pe permisul de conducere, putem afirma că e vorba despre Lori-Ann Tucker. Douăzeci și opt de ani. Păr castaniu, ochi căprui. Brusc, Jane a pufnit în râs. Dacă punem laolaltă toate părțile găsite, cam asta e persoana.

— Și ce știți despre ea?

— În poșeta ei am găsit un fluturaș de plată a salariului. Lucrează la Muzeul de Știință. Nu știm exact cu ce se ocupă acolo, dar judecând după casă, mobilă… – și Jane a aruncat o privire către sufragerie – nu câștigă bani cu nemiluita.

Apoi au auzit glasuri și scârțâit de podea, semn că în casă intraseră cei de la Criminalistică. Jane s-a îndreptat imediat, ca să-i întâmpine cu o atitudine de siguranță, așa cum avea de obicei. Detectivul Rizzoli, netemătoare, așa cum o știa toată lumea.

— Bună seara, domnilor, a zis ea când Frost și cei doi criminaliști au intrat discret în bucătărie. Avem ceva pe cinste.

— Isuse! a murmurat unul dintre ei. Și unde e restul din victimă?

— În câteva camere. Probabil va trebui să începeți cu…

S-a oprit și, brusc, trupul i-a înghețat în poziție de drepți.

Telefonul de pe blatul bucătăriei a început să sune.

Frost se afla cel mai aproape de el.

— Ce părere ai? a întrebat el, uitându-se scurt la Rizzoli.

— Răspunde!

Fără grabă, Frost a ridicat receptorul cu degetele înmănușate.

— Alo? Alo! După aceea, l-a pus înapoi în furcă. A închis.

— De la ce număr de telefon s-a făcut apelul?

Frost a apăsat butonul pentru activarea listei de apeluri primite.

— E un număr din Boston.

Jane și-a scos telefonul mobil și s-a uitat la numărul afișat.

— Încerc să sun la numărul acela, a zis ea și începând să-l formeze, în timpul apelului, a rămas nemișcată, concentrată. Nu răspunde.

— Să vedem dacă s-a mai apelat aici de la același număr, a zis Frost. A vizualizat din nou lista de apeluri, verificând fiecare telefon primit sau dat. Așa, aici avem apelul la poliție. La doisprezece și zece.

— E făptașul, care și-a anunțat isprava.

— Mai e un apel, cu puțin înainte de asta. Către un număr din Cambridge. A ridicat privirea. La doisprezece și cinci.

— Făptașul a dat aceste două telefoane?

— Dacă a fost făptașul.

Jane a rămas cu ochii la telefon.

— Să ne gândim puțin! Omul stă aici, în bucătărie. Tocmai a ucis-o și a îmbucățit-o. I-a tăiat mâna, brațul. A așezat capul aici, pe podea. De ce s-a apucat să telefoneze? A vrut să se laude cu ce-a făcut? Și cui i-a telefonat?

— Să descoperim, a propus Maura.

Jane și-a folosit din nou mobilul, de astă dată pentru a apela numărul din Cambridge.

— Sună. În regulă, a intrat robotul. A tăcut o clipă, iar privirea ei a fulgerat-o brusc pe Maura. Nici n-o să vă vină a crede cui îi aparține numărul.

— Cui?

Jane a închis, apoi a format din nou. I-a întins telefonul Maurei.

Aceasta a auzit patru țârâituri. Apoi a intrat robotul și mesajul înregistrat. A auzit un glas pe care l-a identificat imediat, fiindu-i foarte familiar.

— „Ați apelat reședința doctorului Joyce P. O'Donnell. Regret că nu vă pot răspunde, dar, dacă-mi lăsați un mesaj, vă voi contacta eu."

Maura a închis și s-a uitat uimită în ochii parcă împietriți ai lui Jane.

— De ce ar telefona ucigașul acasă la Joyce O'Donnell?

— Glumești? a sărit Frost. E chiar numărul ei?

— Dar cine e persoana? a întrebat unul dintre criminaliști.

Jane l-a privit.
— Joyce O'Donnell, a zis ea, este vampir.

• PATRU

Nu era locul în care Jane și-ar fi dorit să se afle în acea dimineață de Crăciun.

Ea și Frost au rămas în automobilul ei Subaru, oprit pe Brattle Street, privind reședința mare, albă, cu aer colonial. Jane vizitase acea casă ultima oară pe timp de vară, când grădina din fața casei era îngrijită fără cusur. Văzând-o acum, în alt anotimp, a rămas impresionată de bunul-gust dovedit în fiecare amănunt, începând cu decorațiunile cenușii ca gresia și terminând cu acea cunună atrăgătoare de pe ușa principală. Poarta din fier forjat era împodobită cu ramuri de pin și cu panglici roșii, iar prin fereastra din față se putea vedea pomul de Crăciun, sclipind de ornamente. Asta venea ca o surpriză. Până și vampirii sărbătoreau Crăciunul.

— Dacă nu ai chef, a zis Frost, pot vorbi eu cu ea.

— Dar ce, crezi că nu mă descurc?

— Mă gândeam că poate ți-e greu.

— Mai greu îmi va fi să nu o strâng de gât.

— Păi, vezi? La asta mă refeream. Cu atitudinea asta s-ar putea să strici totul. Voi două vă cunoașteți de ceva timp, iar asta schimbă datele situației. Nu ai cum să rămâi imparțială.

— Știind cine e, nimeni n-ar putea fi neutru. Mai ales dacă știi cu ce se ocupă.

— Rizzoli, face așa ceva pentru bani.

— La fel fac și prostituatele.

„Doar că târfele nu fac rău nimănui”, s-a gândit Jane, privind lung la casa lui Joyce O’Donnell. Plătită cu sânge de numeroși ucigași. Târfele nu apar în tribunale purtând taioare scumpe de la St. John și nici nu apar pe scaunul martorilor ca să apere niște măcelari.

— Te rog, încearcă să-ți păstrezi calmul, a sfătuit-o Frost. Nu trebuie să ne placă ființa asta. Dar nu ne putem permite să o iritäm.

— Crezi că asta mi-am propus?

— Păi, uită-te la tine! Ți-ai scos deja ghearele.

— Numai ca măsură de protecție, a zis Jane în timp ce a deschis portiera mașinii. Am convingerea că ticăloasa asta va încerca să-și înfigă colții în mine.

A coborât, iar piciorul i s-a cufundat până sub genunchi în zăpadă, însă abia dacă a perceput răceala strecurându-i-se prin șosete; fiorul rece nu era din cauza frigului. Stătea cu ochii ațintiți înspre casă, concentrată asupra confruntării pe care urma să o aibă cu femeia care îi cunoștea prea bine temerile. Care știa și cum să exploateze acele temeri.

Frost a deschis poarta dintr-o mișcare, apoi amândoi au mers pe aleea de pe care zăpada fusese curățată. Pe dale se formase o pojghiță de gheață, iar Jane a făcut eforturi atât de mari să nu lunece, încât, atunci când a ajuns la treptele care dădeau spre verandă, se simțea deja amețită și nesigură și parcă nu mai știa cum să păsească. Nu era nicidecum cea mai fericită situație în care să dea ochii cu Joyce O'Donnell. Starea ei s-a agravat când s-a deschis ușa, iar în cadrul ei a apărut O'Donnell, elegantă ca de obicei, cu părul blond, neted și lucios, tuns scurt, purtând o bluză roz încheiată la toți nasturii și pantaloni kaki care se mulau perfect pe corpul ei atletic. În vreme ce Jane, cu taiorul ei negru deja șifonat, având manșetele pantalonilor umede de la zăpada topită, se simțea ca un cerșetor care tocmai a bătut la poarta unui conac. „Exact așa cum vrea să mă simt."

O'Donnell i-a salutat cu răceală.

— Domnilor detectivi.

Nu s-a dat imediat la o parte; această pauză a fost făcută cu intenția de a demonstra că acolo, pe teritoriul ei, ea era stăpâna.

— Putem intra? a întrebat Jane în cele din urmă.

Știa că li se va permite să intre, desigur. Că jocul abia începuse.

O'Donnell le-a făcut semn să intre.

— Nu așa îmi place să-mi petrec ziua de Crăciun, le-a zis ea.

— Nici noi n-am fi vrut să o petrecem așa, a ripostat Jane.

Și sunt convinsă că nici victima nu a dorit asta.

— După cum v-am spus, înregistrarea s-a șters deja, le-a zis O'Donnell, conducându-i în camera de zi. Puteți să o ascultați, dar nu aveți ce auzi.

Nu se schimbaseră prea multe de la ultima vizită făcută de Jane în acea casă. A observat aceleași picturi abstracte pe pereți, aceleași carpete orientale, în nuanțe bogate. Singurul element nou era pomul de Crăciun. Brazii din copilăria lui Jane se împodobeau la întâmplare, de ramurile lor se agățau ornamente desperecheate care nu erau suficient de rezistente ca să supraviețuiască asaltului copilului Rizzoli. Apoi, urmaseră pomii împodobiți cu beteală – multă, multă beteală. „Brazi stil Vegas", așa îi numea ea.

Însă în acest pom nu exista niciun fir de beteală. Nici urmă de Vegas în această casă. În schimb, de ramuri stăteau agățate prisme din cristal și podoabe argintii sub forma unor lacrimi, în care se reflectau razele reci de soare de pe pereți, amintind de niște cioburi de lumină care dansau. „Până și nenorocitul ăsta de pom de Crăciun mă face să mă simt nelalocul meu."

O'Donnell s-a apropiat de telefonul cu robot.

— Asta e tot ce a rămas, a zis ea și a apăsat butonul de redare a mesajelor. Vocea sintetică a anunțat: „Nu există mesaje". Femeia a ridicat ochii înspre detectivi. Îmi pare rău, dar înregistrarea pe care mi-ați cerut-o nu mai e. Seara trecută, imediat ce am ajuns acasă, mi-am ascultat toate mesajele. Le-am șters unul după altul, pe măsură ce le ascultam. Când am ajuns la mesajul vostru, prin care îmi cereați să păstrez înregistrarea, era deja prea târziu.

— Câte mesaje au fost? a întrebat-o Jane.

— Patru. Al vostru a fost ultimul.

— Apelul care ne interesa a fost făcut la douăsprezece și zece.

— Da, numărul celui care mi-a telefonat a rămas în memorie. O'Donnell a apăsat un buton. S-a uitat la apelul de la 12:10. Dar cel care a telefonat la ora asta nu a spus nimic, a adăugat ea. Apoi a privit înspre Jane. Nu exista niciun mesaj.

— Dar ce ai auzit?

— V-am spus deja. Nimic.

— Niciun sunet? Vreun televizor ori zgomot de trafic?

— Nici măcar o respirație precipitată. Doar câteva secunde de tăcere, apoi declicul de închidere. Tocmai de aceea l-am șters imediat. Nu aveam ce să ascult.

— Numărul apelantul îți este cunoscut? a întrebat-o Frost.

— Ar trebui?

— Păi, tocmai asta vrem să aflăm, a zis Jane, tonul tăios fiind evident.

Privirile li s-au întâlnit, iar Jane a văzut în ochii lui O'Donnell o sclipire de dispreț. „Ca și cum n-aș fi demnă de atenția ei."

— Nu, n-am recunoscut numărul, a spus O'Donnell.

— Ai auzit de Lori-Ann Tucker?

— Nu. Cine e această persoană?

— Cea care a fost ucisă noaptea trecută, la domiciliul ei. De acolo ai fost sunată.

O'Donnell a rămas pe gânduri o clipă, după care a zis drept explicație:

— Poate a format greșit.

— Nu cred, doctore O'Donnell. Credem că tu erai într-adevăr destinatarul.

— De ce să mă sune pe mine și să nu scoată o vorbă? Mai degrabă aș zice că a auzit robotul, și-a dat seama că a greșit și, pur și simplu, a închis.

— Nu credem că victima a telefonat.

O'Donnell a rămas din nou pe gânduri, de data asta pentru mai mult timp.

— Înțeleg, a zis ea. S-a îndreptat către un fotoliu și s-a așezat, dar nu pentru că ar fi fost zguduită de veste. Așa cum stătea jos, părea netulburată, arătând ca o împărătească care ține sfat cu dregătorii ei. Deci bănuiți că ucigașul este cel care mi-a telefonat.

— Nu lași impresia că te îngrijorează o asemenea posibilitate.

— Nu știu îndeajuns de multe ca să încep să mă agit. Nu cunosc absolut nimic despre caz. Ce-ar fi să-mi dați și alte

amănunte?

A făcut apoi un semn către canapea, o invitație adresată vizitatorilor să se așeze. Era primul gest de ospitalitate venit din partea ei.

„Pentru că acum avem ceva interesant de oferit. A simțit mirosul sângelui. Exact ce-și dorește femeia asta."

Canapeaua era de un alb imaculat, iar Frost a ezitat înainte de a lua loc, de parcă s-ar fi temut să nu o murdărească. Jane, în schimb, nu a șovăit deloc. S-a așezat cu pantalonii umezi de zăpadă, rămânând cu privirea fixată asupra lui O'Donnell.

— Victima este o femeie în vârstă de douăzeci și opt de ani, a precizat Jane. A fost ucisă noaptea trecută, pe la miezul nopții.

— Aveți suspecți?

— Deocamdată nu am arestat pe nimeni.

— Deci nu aveți idee cine este ucigașul.

— Am spus doar că nu am arestat pe nimeni. Acum verificăm câteva piste.

— Iar eu sunt una dintre ele.

— Cineva a telefonat aici de la domiciliul victimei. Putea fi făptașul.

— Și de ce ar fi vrut el – presupunând că e vorba despre un bărbat – să stea de vorbă cu mine?

Jane s-a aplecat puțin spre O'Donnell.

— Amândouă știm de ce, doctore. Să nu uităm de activitatea pe care o desfășori. Probabil că există un club al susținătorilor, al tuturor ucigașilor care te socotesc prietena lor. Ai un renume, doar știi asta, în rândul criminalilor. Ești doamna psiholog care stă la taifas cu monștrii.

— Încerc să-i înțeleg, asta e tot. Îi studiez.

— Și îi aperi.

— Sunt neuropsihiatru. Sunt mai în măsură decât alții să depun mărturie în fața instanțelor. Nu orice ucigaș trebuie azvârlit în închisoare. Unii dintre ei sunt oameni cu probleme extrem de grave.

— Da, îți cunosc teoria. Dacă lovești un individ în cap, îi sunt afectați lobii frontali, iar el este absolvit de orice

răspundere pentru lucrurile pe care le face după aceea. Poate ucide o femeie, pentru ca apoi să o ciopârțească, iar tu insiști să-l aperi în instanță.

— Asta a pățit victima? Pe fața lui O'Donnell a apărut o expresie care-i trăda bruscul interes tulburător, iar ochii ei au căpătat sclipiri de fiară. A fost dezmembrată?

— De ce întrebi?

— Vreau doar să știu.

— Din curiozitate profesională?

O'Donnell s-a rezemat de spătarul canapelei.

— Detective Rizzoli, am discutat cu mulți criminali. De-a lungul anilor, am întocmit statistici impresionante privind motivații, metode, modele. De aceea, bineînțeles, manifest o curiozitate profesională. A făcut o scurtă pauză. Dezmembrarea nu este un procedeu chiar atât de neobișnuit. Îndeosebi dacă asta ușurează ascunderea cadavrului.

— Nu ăsta a fost motivul în cazul de față.

— De unde știți asta?

— Este evident.

— Adică a pus la vedere părți din cadavru? A regizat totul?

— De ce? Cunoști din întâmplare niște dezaxați care se ocupă cu așa ceva? Știi și câteva nume pe care să ni le pui la dispoziție? Oamenii ăștia îți scriu, nu-i așa? Ei te știu. Doctorița căreia îi place să afle toate amănuntele.

— Când îmi scriu, acești oamenii o fac la adăpostul anonimatului. Nu-și declară numele.

— Dar primești scrisori de la ei, a zis Frost.

— Primesc mesaje de la lume.

— De la ucigași.

— Ori de la oameni cu imaginație. Îmi este imposibil să stabilesc dacă afirmațiile lor sunt adevărate sau nu.

— Consideri că unii dintre ei se mulțumesc să fantazeze?

— Da, și probabil că nu vor pune niciodată asemenea lucruri în practică. Au nevoie de o modalitate de a-și exprima porniri inacceptabile. Toți suferim de așa ceva. Până și cei mai manierați bărbați visează uneori cu ochii deschiși la lucrurile pe care ar dori să le facă femeilor. Lucruri atât de absurde și

de ciudate, încât ei nu îndrăznesc să le mărturisească nimănui. Pariez că până și pe tine te frământă unele gânduri nelalocul lor, domnule detectiv Frost.

Și-a fixat asupra lui o privire prin care încerca să-l facă să se simtă stânjenit. Spre meritul lui, Frost nici măcar nu a tresărit.

— Ți-a scris cineva despre fantezii legate de dezmembrare?

— În ultima vreme, nu.

— Dar a făcut-o cineva în trecut.

— Dar, v-am spus, dezmembrarea nu reprezintă ceva ieșit din comun.

— Ca fantezie ori ca acțiune reală?

— În ambele sensuri.

— Doctore O'Donnell, cine ți-a scris despre asemenea fantezii? a întrebat-o Jane.

Femeia a privit-o drept în ochi.

— Corespondența mea este confidențială. De aceea oamenii se simt în siguranță când îmi destăinuiesc secretele, dorințele ori fantazările lor.

— Oamenii ăștia îți telefonează vreodată?

— Rareori.

— Și vorbești cu ei?

— Nu-i evit.

— Păstrezi o listă a acestor persoane?

— N-aș putea-o numi listă. Nici nu-mi mai amintesc când am primit ultimul telefon de acest gen.

— S-a întâmplat noaptea trecută.

— N-am fost aici ca să răspund la apel.

— Nu erai aici nici la ora două dimineața, a zis Frost. Am telefonat și la acea oră și a intrat iarăși robotul.

— Unde ai fost noaptea trecută? a întrebat-o Jane.

O'Donnell ridică din umeri.

— Am fost plecată.

— La ora două în Ajunul Crăciunului?

— Am fost cu niște prieteni.

— La ce oră ai ajuns acasă?

— Probabil pe la două și jumătate.

— Înseamnă că ai niște prieteni foarte apropiați. Vrei să ne dai numele lor?

— Nu.

— De ce?

— De ce să accept să-mi fie încălcată intimitatea? Chiar trebuie să răspund la o asemenea întrebare?

— Vorbim despre anchetarea unei crime. Noaptea trecută a fost măcelărită o femeie. Scena crimei arăta mai înfiorător decât majoritatea celor văzute de mine până acum.

— Și vreți să-mi verificați alibiul.

— Sunt curioasă de ce refuzi să ne spui.

— Sunt suspectă? Ori încercați să-mi demonstrați cine e șeful?

— Nu ești suspectă. Deocamdată.

— Atunci nici nu sunt obligată să discut cu voi. Brusc, O'Donnell s-a ridicat de pe canapea și a pornit spre ușă. Vă rog să plecați imediat.

Frost a dat să se ridice, însă a văzut că Jane nu s-a clintit, așa că s-a așezat înapoi pe canapea.

— Dacă ți-ar păsa cât de cât de victimă, dacă ai fi văzut ce i-a făcut…

O'Donnell s-a întors spre Jane.

— De ce nu-mi spui clar? Ce anume i-a *făcut*?

— Vrei amănunte, nu?

— Se încadrează în domeniul meu de activitate. Trebuie să cunosc detaliile. A făcut un pas spre Jane. Asta mă ajută să înțeleg.

„Ori te excită. De aceea pari să fi devenit brusc foarte interesată. Chiar avidă să afli."

— Ați spus că femeia a fost dezmembrată, a reluat O'Donnell. I-a tăiat capul?

— Rizzoli, a zis Frost pe un ton prevenitor.

Dar nici nu era nevoie ca Jane să dezvăluie ceva, pentru că O'Donnell trăsese deja concluzia.

— Capul reprezintă un simbol foarte puternic. Personal. Extrem de individual, a zis ea și a mai făcut un pas în față, apropiindu-se ca o fiară de pradă. L-a luat cu el, ca trofeu? Ca

suvenir al faptei comise?

— Spune-ne unde ai fost noaptea trecută.

— Ori a lăsat capul la fața locului? Amplasat astfel încât impactul să fie maxim? Sau într-un loc în care să poată fi observat imediat? Pe un blat de bucătărie, de pildă? Ori undeva pe podea, unde să sară în ochi?

— Cu cine ai fost?

— Afișarea unui cap, a feței, reprezintă un mesaj de forță. În acest fel, ucigașul declară că deține controlul deplin asupra situației. Îți arată cât de neajutorată ești, doamnă detectiv. Și cât de puternic este el.

— *Cu cine ai fost*?

Chiar în clipa când a rostit acele cuvinte, Jane și-a dat seama că făcuse o greșeală. Îi îngăduise lui O'Donnell să o întărâte, iar ea își pierduse cumpătul. Semnul suprem de slăbiciune.

— Relațiile mele de prietenie sunt personale, a spus O'Donnell. Apoi a adăugat, cu un zâmbet discret: Cu excepția persoanelor pe care deja le știi. Mă refer la cunoștința noastră comună. Mereu întreabă de tine, te asigur. Vrea mereu să știe ce mai pui la cale.

Nu era nevoie ca O'Donnell să menționeze un nume. Amândouă îl știau. Ambele știau că vorbea de Warren Hoyt.

„Nu reacționa, și-a zis Jane. Nu-i îngădui să-și dea seama cât de adânc și-a înfipt ghearele în tine." A simțit însă că fața i se crispează și l-a văzut pe Frost privind-o cu un aer îngrijorat. Cicatricele lăsate de Hoyt pe mâinile lui Jane erau rănile rămase la vedere; existau însă și altele, profunde, ascunse ochiului. Chiar și acum, la doi ani distanță, tresărea când îi auzea numele.

— E un admirator de-al tău, doamnă detectiv, a spus O'Donnell. Și cu toate că din cauza ta n-o să mai poată merge, nu-ți poartă deloc pică.

— Nu mă interesează câtuși de puțin ce gândește el.

— Săptămâna trecută m-am dus să-l vizitez. Mi-a arătat colecția de tăieturi din ziare. „Dosarul Jane", cum îi place lui să spună. Când ai fost prinsă în asediul acela din spital, vara

trecută, a rămas în fața televizorului toată noaptea. Nu i-a scăpat nicio secundă din transmisiunea aceea. O'Donnell a făcut o scurtă pauză. Mi-a zis că ai o fetiță.

Jane a simțit că îngheață. „Nu-i permite asta. Nu o lăsa să-și înfigă și mai adânc ghearele."

— Am înțeles că numele fiicei tale este Regina, adevărat?

Jane s-a ridicat în picioare și, cu toate că era mai scundă decât O'Donnell, expresia din ochii ei a făcut-o pe cealaltă femeie să se tragă brusc înapoi.

— Vom reveni, a zis Jane.

— Veniți de câte ori vreți, i-a răspuns O'Donnell. Dar altceva nu am de declarat.

•

— Minte, a zis Jane.

A deschis cu o smucitură portiera mașinii și s-a așezat la volan.

A rămas acolo, uitându-se lung la priveliștea care semăna cu imaginea de pe o felicitare de Crăciun, cu razele de soare reflectate orbitor de țurțuri, cu casele împodobite de zăpadă, decorate cu vâsc și având ghirlande confecționate cu bun-gust. Pe strada aceea nu se vedea niciun Moș Crăciun împopoțonat și nici reni, nu erau tot felul de luminițe pe acoperișuri, ca în Revere, unde crescuse ea. Și-a amintit de casa lui Johnny Silva, aflată în apropierea locuinței părinților ei, și de mulțimea de gură-cască veniți de pretutindeni ca să treacă pe strada lor doar ca să admire spectacolul de lumini orbitoare cu care familia Silva ieșea în evidență în fiecare decembrie. Acolo îi puteai vedea pe Moș Crăciun și pe magi, dar și ieslea cu Maria și cu Isus și o întreagă menajerie de animale care ar fi făcut arca lui Noe să se scufunde. Toate iluminate ca la bâlci. Cu energia electrică pe care neamul Silva o consuma în fiecare an de Crăciun, s-ar fi putut alimenta un mic popor african.

Însă aici, pe Brattle Street, nu vedeai asemenea spectacole lipsite de gust, ci doar o eleganță atent studiată. Aici nu locuiau oameni de teapa lui Johnny Silva. Însă Jane ar fi preferat să-l aibă ca vecin pe nesăratul Johnny decât pe femeia care locuia în acea casă din fața ei.

— Știe mai multe despre acest caz decât e dispusă să ne povestească.

— Cum de-ai ajuns la concluzia asta? a întrebat-o Frost.

— Așa îmi spune instinctul.

— Parcă nu credeai în instinct. Așa mi-ai zis mereu, că nimic nu se compară cu o încercare norocoasă.

— Dar o cunosc pe femeia asta. Știu ce o atrage. S-a uitat la Frost, a cărui paloare iernatică părea și mai pronunțată în soarele slab. Noaptea trecută nu a primit doar un simplu apel de la ucigaș.

— E doar o bănuială.

— Atunci de ce a șters înregistrarea?

— Păi, de ce nu? Dacă apelantul nu a lăsat niciun mesaj?

— Asta e varianta ei.

— Of, Doamne. A reușit să te tulbure, a zis Frost și a clătinat din cap. Știam eu că așa se va întâmpla.

— Ba nici pe departe!

— Serios? Când a început să vorbească despre Regina, nu ți-a sărit țandăra? Doar e psiholog. Știe cum să te manipuleze. Nici n-ar trebui să stai de vorbă cu ea.

— Și cine s-o facă? Tu? Ori neînțărcata aia de Kassovitz?

— Cineva care nu a mai avut de-a face cu ea. Cineva căruia să nu-i cunoască punctele slabe.

I-a aruncat lui Jane o privire cercetătoare care a făcut-o să-și dorească să fi fost cât mai departe de el. Erau parteneri de doi ani și, cu toate că nu erau cei mai buni prieteni, se înțelegeau într-un mod în care nici prietenii, nici amanții nu se înțeleg, pentru că trecuseră amândoi prin aceleași clipe de oroare, duseseră împreună aceleași bătălii. Frost, mai bine decât oricine, chiar și decât soțul ei, Gabriel, știa în ce relații era cu O'Donnell.

Și cu ucigașul cunoscut sub numele de Chirurgul.

— Încă te înfioară, nu-i așa? a întrebat-o el încet.

— Nu reușește decât să mă irite.

— Pentru că știe ce anume te sperie. Și îți amintește mereu de el, niciodată nu uită să menționeze numele lui.

— De parcă m-aș teme câtuși de puțin de un individ care

nici măcar nu-și poate mișca degetele de la picioare! Care nu poate urina decât dacă o asistentă îi vâră un tub pe sculă? Da, mă tem de nu se mai poate de Hoyt.

— Mai ai coșmaruri?

Întrebarea lui a făcut-o să înghețe. Pe el nu-l putea minți; și-ar fi dat imediat seama. De aceea, n-a scos o vorbă, mulțumindu-se să privească drept în față, la strada aceea perfectă, cu case ireproșabile.

— Eu aș avea, a zis el, dacă mi s-ar fi întâmplat mie.

„Însă nu ți s-a întâmplat, s-a gândit ea. Eu sunt cea care a simțit cuțitul lui Hoyt la gât, care poartă urmele bisturiului mânuit de el. Eu sunt aceea la care el se gândește mereu și care apare în fanteziile lui.” Deși Chirurgul nu i-ar mai putea face niciun rău, simpla idee că ea devenise obiectul dorințelor lui o făcea să se înfioare de groază.

— Dar de ce discutăm despre el? a zis ea. Acum ne referim la O’Donnell.

— Nu-i poți separa.

— Nu eu sunt cea care îi evocă mereu numele. Să nu ne îndepărtăm de la subiect, bine? Joyce P. O’Donnell și motivul pentru care ucigașul a ales să îi telefoneze.

— Nu putem ști sigur că ucigașul a fost la capătul firului.

— O discuție cu O’Donnell reprezintă idealul oricărui pervers în materie de sex la telefon. Oamenii îi pot spune cele mai demente fantezii, iar ea le înghite pe nemestecate și mai cere și altele, luând notițe în același timp. Tocmai de aceea îi telefonează indivizii ăștia. Tocmai de aceea a sunat și făptașul. A vrut să se laude cu isprava lui. A vrut să fie ascultat de cineva, iar ea este, evident, cea mai potrivită persoană căreia să i te destăinui. Doctor Crimă. Cu un gest nervos, a răsucit cheia în contact, pornind mașina. Din fantele de aerisire a răbufnit aer rece. Tocmai de aceea i-a telefonat. Să se laude. Să se bucure de atenția ei.

— De ce ne-ar fi mințit?

— De ce n-a vrut să ne spună unde a fost noaptea trecută? Asta ne face să ne întrebăm cu cine a fost. Și dacă nu cumva acel apel a reprezentat o invitație.

Frost a privit-o încruntat.

— Tu chiar vorbești serios?

— Cu puțin timp înainte de miezul nopții, făptașul nostru a căsăpit-o pe Lori-Ann Tucker. Apoi i-a telefonat doamnei O'Donnell. Ea susține că nu a fost acasă – că robotul a preluat acel apel. Dar dacă era acasă la ora aia? Dacă discuția chiar a avut loc?

— Dar noi i-am telefonat la ora două dimineața. Nu ne-a răspuns.

— Pentru că la ora aia nu mai era acasă. A spus că a plecat la niște prieteni, a continuat Jane și l-a privit. Dar dacă a fost vorba de un anume prieten? Unul proaspăt, sclipitor?

— Hai, încetează! Chiar crezi că l-ar apăra pe ucigaș?

— O văd în stare și de asta. Jane a decuplat frâna de mână și s-a îndepărtat cu mașina de bordură. O văd în stare de orice.

• CINCI

— Nu așa se petrece ziua de Crăciun, a zis Angela Rizzoli, mutându-și privirea de la aragaz la fiica ei.

Pe ochiuri fierbeau patru cratițe, iar capacele vibrau din cauza aburului care se înălța ca o ghirlandă delicată în jurul părului umezit al Angelei. A ridicat un capac și a dat drumul, în apa clocotindă, unei farfurii pline de găluște din cartof făcute în casă. Acestea au căzut în apă cu un plescăit, iar stropii împrăștiați de ele au anunțat că ora mesei se apropia în mod implacabil. Jane a aruncat o privire prin bucătărie, la numeroasele farfurii pline cu preparate. Teama cea mai cumplită a Angelei Rizzoli era că, într-o bună zi, cei din casă vor rămâne flămânzi.

În orice caz, acea zi era departe.

Pe blatul din bucătărie se găsea un picior de miel, rumenit la cuptor, pregătit cu oregano și cu usturoi, și o tigaie cu cartofi prăjiți și condimentați cu rozmarin. Jane a văzut și pâinișoare albe și o salată de roșii cu mozarella. O salată de fasole verde era singura contribuție adusă de Jane și de Gabriel la acea masă festivă. Pe aragaz, cratițele aburinde răspândeau alte arome, iar în apa care clocotea gălușteле se răsuceau și săltau.

— Mamă, cu ce te-aș putea ajuta? a întrebat Jane.

— Cu nimic. Doar vii de la muncă. Stai jos acolo!

— Nu vrei să rad brânza?

— Nu, nu. Sigur ești obosită. Gabriel mi-a zis că ai stat trează toată noaptea, a zis Angela și a amestecat într-o oală cu o lingură de lemn. Nu înțeleg de ce a trebuit să lucrezi și astăzi. E inuman.

— Trebuia s-o fac.

— Dar e Crăciunul!

— Spune-le asta și răufăcătorilor, a zis Jane și a scos răzătoarea din sertar și s-a apucat să treacă bucata de parmezan peste lame. Nu putea să stea fără să facă nimic în

bucătăria aceea. Cum se face că Mike și Frankie nu-ți dau o mână de ajutor? Cred că gătești de azi-dimineață.

— Ei, parcă nu-ți cunoști frații.

— Da, a zis ea și a pufnit.

„Din nefericire.”

În cealaltă cameră se auzea crainicul comentând un meci de fotbal televizat. Strigătele bărbaților de alături s-au unit cu ale spectatorilor de pe stadion, cu toții încurajând nu știu ce individ cu fundul mic, care alerga cu o minge în mână.

Angela s-a apucat să examineze salata de fasole verde.

— Da, asta arată grozav! Din ce e făcut sosul?

— Nu știu. Gabriel a făcut-o.

— Tare norocoasă ai fost, Jane. Ai un bărbat care știe să gătească.

— Ia lasă-l pe tata flămând câteva zile, să vezi cum învață să gătească.

— Ah, nu, nicio șansă. Ar sta nemișcat la masă, așteptând ca mâncarea să-i vină plutind.

Apoi Angela a ridicat cratița cu apă fiartă și a răsturnat-o, golind găluștele într-o strecurătoare. În vreme ce aburul se destrăma, Jane a văzut fața transpirată a mamei sale, încadrată de câteva șuvițe de păr. Afară, vântul șuiera pe străzile acoperite cu o pojghiță de gheață, însă acolo, în bucătăria mamei, căldura le îmbujora fețele și se condensa pe geamurile reci.

— Hai la mami, a zis Gabriel, intrând în bucătărie ducând-o în brațe pe Regina. Uite cine s-a trezit.

— N-a dormit prea mult, a zis Jane.

— Cu meciul ăla de fotbal în plină desfășurare? a zis el râzând. Fata noastră sigur ține cu Patriots. S-o fi auzit cum urla când au marcat cei de la Dolphins.

— Dă-mi-o și mie.

Jane a desfăcut brațele și a strâns-o la piept pe Regina, care se zbătea să scape. „N-are decât patru luni, și încearcă deja să se îndepărteze de mine.” Micuța și agitata Regina venise pe lume cu pumnii strânși, cu fețișoara vânătă de atâta țipat. „Te grăbești atât de mult să crești? s-a întrebat Jane în timp ce-și

legăna fetița. N-ai vrea să mai rămâi mică o vreme, ca să te pot ține în brațe, să mă bucur de tine, înainte ca trecerea anilor să te ducă departe de casa noastră?”

Regina a prins-o de păr pe Jane și a tras cu putere. Crispându-se de durere, Jane i-a desfăcut degetele încleștate și s-a uitat la mâna fiicei ei. Și, pe neașteptate, și-a adus aminte de altă mână, rece și lipsită de viață. Fiica altcuiva, zăcând în bucăți la morgă. „E Crăciunul, cea mai mare sărbătoare a anului, și nu se cuvine să mă gândesc la femei moarte.” Însă, în timp ce săruta părul mătăsos al Reginei și inhala mirosul de săpun și de șampon pentru copii, nu a reușit să-și alunge din minte imaginea altei bucătării și a ochilor care o priveau de pe podeaua pardosită cu gresie.

— Hai, mamă, că e pauză. Când mâncăm și noi?

Jane a ridicat privirea spre fratele ei mai mare, Frankie, care, înalt și masiv, a apărut în bucătărie. Jane îl văzuse ultima oară în urmă cu un an, când se dusese acasă, în California, să petreacă alături de familie zilele de Crăciun. De atunci, umerii lui se lățiseră și mai mult. Frankie părea să devină tot mai corpolent, iar acum brațele îi erau atât de musculoase și de mari, încât nici nu și le putea ține drepte, ci le legăna ca o maimuță. „Atâtea ore petrecute la sală, ridicând greutăți, și uite unde a ajuns. Mai mare, dar în niciun caz mai deștept.” L-a măsurat din priviri pe Gabriel, care tocmai desfăcea o sticlă de Chianti. Mai înalt și mai zvelt decât Frankie, părea construit ca un cal de curse, nu ca unul de povară. „Când ai minte, ce nevoie mai ai de mușchi?” și-a zis ea.

— Masa va fi gata peste zece minute.

— Asta înseamnă că o să pierdem din meci, a comentat Frankie.

— Ce-ar fi să închideți televizorul ăla? a spus Jane. Doar suntem la masa de Crăciun.

— Da, și am fi mâncat mai devreme dacă apăreai la timp.

— Frankie, s-a răstit Angela la el. Sora ta a lucrat toată noaptea. Și uite-o, a venit să mă ajute. Așa că nu te lua de ea!

Cum amândoi s-au uitat la mama lor cu surprindere, în

bucătărie s-a lăsat liniștea. „Chiar mi-a luat partea pentru prima oară?”

— Mda. Grozav Crăciun, a bombănit Frankie și a ieșit din bucătărie.

Angela a trecut găluștele scurse într-un bol și a turnat sos aburind din carne de vițel deasupra.

— Nu prețuiesc deloc munca femeilor, a mormăit ea.

— Ai băgat și tu de seamă asta? a întrebat-o Jane râzând.

— Ce, noi nu merităm puțin respect? a făcut Angela întinzând mâna după cuțitul de bucătărie și atacând o legătură de pătrunjel, tocând-o cu mișcări amețitor de rapide. Doar eu sunt de vină. Trebuia să-l educ mai bine. Dar, serios vorbind, e vina tatălui tău. El a dat tonul. Nu m-a apreciat niciodată.

Jane a aruncat o privire spre Gabriel, care și-a ales exact acel moment ca să părăsească bucătăria.

— Hei, mamă… A făcut tata ceva care te-a stârnit?

Angela s-a uitat peste umăr la fiica ei, rămânând cu cuțitul ridicat deasupra legăturii de pătrunjel.

— Nu cred că te interesează.

— Ba da.

— Nu vreau să ajung până acolo, Janie. Nu, nu. Cred că tatăl tău merită respectul copiilor lui, indiferent ce ar face.

— Deci a făcut ceva.

— Ți-am spus, n-am de gând să-ți povestesc. Angela a prins între degete pătrunjelul tocat și la presărat deasupra vasului cu găluște. Apoi a pășit hotărâtă până la ușă și a strigat, acoperind sonorul televizorului. La masă! *Așezați-vă*!

În ciuda tonului poruncitor al Angelei, au mai trecut câteva minute până când Frank Rizzoli și cei doi fii ai lui s-au smuls din fața televizorului. Începuse deja spectacolul din pauza meciului, iar fete cu picioare lungi, purtând costume cu paiete, se fâțâiau pe scenă. Cei trei bărbați au rămas cu ochii lipiți de ecran. Doar Gabriel s-a ridicat să le ajute pe Jane și pe Angela să aducă platourile cu mâncare în sufragerie. Cu toate că nu a scos un cuvânt, Jane i-a citit în ochi tot ce avea de spus.

„De când s-a transformat Crăciunul în perioadă de război?”

Angela a trântit vasul cu cartofi copți pe masă și a intrat în camera de zi, punând mâna pe telecomandă. Dintr-o apăsare, a închis televizorul.

Frankie a scos un geamăt.

— Hai, mamă. Trebuie să apară și Jessica Simpson peste zece…

Apoi a remarcat expresia de pe fața ei și a tăcut instantaneu.

Mike a fost primul care a sărit de pe canapea. Fără să scoată o vorbă, s-a strecurat supus până în sufragerie, urmat cu pași mai ezitanți de fratele lui, Frankie, și de Frank senior.

Masa era aranjată cu multă pricepere. În sfeșnice de cristal fuseseră aprinse lumânări. Angela scosese serviciul de farfurii albastru cu auriu din porțelan, precum și șervete de pânză și noile pahare pe care tocmai le cumpărase de la un magazin al firmei Dansk. După ce s-a așezat, Angela a aruncat o privire asupra aranjamentului, dar pe față nu i-a apărut o expresie de mândrie, ci una de dezamăgire amară.

— Totul arată minunat, doamnă Rizzoli, a zis Gabriel.

— A, îți mulțumesc. Știu că *tu* știi câtă muncă necesită toate astea, pentru că tu știi să gătești.

— Păi, n-am avut de ales, după ce am trăit singur atâția ani. A dus o mână sub masă și a strâns-o pe Jane de degete. Am avut noroc să găsesc o fată care știa să gătească.

Ar fi voit să adauge: „Când își găsește timp pentru așa ceva”.

— Eu am învățat-o pe Jane tot ce știe.

— Mamă, îmi dai o bucată de friptură de miel? a zis Frankie cu voce tare.

— Poftim?

— Mielul.

— Dar unde-a dispărut te rog? Nu ți-l dau decât după ce te exprimi cum se cuvine.

Tatăl lui Jane a suspinat.

— Doamne sfinte, Angie! E Crăciunul. Lasă băiatul să mănânce.

— Îi tot dau să mănânce de treizeci și șase de ani. Doar n-o să piară de foame doar pentru că-i cer să fie cât de cât politicos.

— Hm… mamă, a îndrăznit Mike. N-ai vrea să-mi dai, ăă, te rog, niște cartofi? Apoi a adăugat încă o dată, cu sfiiciune: Te rog.

— Da, Mikey.

Iar Angela i-a întins castronul.

Preț de câteva clipe, nimeni nu a scos nicio vorbă. Singurele sunete au fost cele de mestecat și de tacâmuri lovite ușor de farfuriile din porțelan. Jane a aruncat o privire către tatăl ei, care stătea într-un capăt al mesei, apoi la mama ei, așezată în celălalt. Între ei nu se stabilise niciun contact vizual. Erau atât de absenți unul față de celălalt, încât s-ar fi putut afla în încăperi diferite. Jane nu-și găsise timp să îi analizeze pe părinții ei, dar în acea seară se vedea silită să o facă, iar constatările o deprimau. Cum de îmbătrâniseră atât de brusc? Când începuseră ochii mamei să fie încercănați și de când părul tatei devenise atât de rar și de alb?

Și de când se urau în asemenea hal?

— Ia spune, Janie, ce te-a ținut atât de ocupată noaptea trecută? a întrebat-o tatăl ei, uitându-se la ea și făcând toate eforturile ca să evite până și o privire spre Angela.

— Hm, tată, nu cred că ar dori cineva cu adevărat să audă așa ceva.

— Eu, da, a contrazis-o Frankie.

— E Crăciunul. Mă gândeam c-ar fi mai bine să…

— Cine a încasat-o?

Ea a aruncat o privire către fratele ei mai mare.

— O tânără. N-a fost deloc plăcut.

— Pe mine nu mă deranjează dacă ne povestești, a spus Frankie, vârând o bucată rozalie de miel în gură și începând să mestece.

Frankie, sergentul-major, o invita să-l pună la încercare.

— Chestia asta *sigur te-ar tulbura.* Pentru că, îți jur, pe mine mă tulbură al dracului de mult.

— Arăta bine tipa?

— Ce legătură are una cu alta?

— Mă-ntrebam și eu.

— E o întrebare prostească.

— De ce? Dacă arăta bine, ajută să înțelegi motivația tipului.

— Să o *ucidă*? Isuse! Ce-i cu tine, Frankie?

— Jane, a intervenit tatăl ei. E Crăciunul.

— Păi Jane are dreptate, s-a răstit Angela.

Frank s-a uitat uimit la soția lui.

— Fiica ta a vorbit urât la masă, iar tu te iei de mine?

— Păi crezi că doar femeile frumoase merită ucise?

— Mamă, dar n-am spus așa ceva, a protestat Frankie.

— N-a zis asta, a întărit tatăl.

— Dar așa ați gândit. Amândoi. Doar femeile atrăgătoare merită să li se acorde atenție. Iubește-le ori omoară-le, chestia devine interesantă doar dacă sunt drăguțe.

— Of, te rog!

— Te rog ce, Frank? Știi că e adevărat. Uită-te la tine!

Jane și frații ei s-au uitat încruntați la tatăl lor.

— Da' de ce să ne uităm la el, mamă? a întrebat Mike.

— Angela, a zis Frank, suntem la masa de Crăciun.

— Știu că e Crăciunul! a zis Angela și a sărit în picioare, suspinând. *Știu.*

După aceea a ieșit din încăpere, ducându-se în bucătărie.

Jane s-a uitat la tatăl ei.

— Ce se petrece între voi?

Frank a ridicat din umeri.

— Femei care îmbătrânesc. Se mai schimbă și ele.

— Aici nu e vorba doar de o perioadă dificilă. Mă duc să văd ce se întâmplă cu ea.

Și Jane s-a ridicat de pe scaun și a urmat-o pe mama ei în bucătărie.

— Mamă?

Angela a lăsat impresia că nu auzise. Stătea cu spatele întors spre ușă, bătând frișca într-un vas de inox. Mixerul clănțănea, azvârlind fulgi de frișcă pe blatul mesei.

— Mamă, te simți bine?

— Trebuie să pregătim desertul. Am uitat cu desăvârșire că trebuia să bat frișca.

— Mamă, ce se petrece?

— Trebuia să pregătesc frișca înainte de a ne așeza la masă. Știi că fratele tău Frankie se enervează dacă trebuie să aștepte prea mult pentru următorul fel. Dacă-l facem să aștepte mai mult de cinci minute, știi ce-o să se întâmple, o să deschidă din nou nenorocitul ăla de televizor. Angela a întins mâna după zahăr și a pus o lingură în vas, timp în care a continuat să bată frișca. Mike măcar se străduiește să fie drăguț. Chiar dacă nu vede în jur decât exemple proaste. Oriunde s-ar uita, doar exemple proaste vede.

— Ascultă, îmi dau seama că e ceva care nu merge.

Angela a oprit mixerul și, cu umerii căzuți, a rămas cu privirea ațintită la frișcă, bătută atât de mult, încât căpătase consistența untului.

— Janie, nu e treaba ta.

— Dacă e a ta, atunci mă privește.

Mama ei s-a întors să se uite la ea.

— Căsătoria e mai grea decât îți închipui tu.

— Bine, dar ce-a făcut tata?

Angela și-a desfăcut șorțul și l-a aruncat pe blat.

— Te descurci fără mine să servești prăjiturile? Mă doare capul. Mă duc sus, să stau puțin întinsă.

— Mamă, hai să lămurim lucrurile!

— Nu vreau să mai discut despre asta. Nu sunt chiar așa cum crezi. N-o să-i silesc niciodată pe copiii mei să aleagă de partea cui sunt.

Și Angela a ieșit din bucătărie și a călcat apăsat până a ajuns în dormitor.

Deconcertată, Jane s-a întors în sufragerie. Frankie era prea ocupat cu cea de-a doua porție de miel ca măcar să ridice privirea din farfurie. Însă Mike avea o expresie neliniștită pe chip. Frankie era masiv și insensibil ca un dulap, însă Mike înțelesese că în acea seară se petrecuse ceva cu adevărat grav. Jane s-a uitat la tatăl ei, care golea sticla de Chianti în propriul pahar.

— Tată, vrei să-mi spui și mie ce se petrece?

Tatăl ei a luat o gură de vin.

— Nu.

— E foarte afectată.

— Asta rămâne între mine și ea, ai înțeles? S-a ridicat apoi și l-a bătut pe Frankie pe umăr. Hai! Cred că mai prindem ultimele minute din meci.

•

— Am avut parte de cel mai ratat Crăciun posibil, a spus Jane, în timp ce mergea spre casă cu Gabriel.

Regina adormise în scaunul ei special, și pentru prima oară în acea seară Jane și Gabriel puteau să discute netulburați.

— De obicei, nu se întâmpla așa. Cum să zic, ne mai hârâiam, dar mama reușea de obicei să ne strângă în jurul ei până la urmă. A aruncat o privire spre soțul ei, a cărui față rămăsese impenetrabilă în penumbra din mașină. Îmi pare rău.

— De ce?

— N-ai știut că intri într-o familie de nebuni. Acum s-ar putea să te întrebi în ce te-ai vârât.

— Mda. Aș spune că a sosit momentul să-mi dau nevasta la schimb.

— Păi te gândești puțin *și* la asta, nu?

— Jane, termină cu prostiile!

— La naiba, există momente când îmi vine să stau cât mai departe de familie.

— Bun, dar eu sigur nu vreau să fug de tine. Și-a întors privirea spre drum, pentru că zăpada spulberată de vânt plutea pe dinaintea farurilor. Câteva momente, au mers fără să-și vorbească. Apoi, Gabriel a zis: Știi ceva, eu nu i-am auzit pe ai mei certându-se. Niciodată, în toată copilăria mea.

— Așa, pune sare pe rană! Eu sunt conștientă că în familia mea toți sunt gură-spartă.

— Tu provii dintr-o familie unde fiecare își face cunoscute sentimentele, asta e tot. Trântesc ușile, răcnesc și apoi rânjesc ca niște hiene.

— A, din ce în ce mai bine.

— Tare mi-ar fi plăcut să fi crescut într-o asemenea familie.

— Ai dreptate, a zis Jane și a izbucnit în râs.

— Jane, părinții mei nu răcneau și nici nu trânteau ușile. Nici nu râdeau prea mult. Nu, familia colonelului Dean a fost prea disciplinată ca să se coboare atât de jos încât să se lase dominată de emoții. Nu-mi aduc aminte ca tata să fi spus vreodată „te iubesc", mie ori mamei. A trebuit să învăț aceste cuvinte. Și încă învăț să le rostesc. A privit spre Jane. Tu m-ai învățat asta.

Jane și-a lăsat mâna pe piciorul lui. Soțul ei cel calm și impenetrabil. Mai rămăseseră câteva lucruri pe care trebuia să le învețe de la ea.

— Atunci nu-ți cere scuze pentru ei, a zis el. Ei ți-au dat viață.

— Uneori asta mă face să-mi pun anumite întrebări. Mă uit la Frankie și îmi zic: „Doamne Dumnezeule, fă ca eu să fiu copilașul pe care l-au găsit în prag".

El a izbucnit în râs.

— Situația a fost cam încordată în seara asta. Până la urmă, despre ce a fost vorba?

— Habar n-am, a zis Jane și s-a așezat mai comod în scaun. Dar, mai devreme ori mai târziu, tot o să aflăm noi.

• ȘASE

Jane și-a tras învelitoarea de hârtie peste încălțăminte, a îmbrăcat un halat chirurgical și și-a legat cordonul. Uitându-se pe geamul despărțitor în laboratorul de autopsii, și-a zis: „Nu vreau să intru acolo”. Însă Frost se afla deja în încăpere, cu halatul pe el și având pe chip o mască, în spatele căreia Jane a reușit totuși să detecteze o grimasă. Yoshima, asistentul Maurei, a scos radiografiile dintr-un plic și le-a așezat pe panoul de vizionare. Stând cu spatele spre ea, Maura obstrucționa câmpul vizual al lui Jane, ascunzându-i ceea ce, de fapt, nici nu ținea să vadă. În urmă cu nicio oră, Jane stătuse la masa din bucătărie, cu Regina gângurind în brațele ei, în timp ce Gabriel pregătise micul dejun. Acum ouăle prăjite i se vânzoleau în stomac, iar ea ar fi vrut să-și smulgă halatul de pe ea și să iasă din clădire, să meargă prin zăpada purificatoare.

În ciuda acestor gânduri, a împins ușa și a intrat în sala de autopsii.

Maura a aruncat o privire peste umăr; pe față nu i se zărea nicio expresie care să-i trădeze dezgustul față de procedurile pe care trebuia să le urmeze. Era o profesionistă, pregătită să-și facă meseria. Cu toate că amândouă se ocupau, într-un fel, de moarte, Maura avea relații mai apropiate cu aceasta și nu o tulbura chiar atât de mult să o privească drept în față.

— Tocmai ne pregăteam să începem, a spus ea.

— Am rămas blocată în trafic. Circulația e dată peste cap în dimineața asta.

Jane și-a pus masca și s-a apropiat de un capăt al mesei. S-a ferit să privească rămășițele, concentrându-se în schimb asupra panoului unde se aflau radiografiile puse spre examinare.

Yoshima a apăsat pe comutator, iar becurile s-au aprins, iluminând cele două filme din spate. Radiografii ale craniului. Însă nu semănau cu nimic din ce văzuse Jane până atunci.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle coloana cervicală existau doar câteva vertebre, iar apoi… nimic. Doar umbra zdrențuită a țesuturilor moi, unde fusese tăiat gâtul. Și l-a imaginat pe Yoshima așezând capul pentru a fi radiografiat. Oare se rostogolise ca o minge de plajă în timp ce el îl așezase pe caseta conținând filmul, poziționând colimatorul la un anumit unghi? Și-a întors privirea de la panoul iluminat.

Și s-a trezit privind direct spre masa de disecție. La rămășițele expuse în dispunerea anatomică. Torsul era pe spate, iar părțile secționate – așezate în poziția în care ar fi trebuit să fie. Un puzzle din carne și oase, cu piesele așteptând să fie reasamblate. Cu toate că nu voia să privească, nu avea încotro: capul, care se rostogolise, rămânând înclinat pe urechea stângă, de parcă victima s-ar fi întors ca să privească într-o parte.

— Trebuie să analizez mai îndeaproape rana, a spus Maura. Mă ajuți să-l țin în poziție normală? Pauză. Jane?

Derutată, Jane s-a uitat fix la ea.

— Poftim?

— Yoshima are de făcut niște fotografii, iar eu trebuie să mă uit cu lupa. Maura a prins craniul între mâinile înmănușate și l-a rotit, încercând să unească marginile rănii. Uite, îl ții în poziția asta. Trage-ți niște mănuși pe mâini și vino în capătul ăsta.

Jane a aruncat o privire spre Frost. „Mai bine tu decât eu”, a citit ea în ochii lui. S-a deplasat către celălalt capăt al mesei. Acolo s-a oprit cât să-și pună mănușile, după care a prins capul între palme. S-a trezit privind fix în ochii victimei, remarcând corneele lipsite de strălucire, de parcă ar fi fost din ceară. După o zi și jumătate de stat în frigider, carnea era rece, și, ținând acel cap între palme, gândul i-a zburat la raionul de măcelărie de la un supermarket, unde puii reci ca gheața stau ambalați în pungi de plastic. „Până la urmă, toți suntem doar carne.”

Maura s-a aplecat deasupra rănii.

— Se pare că există o singură tăietură în partea din spate. O lamă foarte ascuțită. Singura urmă de zimți apare doar sub

urechi. O tăietură foarte mică ca și cum ar fi fost făcută cu un cuțit de pâine.

— Bine, dar cuțitul pentru pâine nu e chiar atât de ascuțit, a intervenit Frost, a cărui voce a părut să vină de foarte departe.

Jane s-a uitat spre el și a observat că partenerul ei stătea destul de aproape de lavoar, ținându-se cu mâna de mască.

— Prin cuțit de pâine nu m-am referit strict la lamă, a precizat Maura. E vorba de stilul de tăiere. La mișcările de feliere care merg tot mai adânc, în același plan. Aici vedem doar despicarea inițială, foarte adâncă, cea care a tăiat exact prin cartilajul tiroidian, până la coloana vertebrală. Apoi, o dezarticulare rapidă, între vertebrele cervicale doi și trei. Această decapitare a durat mai puțin de un minut.

Yoshima s-a apropiat cu camera digitală, fotografiind rana. Din față, din lateral. Oroarea văzută din toate unghiurile.

— Gata, Jane, a zis Maura. Să ne uităm acum la planul de incizare. Maura a prins capul și l-a răsucit cu fața în jos. Menține-l puțin în poziția asta.

Jane a zărit carnea sfârtecată și traheea căscată și și-a întors brusc privirea, ținând capul fără a se mai uita la el.

Maura s-a apropiat din nou cu lupa ca să examineze suprafața tăieturii.

— Văd striațiile pe cartilajul tiroidei. Cred că lama a fost cu zimți. Fă câteva fotografii aici!

S-au auzit declicuri repetate, semn că Yoshima se aplecase pentru a face fotografiile. „O să-mi apară mâinile în fotografii, a gândit Jane. Acest moment ce va fi păstrat pentru dosarele cu probe. Capul ei, mâinile mele.”

— Ai zis… ai zis că pe perete era un jet de sânge arterial, a intervenit Frost.

Maura a confirmat cu un gest din cap.

— În dormitor.

— Deci era încă în viață.

— Da.

— Iar această decapitare a durat doar câteva secunde?

— Cu un cuțit ascuțit și cu mână sigură, un ucigaș poate

face asta în câteva secunde. Doar coloana vertebrală l-ar putea face să piardă timp.

— Înseamnă că ea și-a dat seama, nu? A simțit.

— Mă îndoiesc.

— Dacă-ți taie cineva capul, rămâi conștient măcar câteva secunde. Așa am auzit la emisiunea radio *The Art Bell Show*. Un doctor a intrat într-o zi în direct și a vorbit despre ceea ce se întâmplă în timpul ghilotinării. A zis că probabil condamnatul este în continuare conștient atunci când capul i se desprinde de corp. Practic, simți cum te rostogolești.

— Ar putea fi adevărat, dar…

— Doctorul acela a spus că Maria Stuart, Regina Scoțienilor, a încercat să vorbească și după ce i s-a retezat capul. A continuat să miște din buze.

— Frost, ce Dumnezeu? a izbucnit Jane. Crezi că vrem să fim și mai îngrozite de atât?

— Dar e posibil, nu? Ca victima să simtă când i se desprinde capul…

— Foarte puțin probabil, a zis Maura. Și nu afirm asta doar ca să te menajez. A întors capul pe o parte. Pipăia craniul. Exact aici.

Frost s-a uitat îngrozit la ea.

— Nu, am înțeles, clar. Nu e nevoie.

— Vino aici! Pune-ți o mănușă pe mână și trece-ți degetele peste osul temporal. Se vede și o rană pe scalp. N-am remarcat-o decât după ce am îndepărtat sângele. Pipăie țeasta aici și spune-mi ce simți!

Evident, era ultimul lucru pe care Frost avea chef să-l facă, dar și-a tras o mănușă și, cu fereală, a pus degetele pe craniu.

— Acolo, aha, osul e afundat.

— O fractură craniană cu depresie. Se vede și la radiografie, a zis Maura, ducându-se înspre panoul iluminat și arătând către porțiunea în care apărea craiul. Pe filmul făcut din lateral se văd fracturile pornind de la punctul de impact. Ele radiază ca o pânză de păianjen pe osul temporal. De fapt, chiar așa se numește acest tip de fractură. Model mozaic sau în pânză de păianjen. S-a produs într-un loc deosebit de

periculos, deoarece artera medie meningiană trece exact pe sub acest punct. Dacă artera se sparge, pacientul are hemoragie în cavitatea cranianã. Când vom deschide cutia craniană, vom vedea dacă așa s-au petrecut lucrurile. S-a uitat la Frost. E vorba despre o lovitură puternică primită în cap. Cred că victima își pierduse cunoștința când a început decapitarea.

— Dar încă trăia.

— Da. Sigur era în viață.

— Dar nu știi dacă își pierduse cunoștința.

— Pe brațe nu se văd urme de lovituri ori de alt fel. Nicio dovadă că s-a zbătut să scape. Doar nu lași pe cineva să-ți taie gâtul fără să lupți. Cred că a fost năucită de lovitura aceea în cap. Nu cred că a simțit lama cuțitului. Maura a făcut o pauză, apoi a adăugat moale: Cel puțin așa sper. S-a deplasat către partea dreaptă a cadavrului, a prins brațul amputat și a ridicat capătul incizat către lupă. Avem și mai multe urme ale uneltei folosite pe suprafața cartilajului, unde a dezarticulat încheietura cotului, a spus ea. Se pare că aici s-a folosit același cuțit. Cu tăișul zimțat și foarte ascuțit.

A lipit brațul de cot, de parcă ar fi asamblat un manechin, și s-a uitat la îmbinare. Pe față nu i-a apărut o expresie de oroare, ci doar una de concentrare. Parcă ar fi examinat niște dispozitive mecanice ori niște rulmenți, nu carne ciopârțită. Nu brațul unei femei care până nu demult îl ridicase ca să-și dea părul din ochi, să facă semne cuiva ori să facă o mișcare de dans. Cum de reușea Maura să nu se lase afectată? Cum de putea intra în fiecare dimineață în această clădire, știind ce o aștepta? Zi după zi, să ții bisturiul în mână ca să diseci tragedia unor vieți curmate prea curând? „Și eu mă ocup de aceste tragedii. Dar eu nu sunt silită să văd țeste desfăcute și nici să-mi vâr mâinile în cavități abdominale.”

Maura a dat roată cadavrului pe partea stângă. Fără să șovăie, a ridicat mâna retezată. Refrigerată și golită de sânge, părea din ceară, nu din carne – ca imaginea pe care o are un recuzitor despre felul în care trebuie să arate o mână adevărată. Maura a apropiat lupa de mână și a examinat

suprafața tăiată, neregulată. O clipă n-a scos o vorbă, însă pe frunte i-au apărut câteva cute, semn al unei încruntări.

A așezat apoi mâna pe masă și a ridicat brațul stâng ca să examineze ciotul de la încheietura mâinii. Încruntarea ei s-a accentuat. A ridicat din nou mâna și a pus cele două răni față în față, încercând să potrivească suprafețele incizate, mâna cu încheietura, pielea ca de ceară cu pielea ca de ceară.

Brusc, a lăsat pe masă acele părți de corp și s-a uitat la Yoshima.

— Pune, te rog, la vizionare filmele cu încheietura și cu mâna.

— Ai terminat cu toate radiografiile craniene?

— O să revin la ele mai târziu. Acum vreau să văd mâna stângă și încheietura.

Yoshima a scos primul set de radiografii și a fixat un alt grupaj. Pe fundalul iluminat al panoului de vizionare mâna și oasele degetelor străluceau vag, falangele părând niște tulpini zvelte de bambus. Maura și-a scos mănușile și s-a apropiat de panoul de vizionare, rămânând cu privirea fixată asupra imaginilor. N-a spus nimic; iar tăcerea ei i-a sugerat lui Jane că se întâmplase ceva ciudat.

Maura s-a întors și s-a uitat la ea.

— Ați cercetat toată casa victimei?

— Da, bineînțeles.

— Toată casa? Fiecare dulap, sertar…?

— N-am găsit mare lucru. Femeia se mutase acolo de câteva luni.

— Și în frigider? În congelator?

— Cei de la Criminalistică au percheziționat peste tot. De ce?

— Vino să te uiți la radiografia asta!

Jane și-a scos mănușile murdare de sânge și s-a apropiat de panoul iluminat ca să se uite la filme. N-a remarcat nimic care să justifice tonul de îngrijorare al Maurei, nimic care să nu corespundă cu ceea ce se găsea pe masa de disecție.

— La ce anume să mă uit?

— Vezi imaginea asta a mâinii? Oasele astea mici se

cheamă carpiene. Ele alcătuiesc baza mâinii, înainte de bifurcarea degetelor.

Maura a luat mâna lui Jane ca să-i demonstreze, întorcând-o cu palma în sus și expunând cicatricea care avea să-i amintească mereu de ceea ce îi făcuse un alt ucigaș. O urmă a violenței, lăsată pe carnea ei de Warren Hoyt. Însă Maura n-a făcut niciun comentariu privitor la cicatrice; în schimb, a arătat către partea cărnoasă a bazei palmei lui Jane, în apropierea încheieturii.

— Aici sunt oasele carpiene. Pe radiografie, ele arată ca niște pietricele. Sunt porțiuni mici de os, ținute laolaltă de ligamente, mușchi și țesut conjunctiv. Acestea conferă mâinilor noastre flexibilitate, permițându-ne o serie nesfârșită de mișcări uimitoare care slujesc în sculptură ori pentru cântatul la pian.

— Bine. Și?

— Ăsta de aici, în șirul proximal – Maura a arătat către radiografie, un os aflat în apropiere de încheietură – se numește os navicular. Observi, sper, că dedesubtul lui există un spațiu corespunzător, iar apoi, pe filmul ăsta, se vede o ciobitură clară a altui os. Este o parte din procesul stiloid. Când a tăiat mâna, criminalul a retezat și un fragment din osul brațului.

— Tot nu pricep semnificația acestor lucruri.

— Acum uită-te la radiografia ciotului de braț. Și Maura a arătat către alt film. Vezi capătul periferic al celor două oase ale antebrațului. Cel mai subțire este cubitusul – osul epicondil mijlociu. Iar cel gros, din partea cu degetul mare, se numește radius. Aici apare acel proces stiloid despre care-ți vorbeam mai devreme, înțelegi la ce mă refer?

Jane s-a încruntat.

— Este intact. Pe radiografia acestui braț, osul acela este aici cu totul.

— Exact. Nu numai că este intact, ba chiar are o bucățică din osul următor anexată de el. O așchie din osul navicular.

În încăperea foarte rece, Jane și-a simțit brusc fața amorțindu-i.

— Of, Doamne, a zis ea încet. Cazul ăsta începe să capete o întorsătură foarte urâtă.

— Foarte urâtă.

Jane s-a întors și a pornit spre masă. S-a uitat la mâna retezată, care stătea alături de ceea ce consideraseră – atât ea, cât și ceilalți – că era brațul de care fusese legată.

— Suprafețele tăiate nu se potrivesc, a spus Maura. Și nici radiografiile.

— Vrei să ne spui că mâna asta nu-i aparține? a întrebat Frost.

— Vom avea nevoie de o analiză a ADN-ului care să confirme constatarea. Dar eu susțin că dovada e chiar aici, pe panoul de vizionare. S-a răsucit și a privit-o pe Jane. Deci mai există o victimă pe care încă n-ați găsit-o. Pentru că avem mâna ei stângă.

• ȘAPTE

Miercuri, 15 iulie. Faza lunii: nouă.

Acestea sunt ritualurile familiei Saul.

La ora unu după-amiază, unchiul Peter vine acasă după o jumătate de zi petrecută la clinică. Se schimbă în blugi și tricou și se îndreaptă spre grădina de legume, unde se găsește o adevărată junglă de roșii și lujeri de castraveți, ce atârnă pe sforile spalierelor.

La ora două după-amiază, micuțul Tommy urcă dealul dinspre lac, având cu el și undița. Dar nu a prins nimic. Nu l-am văzut aducând acasă niciun peștișor.

La două și un sfert, cele două prietene ale lui Lily urcă dealul, având cu ele costume de baie și prosoape. Cea mai înaltă – cred că o cheamă Sarah – aduce și un aparat de radio. Muzica stranie și zgomotoasă care se aude din el tulbură acum după-amiaza altfel liniștită. Deasupra prosoapelor întinse pe peluză, cele trei fete se prăjesc la soare ca niște feline somnoroase. Pielea lor lucește de la loțiunea de bronzat. Lily se ridică în capul oaselor și întinde mâna după sticla ei de apă. În timp ce o ridică spre buze, încremenește brusc și rămâne cu privirea spre fereastra mea. Mă vede că o urmăresc.

Nu este prima oară.

Încet, așază sticla de apă jos și le spune ceva prietenelor ei. Acestea se ridică și privesc în direcția mea. O vreme, ele privesc spre mine, iar eu spre ele. Sarah închide radioul. Se ridică toate în picioare, își scutură prosoapele și vin în casă.

Un moment mai târziu, Lily bate la ușa camerei mele. Nu așteaptă răspunsul, ci intră neinvitată.

— De ce ne urmărești? întreabă ea.

— Mă uitam pe fereastră.

— Ba te uitai la noi.

— Pentru că, întâmplător, erați acolo.

Privirea îi cade pe biroul meu. Acolo stă deschisă cartea pe

care mi-a dat-o mama când am împlinit zece ani. Cunoscută în general sub numele de *Cartea egipteană a morților,* este o colecție de texte antice, găsite în sarcofage. Toate vrăjile și incantațiile de care are cineva nevoie pentru a călători în viața de dincolo. Se apropie de carte, dar ezită să o atingă, de parcă paginile i-ar putea frige degetele.

— Te interesează ritualurile morții? o întreb eu.

— Sunt simple superstiții.

— De unde știi dacă nu le-ai încercat?

— Chiar poți citi hieroglifele astea?

— M-a învățat mama. Dar astea sunt doar vrăji mărunte. Nu cele cu adevărat puternice.

— Și ce face o vrajă puternică?

Îmi aruncă o privire atât de directă, iar ochii ei nu clipesc defel, încât mă întreb dacă nu cumva e ceva mai mult decât pare. Dacă nu cumva o subestimez.

— Cele mai puternice, îi răspund eu, pot aduce morții înapoi la viață.

— Vrei să spui că se întâmplă ca în filmul *Mumia*? întreabă ea râzând.

Mai aud niște chicoteli și, întorcându-mă, le văd pe cele două prietene ale ei stând în ușă. Au tras cu urechea la discuția noastră și mă măsoară cu dispreț. Evident, sunt cel mai straniu băiat pe care l-au văzut vreodată. Nici nu au habar cât de diferit sunt în realitate.

Lily închide *Cartea morților*.

— Să mergem la înot, fetelor, spune ea, și iese din cameră, lăsând în urmă mirosul dulceag al loțiunii de bronzat.

Pe fereastră, le urmăresc coborând dealul, mergând spre lac. Acum s-a așternut liniștea în casă.

Intru în camera lui Lily. Din peria ei extrag două fire lungi de păr și le strecor în buzunar. Desfac dopurile de la sticlele cu loțiuni și creme aflate pe toaletă și le miros; fiecare aromă aduce cu sine câte o amintire: Lily la micul dejun. Lily stând alături de mine în mașină. Îi deschid sertarele, dulapul și îi ating hainele. Haine pe care probabil le poartă orice adolescent american. La urma urmelor, e o simplă fată, nimic

mai mult. Dar trebuie să o urmăresc îndeaproape.

La asta mă pricep cel mai bine.

• OPT

SIENA, ITALIA. AUGUST.

Lily Saul s-a trezit brusc, parcă ieșind la suprafață dintr-un somn adânc, și a rămas întinsă, gâfâind printre așternuturile răsucite. Lumina de culoarea ambrei a după-amiezii târzii pătrundea printre crăpăturile obloanelor închise parțial. În semiîntunericul de deasupra patului, se auzea o muscă bâzâind, rotindu-se și abia așteptând să se așeze pe pielea ei umedă. Spaima ei. S-a ridicat pe salteaua subțire și și-a dat peste cap părul încâlcit, și-a masat capul, timp în care, treptat, pulsul i-a mai scăzut. Sudoarea i se scurgea de la subsuori, pătându-i tricoul. Reușise să doarmă în perioada cea mai toridă a după-amiezii, însă camera i s-a părut la fel de sufocantă, aerul apăsător, gata să o înece. „Nu pot trăi la nesfârșit în felul ăsta, pentru că o să-mi pierd mințile. Poate că sunt deja cu mintea rătăcită.”

S-a ridicat din pat și s-a apropiat de fereastră. Până și dalele de ceramică de sub tălpi radiau căldură. Împingând obloanele, a privit piațeta, clădirile care se încingeau la soare ca niște cuptoare de piatră. Un abur auriu a învăluit domurile și acoperișurile cu o umbră ușoară. Arșița verii i-a gonit în case pe localnicii din Siena; doar turiștii mișunau pe afară, rătăcind cu priviri lacome pe aleile înguste, gâfâind și asudând când urcau strada în pantă către bazilică ori făcându-și fotografii în Piazza del Campo, simțindu-și încălțămintea topindu-se și lipindu-se de dalele de pe stradă: toate lucrurile ce țin de turism și pe care le-a făcut și ea când a sosit la Siena pentru prima oară, înainte de a se fi adaptat la ritmul localnicilor, înainte ca arșița lunii august să cuprindă acel oraș medieval.

Sub fereastra ei, în piațetă, nu era niciun suflet. Dar, în vreme ce se întorcea, a zărit o mișcare în umbra unei uși. A încremenit și și-a îndreptat privirea asupra acelui loc. „Nu-l

pot vedea. El mă vede?” Apoi, cel care se adăpostise în acel loc a ieșit din ascunzătoare și a traversat piațeta cu pași mărunți, după care a dispărut.

Doar un câine.

Cu un hohot de râs, s-a întors de la fereastră. Nu orice umbră ascunde un monstru. „Însă unele, da. Unele umbre te urmăresc, te amenință, oriunde te-ai duce.”

În baia minusculă, s-a spălat pe față cu apa călâie, apoi și-a prins părul negru la spate, într-o coadă de cal. Nu a mai pierdut vremea cu machiajul; în cursul anului care trecuse, abandonase o serie de obiceiuri care o țineau în loc. Călătorise și trăise doar cu o valijoară și cu un rucsac, avusese doar două perechi de încălțăminte, sandale și pantofi sport. Blugii, tricourile și puloverele o ajutaseră să îndure căldura verii, dar și lapovița iernii. Dacă se gândea bine, supraviețuirea însemna doar o chestiune de a stabili prioritățile, indiferent că era vorba de îmbrăcăminte ori de protecția emoțională. Ferește-te de intemperii, evită legăturile care apropie.

Așa ești în siguranță.

Și-a înșfăcat rucsacul și a ieșit din cameră în holul întunecat. Acolo s-a oprit o clipă, așa cum proceda mereu, și a introdus o bucată ruptă dintr-un chibrit în partea de jos a ușorului ușii, după care a închis-o și a încuiat-o. Asta nu însemna că încuietoarea veche ar fi descurajat pe cineva. Ca și clădirea, de altfel, probabil că era veche de secole.

Făcându-și curaj ca să înfrunte arșița, a pășit afară, intrând în piațetă. S-a oprit, verificând locul pustiu. Încă era devreme pentru ca localnicii să iasă cu treburi, însă peste o oră aceștia aveau să se trezească din somnolența provocată de masa de prânz, pornind din nou către magazinele ori birourile lor. Își acordase ceva timp pentru sine înainte să fie nevoită să se întoarcă la lucru, unde o aștepta Giorgio. Avusese șansa de a se plimba și de a-și pune ordine în gânduri, de a vizita locurile preferate din orașul la care ținea atât de mult. Se afla în Siena de trei luni, dar deja simțea că orașul se îndepărta de ea. Era nevoită să-l părăsească în curând, așa cum fugise și din alte locuri pe care le iubise.

„Am stat deja prea multă vreme aici.”

A mers prin piațetă și a luat-o pe aleea îngustă care ducea spre Via de Fontebranda. Drumul a dus-o către vechiul apeduct al orașului, prin dreptul unor clădiri în care cândva locuiseră meșteșugari medievali și care adăpostiseră apoi abatoare. Fontebranda fusese o emblemă a Senei, cândva celebrată de Dante, iar apele sale erau încă limpezi, îmbietoare, chiar după trecerea atâtor secole. Cândva, se plimbase aici sub luna plină. Potrivit legendei, la acele ceasuri apăreau vârcolacii să se scalde în ape, asta înainte de a căpăta din nou forme umane. În noaptea aceea însă, ea nu zărise vârcolaci, ci doar turiști beți. Poate că nu era nicio deosebire între unii și ceilalți.

Mergând la deal, cu sandalele ei solide lipăind pe pietrele fierbinți ca scoase din cuptor, a trecut prin dreptul Sanctuarului și al casei Sfintei Caterina, patroana Sienei, care supraviețuise perioade foarte lungi de vreme fără mâncare, hrănindu-se doar cu Sfânta Cuminecătură. Sfânta Caterina avusese viziuni foarte clare ale iadului, purgatoriului și raiului și-și dorise gloria și suferința divine ale martirajului. După o boală îndelungată, nu reușise decât să moară ca oricare altul, lucru absolut dezamăgitor. În timp ce făcea eforturi să urce dealul, Lily își spunea: „Și eu am avut viziuni ale iadului. Dar nu vreau martiraj. Vreau să trăiesc. Aș face orice ca să trăiesc”.

Până să ajungă la bazilica din San Domenico, tricoul ei era leoarcă de sudoare. A rămas gâfâind pe culmea dealului și a contemplat orașul, cu acoperișurile din țiglă neclare din cauza aburului fierbinte care se înălța spre cer. Aceea era o priveliște care o făcea să sufere profund, pentru că știa că va trebui să o lase în urmă. Și așa zăbovise în Siena mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar acum simțea deja cum răul o ajungea din urmă, aproape că-i simțea mirosul slab, respingător, adus de vânt. În jurul ei, turiștii cu coapse pline și pufoase viermuiau pe culmea dealului, însă ea a rămas într-un colț, mută, o fantomă între vii. „Deja moartă. Pentru mine, timpul ăsta e furat.”

— Scuză-mă, domnișoară. Vorbești englezește?

Luată pe neașteptate, Lily s-a întors și a văzut un bărbat între două vârste și pe soția acestuia, purtând tricouri asemănătoare cu inscripțiile unei universități din Pennsylvania și șorturi largi. Bărbatul avea în mână un aparat foto care părea foarte complicat.

— Vreți să vă fac o fotografie? i-a întrebat Lily.

— Ar fi grozav! Mulțumim.

Lily a luat aparatul și a întrebat:

— Are vreo chestie mai șmecheră?

— Nu, doar apeși pe buton.

Cei doi și-au împreunat brațele și s-au așezat pentru poză, priveliștea Sienei întinzându-se ca o tapiserie medievală în spatele lor. Acela era suvenirul lor după un urcuș greu pe o zi cumplit de fierbinte.

— Ești americancă, nu-i așa? a întrebat-o femeia, când Lily le-a înapoiat aparatul. Din ce stat?

Era o simplă întrebare amicală, una pe care nenumărați turiști și-o adresează de obicei unii altora, fiind o modalitate de a face conversație cu concetățeni cât sunt departe de țară și de casă. Însă asta a pus-o pe Lily în gardă. „Curiozitatea lor e aproape sigur nevinovată. Însă eu nu-i cunosc pe acești oameni. Nu pot fi sigură.”

— Din Oregon, a mințit ea.

— Serios? Și fiul nostru locuiește acolo! Din ce oraș?

— Portland.

— Vai, ce mică-i lumea! El stă pe Northwest Irving. Nu cumva e în apropierea locuinței tale?

— Nu. Lily se retrăgea deja, refugiindu-se din fața acelor oameni insistenți, care probabil că urmau să o invite la o cafea ca să îi pună și alte întrebări, dorind să obțină amănunte pe care nu era dispusă să le ofere nimănui. Vă doresc o vizită plăcută!

— Ascultă, n-ai vrea…

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

A fluturat din mână și a fugit de lângă ei. Ușile bazilicii se căscau în fața ei, oferindu-i adăpost. A pășit înăuntru, în tăcerea și răcoarea specifice unui asemenea loc, și a scos un

oftat de ușurare. Biserica era aproape pustie; doar câțiva turiști umblau fără țintă prin spațiul vast, iar vocile lor erau, din fericire, foarte potolite. S-a îndreptat către arcada gotică, unde razele soarelui sclipeau prin vitraliu, creând o lumină ce părea ar fi trecut prin pietre prețioase, dincolo de mormintele nobililor din Siena care se înșirau de-a lungul ambelor ziduri. Pătrunzând într-o nișă a capelei, Lily s-a oprit înaintea altarului din marmură poleită și a privit concentrată la chivotul unde se găsea capul conservat al Sfintei Caterina de Siena. Rămășițele ei pământești fuseseră împărțite și dăruite ca relicve sfinte, trupul ei aflându-se la Roma, iar un picior – la Veneția. Știuse ea oare ce soartă o așteptă? Că îi va fi smuls capul de tors și că fața ei mumificată va fi expusă spre vizionare armatelor de turiști asudați și mulțimilor de copii care sporovăiesc neîncetat?

Găvanele uscate ale sfintei priveau fix de sub sticla vitrinei. „Așa arată moartea. Dar deja știi asta, nu-i așa, Lily Saul?”

Tremurând, Lily a părăsit nișa capelei și a mers grăbită prin biserica plină de ecouri, căutând ieșirea. Ajunsă iarăși afară, s-a simțit aproape recunoscătoare pentru arșița de acolo. Dar recunoștința ei nu cuprindea și turiștii. Erau prea mulți necunoscuți cu aparate de fotografiat. Oricare dintre ei ar fi putut să o fotografieze pe furiș.

A părăsit bazilica și a pornit în josul dealului, prin Piazza Salimbeni, prin dreptul Palatului Tolomei. Labirintul de străduțe înguste îi năucea pe turiști, însă Lily știa drumul, astfel că s-a mișcat cu repeziciune și cu hotărâre către destinația ei. Întârziase deja, pentru că zăbovise prea mult pe culme, iar Giorgio sigur avea să o dojenească. O asemenea perspectivă nu o speria însă, pentru că mormăielile de nemulțumire ale lui Giorgio nu aveau niciodată consecințe grave.

Așadar, deși a ajuns cu un sfert de oră mai târziu, nu a sesizat nici măcar o aluzie de nemulțumire. Clopoțelul de la ușă a scos un clinchet, anunțând sosirea ei în atelier; a intrat adulmecând mirosul cunoscut de cărți prăfuite, camfor și fum de țigaretă. Giorgio și Paolo, fiul lui, stăteau aplecați deasupra

unei mese în partea din spatele atelierului, ambii având prinse pe cap niște lupe mari. Când a ridicat capul, Lily s-a simțit privită de un ochi uriaș, ciclopic.

— Trebuie neapărat să vezi asta! i-a strigat el în italiană. Abia a sosit. Trimisă de un colecționar din Israel.

Erau atât de emoționați, încât nici nu băgaseră de seamă că ea întârziase. Ea și-a așezat rucsacul în spatele pupitrului la care lucra și s-a strecurat pe lângă masa veche de când lumea și banca mănăstirească din stejar. Prin dreptul sarcofagului roman, care acum slujea, din nefericire, drept ladă pentru depozitarea dosarelor. A pășit peste o ladă desfăcută, din care talașul folosit drept material de protecție se împrăștiase pe jos, și a privit încruntată către obiectul de pe pupitrul lui Giorgio. Era un bloc din marmură sculptată, care făcuse probabil parte dintr-un edificiu. A remarcat patina de pe două suprafețe alăturate, o piatră fasonată de colț.

Tânărul Paolo și-a scos lupa, ciufulindu-și părul. Așa cum îi rânjea, cu părul vâlvoi, arăta ca unul dintre vârcolacii legendari ai Sienei, cu toate că era în continuare foarte fermecător și cu totul inofensiv. La fel ca tatăl lui, Paolo nu știa câtuși de puțin ce însemna cruzimea, și, dacă nu ar fi fost conștientă de faptul că mai devreme sau mai târziu i-ar fi frânt inima, Lily l-ar fi acceptat ca iubit.

— Cred că o să-ți placă piesa asta, a zis el și i-a întins lupa. Știu că mereu te-au interesat asemenea lucruri.

Ea s-a aplecat deasupra pietrei și a examinat o siluetă sculptată, amintind de un bărbat. Stătea drept în picioare, având o fustă în jurul taliei și brățări decorative la mâini și la picioare. Însă capul nu era uman. A plimbat lupa peste cap și s-a apropiat și mai mult. Când detaliile au căpătat viață prin lupă, s-a simțit cuprinsă brusc de o răceală cumplită. A văzut dinți de câine, rânjiți, și degete terminate cu gheare. Și coarne.

S-a îndreptat de mijloc, simțindu-și gâtlejul uscat și glasul ciudat de rece.

— Ai spus că acest colecționar e din Israel?

Giorgio a dat aprobator din cap și și-a scos lupa, devenind o

versiune mai vârstnică, mai plinuță a lui Paolo. Aceiași ochi negri, însă ridați de vârstă.

— Omul ăsta nu a mai fost pe la noi până acum. Așa că nu știm nimic sigur despre originea lui. Și nici dacă putem să avem încredere în el.

— Cum de ne-a trimis piesa asta?

Giorgio a ridicat din umeri.

— A sosit într-o ladă chiar azi. Asta e tot ce știu.

— Dorește să o vindem în numele lui?

— Ne-a cerut doar o evaluare. Ce părere ai?

Ea și-a trecut un deget peste patina lăsată de vreme. A simțit din nou răceala care se strecura dinspre piatră în carnea ei.

— De unde spune că are piesa?

Giorgio a întins mâna după un maldăr de hârtii.

— Spune că a primit-o acum opt ani, la Teheran. Cred că a scos-o în secret din țară. A ridicat din nou din umeri și a clipit. Dar ce ne doare pe noi?

— E persană, a murmurat ea. Personajul sculptat este Ahriman.

— Ce este acest Ahriman? a întrebat Paolo.

— Nu ce este. Cine este. În Persia antică, Ahriman era un demon. Spiritul distrugerii. A lăsat lupa jos, pe pupitru, și a inspirat adânc. Este personificarea răului.

Giorgio a scăpat un hohot de râs și și-a frecat palmele de bucurie.

— Ai văzut, Paolo? Ți-am spus că ea își va da seama. Diavoli, demoni, se pricepe la tot. De fiecare dată găsește răspunsul potrivit.

— De ce? a întrebat-o Paolo, privind-o. N-am înțeles niciodată de ce te interesează lucrurile rele atât de mult.

Cum să-i răspundă la o asemenea întrebare? Cum să-i spună că s-a uitat cândva în ochii Fiarei, iar aceasta o fixase cu privirea? Că o văzuse? „De atunci mă tot urmărește.”

— Așadar, este autentică? a vrut să știe Giorgio. Piatra asta de colț.

— Da, cred că da.

— Atunci ar trebui să-i scriu neîntârziat noului nostru amic din Tel Aviv, nu? Să-i spunem că a trimis-o negustorului potrivit, aceluia care îi știe valoarea. Cu mare grijă, el a așezat piatra înapoi în lada de transport. Pentru ceva atât de deosebit, sigur o să găsim un cumpărător.

„Cine să vrea o asemenea monstruozitate în casă? s-a întrebat Lily. Cine și-ar dori să aibă Răul privindu-l de pe peretele propriului cămin?"

— A, era cât pe ce să uit, a zis Giorgio. Știi că ai un admirator?

Lily s-a încruntat spre el.

— Poftim?

— La ora prânzului, în atelier a intrat un bărbat. A întrebat dacă am angajat vreo femeie din America.

Lily a înghețat.

— Și ce i-ai răspuns?

— L-am împiedicat pe tata să spună ceva, a intervenit Paolo. Puteam da de bucluc, pentru că nu ai permis de muncă.

— Dar acum m-am gândit mai bine, a spus Giorgio. Și cred că probabil te-a plăcut. Și de aceea s-a interesat, a zis Giorgio și i-a făcut cu ochiul.

Ea a înghițit în sec.

— A spus cum îl cheamă?

Giorgio l-a lovit amical pe fiul lui peste braț.

— Ai văzut? a zis el drept dojană. Te miști prea încet, băiete. Acum o să vină altul și-o să ne-o răpească de sub nas.

— Cum îl chema? a repetat Lily, de astă dată cu glas mai tăios.

Cu toate acestea, nici tatăl, nici fiul nu au perceput schimbarea din tonul ei. Erau prea preocupați ca să se tachineze.

— N-a zis, i-a răspuns Giorgio. Cred că vrea să pară misterios, nu? Să-ți stârnească interesul.

— Era tânăr? Cum arăta?

— Aha. Deci te interesează.

— Arăta cumva… a făcut o pauză – oarecum neobișnuit?

— Cum adică, neobișnuit?

„Nu era uman”, i-a venit ei să spună.

— Avea ochii foarte albaștri, a zis Paolo, foarte vioi. Ciudați. Sclipitori, ca ai unui înger.

„Tocmai opusul unui înger.”

S-a întors imediat și s-a apropiat de fereastră, apoi a privit prin geamul prăfuit spre trecători. „E aici. M-a găsit și la Siena.”

— Se va întoarce, *cara mia.* Ai răbdare, i-a spus Giorgio.

„Iar când va veni, eu nu va trebui să mai fiu aici.”

Și-a ridicat rucsacul.

— Iertați-mă, le-a zis el. Nu mă simt bine.

— Ce-ai pățit?

— Cred că n-ar fi trebuit să mănânc pește seara trecută. Nu mi-a priit. Trebuie să plec acasă.

— Te conduce Paolo.

— Nu! Nu e nevoie. A deschis ușa dintr-o mișcare, făcând clopoțelul să scoată un clinchet puternic. Nu e nimic grav.

Apoi a fugit din atelierul-magazin și nu a mai privit înapoi de teamă că Paolo va încerca să fugă după ea, insistând să facă pe politicosul și să o însoțească. Nu-și putea îngădui să îi stea în cale. Acum, important era să se îndepărteze cât mai rapid de acel loc.

A urmat un traseu sinuos până la apartament, evitând piațetele aglomerate și străzile principale. A preferat să o taie pe alei lăturalnice, să urce trepte înguste prinse între ziduri medievale, descriind un drum în cerc spre cartierul Fontebranda. Avea nevoie de doar cinci minute pentru a împacheta. Învățase să se miște repede, să plece la primul indiciu, astfel că tot ce trebuia să facă era să-și azvârle hainele și trusa de toaletă în valiză și să-și recupereze rezerva de euro din ascunzătoarea aflată în spatele oglinzii. În ultimele trei luni, Giorgio o plătise la negru, în numerar, știind prea bine că ea nu avea permis de muncă. Strânsese o sumă rezonabilă, care să o ajute să depășească perioadele când nu găsea de lucru, suficientă pentru a se putea stabili într-un alt oraș. Trebuia să-și recupereze banii și valiza și să o șteargă imediat. Direct la stația de autobuz.

Ba nu. Dacă se gândea mai bine, acest traseu putea fi ușor anticipat de el. Mai bine lua un taxi. Mai costisitor, desigur, dar avea să meargă cu el doar până la ieșirea din oraș, până la San Gimignano, de unde putea lua un tren până la Florența. Acolo, se putea face nevăzută, în mulțimea de turiști.

Nu a intrat în clădire prin piațetă; a preferat să se apropie pe strada laterală, cotropită deja de umbre, s-a strecurat pe lângă pubele și biciclete legate cu lanț și a urcat pe treptele din dos. Într-unul dintre apartamentele vecine urla muzica, năvălind în hol pe ușa lăsată deschisă. Era adolescentul acela îmbufnat din imobilul alăturat. Tito și aparatul lui blestemat de radio. L-a zărit pe tânăr, ghemuit pe canapea, arătând de parcă ar fi fost drogat. A trecut prin dreptul camerei lui, îndreptându-se către apartamentul ei. Tocmai își scotea cheile, când a observat bățul de chibrit rupt și a înghețat.

Nu mai era prins în ușorul ușii; căzuse pe podea.

Dându-se înapoi, a simțit inima bătându-i cu putere. Când s-a retras dincolo de ușa lui Tito, acesta a ridicat privirea spre ea și a salutat-o făcându-i cu mâna, rămânând în continuare pe canapea. Cel mai nepotrivit moment ca să se arate prietenos față de ea. „Să nu-mi adresezi nicio vorbă, l-a implorat ea în gând. Să nu scoți niciun cuvânt.”

— Nu te-ai dus la muncă azi? a întrebat-o el tare, în italiană.

Ea s-a întors și a fugit pe trepte în jos, aproape împiedicându-se de bicicletele legate acolo. „Am întârziat prea mult”, s-a dojenit ea, în vreme ce a dat colțul în goană și a urcat câteva trepte. Ghemuindu-se într-o grădină năpădită de verdeață, s-a ascuns îndărătul unui zid dărăpănat și a încremenit acolo, abia îndrăznind să respire. Nu a auzit nici pași, nici alte zgomote care să trădeze prezența vreunui urmăritor.

„Poate că acel chibrit a căzut singur. Poate reușesc să-mi recuperez valiza. Banii.”

A îndrăznit să arunce un ochi peste zid, uitându-se de-a lungul aleii. Nimeni.

„Să risc? Să fac o încercare?”

S-a strecurat din nou pe alee. Și-a croit drum printr-o îmbârligătură de străduțe înguste, până a ajuns la marginile piațetei. Însă nu a ieșit la lumină, ci s-a furișat către colțul cădirii și a aruncat o privire spre fereastra apartamentului ei. Obloanele de lemn erau deschise, așa cum le lăsase. În lumina crepusculară, a zărit ceva mișcându-se în dreptul ferestrei. O siluetă, doar o clipă, încadrată de obloane.

S-a tras înapoi, îndărătul clădirii. „La naiba! *La naiba*!”

Și-a desfăcut rucsacul și a verificat ce avea în portofel. Patruzeci și opt de euro. Bani de ajuns pentru câteva mese și un bilet de autobuz. Poate îi ajungeau să plătească un drum cu taxiul până la San Gimignano, dar pentru nimic mai mult. Avea un card, însă nu îndrăznea să îl folosească decât în orașe aglomerate, unde putea dispărea imediat în mulțime. Ultima oară o folosise în Florența, într-o sâmbătă noaptea, când străzile gemeau de lume.

„Nu aici. Nu în Siena.”

A părăsit piațeta și a pornit-o spre aleile ascunse din Fontebranda. Acela era cartierul pe care îl cunoștea cel mai bine; acolo putea scăpa de orice urmăritor. S-a îndreptat către o cafenea măruntă, pe care o descoperise cu câteva săptămâni în urmă, frecventată doar de localnici. Înăuntru era întuneric precum într-o grotă, iar fumul de țigară putea fi tăiat cu cuțitul. S-a așezat la o masă dintr-un colț și a comandat un sendviș cu cașcaval și roșii și un espresso. Când a terminat, a mai cerut o cafea. În acea noapte avea să rămână trează. Putea merge pe jos până la Florența. Erau doar – cât oare – între 32 și 40 de kilometri, nu? Mai dormise pe câmp și cu alte ocazii. Furase piersici ori culesese struguri sub protecția întunericului. Putea repeta isprava.

Și-a devorat sendvișul, adunând în palmă aproape toate firimiturile și înghițindu-le. Nu știa când avea să mai mănânce. Când a părăsit cafeneaua, noaptea cuprinsese de mult orașul, așa că a putut să se deplaseze pe străzi fără să se teamă prea mult că va fi recunoscută. Mai avea o soluție. Riscantă, într-adevăr, însă ar fi scutit-o de mers pe jos mai bine de treizeci de kilometri.

Iar Giorgio ar fi ajutat-o. Ar fi dus-o până la Florența.

A mers ce a mers, ocolind pe departe zona Campo, foarte aglomerată, și alegând cu precădere străzile lăturalnice. Când, într-un târziu, a ajuns la casa lui Giorgio, o dureau deja picioarele, iar tălpile îi erau rănite din cauza pietrelor din pavajul denivelat. La adăpostul întunericului, s-a oprit și a privit spre fereastră. Soția lui Giorgio murise cu ani în urmă, iar acum tatăl și fiul stăteau doar ei doi în apartament. Înăuntru, la etaj, luminile erau aprinse, însă nu putut observa nicio mișcare.

Nu a fost chiar atât de nesăbuită încât să bată la ușa de la intrare. A preferat să dea roată casei, mergând prin grădinița din spate; a trecut pe lângă o tufă de lămâiță parfumată și alta de lavandă, apoi a bătut la ușa bucătăriei.

Nu a primit niciun răspuns.

Și-a încordat auzul ca să-și dea seama dacă mergea televizorul, gândindu-se că poate de aceea bătaia ei în ușă nu fusese auzită, însă nu a perceput decât zgomotele înfundate ale traficului de pe stradă.

A încercat clanța, iar ușa s-a deschis singură.

N-a avut nevoie decât de o privire. A văzut imediat sânge, brațe frânte și chipuri strivite. Ale lui Giorgio și Paolo, care stăteau strânși într-o ultimă îmbrățișare.

S-a tras îndărăt, ținându-și palma strâns peste gură, simțind cum i se încețoșează ochii din pricina lacrimilor. „Am greșit. A fost vina mea. Au murit din cauza mea."

Împleticindu-se prin tufele de lavandă, s-a lovit de poarta de lemn. Zdruncinătura a făcut-o să-și vină în simțiri.

„Du-te. Fugi!"

A ieșit grăbită din grădină, fără să se mai oprească să tragă zăvorul porții, și a fugit pe stradă, făcând ca tălpile sandalelor să pleoscăie pe dalele mari.

Nu a răsuflat pasul decât atunci când a ajuns la marginea orașului Siena.

• NOUĂ

— Suntem absolut siguri că există o a doua victimă? a întrebat locotenentul Marquette. Încă nu avem confirmarea ca urmare a analizei ADN.

— Dar avem două tipuri de sânge, a obiectat Jane. Mâna amputată a aparținut unei persoane cu sânge din grupa 0 pozitiv. Lori-Ann Tucker are A pozitiv. Prin urmare, doctorul Isles a făcut o apreciere corectă.

În sala de ședințe s-a lăsat liniștea.

După o vreme, doctorul Zucker a zis încet:

— Devine foarte interesant.

Jane s-a uitat peste masă. Privirea neclintită a psihologului criminalist dr. Lawrence Zucker o făcuse mereu să se simtă stânjenită. Acum se uita la ea de parcă ar fi fost singurul lucru care-i stârnea curiozitatea, dându-i senzația că ochii lui îi sfredelesc creierul. Lucraseră împreună la ancheta desfășurată în cazul Chirurgului, în urmă cu doi ani și jumătate, iar Zucker știa cât de mult suferise din pricina acelui criminal. Avea cunoștință de coșmarurile ei, de atacurile de panică de care suferea. Remarcase obiceiul ei de a-și freca neîncetat cicatricele din palme, de parcă ar fi vrut să îndepărteze astfel amintirile neplăcute. De atunci încoace, coșmarurile în care apărea Warren Hoyt se mai răsăriseră. Însă când Zucker o privea astfel, Jane se simțea expusă, pentru că știa cât de vulnerabilă fusese cândva. Și îi purta ranchiună doctorului pentru asta.

Și-a luat ochii de la el și s-a concentrat asupra celorlalți doi detectivi, Barry Frost și Eve Kassovitz. Includerea acesteia din urmă în echipă fusese o greșeală. Acum toată lumea din serviciu știa că femeia nu se ferise de nimeni când vărsase într-un troian de zăpadă, iar Jane ar fi putut anticipa încă din noaptea aceea glumele care aveau să se facă pe seama ei. A doua zi după Crăciun, o găleată uriașă din plastic, purtând o etichetă cu numele ei, apăruse în mod inexplicabil pe masa de

la intrarea în birou. Kassovitz ar fi trebuit să ia totul în râs ori poate să se supere. Însă ea părea înfrântă, ca o focă lovită cu parul în cap, așa că stătea deprimată pe scaun, prea demoralizată ca să aibă vreo replică. Dacă nu învăța să riposteze cu vigoare, Kassovitz nu avea să reziste multă vreme atacurilor concertate ale colegilor.

— Deci avem un ucigaș care nu se mulțumește doar să-și dezmembreze victimele, a zis Zucker, ci îi place să transfere părți din corp de la o victimă la alta. Avem vreo fotografie a mâinii?

— Avem o mulțime, i-a răspuns Jane. I-a întins lui Zucker dosarul întocmit după autopsie. După cum arată, putem fi siguri că aceasta este mâna unei femei.

Imaginile erau îndeajuns de respingătoare pentru a întoarce pe dos stomacul oricui, însă pe fața lui Zucker nu a apărut nicio expresie de șoc ori de dezgust în timp ce a răsfoit dosarul. Pe chipul lui se putea citi doar curiozitatea. Jane remarcase oare o înfiorare curioasă în ochii lui? Îi plăcea să vadă atrocitățile suferite de trupul acelei femei?

Doctorul a rămas cu ochii la fotografia mâinii.

— Unghiile nu sunt date cu ojă, dar degetele arată îngrijit, asta e clar. Da, într-adevăr, avem mâna unei femei. A aruncat o privire spre Jane peste rama subțire a ochelarilor. Amprentele au fost identificate?

— Persoana căreia i-a aparținut mâna nu are cazier. Nu a efectuat serviciul militar. De aceea, nu am găsit nimic la NCIC[3].

— Nu apare în nicio bază de date?

— Amprentele ei sigur nu există în baza de date.

— Iar mâna asta nu e cumva un rest de la vreun spital? Rezultată după vreo amputare?

— Am verificat toate centrele medicale din zona Boston, a zis Frost. În ultimele două săptămâni, au avut loc două operații de amputare de mână, una la Mass Gen, iar cealaltă la Pilgrim Hospital. Ambele au fost efectuate ca urmare a unor traume. Primul caz a fost un accident provocat de o drujbă. Al doilea, atacul unui câine. În ambele situații, mâinile au fost

atât de mutilate, încât nu au putut fi refăcute chirurgical. Iar în primul caz a fost vorba despre un bărbat.

— Această mână nu a fost recuperată din deșeurile vreunui spital, a spus Jane. Și nici nu a suferit mutilări. A fost tăiată cu un cuțit cu lama zimțată, foarte bine ascuțită. De asemenea, tăierea nu s-a făcut cu îndemânare chirurgicală. Vârful radiusului a fost retezat, fără a se face nicio încercare evidentă de a reduce pierderea de sânge. Nu s-au efectuat ligaturi ale vaselor de sânge și nici disecția straturilor de piele. E o simplă tăietură.

— Există vreo persoană dată dispărută care să se potrivească?

— În Massachusetts, nu, a intervenit Frost. Extindem aria de căutare. Pentru femei albe. Imposibil să fi fost dată dispărută cu prea mult timp în urmă, pentru că mâna nu s-a degradat prea mult.

— Poate a fost congelată, a spus Marquette.

— Nu, a zis Jane. La examinarea cu microscopul nu s-au constatat deteriorări celulare. Așa a stabilit doctorul Isles. Când țesuturile sunt congelate, dilatarea apei fragmentează celulele, iar ea nu a găsit așa ceva. S-ar putea ca mâna să fi fost refrigerată ori ținută în apă rece cu gheață, așa cum se procedează cu organele recoltate pentru transplanturi. Însă înghețată nu a fost. De aceea, considerăm că posesoarea acelei mâini a fost ucisă cu doar câteva zile în urmă.

— Dacă a fost ucisă, a zis Zucker.

Toți s-au întors spre el. Ideea îngrozitoare sugerată prin vorbe i-a făcut pe cei prezenți să amuțească.

— Crezi că femeia ar mai putea fi în viață? a întrebat Frost.

— Teoretic, amputările în sine nu sunt fatale, nu-i așa?

— Of, Doamne, a gemut Frost. Să tai mâna unui om și să-l lași în viață…

Zucker s-a uitat și la alte fotografii de la autopsie, oprindu-se la fiecare și studiindu-le cu concentrarea unui bijutier care examinează ceva prin lupă. Într-un târziu, a pus dosarul pe masă.

— Există două motive posibile pentru care un criminal

dezmembrează un cadavru. În primul rând, din rațiuni practice. Trebuie să scape de el. Asemenea ucigași sunt conștienți de ceea ce fac și au un scop precis. Înțeleg necesitatea de a se debarasa de probele criminalistice și de a-și ascunde crima.

— Ucigași organizați, a zis Frost.

— Dacă dezmembrarea este urmată de dispersarea ori ascunderea părților, asta presupune planificare. Avem așa-numitul ucigaș cognitiv.

— Dar aceste părți nu au fost ascunse, a spus Jane. Au fost lăsate în casă, în locuri unde ucigașul știa că vor fi descoperite. I-a întins lui Zucker un alt set de fotografii. Astea sunt de la locul faptei.

Doctorul a deschis dosarul și a privit atent prima fotografie.

— Lucrurile devin tot mai interesante, a murmurat el.

„Se uită la o mână retezată, așezată pe o farfurie întinsă, și doar atât poate să spună?"

— Cine a aranjat masa? a întrebat Zucker ridicând ochii spre ea. Cine a așezat farfuriile, tacâmurile, paharele de vin?

— Credem că făptașul.

— Dar de ce?

— Cine naiba să știe?

— Adică, de ce ați presupus că el a făcut asta?

— Pentru că am găsit o picătură de sânge sub una dintre farfurii, ceea ce înseamnă că a pus mâna pe ea.

— Și amprente?

— Din păcate, nu. A purtat mănuși.

— Dovadă că a planificat amănunțit. A prevăzut totul. Zucker și-a îndreptat din nou privirea spre fotografie. Avem o masă pentru patru persoane. Asta are vreo semnificație?

— Orice părere e binevenită. În dulap existau opt farfurii, așa că ar fi putut pune mai multe. Însă a preferat să folosească doar patru.

— Doctore Zucker, cu ce crezi că avem de a face? a întrebat locotenentul Marquette.

Psihologul nu i-a răspuns. A răsfoit în continuare fotografiile, oprindu-se la imaginea brațului retezat, aflat în

cadă. Apoi a trecut la o fotografie făcută în bucătărie. A urmat o tăcere lungă, timp în care el a examinat lumânările topite și cercul desenat pe podea. Și ceea ce se găsea în centrul cercului.

— Ăsta ni se pare un aranjament ritualic foarte bizar, a spus Frost. Cercul trasat cu cretă, lumânările arse…

— Sigur reprezintă un ritual. Zucker a ridicat capul, iar sclipirea din ochii lui a făcut-o pe Jane să simtă un fior pe ceafă. Făptașul a desenat cercul?

Luată prin surprindere de întrebarea lui, Jane a ezitat.

— Adică, este posibil ca el să fi fost făcut de victimă?

— Eu nu fac presupuneri. Sper că nici tu. Ce te face să fii atât de convinsă că nu victima a trasat cercul? Că nu a participat din proprie voință la acest ritual?

Jane mai că a izbucnit în râs. „Mda, mă ofer să mi se taie gâtul.”

— Doar ucigașul putea desena cercul și putea aprinde acele lumânări, a zis Jane. Pentru că nu am găsit nicio bucățică de cretă în casă. După ce a folosit-o să deseneze cercul pe podeaua bucătăriei, a luat-o cu el.

Zucker s-a rezemat de speteaza scaunului și a rămas pe gânduri.

— Așadar, ucigașul dezmembrează, dar nu ascunde părțile detașate. Nu procedează la desfigurarea feței. Lasă puține dovezi criminalistice, iar asta arată că este un bun cunoscător al legii. Cu toate acestea, ne predă – ca să spunem așa – cel mai important indiciu: o parte din corpul altcuiva. A făcut o pauză. S-a descoperit spermă?

— În corpul victimei nu s-a descoperit.

— Și nici la locul faptei?

— Cei de la laboratorul criminalistic au verificat casa la lumină ultravioletă. Iar aparatul acela, Crimescope, a depistat numeroase fire de păr, dar nici urmă de spermă.

— Avem din nou de a face cu un comportament cognitiv tipic. Nu a lăsat nicio probă privind activitatea sexuală. Dacă e cu adevărat un ucigaș motivat de sex, atunci știe să se controleze suficient de bine ca să aștepte până când eliberarea

sexuală poate fi sigură.

— Dar dacă nu e motivat de sex? a întrebat Marquette.

— Atunci nu-mi este limpede ce reprezintă toate astea, a spus Zucker. Însă dezmembrarea, etalarea părților de corp… Lumânările, cercul trasat cu cretă. A privit în jur. Sunt convins că toți ne gândim la același lucru. La ritualuri sataniste.

— Era ajunul Crăciunului, a adăugat Marquette. Cea mai sfântă dintre nopți.

— Dar ucigașul nostru n-a mers acolo ca să-l sărbătorească pe Prințul Luminii, a spus Zucker. Nu, el a încercat să-l cheme pe Prințul Întunericului.

— Mai există o fotografie pe care trebuie să o vezi, a spus Jane, făcând semn către teancul de fotografii pe care Zucker nu-l răsfoise. Am găsit și ceva scris pe perete. Cu sângele victimei.

Zucker a găsit fotografia.

— Trei cruci răsturnate, a zis el. Astea ar putea avea o semnificație satanistă. Dar ce reprezintă simbolurile de sub cruci?

— E un cuvânt.

— Nu-l pot citi.

— E pe dos. Se poate citi în oglindă.

Zucker a ridicat din sprâncene.

— Știți care este semnificația scrierii în oglindă, nu?

— Nu. Ce înseamnă?

— Când Diavolul face un târg pentru a-ți cumpăra sufletul, pactul se încheie și se semnează prin scriere în oglindă. Apoi s-a încruntat, străduindu-se să descifreze cuvântul. Ce înseamnă?

— *Peccavi.* E în latină, și înseamnă „Am păcătuit.”

— O confesiune? a sugerat Marquette.

— Ori o lăudăroșenie, a spus Zucker. Anunțându-l pe Satana: „Ți-am îndeplinit porunca, Stăpâne”. S-a uitat în continuare la celelalte fotografii răsfirate pe masă. Tare aș vrea să-l am pe acest ucigaș în camera de interogatorii. Există foarte mult simbolism aici. De ce a aranjat părțile corpului în felul ăsta? Care e semnificația mâinii așezate pe farfurie? Dar

a mesei pregătite pentru patru persoane?

— Cei patru călăreți ai Apocalipsei, a zis încet detectivul Kassovitz.

Era prima oară când rostea ceva în cursul acelei ședințe.

— De ce faci o asemenea sugestie? a întrebat-o Zucker.

— Vorbim despre Satana. Despre păcat. Kassovitz și-a dres glasul, dând impresia că devine mai sigură pe ea, și s-a îndreptat de spate. Astea sunt teme biblice.

— Cele patru tacâmuri puteau însemna că omul are trei prieteni invizibili care i se alătură pentru o masă la miezul nopții, a spus Jane.

— Nu agreezi tema biblică? a intervenit Zucker.

— Știu că arată a satanism, a spus Jane. Adică, totul e clar – cercul și lumânările. Scrisul în oglindă, crucile răsturnate. Ca și cum ar vrea să ne conducă spre concluzia asta.

— Crezi că lucrurile au fost doar regizate în acest sens?

— Poate, pentru a ascunde adevăratul motiv al uciderii lui Lori-Ann Tucker.

— Dar ce alt motiv putea exista? Avea probleme sentimentale?

— E divorțată, iar fostul soț trăiește în New Mexico. S-au despărțit în mod amiabil. Ea s-a mutat la Boston în urmă cu trei luni. Se pare că nu avea niciun prieten.

— Muncea?

Eve Kassovitz a zis:

— Am stat de vorbă cu șeful ei de la Muzeul Științei. Lori-Ann lucra în atelierul de cadouri. Nimeni nu are cunoștință de vreun conflict ori de alte probleme de acest gen.

— Știm asta sigur? a întrebat Zucker, adresându-se de fapt lui Jane, nu lui Kassovitz, un afront care nu a trecut neobservat de aceasta.

Reprezenta încă o lovitură dată respectului de sine, și așa destul de șifonat.

— Detectivul Kassovitz ți-a spus deja ce știm, a replicat Jane, sprijinind-o pe colega ei de echipă.

— Bine, a făcut Zucker, atunci de ce a fost ucisă femeia asta? De ce s-a regizat totul ca să apară ca satanism, dacă de

fapt nu e?

— Ca să facă lucrurile mai interesante. Și să atragă atenția.

Zucker a pufnit în râs.

— Cum adică, nu ne atrăgea și așa atenția?

— Nu e vorba despre noi. Atenția cuiva care este mult mai important pentru acest făptaș.

— Te referi la doctorul O'Donnell, adevărat?

— Știm că ucigașul i-a telefonat, dar ea susține că nu era acasă.

— Și n-ai crezut-o?

— Nu putem ști asta, pentru că a șters toate mesajele de pe robotul telefonic. A zis că a fost doar un apel, fără niciun mesaj.

— Ce te face să crezi că nu e adevărat?

El a privit-o câteva clipe.

— Știu că voi două ați avut conflicte. Că prietenia ei cu Warren Hoyt te deranjează.

— Aici nu mai e vorba despre relația mea cu O'Donnell…

— Ba da. Ea întreține o amiciție cu omul care era cât pe ce să te ucidă, cel a cărui dorință profundă e să termine acea treabă începută cândva.

Extrem de încordată, Jane s-a aplecat înspre el.

— Doctore Zucker, te rog să nu mai amintești despre acest lucru, a zis ea cu glas reținut.

El a privit-o fix și a văzut în ochii ei ceva care l-a făcut să bată ușor în retragere.

— O consideri suspectă pe O'Donnell? a întrebat-o el.

— N-am încredere în ea. A devenit un soi de accesoriu pentru răufăcători. Dacă este plătită îndeajuns pentru a depune mărturie, ea apare în instanță și apără aproape orice fel de criminal. Susține că omul a suferit din punct de vedere neurologic și că nu este răspunzător de acțiunile lui. Că locul lui este într-un spital, nu în închisoare.

— Doctore Zucker, nu e iubită deloc de polițiști. De nimeni, a adăugat Marquette.

— Chiar dacă *am iubi-o,* a spus Jane, tot rămân întrebări fără răspuns. De ce i-a telefonat ucigașul de la locul faptei? De

ce nu a fost acasă? De ce nu vrea să ne spună unde a fost?

— Pentru că este conștientă de ostilitatea ta.

„Nici nu-și închipuie cât de ostilă pot să fiu.”

— Detective Rizzoli, dai de înțeles că doctorul O’Donnell are vreo legătură cu această crimă?

— Nu, dar o văd în stare să exploateze situația asta. Să o alimenteze. Fie că a vrut, fie că nu, ea a inspirat acțiunea.

— În ce fel?

— Știi că, uneori, o pisică de casă ucide șoareci pe care îi aduce drept ofrandă pentru stăpâni? Ca semn de afecțiune?

— Și crezi că ucigașul încearcă să o impresioneze pe O’Donnell.

— Tocmai de aceea i-a telefonat. De aceea a regizat acea scenă cu atâta minuție, ca să-i stârnească interesul. Apoi, ca să se asigure că fapta lui este descoperită, a telefonat la poliție. Iar câteva ore mai târziu, în timp ce noi stăteam în bucătărie, telefonează la domiciliul victimei de la un telefon public, doar ca să se asigure că ne aflăm acolo. Ucigașul ăsta ne manipulează pe toți după bunul său plac. Pe polițiști. Și pe O’Donnell.

— Ea își dă seama ce pericol poate prezenta o asemenea situație? a intervenit Marquette. Să atragă atenția unui ucigaș?

— N-a lăsat să se înțeleagă că ar fi prea impresionată.

— Dar femeia asta nu se sperie?

— Poate după ce-i va trimite acel mic semn de afecțiune. Echivalentul șoarecelui mort, a zis Jane, apoi a tăcut o clipă. Să nu uităm, mâna lui Lori-Ann Tucker încă nu a apărut.

• ZECE

În timp ce stătea în bucătăria de acasă, tăind friptură rece de pui pentru o gustare de seară, lui Jane îi era imposibil să nu se gândească la acea mână. A dus mâncarea la masă, unde soțul ei, de obicei într-o ținută impecabilă, stătea cu mânecile suflecate și cu salivă de copil scurgându-i-se de pe guler. Ar putea fi ceva mai sexy decât un bărbat care, cu răbdare, o face să râgâie pe fetița lui? Regina a scos un râgâit lung, iar Gabriel a izbucnit în râs. Era un moment plăcut care avea să le rămână în memorie. Toți laolaltă, sănătoși și în siguranță.

Apoi ea s-a uitat la friptura porționată și s-a gândit la ceea ce văzuse pe altă farfurie, pe masa altei femei. A împins farfuria deoparte.

„Suntem doar carne. Ca puiul ăsta. Sau ca…”

— Credeam că ți-e foame, a spus Gabriel.

— M-am răzgândit. Parcă, dintr-odată, friptura asta nu mi se mai pare atât de apetisantă.

— Din cauza acelui caz, nu?

— Aș vrea să nu mă mai gândesc la el.

— Am văzut dosarele pe care le-ai adus acasă în seara asta. N-am rezistat, și am aruncat o privire prin ele. Și pe mine m-ar tulbura.

Jane a clătinat din cap.

— Tu parcă erai în concediu. Când colo, cu ce te ocupi, verifici fotografiile unei autopsii?

— Păi stăteau la vedere pe masă. A așezat-o pe Regina în cărucior. Vrei să vorbim despre asta? Poate-ți dau și eu vreo sugestie, nu se știe. S-ar putea să-ți slujească la ceva.

Ea a aruncat o privire spre Regina, care se uita la ei cu ochi vii, și, brusc, a pufnit în râs.

— Doamne, când o să fie suficient de mare ca să înțeleagă, asta va deveni o conversație de familie foarte *potrivită.* „Ia zi, scumpo, azi câte cadavre ai văzut?”

— Ea nu ne poate înțelege. De aceea, te rog să-mi

povestești.

Jane s-a ridicat și s-a dus la frigider, de unde a luat o sticlă de bere și a desfăcut-o.

— Jane.

— Chiar vrei să auzi amănunte?

— Vreau să știu ce te supără atât de mult.

— Doar ai văzut fotografiile. Îți dai seama ce mă tulbură. S-a așezat din nou și a luat o gură de bere. Uneori, a zis ea încet, privind către sticla care se aburise, mă gândesc că e o nebunie să ai copii. Îi iubești, îi crești… Apoi îi vezi pătrunzând într-o lume unde pățesc tot felul de lucruri. Unde dau peste oameni ca…

„Ca Warren Hoyt”, a continuat ea în gând, dar nu i-a rostit numele; aproape niciodată nu o făcea. Era ca și cum, spunându-l cu voce tare, l-ar fi invocat pe Satana.

Bâzâitul brusc al interfonului a făcut-o să se îndrepte de spate. S-a uitat la ceasul de pe perete.

— E zece și jumătate.

— Să vedem cine e. Gabriel s-a dus în camera de zi și a apăsat butonul. Da.

Din difuzor s-a auzit o voce neașteptată.

— Eu sunt, a zis mama lui Jane.

— Urcați, doamnă Rizzoli, a zis Gabriel și a apăsat pe butonul de deschidere a ușii. E foarte târziu. Ce caută la noi?

— Nici nu îndrăznesc s-o întreb.

Au auzit pașii Angelei pe trepte, ceva mai rari și mai apăsați decât de obicei, însoțiți de un bufnet intermitent, ca și cum ar fi târât ceva după ea. Abia când a ajuns pe palierul de la etaj au văzut ce era.

O valiză.

— Mamă? a făcut Jane, însă în clipa în care a rostit acel cuvânt, cu greu putea crede că femeia aceea cu părul în dezordine și cu ochi agitați era mama ei.

Paltonul Angelei avea nasturii desfăcuți, o parte din guler îi stătea îndoită în interior, iar pantalonii îi erau umezi până aproape de genunchi, de parcă ar fi trecut prin nămeți de zăpadă ca să ajungă până acolo. Ținea mânerul valizei cu

ambele mâini și părea pregătită să azvârle cu ea în cineva. În oricine.

Arăta pusă pe harță.

— Trebuie să stau la voi în noaptea asta, a zis Angela.

— Poftim?

— Păi, pot intra ori nu?

— Sigur, mamă.

— Lăsați-mă pe mine să o duc, doamnă Rizzoli, a spus Gabriel, luând valiza din mâinile ei.

— Ai văzut? a zis Angela, arătând către Gabriel. *Așa* trebuie să se poarte un bărbat! Dacă vede că o femeie are nevoie de ajutor, sare imediat să o ajute. Așa se poartă un domn.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? *Ce s-a întâmplat*? Nici nu știu de unde să încep.

Regina a scos un țipăt de protest pentru că fusese ignorată prea multă vreme.

Imediat, Angela s-a grăbit să intre în bucătărie și și-a ridicat nepoata din cărucior.

— Of, copile, sărmană fetiță! Nici n-ai idee ce te așteaptă când o să crești.

S-a așezat apoi la masă și s-a apucat să o legene, strângând-o atât de tare, încât Regina a început să se zbată, încercând să scape din mâinile acelei femei care o sugruma.

— Hai, mamă, a suspinat Jane. Ce ți-a mai făcut tata?

— Nu vreau să-ți spun.

— Atunci cine o să-mi spună?

— N-o să-mi fac copiii să-și urască tatăl. Nu e bine ca părinții să se vorbească de rău unul pe celălalt.

— Nu mai sunt copil. Vreau să știu ce se petrece.

Însă Angela nu i-a dat nicio explicație. A continuat să se legene, strângând copilul în brațe. Regina făcea eforturi tot mai disperate să scape.

— Hmm… cât crezi că o să rămâi la noi, mamă?

— Nu știu.

Jane a aruncat o privire spre Gabriel, care dăduse dovadă de înțelepciune și nu se vârâse în discuție. A remarcat aceeași

sclipire de panică și în ochii lui.

— Cred că va trebui să-mi găsesc o nouă locuință, a zis Angela. Să am propriul apartament.

— Stai puțin, mamă. Doar nu vrei să spui că nu te mai întorci acasă.

— Exact asta spuneam. Vreau să-ncep o viață nouă, Janie. S-a uitat la fiica ei și a împins bărbia înainte în semn de sfidare. Sunt atâtea femei care fac la fel. Își lasă soții și se descurcă foarte bine. Nu avem nevoie de ei. Putem trăi și singure.

— Mamă, dar tu nu ai o slujbă.

— Și ce crezi că am făcut în ultimii treizeci și șapte de ani? Gătind și făcând curat pentru *omul acela*? Îți închipui că a prețuit asta vreodată? Vine acasă și înfulecă tot ce-i pun dinainte. Nu-l interesează câtă grijă înseamnă asta. Știi câți oameni mi-au spus că ar trebui să deschid un restaurant?

„Adevărat, i-a trecut lui Jane prin minte, ar fi unul grozav.” Însă nu avea de gând să spună ceva care să încurajeze acțiunea aceea necugetată.

— Și atunci să nu-mi mai spui: „Dar tu nu ai o slujbă”. Slujba a fost să-l îngrijesc pe acel om, și cu ce m-am ales? Aș putea face aceeași treabă și să fiu plătită pentru asta. A strâns-o apoi pe Regina cu o vigoare reînnoită, iar copilul a scos un țipăt de nemulțumire. O să stau la voi o vreme. O să dorm în camera copilului. Chiar dacă aș dormi direct pe podea, nu mă deranjează. Și o să-i port de grijă când voi doi sunteți la muncă. E greu de crescut un copil, doar știți asta.

— Cum vrei, mamă, a zis Jane, apoi, cu un oftat, s-a apropiat de telefon. Dacă tu nu vrei să-mi spui ce se petrece, poate-mi zice tata.

— Ce-ai de gând să faci?

— Îi telefonez. Pun rămășag că vrea să-și ceară iertare.

„Pariez că-i este foame și vrea ca bucătarul-șef să se întoarcă.” A ridicat receptorul și a format numărul.

— Nici nu era nevoie să te deranjezi, i-a zis Angela.

Telefonul a sunat o dată, de două ori…

— Îți spun, n-o să răspundă. Nu e acasă.

— Păi, unde e? a întrebat-o Jane.

— La ea acasă.

Jane a înghețat auzind că telefonul de la domiciliul părinților ei suna și nu ridica nimeni receptorul. Încet, a închis și s-a întors cu fața către mama ei.

— La cine acasă?

— La ea. La târfă.

— Isuse!

— Isus n-are nimic de a face cu asta.

Și Angela a inspirat adânc, reprimându-și un suspin. S-a aplecat, ținând-o strâns la piept pe Regina.

— Tata se întâlnește cu altă femeie?

Fără o vorbă, Angela a dat din cap. Apoi a ridicat o mână să-și șteargă fața.

— Cine e? Cu cine se vede? Jane s-a așezat ca să se uite în ochii mamei. Spune-mi, cine e?

— De la serviciu… a șoptit Angela.

— Dar el lucrează cu un grup de bărbați în vârstă.

— E nouă. E… e… și deodată glasul Angelei s-a frânt. E mai tânără.

Brusc, s-a auzit telefonul sunând.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Te rog să-i spui tu asta, a zis Angela.

Jane a aruncat o privire către numărul afișat pe ecran, dar nu l-a recunoscut. Poate că o suna tatăl ei. Poate telefona de la domiciliul celeilalte. Al târfei.

— Detectiv Rizzoli, a spus ea apăsat.

O pauză, după care a auzit:

— O noapte cam agitată, nu crezi?

„Și lucrurile nu se vor opri aici”, a anticipat ea, recunoscând vocea detectivului Darren Crowe.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva urât. Ne aflăm pe Beacon Hill. Tu și Frost trebuie să veniți încoace. Nu-mi place să fiu eu cel care vă anunță, dar…

— Păi, nu ești de serviciu?

— Da, dar asta ne privește pe toți, Rizzoli. Glasul lui Crowe

suna mai sumbru decât își amintea ea, și din el lipsea obișnuita notă de sarcasm. E vorba despre unul dintre ai noștri, a zis el încet.

Sigur. Un polițist.

— Cine? a întrebat ea.

— Eve Kassovitz.

Jane a amuțit. A rămas cu receptorul între degetele parcă amorțite, gândindu-se: „Dar am văzut-o în urmă cu câteva ore”.

— Rizzoli?

Jane și-a dres glasul.

— Dă-mi adresa!

După ce a închis, a văzut că Gabriel o dusese pe Regina în cealaltă încăpere, iar acum Angela stătea cu umerii căzuți, neștiind ce să facă cu mâinile.

— Îmi pare rău, mamă, a zis Jane. Trebuie să plec.

Angela a făcut un gest din umeri care îi trăda deznădejdea.

— Sigur. Du-te!

— Vorbim când mă întorc.

S-a aplecat ca să o sărute pe obraz și i-a văzut de aproape pielea căzută a feței și ochii obosiți. „Când a îmbătrânit atât de mult?”

Și-a prins arma în toc și și-a scos paltonul din dulap. În timp ce își încheia nasturii, l-a auzit pe Gabriel spunând:

— A picat cam prost.

S-a întors să-l privească. „Ce se va întâmpla când voi îmbătrâni, ca mama? O să mă părăsești și tu pentru o femeie mai tânără?”

— S-ar putea să întârzii, a spus ea. Nu mă aștepta.

• UNSPREZECE

Maura a coborât din automobilul ei Lexus, făcând ca pojghița subțire de gheață de pe pavaj să scoată sunete ca de sticlă spartă. Zăpada care se topise în orele mai calde ale zilei înghețase în vântul rece și aspru care începuse să bată după căderea întunericului, iar în lumina intermitentă a girofarurilor de pe mașinile de patrulă orice suprafață sticlea, alunecoasă și periculoasă. A văzut un polițist mai mult lunecând decât pășind, dând din brațe în toate părțile ca să-și mențină echilibrul, apoi a observat că și mașina celor de la Criminalistică a derapat când a frânat, aproape oprindu-se în bara de protecție a unei mașini de poliție.

— Doctore, ai grijă cum calci, a prevenit-o un polițist de pe cealaltă parte a străzii. Deja avem un ofițer care a căzut pe gheață. Se pare că și-a fracturat încheietura mâinii.

— Ar trebui să se dea cu sare pe drum.

— Da, a zis polițistul și și-a dres glasul. Cineva ar trebui să facă asta, pentru că indivizii de la serviciile municipale sigur n-o să se țină de treabă într-o noapte așa de rece.

— Unde e detectivul Crowe?

Polițistul a făcut un semn cu mâna înmănușată către șirul de case elegante.

— La numărul patruzeci și unu. La câteva case mai sus. Dacă vrei, te conduc eu până acolo.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc.

S-a oprit puțin, cât timp o altă mașină de patrulă a dat colțul și a derapat, lovindu-se ușor de bordura trotuarului. Maura a numărat cel puțin opt mașini parcate, care blocau deja strada îngustă.

— O să avem nevoie de spațiu ca să poată trece și furgoneta morgii, a spus ea. Chiar trebuie să fie aici toate mașinile astea de patrulă?

— Da, trebuie, i-a răspuns polițistul. Tonul vocii lui a făcut-o să se întoarcă pentru a-l vedea. Iluminată de girofarurile

mașinilor, fața lui părea sculptată în umbre sumbre. Trebuie să fim cu toții aici. Îi datorăm asta.

Maura s-a gândit la locul crimei din Ajunul Crăciunului, când Eve Kassovitz stătuse aplecată în zăpadă ca să verse. Și-a mai adus aminte și de faptul că polițiștii din echipele de patrulă își bătuseră joc de femeia detectiv căreia i se făcuse greață. Acum acea femeie murise, iar cei care-și dăduseră coate rămăseseră muți, dovedind brusc un respect sumbru, datorat oricărui polițist care cădea la datorie.

Polițistul a respirat brusc, furios, scoțând aburi pe nări.

— Și prietenul ei e dintre ai noștri.

— Tot polițist?

— Da. Ajută-ne să-l prindem pe făptaș, doctore!

Ea a dat din cap.

— O să-l prindem.

A înaintat pe trotuar, dându-și brusc seama că era urmărită de mai toți polițiștii care observaseră sosirea ei. Îi cunoșteau mașina; știau cu toții cine era. A văzut gesturile de recunoaștere ale unora dintre ei, niște siluete care stăteau în grupuri strânse, în timp ce respirația lor se ridica asemenea unor nori de aburi, făcându-i să pară niște fumători adunați să tragă pe furiș câte-o țigară. Cu toții știau scopul macabru al sosirii ei, tot astfel cum știau că oricare dintre ei putea deveni într-o bună zi obiectul nedorit al atenției ei.

Vântul a ridicat pe neașteptate un nor de zăpadă, iar ea a închis ochii, lăsându-și în același timp capul în jos ca să se ferească de înțepătura fulgilor de gheață. Când a ridicat capul, s-a trezit privind spre cineva a cărui prezență nu o anticipase. Pe cealaltă parte străzii stătea părintele Daniel Brophy, care vorbea încet cu un tânăr polițist care se rezemase deznădăjduit de o mașină de patrulă, părând prea slăbit ca să stea pe propriile picioare. Brophy și-a lăsat un braț pe umărul omului ca să-l consoleze, iar acesta s-a lipit moale de el, suspinând, iar Brophy l-a luat ușor în brațe. În apropiere se găseau și alți polițiști, tăcând stânjeniți, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și privind în pământ, simțindu-se încurcați în fața acelei demonstrații de suferință amară. Cu

toate că nu a auzit cuvintele rostite de preot, Maura l-a văzut pe tânărul polițist dând din cap și l-a auzit reușind să răspundă, în ciuda glasului înecat de lacrimi.

„Eu n-aș fi în stare să fac ceea ce face Daniel”, s-a gândit ea. Era mult mai ușor să taie carnea moartă și să perforeze oase decât să se confrunte cu durerea celor vii. Brusc, Daniel a ridicat capul și a observat-o. Pentru un moment, au rămas privindu-se. Apoi ea s-a răsucit, continuându-și drumul spre casă, unde, legată de balustrada din fier forjat de pe verandă, flutura o bandă galbenă care marca locul faptei. El avea treaba lui, ea pe a ei. Trebuia să se concentreze. Însă, în timp ce privea fix la trotuarul pe care înainta, gândul îi era tot la Daniel. Oare avea să îl găsească acolo după ce-și va fi terminat treaba? Iar dacă-l găsea tot acolo, ce avea să se întâmple? O să-l invite la o cafea? Asta o va face să pară prea îndrăzneață, prea dornică? Ori îi va spune, pur și simplu, noapte bună și-și va vedea de drum, ca întotdeauna?

„Ce vreau să se întâmple?”

A ajuns la clădire și s-a oprit pe trotuar, ridicând ochii către reședința atrăgătoare, cu trei niveluri. Înăuntru, toate luminile erau aprinse. Treptele din cărămidă duceau către ușa de la intrare masivă, unde un ciocan din alamă strălucea în lumina plăcută a felinarelor decorative care imitau iluminatul cu gaz. Pe verandă nu se vedeau decorațiuni de sărbătoare. Pe acea stradă, nu era singura ușă lipsită de obișnuita cunună din flori. Prin ferestrele mari și arcuite a văzut licărul focului arzând în vatră, dar nu și sclipirea intermitentă a luminilor pomului de Crăciun.

— Doctor Isles?

A auzit scrâșnetul ascuțit scos de balamalele metalice și a aruncat o privire către detectivul care tocmai îi deschisese ușa din fier forjat din lateralul casei. Roland Tripp era unul dintre polițiștii mai în vârstă de la Omucideri, iar în acea noapte vârsta lui era mai vizibilă ca oricând. Stătea în apropierea unei lămpi de gaz, iar lumina acesteia îi făcea pielea să capete o paloare gălbuie, accentuând pungile de sub ochi și pleoapele umflate și grele. În ciuda jachetei mari, umplute cu puf, el

părea să tremure foarte tare, și i-a vorbit Maurei printre fălcile încleștate, de parcă ar fi încercat să-și înfrâneze clănțănitul dinților.

— Victima e aici, în spate, a spus el, deschizându-i ușa doar cât să poată trece.

Maura a pășit înăuntru, iar Tripp a închis poarta cu un zăngănit. A condus-o apoi într-o curte interioară îngustă, luminând calea cu fasciculul tremurător al lanternei lui. Aleea fusese curățată de la ultimul viscol, astfel încât pe dale se depusese doar un strat superficial de fulgi aduși de vânt. Tripp s-a oprit, iar lanterna lui a rămas îndreptată spre un morman mic de zăpadă de la marginea aleii. Acolo se vedea o pată de culoare roșie.

— Asta l-a alertat pe majordom. A văzut sângele.

— Aici există așa ceva?

— Da, bineînțeles. Aici locuiesc oameni cu bani.

— Și cu ce se ocupă? Mă refer la proprietar.

— Spune că este profesor pensionat. A predat la Boston College.

— Nu știam că profesorii universitari o duc atât de bine.

— Să vezi ce e înăuntru. Asta nu e casa unui profesor. Tipul ăsta are bani din alte surse. Tripp a îndreptat fasciculul lanternei către ușa laterală. Majordomul a ieșit pe ușa asta cu un sac de resturi menajere. A luat-o spre pubelele acelea, când a observat că poarta era deschisă. Atunci a bănuit că s-a petrecut ceva ciudat. De aceea s-a întors prin curtea laterală și s-a uitat peste tot. A zărit pata de sânge, iar urma roșie l-a făcut să priceapă că se întâmplase ceva *rău.* Și a observat și alte pete de sânge mergând spre partea din spate a casei.

Maura a rămas cu privirea în pământ.

— Victima a fost târâtă de-a lungul aleii.

— Să-ți arăt!

Detectivul Tripp a mers spre partea din spate a casei, ajungând într-o curte de mici dimensiuni. Și-a plimbat fasciculul lanternei peste dalele acoperite de o pojghiță de gheață și peste straturile de flori, acum acoperite cu niște ramuri de pin care le protejau de frig. În mijlocul curții se afla

un chioșc alb. În cursul verii, construcția reprezenta un punct de atracție, un loc umbros, unde se putea sta la o cafea, inspirând parfumurile grădinii.

Însă actualul ocupant al chioșcului nu respira defel.

Maura și-a scos mănușile de lână și și-a pus unele din latex. Acestea nu constituiau o piedică în calea vântului aspru care pătrundea până la os. Lăsându-se pe vine, a tras folia de plastic pe care cineva o pusese peste silueta ghemuită.

Detectivul Eve Kassovitz zăcea pe spate, cu brațele pe lângă trup, având părul blond îmbibat de sânge. Era îmbrăcată în negru – pantaloni de lână, un palton de culoare vernil și cizme negre. Paltonul avea nasturii desfăcuți, iar puloverul era ridicat, scoțând la iveală pielea mânjită de sânge. Avea tocul pistolului la centură, iar arma se găsea la locul ei. Însă ceea ce i-a atras Maurei atenția a fost fața cadavrului, iar ceea ce a văzut a făcut-o să se tragă înapoi, îngrozită. Pleoapele femeii fuseseră tăiate, iar ochii ei rămăseseră larg deschiși, într-o eternă privire în gol. Firicelele de sânge se uscaseră pe ambele tâmple, arătând ca niște lacrimi roșii.

— Am văzut-o acum șase zile, a zis Maura. La locul unei alte crime.

A ridicat privirea spre Tripp. Fața lui era ascunsă de umbre, astfel că nu a reușit să vadă decât o siluetă masivă care o domina.

— În East Boston.

El a dat din cap.

— Eve a fost transferată la serviciul nostru cu câteva săptămâni în urmă. A venit de la Narcotice și Moravuri.

— Locuiește în acest cartier?

— Nu, doamnă. Are un apartament tocmai în Mattapan.

— Atunci ce a căutat în Beacon Hill?

— Nici măcar prietenul ei nu știe. Dar avem câteva ipoteze.

Maura și-a amintit de tânărul polițist pe care îl văzuse suspinând în brațele lui Daniel.

— Prietenul ei este acel polițist? Cel care e cu părintele Brophy?

— Ben a suferit o lovitură cumplită. E al naibii de greu să

reziști când afli așa ceva de la alții. Era în patrulare când a auzit prin stație vorbindu-se despre moartea ei.

— Și nu știe ce căuta ea în această zonă? Îmbrăcată în negru și având o armă asupra ei?

Tripp a șovăit o fracțiune de secundă, însă a fost suficient pentru ca Maurei să nu-i scape acest lucru.

— Detective Tripp, a făcut ea.

El a oftat.

— I-am făcut viața grea de tot. Știi… după întâmplarea din Ajunul Crăciunului. Probabil că ironiile au mers cam prea departe.

— Te referi la faptul că i s-a făcut greață când a văzut scena crimei?

— Da. Îmi dau seama că a fost o chestie copilărească. Dar așa facem noi mereu. Ne luăm peste picior, uneori chiar ne insultăm. Se pare însă că Eve a luat totul ca un afront personal.

— Asta tot nu explică prezența ei pe Beacon Hill.

— Ben spune că, după toate ironiile și batjocurile, ea a dorit foarte mult să arate ce poate. Credem că a venit până aici ca să descopere ceva legat de caz. Dacă e adevărat, nu s-a deranjat să anunțe pe nimeni din echipă.

Maura s-a uitat la fața Evei Kassovitz. La ochii care priveau în gol. Cu degetele înmănușate, a dat deoparte șuvițele de păr întărit de sânge și a descoperit o plagă la scalp, dar nu a reușit, prin palpare, să depisteze nicio fractură. Lovitura care îi desprinsese pielea de pe cap nu părea suficient de gravă ca să-i fi provocat moartea. Apoi și-a îndreptat atenția asupra torsului. Cu o mișcare blândă, a ridicat puloverul, descoperind cutia toracică, și a rămas cu privirea ațintită asupra sutienului plin de sânge. Rana produsă de înjunghiere străpunsese pielea imediat sub stern. Sângele se închegase, iar o crustă înghețată obtura deja marginile rănii.

— La ce oră a fost găsită?

— În jur de zece seara. Majordomul a venit ceva mai devreme, în jur de șase, ca să aducă un sac de resturi menajere, dar atunci nu a observat-o.

— A dus gunoiul de două ori în seara asta?

— În casă a avut loc o cină pentru cinci persoane. S-a gătit mult și au fost destule resturi.

— Așadar, acceptăm o oră a morții situată între ora șase și zece seara.

— Întocmai.

— Și când a fost văzută ultima oară în viață de către prietenul ei?

— În jurul orei trei. Cu puțin timp înainte ca el să plece pentru a intra în tură.

— Deci are alibi.

— De nezdruncinat. Iar partenerul lui a stat lângă el toată seara, a spus Tripp, apoi a tăcut. Vrei să iei temperatura cadavrului? Pentru că noi am măsurat deja temperatura mediului ambiant, dacă te ajută la ceva. Sunt -11°C.

Maura s-a uitat la îmbrăcămintea groasă a cadavrului.

— N-o să iau temperatura rectală aici. N-aș vrea să o dezbrac pe întuneric. Martorul a stabilit deja intervalul în care a survenit moartea. Să sperăm că nu s-a înșelat în privința orei.

Tripp a scos un mormăit.

— Probabil până la fracțiuni de secundă. Merită să-l cunoști pe acest majordom. Îl cheamă Jeremy. Acum îmi dau seama ce înseamnă să fii pedant.

O rază de lumină a sfâșiat întunericul. Maura a observat o siluetă care se apropia, plimbându-și fasciculul lanternei prin curte.

— Bună, doctore, a spus Jane. Nu știam că ai ajuns deja.

— Abia am sosit, a zis Maura, ridicându-se în picioare. În semiîntuneric, nu a reușit să vadă chipul lui Jane, ci doar haloul masiv creat de părul ei. Nu mă așteptam să te văd aici. Cel care m-a chemat a fost Crowe.

— Tot el m-a sunat și pe mine.

— Unde e?

— Înăuntru, ia declarații proprietarului.

Tripp a pufnit cu dispreț.

— Păi, sigur. Acolo e cald. Iar eu trebuie să îngheț afară.

— Gata, Tripp, a zis Jane. S-ar părea că îl iubești pe Crowe la fel de mult ca mine.

— Păi, bineînțeles, e un tip foarte de treabă. Nici nu mă miră că fostul lui partener a preferat să se pensioneze înainte de termen. A expirat cu forță, iar aburul s-a ridicat în vălătuci în aerul întunecat. Cred că ar trebui să-l punem pe Crowe să facă toate turele din serviciu, ca să mai împărțim puțin suferința. Apoi am putea lucra pe rând ca să îl înghițim pe Băiatul Simpatic.

— Crede-mă, l-am suportat mai mult decât era cazul, a spus Jane. A privit atentă la Eve Kassovitz, după care glasul i s-a înmuiat. Pentru ea, omul a fost un ticălos, nu-i așa? Chestia aia, cu găleata în care să verși, nu?

— Da, a recunoscut Tripp. Dar cu toții suntem vinovați, într-un fel sau altul. Poate că s-ar afla printre noi dacă… Apoi a suspinat. Ai dreptate. Am fost cu toții niște nesimțiți.

— Ai spus că a venit aici ca să lucreze la caz, a zis Maura. Avea vreun indiciu?

— O'Donnell, a spus Jane. A fost una dintre persoanele invitate la cina din seara asta.

— Și Kassovitz o urmărea?

— Am analizat pe scurt posibilitatea de a o ține sub supraveghere, dar a fost doar o alternativă. Nu mi-a zis că ar avea de gând să-i dea curs.

— Iar O'Donnell s-a aflat în această casă?

— Încă e înăuntru. Este interogată în aceste momente. Îndrăznesc să spun că admiratorul foarte credincios al lui O'Donnell tocmai i-a adus o nouă ofrandă.

— Așadar, consideri că este vorba despre același făptuitor.

— Sunt convinsă de asta.

— Aici avem de a face doar cu mutilarea ochilor, fără vreo dezmembrare. Lipsesc simbolurile rituale de la crima din East Boston.

Jane a aruncat o privire spre Tripp.

— Nu i-ai arătat încă?

— Eram cât pe ce.

— Ce să îmi arate? a întrebat Maura.

Jane a ridicat lanterna și a luminat ușa din spate a reședinței. Maura a văzut ceva ce a făcut-o să simtă un fior de gheață pe spate. Pe ușă au apărut trei cruci răsturnate. Și, între ele, cu cretă roșie, fusese trasat un ochi care privea fix.

— Eu aș spune că este opera omului nostru, a spus Jane.

— Ar putea fi un imitator. O serie de persoane au văzut simbolurile astea în dormitorul lui Lori-Ann Tucker. Iar polițiștii sunt slobozi la gură.

— Dacă mai trebuie ceva care să te convingă… a spus Jane și a îndreptat lanterna spre partea de jos a ușii. Pe singura treaptă de granit, care ducea în casă, se afla ceva înfășurat într-o bucată de pânză. Am desfăcut-o cât să ne uităm înăuntru, a spus Jane. Cred că am găsit mâna stângă a lui Lori-Ann Tucker.

O rafală neașteptată de vânt a măturat curtea, ridicând în aer un val de fulgi reci, care au pișcat-o de ochi pe Maura, înghețându-i în același timp obrajii. Numeroasele frunze moarte au început să fluture și să tremure deasupra verandei și a chioșcului în care se aflau.

— Ai lua în calcul posibilitatea ca omul nostru să nu aibă nicio legătură cu Joyce O'Donnell? a zis Maura cu glas stăpânit.

— Sigur că da. Kassovitz a urmărit-o pe O'Donnell până aici. Ucigașul a văzut-o și a ales-o drept următoarea victimă. Ea are totuși o legătură cu O'Donnell.

— Ori a văzut-o pe Kassovitz în Ajunul Crăciunului. Și ea era la locul crimei. Probabil că criminalul urmărea casa lui Lori-Ann Tucker.

— Cum adică, se amuza urmărind toate eforturile noastre? s-a mirat Tripp.

— Da. Bucurându-se de faptul că toată agitația, toți polițiștii se aflau acolo din cauza lui și a faptelor sale. Asta îți dă un sentiment de putere.

— Prin urmare, a urmărit-o pe Kassovitz până aici, a spus Tripp, doar pentru că i-a atras atenția în acea noapte? Doamne, asta dă o nouă dimensiune acestui caz!

Jane s-a uitat la Maura.

— Asta sugerează că ar fi putut să ne urmărească pe oricare dintre noi. Cu alte cuvinte, ne cunoaște pe toți.

Maura s-a aplecat și a ridicat cearșaful de pe cadavru. Mâinile îi erau amorțite și greoaie când și-a scos mănușile de latex, ca să și le pună pe cele din lână.

— Simt că îngheț. Aici nu mai pot face mare lucru. Trebuie să o transportăm la morgă. Iar eu simt nevoia să-mi dezgheț mâinile.

— Ai chemat deja ambulanța?

— E pe drum. Dacă nu te superi, cred că o să aștept în mașina mea. Vreau să scap de vântul ăsta aspru.

— Cred că toți ar trebui să scăpăm de vântul ăsta înghețat, a spus Tripp.

S-au întors și-au mers de-a lungul curții laterale, apoi au trecut prin poarta de fier, ajungând în strălucirea gălbuie a lămpilor cu gaz. Dincolo de stradă, profilate în lumina tremurândă a girofarurilor de la mașinile de patrulare, se vedeau câteva grupuri de polițiști.

Printre aceștia se afla Daniel, ceva mai înalt decât toți, ținându-și mâinile vârâte adânc în buzunarele paltonului.

— Poți intra în casă odată cu noi și poți aștepta acolo, i-a spus Jane.

— Nu, a zis Maura, cu ochii la Daniel. O să stau în mașină.

Jane a tăcut o clipă. Și ea îl observase pe Daniel și putea bănui de ce Maura întârzia pe afară.

— Doctore, dacă vrei să stai la căldură, a spus Jane, nu cred că afară e locul cel mai potrivit. Dar faci cum dorești. Apoi l-a bătut pe umăr pe Tripp. Hai, să ne întoarcem înăuntru. Să vedem cum se descurcă Băiatul Simpatic.

Apoi au urcat amândoi treptele și au intrat în casă.

Maura s-a oprit o clipă pe trotuar, privind spre Daniel. El nu a dat impresia că o văzuse stând acolo. Se jena să se apropie de ea în prezența atâtor polițiști. Dar ce motiv avea să se simtă stânjenit, la urma urmei? Ea venise să-și facă treaba, iar el, de asemenea. E lucrul cel mai firesc din lume ca două cunoștințe să se salute când se întâlnesc.

A traversat strada, către cercul de polițiști. Abia în acel

moment Daniel a văzut-o. La fel și ceilalți. Toți au tăcut când ea s-a apropiat. Deși Maura avea de a face cu polițiști în fiecare zi, și îi vedea la locurile atâtor crime, niciodată nu se simțea în largul ei lângă aceștia, senzație împărtășită și de ei. Acest sentiment reciproc de respingere nu era niciodată mai evident ca în astfel de momente, când privirea lor cădea asupra ei. Își dădea seama ce gândeau despre ea. Glaciala doctoriță Isles, care nu râde niciodată. Ori poate se simțeau intimidați; poate titlul de doctor care-i însoțea numele era acela care o deosebea de ei, făcând-o inabordabilă.

„Ori e vina mea. Poate se tem de mine."

— Furgoneta morgii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, a zis ea, găsind un subiect de conversație legat strict de activitatea ei. Ar trebui să-i faceți loc, să poată intra pe stradă.

— Bineînțeles, doamnă doctor, a spus unul dintre polițiști și a tușit.

S-a lăsat din nou tăcere, iar polițiștii s-au uitat care încotro, oriunde, numai la ea nu, mutându-și în același timp greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Îți mulțumesc, i-a zis ea. O să aștept în mașină.

Nu a aruncat nicio privire spre Daniel, ci s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

— Maura?

Auzind sunetul vocii lui, ea a privit înapoi și a observat că polițiștii încă o urmăreau. „Întotdeauna o să ai public, s-a lamentat ea. Eu și Daniel nu reușim niciodată să rămânem singuri."

— Ce ai descoperit până acum? a întrebat-o el.

Conștientă de privirile curioase ale polițiștilor, Maura a ezitat.

— Deocamdată, nu știu mai multe decât alții.

— Putem discuta despre asta? Dacă aș ști mai multe, mi-ar fi de folos ca să-l consolez pe polițistul Lyall.

— Mi-e greu. Nu sunt sigură…

— Nu e nevoie să-mi spui ceva care te-ar face să te simți stânjenită.

Ea a ezitat din nou.

— Hai în mașina mea! E aici în apropiere.

Au pornit alături, cu mâinile în buzunarele paltoanelor, cu capetele plecate, ferindu-și fețele de rafalele înghețate. Maura s-a gândit la Eve Kassovitz, care zăcea singură în curte, corpul ei fiind deja rece, cu sângele înghețându-i în vine. În acea noapte, pe un asemenea vânt, nimeni nu voia să rămână în compania morții. Au ajuns la mașină și s-au strecurat înăuntru. Ea a pornit motorul ca să poată avea căldură, însă aerul abia începea să se dezmorțească.

— Polițistul Lyall era prietenul ei? a întrebat ea.

— Omul e distrus. Nu cred că am reușit să-l liniștesc.

— N-aș fi în stare să fac treaba ta, Daniel. Nu mă pricep să mă apropii de suferință.

— Ba te ocupi de ea. Nu ai încotro.

— Nu în sensul în care o faci tu, când totul e atât de nemilos, de proaspăt. De la mine se așteaptă răspunsurile, nimeni nu apelează la mine ca să-l consolez. Apoi Maura s-a uitat la el. În semiîntunericul din mașină, el era doar o siluetă. Fostul capelan de la Departamentul de Poliție Boston a rezistat numai doi ani. Sunt convinsă că stresul a contribuit la atacul cerebral pe care l-a suferit.

— Da, dar părintele Roy avea șaizeci și cinci de ani, doar știi asta.

— Și ultima oară când l-am văzut arăta de optzeci.

— Mda, nu e ușor să te scoli în miez de noapte, a recunoscut el. Apoi a oftat, făcând geamul din partea lui să se aburească. Nici pentru polițiști nu e ușor. Ori pentru doctori sau pompieri. Însă nu e cu totul neplăcut, a adăugat el, și a râs ușor, pentru că deplasarea la locul unor crime este singura mea șansă de a te întâlni.

Deși nu a reușit să vadă expresia din ochii lui, Maura i-a simțit ochii ațintiți asupra ei și s-a bucurat că stăteau pe întuneric.

— Aveai obiceiul să mă vizitezi, a spus el. De ce n-o mai faci?

— Păi am venit la slujba de la miezul nopții, nu?

El a râs fără convingere.

— Toată lumea apare la Crăciun. Până și cei care nu cred.

— Dar eu *am fost* acolo. Nu te-am ocolit.

— Chiar așa, Maura? Nu m-ai ocolit?

Ea nu a scos o vorbă. O clipă, în lumina slabă din automobil, s-au privit unul pe altul. Aerul dinăuntru abia se încălzise, însă degetele ei erau tot amorțite și simțea un val de căldură urcând către obraji.

— Îmi dau seama ce se petrece, a spus el pe un ton discret.

— Nu știi nimic.

— Sunt la fel de uman ca tine, Maura.

Ea a izbucnit brusc în râs. Într-un râs amar.

— Da, vorbim de un clișeu. Care se petrece între un preot și o enoriașă.

— Să nu simplificăm lucrurile atât de mult.

— Tot un clișeu rămâne. Pesemne că s-a mai întâmplat de o mie de ori. Preoți și gospodine. Preoți și văduve neconsolate. E pentru prima oară, Daniel? Pentru că, în cazul meu, se întâmplă prima dată.

Brusc, rușinată de faptul că-și dezlănțuise toată furia împotriva lui, Maura s-a uitat în altă parte. În afară de a-i oferi prietenia, atenția, ce altceva făcuse el? „Sunt creatorul propriei nefericiri.”

— Dacă asta te face să te simți mai bine, a spus el discret, nu ești singura care se simte jalnic.

Ea stătea perfect neclintită, în timp ce aerul a susurat dinspre ventilator. Privea drept înainte, prin parbrizul care se aburise deja din cauza condensului, însă celelalte simțuri i s-au concentrat dureros asupra lui. Chiar de-ar fi fost oarbă și surdă, tot ar fi perceput existența lui acolo, atât era de sensibilă la orice semn al prezenței lui. Trăind, în același timp, în ritmul propriei inimi, al nervilor ei care fierbeau. Trăise o emoție perversă care se născuse ca urmare a declarației lui că se simțea nefericit. Tot era bine că nu suferea doar ea, nu rămânea singura care stătea trează toată noaptea. Când este vorba despre sentimente, suferința își caută întotdeauna un tovarăș.

Cineva a bătut cu putere în geam. Luată prin surprindere,

Maura a întors capul și a văzut o siluetă fantomatică uitându-se înăuntru. A coborât geamul și a dat ochii cu un polițist de patrulare.

— Doctore Isles? A sosit ambulanța morgii.

— Mulțumesc. Vin imediat. Geamul s-a ridicat cu un foșnet, și pe el au apărut dungi de umezeală. A oprit motorul și s-a uitat la Daniel. Avem de ales, a zis ea. Putem să ne simțim amândoi mizerabil. Ori ne putem vedea de viețile noastre. Eu prefer să merg înainte.

A coborât din mașină și a închis ușa. Apoi a inspirat adânc, și aerul i s-a părut atât de rece, încât a simțit că-i arde gâtlejul. Însă acea respirație i-a alungat și ultima urmă de nehotărâre, limpezindu-i mintea și făcând-o să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. S-a îndepărtat de mașină fără să privească înapoi. A pornit din nou spre grupurile de polițiști, intrând și ieșind din insulele de lumină create de lămpile stradale. Acum Daniel se afla în spatele ei; iar înainte o aștepta femeia moartă. Și toți acei polițiști, care încă nu plecaseră. Ce așteptau? Răspunsuri pe care încă nu le putea da?

Și-a strâns paltonul în jurul trupului, ca și cum ar fi vrut să respingă privirile lor, gândindu-se în același timp la Ajunul Crăciunului și la alt loc al unei crime. La Eve Kassovitz, care rămăsese pe stradă în acea noapte, ca să verse în zăpadă. Să fi presimțit Kassovitz că avea să fie următorul obiect al atenției Maurei?

Tăcuți, polițiștii s-au strâns cu toții în apropierea casei, în timp ce brancardierii morgii au adus-o pe Eve Kassovitz din curte. Când brancarda pe care se afla cadavrul acoperit a ieșit pe poarta de fier, polițiștii au rămas cu capetele descoperite în vântul năprasnic, formând un șir solemn, pentru a saluta mut pe unul dintre ai lor. Nu s-au dispersat nici după ce targa a fost urcată în vehicul și ușile s-au închis. Și-a pus șepcile pe cap și au început să se îndrepte fără grabă spre mașinile lor de patrulare abia după ce luminile ambulanței s-au mistuit în noapte.

Și Maura se pregătea să pornească spre mașina ei, când ușa

casei s-a deschis. A ridicat ochii către lumina caldă ce se revărsa dinăuntru și a văzut silueta unui bărbat care a venit la ea privind-o fix.

— Iertați-mă. Sunteți doctorul Isles? a întrebat omul.

— Da, de ce?

— Domnul Sansone ar dori să vă invite în casă. Acolo e mult mai cald, și am pregătit un ibric de cafea.

Aflată încă la baza scării, Maura a ezitat și a ridicat ochii spre lumina plăcută în care era învăluit majordomul. Acesta stătea drept, urmărind-o cu o neclintire bizară, lucru care a făcut-o să-și aducă aminte de o statuie în mărime naturală pe care o văzuse cândva într-un magazin care vindea cadouri-surpriză, un majordom din mucava, ținând într-o mână o tavă cu băuturi. A aruncat o privire în lungul străzii, către mașina ei. Daniel plecase, așa că o aștepta o călătorie singuratică până la apartamentul pustiu.

— Mulțumesc, a spus ea și a urcat treptele. Nu mi-ar strica o ceașcă de cafea.

• DOISPREZECE

A ajuns în holul de intrare, unde era cald. Fața îi era toată amorțită de la vântul mușcător și rece. A început să-și simtă obrajii abia după ce a stat în fața focului, cât a așteptat ca majordomul să-l anunțe pe domnul Sansone; a simțit înțepătura plăcută a nervilor redeșteptați, a pielii care se încălzește. A auzit murmurul discuției ce se purta în altă încăpere – glasul detectivului Crowe, apăsat când întreba câte ceva, apoi câte-un răspuns domol, abia auzit. O voce de femeie. Din șemineu a auzit pocnetul tăciunilor, și un firicel de fum i-a pătruns în nări, iar asta a făcut-o să-și dea seama că în vatră ardeau bușteni adevărați, ceea ce i-a anulat prima impresie că avea în față o imitație reușită, cu încălzire electrică. Însemna că și pictura foarte veche în ulei care atârna deasupra șemineului era autentică. Portretul unui bărbat purtând o robă de catifea de culoare roșie, având un crucifix la gât. Cu toate că nu era tânăr, iar în părul negru îi apăruseră fire argintii, în ochii lui sclipea un foc tineresc. În lumina pâlpâitoare din cameră, ochii aceia păreau extrem de vii și de pătrunzători.

A simțit un fior și s-a întors, intimidată în mod straniu de privirea unui om care sigur murise demult. În cameră existau și alte curiozități, alte comori ce meritau examinate. A văzut scaune îmbrăcate în mătase în dungi, o vază chinezească având patina dată de secole, o masă din lemn de trandafir pe care se găseau o cutie de trabucuri și un vas din cristal plin cu brandy. Covorul pe care stătea avea o dungă de uzură pe centru, dovadă a vârstei lui și a nenumăratelor tălpi ce-l călcaseră, însă marginile lui, aproape neatinse, evidențiau calitatea neîndoielnică a lânii groase și măiestria țesătorului. A privit spre picioare, la tapiseria înfățișând nenumărate vițe ce se împleteau pe fondul roșu ca vinul de Burgundia și încadrau un unicorn așezat sub coroana unui copac. Brusc, s-a simțit vinovată că stătea cu tălpile pe o asemenea capodoperă.

S-a tras deoparte, pe podea, și s-a apropiat de vatră.

A ajuns iarăși față în față cu portretul de deasupra șemineului. A ridicat din nou privirea spre ochii care păreau să se uite drept la ea.

— Face parte dintre bunurile familiei de generații întregi. Uimitor cât de vii au rămas culorile, nu? Chiar și după patru veacuri.

Maura s-a întors către bărbatul care tocmai intrase în cameră. Își făcuse apariția atât de discret, de parcă s-ar fi materializat pe negândite în spatele ei, și o luase prin surprindere, așa că acum ea nu știa ce să-i răspundă. Purta un pulover negru pe gât, care contrasta șocant cu părul argintiu. După față, bărbatul nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani. Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, Maura sigur l-ar fi privit insistent, pentru că trăsăturile lui atrăgeau atenția, părând în același timp uimitor de familiare. A remarcat fruntea lată și atitudinea aristocratică. Ochii lui au reflectat licărul flăcărilor din șemineu, dând impresia că erau iluminați din interior. Se referise la portret ca la o moștenire de familie, și Maura a remarcat imediat asemănarea dintre bărbatul imortalizat acolo și cel din fața ei. Ochii erau identici.

El i-a întins mâna.

— Bună seara, doctore Isles. Sunt Anthony Sansone.

Privirea lui se fixase asupra feței ei, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva se mai văzuseră cu altă ocazie.

„Nu. Sigur mi-aș fi adus aminte de un bărbat atât de atrăgător.”

— Mă bucur că am ocazia să te cunosc, a zis el, strângându-i mâna. După câte am auzit despre tine.

— De la cine?

— De la doctorul O’Donnell.

Maura a simțit că mâna îi îngheață în strânsoarea degetelor lui și s-a tras înapoi.

— Nu-mi explic de ce aș deveni subiect de discuție pentru alții.

— Are de spus numai lucruri frumoase despre tine. Crede-mă.

— Asta mă surprinde.

— De ce?

— Pentru că eu nu pot vorbi la fel despre ea, a spus Maura.

El a dat din cap, în semn că înțelege situația.

— Da, poate stârni uneori antipatii. Până ajungi să o cunoști mai bine. Să-i prețuiești intuiția.

Ușa s-a deschis, dar atât de încet, încât Maura nu a auzit-o. Însă clinchetul delicat al ceștilor de porțelan a anunțat-o că majordomul pătrunsese în încăpere, aducând o tavă cu cești și un ibric. Le-a așezat pe o măsuță, s-a uitat la Sansone cu o privire întrebătoare, apoi s-a retras. Nu fusese rostită nicio vorbă; stăpânul și majordomul comunicaseră doar din ochi și printr-un gest imperceptibil din cap – era tot vocabularul necesar celor doi, care se cunoșteau îndeajuns de bine ca să se dispenseze de cuvintele inutile.

Sansone i-a făcut semn să se așeze, iar Maura s-a lăsat pe un fotoliu stil Empire, îmbrăcat în mătase vărgată.

— Îmi cer scuze că te țin în salonașul acesta, a zis el, dar poliția a pus stăpânire pe restul încăperilor pe timpul anchetei. A turnat cafea în cești și i-a întins una. Am înțeles că ai examinat victima, adevărat?

— Am văzut-o.

— Și ce părere ai?

— Știi că nu pot face comentarii.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, părând a se simți în largul său pe brocartul albastru cu auriu.

— Nu mă refer la cadavru, a zis el. Înțeleg perfect de ce nu poți discuta despre constatările medicale făcute. Vorbeam despre scenă în sine. Aspectul general al locului crimei.

— Ar trebui să o întrebi asta pe anchetatorul principal, detectivul Rizzoli.

— Mă interesează mai mult impresiile tale.

— Eu sunt doctor. Nu detectiv.

— Dar eu consider că ai o percepție specială privind cele petrecute în grădina mea în această noapte. S-a aplecat ușor spre ea, fixând-o cu ochii negri ca de cărbune. Ai văzut simbolurile de pe ușa din spate?

— Nu am dreptul să discut despre…

— Doctore Isles, nu ai ce să divulgi. Am văzut și eu cadavrul. Iar doctorul O'Donnell la fel. Când Jeremy a găsit femeia, a venit direct în casă pentru a ne anunța.

— Iar apoi tu și O'Donnell ați mers ca niște turiști să aruncați o privire?

— Departe de noi ideea de turism.

— V-ați gândit cumva la urmele de tălpi pe care le-ați distrus? La probele pe care probabil le-ați modificat?

— Am fost conștienți de ceea ce făceam. Trebuia să vedem de aproape locul crimei.

— Trebuia?

— Casa aceasta nu-mi este doar reședință. Ea este și un loc de întrunire pentru colegi din întreaga lume. Faptul că acest act de violență s-a petrecut atât de aproape ne-a alarmat.

— Ar alarma pe oricine ar găsi un cadavru în propria grădină. Dar prea puțini oameni ar ieși afară cu oaspeții ca să se uite la el.

— Trebuia să aflăm dacă era vorba doar despre un act oarecare de violență.

— Ori…

— Un avertisment, adresat nouă. Sansone și-a lăsat ceașca de cafea pe masă și și-a îndreptat atenția asupra ei, însă părea atât de concentrat, încât ea s-a simțit ca țintuită pe scaunul tapițat. N-ai văzut simbolurile de pe ușă? Acel ochi? Cele trei cruci răsturnate?

— Ba da.

— Am înțeles că s-a mai petrecut o crimă, de Crăciun. O altă femeie. Și la locul acelei fapte s-au găsit cruci răsturnate, desenate pe peretele dormitorului.

Nu era nevoie ca ea să-i dea o confirmare; bărbatul citise deja adevărul pe fața ei. Maura aproape că a simțit privirea lui scormonitoare care descoperise deja prea multe despre ea.

— Am putea discuta despre asta, a zis el. Cunosc deja amănuntele importante.

— De unde? Cine ți-a povestit?

— Persoane de încredere.

Ea a pufnit într-un fel care-i trăda neîncrederea.

— Doctorul O'Donnell fiind una dintre aceste persoane?

— Chiar dacă nu o placi, ea rămâne o autoritate în domeniu. Să nu uităm lucrările ei despre criminalii în serie. Ea înțelege aceste creaturi.

— Unii ar spune că se identifică cu ele.

— La un anumit nivel, trebuie să te identifici cu ele. Ea e dispusă să se strecoare în mintea lor. Să le examineze orice cotlon al creierului.

Adică așa cum se simțise și Maura examinată de privirea de mai devreme a lui Sansone.

— Trebuie să devii monstru ca să-i cunoști pe monștri, a spus Maura.

— Chiar crezi asta?

— În privința doctorului O'Donnell, da. Cred asta.

El s-a aplecat și mai mult spre ea, iar vocea i-a devenit tot mai domoală, ajungând aproape un murmur.

— Antipatia față de Joyce pornește din rațiuni personale?

— Personale?

— Pentru că știe atât de multe despre tine. Despre familia ta.

Descumpănită, Maura l-a privit fix, incapabilă să scoată vreun sunet.

— Ne-a vorbit despre Amalthea, a zis el.

— Nu avea acest drept.

— Întemnițarea mamei tale este o chestiune publică. Știm cu toții ce a făcut.

— E vorba despre viața mea personală…

— Da, iar ea reprezintă unul dintre demonii tăi personali. Înțeleg prea bine asta.

— De ce dracu' te interesează asta?

— Pentru că ne interesează persoana ta. Ai privit răul în ochi. L-ai văzut pe chipul mamei tale. Știi că există acolo, în moștenirea ta. Asta mă fascinează, doctore Isles – faptul că provii dintr-un părinte atât de violent, și totuși, iată-te, lucrând de partea îngerilor.

— Lucrez de partea științei și a rațiunii, domnule Sansone.

Îngerii nu au niciun amestec.

— Am înțeles, deci nu crezi în îngeri. Dar în omologii lor crezi?

— Adică în *demoni*? a zis Maura și a pufnit în râs. Sigur că nu.

El a privit-o o clipă cu o expresie ușor dezamăgită.

— Dacă religia ta pare a fi știința și rațiunea, așa cum spui tu, cum explică știința ce s-a întâmplat în grădina mea? Și ceea ce s-a întâmplat de Crăciun?

— Îmi ceri să explic răul.

— Întocmai.

— Nu pot. Nici știința nu poate. Răul *există,* pur și simplu.

El a confirmat cu un gest din cap.

— Exact. Există pur și simplu și se află mereu alături de noi. O entitate reală, care trăiește printre noi și ne urmărește. Așteaptă momentul potrivit să se hrănească. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de el și nu-l recunosc, nici măcar atunci când îi atinge, când trece pe lângă ei pe stradă. Glasul lui a coborât, ajungând o șoaptă. În acel moment de tăcere, Maura a auzit pocnetul lemnelor care ardeau în vatră și murmurul vocilor din camera alăturată. Dar *tu* îl recunoști, a zis el. L-ai văzut cu ochii tăi.

— Am văzut doar ceea ce a văzut orice polițist.

— Nu mă refer la crimele obișnuite. Soți care-și omoară partenerii de viață, distribuitori de droguri care-și ucid concurenții. Vorbesc despre ceea ce ai văzut în ochii mamei tale. Sclipirea aceea. Scânteia. Nu divină, ci lipsită de sfințenie.

O pală de vânt a gemut pe coș, împrăștiind cenușa, care s-a lovit de grătarul de protecție. Flăcările au tremurat, micșorându-se dinaintea unui intrus nevăzut. În încăpere parcă s-a răcit brusc, ca și cum toată căldura și lumina fuseseră aspirate.

— Înțeleg perfect de ce nu vrei să vorbești despre Amalthea, a zis el. E cumplit să moștenești un asemenea sânge.

— Ea nu are nimic de-a face cu ceea ce sunt, a zi Maura.

Nu ea m-a crescut. Până în urmă cu câteva luni, nici n-am știut de existența ei.

— Cu toate astea, ești foarte sensibilă în privința subiectului.

Ea l-a privit drept în ochi.

— Nici nu mă sinchisesc.

— Mi se pare ciudat că nu-ți pasă.

— Doar nu moștenim păcatele părinților noștri. Și nici virtuțile lor.

— Unele păcate sunt prea grele ca să se șteargă. A făcut un semn către pictura de deasupra șemineului. De acel om mă despart șaisprezece generații. Și, cu toate acestea, nu voi scăpa de moștenirea lui. Nu mă voi izbăvi niciodată de lucrurile pe care le-a făptuit.

Maura a rămas cu privirea ațintită asupra portretului. Din nou a impresionat-o asemănarea izbitoare dintre bărbatul viu care stătea alături de ea și chipul zugrăvit pe pânză.

— Ai spus că pictura e moștenire de familie.

— O moștenire de care nu m-am bucurat.

— Cine a fost?

— Monseniorul Antonino Sansone. Portretul a fost pictat la Veneția, în 1561. La apogeul puterii lui. Ori, mai curând, la apogeul depravării lui.

— Antonino Sansone? Numele tău?

— Sunt descendentul lui direct.

Încruntată, ea a privit pictura.

— Dar el…

— Da, a fost preot. Asta voiai să spui, nu?

— Da.

— Mi-ar lua toată noaptea ca să depăn povestea lui. Poate altă dată. Să ne mulțumim a spune că Antonino nu a fost un om sfânt. A făcut altor ființe umane niște lucruri care te-ar îndemna să pui la îndoială însuși înțelesul… A tăcut o clipă. Nu e un strămoș cu care să mă mândresc.

— Dar îi ții portretul expus în casă.

— Ca memento.

— Pentru ce?

— Uită-te la el, doctore Isles. Seamănă cu mine, nu crezi?

— Ciudat de mult.

— De fapt, am putea fi frați. Tocmai de aceea stă agățat acolo. Ca să-mi aducă aminte că răul are chip uman, unul chiar atrăgător. Ai putea trece pe lângă acel om, ai putea să-l vezi zâmbindu-ți, dar ți-ar fi imposibil să-ți imaginezi ce gândește despre tine. Poți examina un chip cât de mult vrei, dar niciodată nu vei ști precis ce se află dincolo de mască. S-a aplecat spre ea, iar părul lui a reflectat lumina focului ca o cască argintie. Ei arată la fel ca noi, doctore Isles, a zis el încet.

— Ei? Rostești acest cuvânt de parcă ar reprezenta o specie diferită.

— Poate că da. Atavisme ale altei ere. Știu doar că nu sunt la fel ca noi. Iar singura modalitate de a-i identifica este să aflăm ce fac. Să ne luăm după urmele de sânge, să tragem cu urechea la țipete. Să căutăm ceea ce majoritatea departamentelor de poliție nu reușesc să remarce din cauza avalanșei de cazuri: asemănările. Noi căutăm dincolo de zgomotul de fond al crimelor de zi cu zi, al vărsărilor de sânge obișnuite, pentru a vedea punctele fierbinți. Noi veghem pentru a descoperi urmele monștrilor.

— Ce să înțeleg prin acest *noi*?

— Oamenii cu care mă aflam în această seară.

— Oaspeții de la cină.

— Noi împărtășim credința că răul nu este doar un concept. Este real și are o prezență reală. Are un *chip*. A făcut o pauză. Într-un anumit moment din viață, fiecare dintre noi l-am văzut în carne și oase.

Maura a ridicat din sprâncene mirată.

— Pe Satana?

— Indiferent cum vrei să-l numești, a zis el, ridicând din umeri. S-au folosit multe nume pentru el, dacă pornim din vechime. Lucifer, Abigor, Samael, Mastema. Fiecare cultură are un nume pentru rău. Eu și prietenii mei ne-am lovit personal de el. I-am descoperit puterea și i-am recunoscut-o, doctore Isles. Și suntem speriați, a recunoscut el și a privit-o

drept în ochi. Mai ales în această noapte.

— Crezi că această crimă, comisă în grădina ta…

— Are legătură cu noi. Cu ceea ce facem noi aici.

— Mai precis?

— Monitorizăm faptele monștrilor. Din această țară, din întreaga lume.

— Ați înființat un club de detectivi amatori? Pentru că mie așa-mi sună.

Apoi și-a mutat privirea la portretul lui Antonino Sansone, care, neîndoielnic, valora o avere. O simplă privire în jur îi spunea Maurei că acest om avea o grămadă de bani de aruncat pe fereastră. Dar și timp de pierdut cu ocupații excentrice.

— De ce a fost ucisă femeia aceea în grădina mea, doctore Isles? a întrebat el. De ce a ales casa mea, și tocmai în această seară?

— Crezi că are legătură cu tine și cu acest club din care faci parte?

— Ai văzut desenele cu cretă de pe ușa mea. Și desenele de la locul crimei din noaptea de Crăciun.

— Dar nu am nici cea mai vagă idee ce semnifică ele.

— Crucile răsturnate sunt simboluri satanice obișnuite. Dar ceea ce mă interesează este cercul trasat cu cretă în casa lui Lori-Ann Tucker. Cel de pe podeaua bucătăriei.

Nu avea rost să nege realitate; acest om cunoștea toate detaliile.

— Bun, dar ce semnifică acel cerc?

— Ar putea fi un cerc de apărare. Un alt simbol preluat din ritualurile satanice. Trasând un cerc, Lori-Ann a încercat, pesemne, să se protejeze. Poate a încercat să țină sub control forțele pe care le invoca din beznă.

— Stai puțin. Crezi că *victima* l-a desenat, ca să îl alunge pe diavol?

Tonul vocii ei nu lăsa niciun dubiu în privința părerii ei despre teoria avansată de Sansone – *o absurditate fără egal.*

— Dacă l-a trasat ea, atunci nu știa pe cine – sau ce – invoca.

Brusc, flăcările au fâlfâit, ridicându-se ca niște gheare

orbitoare. Maura s-a întors și a văzut ușa deschizându-se, și în cadrul ei a apărut doctorul Joyce O'Donnell. Aceasta s-a oprit, evident surprinsă de prezența Maurei în cameră. Apoi și-a îndreptat atenția asupra lui Sansone.

— Ce norocoasă am fost. După două ore de interogatoriu, drăguții de polițiști din Boston au hotărât că, în sfârșit, pot pleca acasă. Anthony, masa oferită de tine a fost extraordinară. Nu vei reuși nicicând să depășești ce ai realizat în seara asta.

— Să sperăm că așa se va întâmpla, a zis Sansone. Dă-mi voie să-ți aduc paltonul.

S-a ridicat și a deschis un panou de lemn, dând la iveală un dulap ascuns. A ținut apoi paltonul din blană, iar O'Donnell s-a strecurat în el cu o grație de felină, atingându-i mâinile cu părul blond. Maura a perceput o anumită familiaritate în acel contact de o clipă, un dans elegant între doi oameni care se cunoșteau bine.

Poate chiar prea bine.

În timp ce-și încheia nasturii, O'Donnell s-a uitat cu atenție la Maura.

— A trecut ceva timp, doctore Isles, a spus ea. Cum se simte mama ta?

„Întotdeauna atacă la vena jugulară. Nu-i îngădui să vadă că a nimerit ținta."

— Habar n-am, a răspuns Maura.

— Nu te-ai întors să o vezi?

— Nu. Dar probabil știai asta.

— A, eu am terminat discuțiile cu Amalthea cu mai bine de o lună în urmă. De atunci n-am mai văzut-o. Încet, O'Donnell și-a tras mănușile de lână pe degetele lungi și elegante. Ultima oară când am văzut-o, se simțea foarte bine, dacă te interesează cumva.

— Nu mă interesează.

— Acum au pus-o să lucreze în biblioteca închisorii. A devenit pasionată de lectură. Citește orice carte de psihologie pe care o poate găsi. O'Donnell a făcut o pauză, ca să-și aranjeze mai bine mănușile pe degete. Dacă ar fi avut norocul

să meargă la universitate, ar fi devenit o somitate în materie.

„Însă mama mea a ales altă cale. Aceea de animal de pradă. De măcelar.” Indiferent cât de mult s-ar fi străduit Maura să se distanțeze, indiferent cât de mult ar fi încercat să nu se gândească la Amalthea, nu reușea să se uite în oglindă fără să vadă ochii mamei ei, maxilarul ei. Monstrul care îi întorcea privirea din oglindă.

— Anamneza ei va ocupa un capitol întreg în următoarea mea carte, a spus O’Donnell. Dacă vei dori vreodată să stai de vorbă cu mine, cazul ei s-ar limpezi și mai mult.

— Nu am ce adăuga.

Anticipând că va fi refuzată, O’Donnell s-a mulțumit să zâmbească.

— Merită să întrebi, a spus ea și s-a uitat la Sansone. Privirea ei a zăbovit, semn că ar mai fi voit să spună ceva, dar nu putea în prezența Maurei. Noapte bună, Anthony.

— Vrei să-l pun pe Jeremy să te însoțească până acasă, pentru a fi siguri?

— Nici gând, a zis ea și i-a aruncat un zâmbet care i s-a părut Maurei o parte a unui joc amoros. Îmi port și singură de grijă.

— Joyce, trecem printr-o situație deosebită.

— Ți-e teamă?

— Am fi nebuni dacă nu ne-am teme.

Ea și-a azvârlit fularul în jurul gâtului, un gest teatral menit să accentueze faptul că ea nu voia să admită că teama, ceva foarte vulgar, o va face să ezite.

— Te sun mâine.

A deschis ușa, lăsând să pătrundă în încăpere o rafală de aer rece, un vârtej de fulgi, care s-au împrăștiat ca niște puncte sclipitoare pe covorul foarte vechi.

— Ai grijă, i-a spus el.

A rămas în ușă, urmărind-o pe O’Donnell îndreptându-se către mașină. Într-un final, s-a întors din nou cu fața spre Maura.

— Așadar, tu și prietenii tăi credeți că vă aflați de partea îngerilor, a spus Maura.

— Așa credem.

— Iar ea de partea cui este?

— Știu foarte bine că între ea și forțele de ordine nu există sentimente de iubire. Faptul că slujește ca martor al apărării o pune în contradicție cu acuzarea. Numai că eu o cunosc pe Joyce de trei ani. Știu de partea cui este.

— Poți băga mâna în foc pentru ea?

Apoi Maura și-a ridicat paltonul, pe care îl așezase pe un taburet. El nu a încercat să o ajute la îmbrăcat; probabil simțise că ea, spre deosebire de O'Donnell, nu avea chef să fie cocoloșită. În timp ce-și încheia nasturii, a simțit că era urmărită de două perechi de ochi. Portretul lui Antonino Sansone o privea, iar ochii acelui bărbat străpungeau cețurile a patru secole, astfel că nu a rezistat ispitei de a arunca o privire în direcția tabloului, către bărbatul ale cărui acțiuni întreprinse cu multe generații în urmă îl făceau să se cutremure pe cel care îi ducea numele mai departe.

— Spui că ai privit răul în ochi, a reluat ea, întorcându-se către gazda ei.

— Amândoi am făcut-o.

— Atunci ar trebui să știi deja că apelează la haine de împrumut, a spus ea.

Apoi a ieșit din casă și a inspirat aerul care părea să sclipească, asemenea ceții. Trotuarul se întindea dinaintea ei ca un râu întunecat, iar felinarele aruncau insule de lumină palidă. Pe stradă era parcată o mașină de patrulă, cu motorul mergând la ralanti. Maura a zărit silueta unui polițist stând la volan. A ridicat o mână în semn de salut.

Polițistul i-a răspuns.

„N-am niciun motiv să fiu agitată, a încercat ea să se liniștească, mergând spre propriul automobil. Mașina e în apropiere, iar în zonă e și un polițist." Sansone gândea la fel. Maura a aruncat o privire peste umăr și l-a văzut pe bărbat pe trepte, urmărind-o. Cu toate astea, a scos cheile mașinii și a ținut degetul mare deasupra butonului de declanșare a alarmei. În timp ce se deplasa pe trotuar, a fost atentă la umbre, căutând să depisteze orice mișcare, oricât de

neînsemnată. A simțit că încordarea din umeri a dispărut abia după ce a urcat în mașină și a auzit portierele blocându-se.

„E momentul să merg acasă. Să beau ceva tare."

Ajunsă acasă, a găsit două mesaje noi pe robotul telefonic. A făcut primul drum în bucătărie, ca să-și pună un pahar de brandy, apoi s-a întors în camera de zi și, în timp ce a sorbea, a apăsat pe butonul de redare a mesajelor. Auzind glasul primului apelant, a rămas nemișcată.

— Sunt Daniel. Nu-mi pasă cât de târziu este când o să asculți mesajul meu. Dar telefonează-mi, te rog. N-aș vrea să cred că tu și… O pauză. Maura, trebuie să stăm de vorbă. Sună-mă!

Nu a făcut niciun gest. A rămas locului, ținând în mână paharul cu brandy, simțindu-și degetele amorțite tot timpul cât s-a derulat cel de-al doilea mesaj.

— Doctore Isles, sunt Anthony Sansone. Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă. Telefonează-mi ca să mă anunți, te rog.

Robotul a amuțit. Maura a respirat adânc, a întins mâna după receptor și a format numărul.

— Reședința Sansone. Jeremy la telefon.

— Sunt doctorul Isles. Vrei să…?

— Bună seara, doctore. O clipă, să-l chem.

— Anunță-l că am ajuns acasă.

— Știu că ține foarte mult să discute cu dumneavoastră.

— Nu-l mai deranja. Noapte bună.

— Noapte bună, doamnă doctor.

Maura a închis și a rămas cu mâna deasupra receptorului, dorind parcă să mai formeze un număr.

O bufnitură pe verandă a făcut-o să-și îndrepte brusc spatele. S-a dus până la ușa de la intrare și a aprins lumina din curte. Afară, vântul răscolea zăpada fină ca un praf. Pe verandă, un țurțur zăcea în bucăți, semănând cu un pumnal spart. A stins lumina, însă a mai zăbovit la fereastră, privind în noapte; a văzut un camion al municipalității trecând încet, cu motorul ambalat, împrăștiind sare pe strada înghețată.

A revenit pe canapea și s-a uitat lung la telefon, timp în

care a sorbit restul de brandy.

„Trebuie să stăm de vorbă, Maura. Sună-mă.”

A pus paharul pe masă, a stins lampa și s-a dus la culcare.

• TREISPREZECE

22 iulie. Faza lunii: primul pătrar.

Mătușa Amy stă la mașina de gătit și amestecă într-o cratiță cu ghiveci, având pe față o expresie de vacă fericită. În această zi închisă, cu nori întunecați care se adună pe cer spre apus, ea pare să nu ia în seamă bubuitul tunetelor. În lumea ei, fiecare zi este însorită. Nu vede niciun rău, nici nu se teme de el. Seamănă cu vitele de la ferma de jos, de lângă drum, care se îngrașă cu trifoi și habar nu au că pe lume există și abator. Ea nu este în stare să vadă mai departe de propria fericire, nu are ochi pentru prăpastia ce se cască la picioarele ei.

Nu seamănă defel cu mama.

Mătușa Amy se întoarce de la mașina de gătit și ne anunță:

— Cina e aproape gata.

— Aranjez eu masa, mă ofer, iar ea îmi surâde recunoscătoare. Nu e nevoie de eforturi mari ca să o fac fericită. În vreme ce aranjez farfuriile și șervețelele pe masă și plasez furculițele cu dinții în jos, după moda franțuzească, îi simt privirea iubitoare. Ea vede doar un băiat tăcut și agreabil; e oarbă la ceea ce sunt eu de fapt.

Doar mama mea știe adevărul. Ea poate urmări neamul nostru tocmai până la Hyksos, care a domnit peste partea de nord a Egiptului, într-o vreme când Zeul Războiului era sacru. „Prin venele tale curge sângele vânătorilor din Antichitate, mi-a spus mama. Dar e preferabil să nu vorbești despre asta, pentru că oamenii nu vor înțelege.”

Vorbesc puțin după ce ne așezăm la masă. Membrii familiei flecăresc suficient cât să alunge orice clipă de tăcere. Vorbesc despre ce a făcut Teddy astăzi la lac sau ce a auzit Lily acasă la Lori-Ann. Despre recolta de roșii pe care o vor avea în august.

După ce am terminat masa, unchiul Peter a spus:

— Cine vrea să meargă până-n oraș la o înghețată?

Sunt singurul care preferă să rămână acasă.

Îi urmăresc din ușa de la intrare în timp ce se îndepărtează cu mașina. Imediat ce aceasta dispare în josul dealului, urc treptele și intru în dormitorul mătușii și al unchiului. Abia așteptam șansa de a-l explora. În încăpere miroase a ceară de lustruit mobilierul, cu aromă de lămâie. Patul este ordonat făcut, însă observ câteva amănunte care trădează dezordinea – pantalonii de blugi ai unchiului aruncați pe spătarul unui scaun, câteva reviste pe noptieră – care confirmă că în acea încăpere trăiesc oameni.

În baia lor, deschid dulăpiorul de medicamente și descopăr, alături de obișnuitele pilule contra durerilor de cap și a răcelilor, o rețetă veche de doi ani, pe numele doctorului Peter Saul.

„Valium, 5 mg. A se lua câte o tabletă de trei ori pe zi, după necesități, pentru dureri de spate.”

Mai sunt cel puțin zece, douăsprezece pastile rămase în flacon.

Revin în dormitor. Deschid sertarele dulapului și descopăr că mătușa mea poartă sutien cu cupă B. Și că lenjeria ei este din bumbac, și că unchiul meu poartă șorturi mărime medie. Într-un sertar de jos, găsesc o cheie. E prea mică pentru a fi de la vreo ușă. Cred că știu unde se potrivește.

La parter, în biroul unchiului meu, introduc cheia într-o încuietoare, iar ușa dulapului se deschide fără probleme. Pe raftul dinăuntru se află un pistol vechi, pe care l-a moștenit de la tatăl lui, singurul motiv pentru care nu s-a debarasat de el. Nu l-a scos niciodată; cred că se teme puțin de el.

Încui dulapul și pun cheia la loc în sertar.

O oră mai târziu, aud mașina oprind pe alee și ies ca să-i întâmpin în vreme ce ei intră în casă.

Mătușa Amy îmi zâmbește de cum mă vede.

— Îmi pare rău că nu ai venit cu noi. Te-ai plictisit rău?

• PAISPREZECE

Scrâșnetul frânelor camionului a făcut-o pe Lily Saul să se trezească speriată. A ridicat capul, gemând din cauza gâtului care o durea, și a clipit somnoroasă către peisajul rural ce defila pe lângă ea. Tocmai se crăpa de ziuă, iar ceața de dimineață era o boare aurie ce plutea peste viile și livezile încărcate de rouă. Spera din tot sufletul ca sărmanii Paolo și Giorgio să fi ajuns într-un loc măcar la fel de frumos; cei doi ar fi meritat din plin să ajungă în rai.

„Însă eu nu-i voi revedea acolo. Asta va fi singura mea șansă de a vedea cum arată raiul. Aici și acum. Un moment de pace, infinit de prețios, pentru că știu că nu va ține mult."

— A, te-ai trezit, în sfârșit, a spus șoferul în italiană, cântărind-o din ochi.

Noaptea trecută, când oprise pe marginea șoselei, chiar la ieșirea din Florența, ca să o ia cu el, fata nici nu se uitase prea bine la el. Acum, când lumina dimineții pătrundea pieziș în cabina camionului, ea i-a remarcat trăsăturile aspre, fruntea teșită și barba crescută peste noapte. I-a citit imediat întrebarea din privire: „Domnișoară, vrei sau nu?" Americancele erau mereu prăzi ușoare. Dacă li se oferea o plimbare gratis ori un loc de dormit peste noapte, erau gata să se culce cu șoferii.

„Asta se va întâmpla când o să înghețe iadul", a promis în gând Lily. Asta nu însemna că nu se culcase cu unul sau doi necunoscuți. Poate mai fuseseră și alții, însă atunci fusese vorba de măsuri disperate. Acei bărbați avuseseră măcar ceva farmec și îi oferiseră lucrurile de care avea nevoie în acele momente – nu doar adăpost, ci protecția unor brațe de bărbat. Șansa de a se bucura pentru o clipă de dulcea amăgire că cineva era în stare să o protejeze.

— Dacă ai nevoie de locuință, i-a spus șoferul, am un apartament în oraș.

— Îți mulțumesc, dar nu e nevoie.

— Ai unde să te duci?

— Am… prieteni. M-au invitat să stau la ei.

— Unde anume, în Roma? Ca să știu unde te las.

Șoferul și-a dat seama că ea mințea. O punea la încercare.

— Serios, i-a zis el. Nu e nicio problemă.

— Lasă-mă în apropierea gării. Prietenii mei locuiesc în zonă.

Privirea lui i-a măturat din nou chipul. Lui Lily nu i-au plăcut ochii lui. A văzut în ei răutate; o făceau să se gândească la sticlirea din ochii unui șarpe încolăcit, gata să atace în orice clipă.

Brusc, el a ridicat nepăsător din umeri, apoi a arborat un zâmbet, vrând să arate astfel că nu-i păsa câtuși de puțin.

— Ai mai fost la Roma?

— Sigur.

— Vorbești foarte bine italiana.

„Da, dar nu suficient de bine. Localnicii își dau seama că sunt o străină de cum deschid gura.”

— Cât o să stai în oraș?

— Nu știu. „Până nu voi mai fi în siguranță. Până plănuiesc următoarea mutare.”

— Dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, poți să-mi telefonezi, a zis el, scoțând o carte de vizită din buzunarul cămășii și întinzându-i-o. Ai acolo numărul meu de mobil.

— O să te sun cândva, a spus ea, dând drumul cărții de vizită în rucsac.

„Lasă-l să-și facă iluzii.” În felul ăsta, nu avea să-i facă probleme la coborâre.

La Stazione Termine din Roma, ea s-a dat jos din cabina camionului și a fluturat mâna în semn de rămas-bun. S-a simțit privită insistent cât a traversat strada, către gară. Nu s-a uitat înapoi, ci a intrat direct în clădire. Ajunsă acolo, la adăpostul geamurilor, s-a întors să se uite la camionul lui. L-a văzut rămas acolo, așteptând. „Hai, cară-te. Dispari dracului din viața mea.”

Ajuns în spatele camionului, un taximetrist a claxonat; abia în acel moment s-a urnit camionul.

Lily a ieșit din gară și a mers agale până în Piazza della Repubblica, unde s-a oprit câteva clipe, amețită de mulțimea de oameni, de arșiță, de hărmălaie și de gaze de eșapament. Înainte de a ieși din Florența, reușise să treacă pe la un bancomat, de unde extrăsese trei sute de euro, așa că simțea că are situația sub control. Cheltuind cu măsură, putea rezista vreme de două săptămâni. Trăind cu pâine, cașcaval și cafea, adăpostindu-se în cele mai prăpădite hoteluri. Acela era cartierul în care putea găsi cazarea cea mai ieftină. Și, având în vedere grupurile numeroase de turiști străini care intrau și ieșeau din gară, Lily se putea strecura cu ușurință printre aceștia.

Trebuia totuși să fie prevăzătoare.

Oprindu-se în fața unui magazin cu de toate, s-a gândit cum își putea schimba înfățișarea fără mari eforturi. Să-și vopsească părul? Nu. În țara frumuseților brunete, era cel mai bine să rămână brunetă. Probabil că se impunea o schimbare a garderobei. Să nu mai arate atât de americancă. Să renunțe la blugi, în favoarea unei rochițe ieftine. A intrat într-un magazin prăfuit și, jumătate de oră mai târziu, a ieșit purtând o rochie albastră, din bumbac.

Într-un acces de extravaganță, s-a răsfățat apoi cu o farfurie ce dădea pe dinafară de spaghete Bolognese, prima ei masă caldă după două zile de călătorie. Sosul s-a dovedit nu tocmai reușit, iar pastele erau îmbibate de apă și fierte mai mult decât ar fi trebuit, însă a mâncat tot, adunând fiecare fărâmă de carne cu ajutorul dumicaților de pâine. Apoi, simțindu-și stomacul plin, cu umerii apăsați de arșiță, a pornit, pe jumătate somnoroasă, în căutarea unui hotel. A găsit unul pe o străduță murdară. În fața intrării câțiva câini își marcaseră trecerea pe acolo. La ferestre fluturau rufe spălate, iar o pubelă din care gunoiul și sticlele sparte dădeau pe afară era năpădită de muște.

Perfect.

Camera pe care a închiriat-o dădea spre o curte interioară plină de umbre. În timp ce-și descheia rochia, a rămas cu privirea fixată asupra unei pisici scheletice care se repezise

asupra unui lucru prea mic pentru ca ea să-și dea seama ce era. O bucată de sfoară? Vreun șoricel nefericit?

După ce s-a dezbrăcat și a rămas în lenjerie intimă, s-a prăbușit pe patul deșelat și a ascultat zdrăngănitul aparatelor de aer condiționat din curte, claxoanele stridente și uruitului de autobuze din Orașul Etern. „Un oraș cu patru milioane de locuitori reprezintă un loc potrivit pentru a te ascunde o vreme, a gândit ea. Nimeni nu mă va găsi aici cu una, cu două.”

Nici măcar Diavolul.

• CINCISPREZECE

Casa Edwinei Felway se găsea în suburbia Newton. Era așezată la marginea terenului pe care se afla Braeburn Country Club, cu vedere către pârâul Cheesecake, acum doar o panglică șerpuitoare și lucioasă de gheață. Cu toate că nu era cea mai mare casă de pe strada aceea cu reședințe impunătoare, excentricitatea ei fermecătoare o făcea să se deosebească de vecinele ei mai impresionante. Vițele groase de glicină se cățăraseră pe pereții de piatră și se agățaseră de ei ca niște degete bolnave de artrită, așteptând primăvara pentru a încălzi articulațiile chinuite și pentru a scoate flori. Încadrată de una dintre coloanele de susținere, o fereastră mare cu vitraliu părea să privească în afară ca un ochi multicolor. Sub acoperișul ascuțit din ardezie, țurțurii sclipeau ca niște dinți zimțați. În curtea din fața casei, câteva sculpturi își iteau capetele acoperite de gheață, de parcă ar fi ieșit dintr-o hibernare petrecută sub un strat gros de zăpadă: o zână înaripată, înghețată în plin zbor. Un balaur, a cărui respirație arzătoare era stinsă pe moment. O fată mlădioasă ca o salcie, având cununa de flori de pe cap transformată de iarnă într-o coroană de ghiocei.

— Ce părere ai? a întrebat Jane după ce a privit pe geamul mașinii către casă. Două milioane? Două și jumătate?

— În cartierul acesta, imediat lângă terenul de golf? Cred că face mai curând vreo patru milioane, a spus Barry Frost.

— Casa asta veche și ciudată?

— Eu nu cred că e chiar atât de veche.

— Mda, dar cineva s-a chinuit mult de tot ca s-o facă să pară astfel.

— Ține de atmosferă. La asta mă referam.

— Adevărat. Casa celor șapte pitici.

Jane a virat, intrând pe alee, și a oprit lângă o furgonetă. Când au coborât pe pietrele bine presărate cu nisip, Jane a observat pe parbrizul furgonetei plăcuța anunțând o persoană

cu handicap. Uitându-se pe lunetă, a văzut și un lift pentru scaunul cu rotile.

— A, bună ziua! Sunteți detectivii pe care-i aștept? s-a auzit un glas foarte sonor. Femeia care stătea pe verandă și le făcea semn cu mâna era, evident, lipsită de orice handicap.

— Doamna Felway? a întrebat Jane.

— Da. Detectivul Rizzoli?

— Da, și partenerul meu, detectivul Frost.

— Să fiți atenți la pietrele acelea de râu, sunt lunecoase. Eu mă străduiesc să presar nisip pe alee, dar, vă asigur, nimic nu se compară cu niște pantofi sănătoși.

„Sănătos" era un cuvânt care se aplica neîndoielnic garderobei Edwinei Felway, a remarcat Jane, când a urcat treptele ca să strângă mâna femeii. Gazda purta o haină largă din tweed, pantaloni de lână și cizme din cauciuc, costumația unei englezoaice de la țară, rol pe care ea părea să-l joace foarte bine, începând cu accentul și terminând cu cizmele verzi din picioare. Cu toate că sărise mai mult ca sigur de șaizeci de ani, stătea dreaptă și neclintită ca un copac, cu umerii largi ca ai unui bărbat și cu fața ușor îmbujorată de ger. Părul cărunt, tăiat cu un breton simplu, era prins la spate cu agrafe mari din baga, ceea ce îi scotea în evidență fața cu pomeți proeminenți și ochii albaștri și limpezi cu care cerceta totul.

— Am pus deja ibricul la fiert, a spus Edwina, conducându-i în casă. Asta în caz că doriți un ceai.

A închis ușa, și-a scos cizmele, rămânând în șosete, apoi a luat în picioare niște papuci destul de uzați. De la etaj s-a auzit lătrat de câini. Mari, judecând după sunet.

— Ah, i-am închis în dormitor. Nu sunt prea disciplinați în prezența străinilor. Și pot intimida vizitatorii.

— Să ne descălțăm? a întrebat-o Frost.

— Doamne ferește! Câinii sunt când afară, când înăuntru, și aduc nisip pe labe. Nu-mi fac eu griji că se murdărește podeaua. Dați-mi paltoanele.

Când și-a scos paltonul, Jane nu s-a putut abține și a privit în sus, către tavanul arcuit. Grinzile aparente aminteau de

acelea din sălile castelelor medievale. Iar fereastra rotundă cu vitraliu pe care o observase de afară îngăduia luminii să se filtreze într-o nuanță ca de acadea. Oriunde s-ar fi uitat, pe fiecare perete vedea ciudățenii. O nișă adăpostind o madonă de lemn, decorată cu aplicații de aur și cu sticlă multicoloră. Un triptic ortodox rusesc, pictat în tonuri amintind de rubine. Statuete animaliere sculptate, șaluri de rugăciune tibetane și un șir de strane medievale din stejar. Iar rezemat de un perete se vedea un stâlp totemic indian care se înălța până la etaj.

— Grozav, a exclamat Frost. Aveți o casă extrem de interesantă, doamnă.

— Soțul meu a fost antropolog. Și colecționar, până când nu am mai avut loc să expunem toate obiectele strânse. A făcut semn către capul de vultur care îi privea cu ochi reci din vârful stâlpului totemic. Acesta a fost obiectul lui preferat. Mai avem asemenea lucruri la păstrare. Pesemne că valorează o avere, dar eu m-am atașat de fiecare lucrușor, indiferent cât de urât ar fi, și nu mă îndur să mă despart de ele.

— Iar soțul este…

— Decedat, a spus ea fără nicio șovăială. Ca pe un fapt de viață. Era ceva mai în vârstă decât mine. Sunt văduvă de ani buni. Dar cincisprezece ani ne-am înțeles foarte bine.

Apoi le-a agățat paltoanele în cuier, și Jane a reușit să arunce o privire în dulapul de haine aglomerat, remarcând un baston din abanos având drept măciulie un craniu uman. „Ce monstruozitate, eu l-aș fi aruncat de mult.”

Edwina a închis ușa dulapului și i-a privit.

— Sunt convinsă că abia respirați din cauza acestei anchete. De aceea, ne-am gândit să vă facem sarcina mai ușoară.

— Mai ușoară? s-a mirat Jane.

Țiuitul tot mai strident al ceainicului a făcut-o pe Edwina să arunce o privire către hol.

— Să mergem în bucătărie, a propus ea, și i-a condus în zgomotul scos de tălpile papucilor târâți pe podeaua din stejar, roasă de vreme. Anthony ne-a prevenit că o să ne puneți multe întrebări, de aceea am așternut pe hârtie o dare

de seamă completă. Tot ce mai ținem minte de seara trecută.

— Domnul Sansone a discutat acest lucru cu dumneavoastră?

— Mi-a telefonat noaptea trecută ca să-mi spună tot ce s-a petrecut după plecarea mea.

— Îmi pare rău că a făcut-o. Ar fi fost mai bine dacă nu ați fi discutat cu el pe marginea acestui subiect.

Edwina s-a oprit în mijlocul holului.

— De ce? Ca să abordăm problema ca niște orbi? Dacă vrem să fim de ajutor poliției, trebuie să fim siguri de fapte.

— Eu prefer declarațiile independente de la martori.

— Fiecare membru al grupului nostru este independent, credeți-mă. Fiecare își menține părerile. Anthony nici nu ar dori ca lucrurile să se petreacă altfel. Tocmai de aceea cooperăm atât de bine.

Țiuitul ceainicului s-a oprit brusc, iar Edwina a aruncat o privire către bucătărie.

— Aha, înseamnă că el a reușit.

El? Cine se mai afla în casă?

Edwina s-a grăbit să intre în bucătărie, spunând:

— Lasă-mă pe mine!

— S-a rezolvat, Winnie, am umplut deja vasul. Ai vrut ceai irlandez pentru dejun, da?

Bărbatul stătea într-un cărucior cu rotile, cu spatele la vizitatori. Așadar, acela era proprietarul furgonetei de pe alee. Și-a întors scaunul ca să-i salute, iar Jane a remarcat smocul de păr castaniu și moale, ochelarii cu rame groase din baga și ochii cenușii. Au măsurat-o pe Jane cu o privire directă și curioasă. Părea suficient de tânăr pentru a fi fiul Edwinei – nu părea să fi împlinit treizeci de ani. După accent, părea american, și nu exista nicio asemănare între Edwina, sănătoasă și robustă, și acel tânăr palid.

— Să facem prezentările, a spus Edwina. Detectivul Frost și detectivul Rizzoli. Iar el este Oliver Stark.

Jane l-a privit cu atenție pe tânăr.

— Ați fost unul dintre oaspeții de la cina de seara trecută. La domiciliul domnului Sansone.

— Da, a confirmat Oliver, apoi a făcut o pauză, încercând să descifreze expresia de pe fața ei. E ceva rău în asta?

— Sperasem să discutăm separat cu fiecare.

— Detectivii nu sunt încântați că am discutat deja despre caz între noi, a redat Edwina pe scurt situația.

— Păi am anticipat că așa vor reacționa, nu-i așa, Winnie?

— Dar e mult mai eficient în acest fel, când asamblezi toate amănuntele. Așa economisim timp. Edwina s-a apropiat de masa de bucătărie și a strâns un maldăr de ziare, începând cu *Bangkok Post* și terminând cu *The Irish Times.* Le-a mutat pe un blat alăturat, după care a tras două scaune. Veniți, vă rog, așezați-vă. Mă duc să aduc dosarul.

— Dosarul? s-a mirat Jane.

— Sigur, noi am inițiat deja un dosar. Anthony s-a gândit că veți dori un exemplar.

Apoi a ieșit din bucătărie, și au auzit-o urcând treptele cu pași apăsați.

— E rezistentă ca un arbore sequoia, nu credeți? a zis Oliver. Până să o cunosc, n-am știut că englezii sunt atât de puternici. Și-a împins apoi scaunul până lângă masă și le-a făcut semn să se așeze. Știu că tot ce vă propunem contravine principiilor în care credeți. Anchetarea independentă a martorilor, și restul. Dar acest demers sporește eficiența. Plus că azi-dimineață am purtat o discuție tip conferință cu Gottfried, așa că veți avea trei declarații simultan.

— Vă referiți la Gottfried Baum? l-a întrebat Jane. Cel de-al patrulea oaspete la cină?

— Da. Trebuia să fie Bruxelles la seara trecută, și tocmai de aceea el și Edwina au plecat de la masă ceva mai devreme. L-am sunat acum câteva ore ca să comparăm observațiile. Amintirile noastre seamănă foarte mult între ele, a zis el și a zâmbit vag. Probabil că e una dintre puținele ocazii când ne punem de acord în legătură cu ceva.

Jane a oftat.

— Știți ceva, domnule Stark…

— Nimeni nu-mi spune așa. Prefer Ollie.

Jane s-a așezat, pentru a-l privi în față. El i-a susținut

privirea cu o expresie ușor amuzată, lucru care a iritat-o. Părea să spună: „Sunt deștept, și știu asta. Mai inteligent decât nu știu ce polițistă”. O mai irita și faptul că, probabil, el avea dreptate; *arăta,* ca băiatul genial de care te temi întotdeauna atunci când se așază alături de tine la ora de matematică. Puștiul care își predă lucrarea la algebră în timp ce restul colegilor încă se căznesc cu prima problemă.

— Noi nu ținem să dăm peste cap protocolul pe care îl folosiți de obicei, a spus Oliver. Vrem doar să vă fim de ajutor. Și așa se va întâmpla dacă vom coopera.

La etaj, s-a auzit lătrat de câini, zgomot de gheare pe podea, apoi încercarea Edwinei de a-i potoli și, în sfârșit, bufnitura de ușă închisă.

— Ne puteți ajuta doar răspunzând la întrebările noastre, a spus Jane.

— Cred că nu ați înțeles.

— Ce anume îmi scapă?

— Cât de utili vă putem fi. Mă refer la grupul nostru.

— Așa. Domnul Sansone mi-a spus despre micul club de luptă împotriva criminalității.

— E o societate, nu un club.

— Și e vreo diferență? a întrebat Frost.

Oliver l-a măsurat din priviri.

— Seriozitatea, domnule detectiv. Avem membri în întreaga lume. Și nu suntem amatori.

— Ollie, ești profesionist în aplicarea legii? l-a întrebat Jane.

— De fapt, sunt matematician. Dar mă interesează cu precădere simbologia.

— Poftim?

— Interpretez simbolurile. Originile și înțelesurile lor, atât cele la vedere, cât și cele ascunse.

— Aha. Și doamna Felway?

— Ea e antropolog. Și a devenit de curând membră a societății noastre. A primit recomandări deosebite din partea filialei noastre din Londra.

— Iar domnul Sansone? El sigur nu este polițist.

— Dar ar putea fi.

— Ne-a spus că este pensionar după o carieră academică. A predat istorie la Boston College. Asta nu-mi sugerează vreo legătură cu aplicarea legii.

Oliver a râs.

— Anthony *preferă* să fie subestimat. Așa e el.

Edwina a revenit în bucătărie cu un dosar.

— Așa e cine, Ollie?

— Vorbeam despre Anthony. Domnii polițiști consideră că e profesor de istorie pensionat.

— Păi asta și e, a zis Edwina și s-a așezat. Nu are rost să-și facă reclamă.

— Și ce ar mai trebui să știm despre el? a întrebat Frost.

— Păi, să știți că este foarte bogat, a spus Edwina.

— Asta mi s-a părut evident.

— Da, dar vreau să spun că e *extrem* de bogat. Casa din Beacon Hill nici nu se compară cu proprietatea din Florența.

— Ori cu reședința din Londra, a intervenit Oliver.

— Și asta ar trebui să ne impresioneze? a întrebat Jane.

Edwina a replicat aruncând o privire glacială.

— Banii în sine rareori fac pe cineva să impresioneze. Contează ce face omul cu acei bani. Apoi a așezat dosarul pe masă, în fața lui Jane. Pentru dumneavoastră, doamnă detectiv.

Jane a deschis dosarul la prima pagina. Foaia cuprindea o cronologie tipărită îngrijit a evenimentelor petrecute în seara precedentă, așa cum și le amintiseră cei trei oaspeți la cină – Edwina, Oliver și misteriosul Gottfried Baum.

(Toate orele sunt aproximative)
6.00: Sosesc Edwina și Gottfried
6.15: Sosește Oliver.
6.20: Sosește Joyce O'Donnell.
6.40: Primul fel servit de Jeremy…

Și apoi întregul meniu. Consommé urmat de somon în aspic și salată de lăptuci proaspete. Turnedo de vită cu rondele

crocante de cartofi. O degustare de porto drept garnitură la brânză de Reblochon. Și, la sfârșit, la cafea, o tartă Sacher cu frișcă.

La ora nouă și jumătate, Edwina și Gottfried au plecat împreună la aeroportul Logan, unde Edwina l-a lăsat pe Gottfried, care avea avion pentru Bruxelles.

La ora nouă și jumătate, Oliver a părăsit Beacon Hill, ducându-se direct acasă.

— Asta e tot ce ne amintim despre desfășurarea orară, a spus Edwina. Ne-am străduit să fim cât se poate de preciși.

„Mergând până la consommé”, a constatat Jane, verificând enumerarea cronologică. Nu a găsit niciun element de interes; se repetau informații pe care le furnizaseră deja Sansone și majordomul său, la care se adăugau amănuntele culinare. Imaginea de ansamblu rămânea aceeași: o noapte de iarnă. Cei patru oaspeți sosesc la reședința din Beacon Hill în interval de douăzeci de minute. Împreună cu gazda lor iau o cină elegantă, degustă vinuri scumpe și discută despre crimele zilei, fără să-și dea seama că afară, în grădina înghețată din spatele clădirii, o femeie era ucisă.

„Mare club de luptă împotriva crimei. Amatorii ăștia nu sunt buni de nimic.”

Urma apoi o simplă filă de hârtie purtând imprimată o singură literă ca frontispiciu: un „M”, cu caracter gotic. Iar dedesubt, scris de mână: „Oliver, analiza ta? A.S.” Anthony Sansone? Jane a trecut la fila următoare și a dat cu ochii de o fotografie pe care a recunoscut-o imediat: simbolurile care fuseseră desenate pe poarta din grădina lui Sansone.

— Asta e de la locul crimei, a zis Jane. Cum ați intrat în posesia ei?

— Anthony ne-a trimis-o azi-dimineață. E una dintre fotografiile pe care le-a făcut seara trecută.

— Nu este pentru publicul larg, a spus Jane. Constituie o probă.

— O probă foarte interesantă, a zis Oliver. Știți semnificația ei? Mă refer la simboluri.

— Sunt satanice.

— Da, acesta e un răspuns ce vine automat. Vedem simboluri ciudate la locul crimei și, imediat, presupunem că e fapta vreunui cult satanist. Iar asta pare să rezolve problema.

— Credeți că este vorba despre altceva? a întrebat Frost.

— Eu nu susțin că *nu* ar fi vorba despre un cult. Sataniștii folosesc crucea răsturnată, ca simbol al Antihristului. Iar în cazul crimei din Ajunul Crăciunului, cea în care victima a fost decapitată, a apărut cercul desenat pe podea, în jurul capului. Plus lumânările arse. Asta sigur amintește de un ritual satanic.

— De unde știți toate astea?

Oliver a aruncat o privire spre Edwina.

— Domnii polițiști chiar ne cred niște nepricepuți, nu?

— Nu are importanță cum am aflat amănuntele, a spus Edwina. Adevărul este că avem cunoștință despre acest caz.

— Atunci, ce părere aveți despre acest simbol? a întrebat Frost, arătând către fotografie. Cel care pare ca un ochi. Și el este semn satanic?

— Depinde, a zis Oliver. Întâi să analizăm ce ați văzut la scena crimei de la Crăciun. A existat un cerc trasat cu cretă roșie, în interiorul căruia a fost plasat capul retezat. Iar în exterior arseseră cinci lumânări.

— Ceea ce înseamnă…?

— Cercurile reprezintă simboluri primitive și sunt universale. Pot semnifica multe lucruri. Soarele, Luna. Protecție. Eternitatea. Renașterea, ciclul vieții. Și, desigur, este folosit de culturile satanice pentru a reprezenta organul sexual feminin. Nu știm precis ce a însemnat pentru persoana care l-a trasat în acea noapte.

— Dar putea avea o semnificație satanică, a insistat Frost.

— Desigur. Iar cele cinci lumânări ar putea reprezenta cele cinci vârfuri ale unei pentagrame. Acum, să vedem ce s-a desenat noaptea trecută pe poarta dinspre grădină a lui Anthony. A arătat către fotografie. Ce vedeți?

— Un ochi.

— Spuneți-mi mai multe despre acest ochi.

— Are ceva ce seamănă cu o lacrimă. Și o geană, care atârnă dedesubt.

Oliver a luat un pix din buzunarul cămășii și a întors foaia de hârtie pe partea cealaltă.

— O să desenez simbolul ceva mai limpede, ca să vedeți exact ce elemente diferite cuprinde.

A reprodus desenul pe foaie:

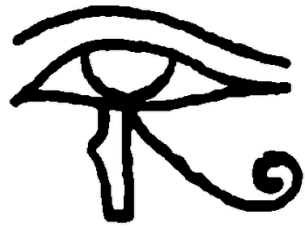

— Tot ca un ochi arată, a spus Frost.

— Da, dar toate aceste trăsături – geana, lacrima – îl fac să fie un ochi foarte deosebit. Simbolul acesta se cheamă Udjat. Experții în culturile satanice vă pot spune că acesta este un simbol al ochiului lui Lucifer, care le vede pe toate. Lacrima apare pentru că el jelește după sufletele care nu îi sunt supuse. Unii teoreticieni ai conspirației susțin că este același ochi care e imprimat pe bancnotele americane.

— Vă referiți la ochiul din vârful piramidei?

— Exact. Acea așa-zisă dovadă că finanțele lumii sunt conduse de cei credincioși lui Satana.

— Așadar, revenim la simbolurile satanice, a spus Jane.

— Asta ar fi o interpretare.

— Mai sunt și altele?

— Ăsta este un simbol folosit de confreria antică a masonilor. Iar acest context are un înțeles nevinovat. Pentru ei, simbolizează propășirea, iluminarea.

— Căutarea cunoașterii, a spus Edwina. Se referă la învățarea secretelor meseriei lor.

— Vreți să spuneți că această crimă a fost făptuită de masoni? a întrebat Jane.

— Nu, Doamne ferește! a spus Oliver. Nu voiam nicidecum să sugerez așa ceva. Sărmanii masoni au fost ținta atâtor

acuzații nedrepte, încât nu vreau sub nicio formă să le repet. Vă fac o scurtă prezentare istorică. Ăsta e domeniul meu, înțelegeți, interpretarea simbolurilor. Încerc să vă explic că acest simbol, Udjat, este foarte vechi. Pentru unii, înțelesul lui este sacru. Pentru alții, e terifiant, un simbol al răului. Dar înțelesul lui originar, pe vremea Egiptului antic, era mai puțin amenințător. Era mai curând practic.

— Și ce însemna atunci?

— Reprezenta ochiul lui Horus, zeul soarelui. Horus este de obicei prezentat în picturi ori în sculpturi cu trup de om și cap de șoim. Era personificat pe pământ de faraon.

Jane a suspinat.

— Deci ar putea fi un simbol satanic ori unul al iluminării. Ori ochiul unui zeu egiptean cu cap de pasăre.

— Mai există o posibilitate.

— Chiar mă așteptam să spuneți asta.

Oliver a pus din nou mâna pe pix și a desenat o altă variantă a ochiului.

— Acest simbol, a zis el, a început să fie folosit în Egipt în jurul anului 1200 î.Hr. Se găsește în scrisul hieratic.

— Acela este tot ochiul lui Horus? a întrebat Frost.

— Dar, dar trebuie observat că ochiul este acum alcătuit din două secțiuni separate. Irisul este reprezentat de acest cerc, între două jumătăți ale albului ochiului. Apoi vin lacrima și geana cârlionțată, așa cum ați numit-o. Arată ca o versiune stilizată a Udjat, dar, de fapt, avea o utilizare foarte practică, fiind un simbol matematic. Fiecare parte a ochiului reprezintă o fracție. Și a scris numerele pe schița făcută:

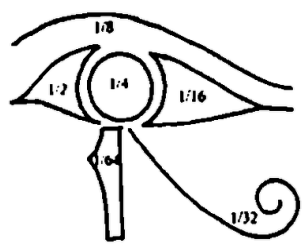

— Aceste fracții rezultă din împărțirea numerelor la doi. Ochiul întreg reprezintă numărul integral, 1. Jumătatea din stânga a albului ochiului reprezintă $^1/_2$. Geana reprezintă $^1/_{32}$.

— Și ajungem la vreun înțeles? a întrebat Jane.

— Desigur.

— Care ar fi acesta?

— Că probabil în acest ochi există un *mesaj* precis. La primul loc al faptei, capul tăiat era înconjurat de un cerc. La al doilea loc, apare semnul Udjat pe o ușă. Dacă aceste două simboluri ar fi legate? Ce se întâmplă dacă un simbol trebuie să fie *cheia* pentru interpretarea celuilalt?

— Adică, o cheie matematică?

— Da. Iar cercul, din prima crimă, a reprezentat un element din Udjat.

Jane s-a încruntat la desenele lui Oliver, la numerele notate de el în diferitele secțiuni ale ochiului atotvăzător.

— Vrei să spui că acel cerc de la prima crimă trebuie să fie interpretat ca iris?

— Da. Și el are o valoare.

— Adică reprezintă un număr? O fracție.

S-a uitat la Oliver și a văzut că el se aplecase puțin spre ea, având obrajii ușor îmbujorați.

— Exact, a spus el. Iar fracția ar fi?

— $^1/_4$, a spus ea.

— Corect, a zis el și a zâmbit. *Corect.*

— Un sfert din ce? a întrebat Frost.

— Asta încă nu știm. Ar putea însemna pătrarul lunii. Ori unul dintre cele patru anotimpuri.

— Ori ar putea însemna că a încheiat doar un sfert din treabă, a spus Edwina.

— Da, a întărit Oliver. Poate ne spune că vor mai urma câteva crime. Că plănuiește în total patru.

Jane s-a uitat la Frost.

— Erau patru scaune și patru tacâmuri așezate la masă.

În pauza care a urmat, țârâitul telefonului lui Jane a sunat șocant de tare. A recunoscut numărul laboratorului de criminalistică și a răspuns imediat.

— Rizzoli.

— Bună ziua, detective. Sunt Erin, de la analiza probelor. Mai ții minte cercul roșu trasat pe podeaua bucătăriei?

— Da. Tocmai despre el discutam acum.

— Am comparat pigmentul de acolo cu cel cu care s-au trasat simbolurile de la locul crimei din Beacon Hill. Desenul de pe ușă. Pigmenții sunt identici.

— Deci făptașul a folosit aceeași cretă roșie la ambele crime.

— Da, tocmai de aceea ți-am telefonat. Nu este cretă roșie.

— Dar ce e?

— Ceva mult mai interesant.

• ȘAISPREZECE

Laboratorul de criminalistică se afla în aripa sudică a Departamentului de Poliție Boston, din Schroeder Plaza, la câțiva pași de birourile Serviciului de omucideri. Plimbarea până acolo i-a dus pe Jane și pe Frost prin dreptul ferestrelor care dădeau spre Roxbury, un cartier obosit, cu oameni săraci. Însă în acele momente, sub mantia zăpezii, totul arăta pur și curat; până și cerul părea să se fi clătit, iar aerul era limpede. Însă acea priveliște sclipitoare a unei părți din oraș nu i-a reținut decât o clipă atenția lui Jane; pe ea o interesa ce se petrecea în camera S269, laboratorul de analiză chimică.

Criminalista Erin Volchko îi aștepta. Imediat ce Jane și Frost au pătruns în încăpere, ea s-a răsucit de la microscopul asupra căruia stătuse aplecată până atunci și a ridicat un dosar care stătea pe tăblia mesei.

— Să-mi faceți cinste cum se cuvine, a spus ea, pentru cât am muncit la analiza asta.

— Mereu spui asta, a remarcat Frost.

— De data asta vorbesc serios. După toate probele care s-au cules de la prima crimă, am crezut că asta nu-mi va da nicio bătaie de cap. Cu toate astea, a trebuit să umblu peste tot ca să descopăr cu ce a fost trasat cercul.

— Deci nu e o cretă oarecare, a spus Jane.

— Nici vorbă, a zis Erin și i-a întins un dosar. Te rog să arunci o privire.

Jane a deschis dosarul. Deasupra era o fotografie cu o serie de imagini. Niște picături roșii pe un fundal neclar.

— Am început cu microscopie de mare amplificare, a explicat Erin. Cam 600x până la 1000x. Picăturile care se văd acolo sunt particule de pigment, culese de pe cercul trasat pe podeaua bucătăriei.

— Și ce înseamnă asta?

— Câteva lucruri. Observați că există diferite variații de culoare. Particulele nu sunt uniforme. Indicele de refracție

variază și el între 2,5 și 3,01, iar multe dintre acele particule sunt birefrigerente.

— Și ce înseamnă asta?

— Acelea sunt particule de oxid anhidru de fier. O substanță destul de obișnuită, care se găsește în toată lumea. Ea dă lutului nuanțele lui caracteristice. Se regăsește în pigmenții folosiți de artiști, ca să se obțină culori precum roșu, galben și brun.

— Asta nu mi se pare chiar așa ieșit din comun.

— Așa am gândit și eu, până când am adâncit puțin subiectul. Am presupus că provenea de la o bucată de cretă ori de la un creion pastel, de aceea am făcut comparații cu mostre pe care le-am primit de la un magazin cu produse pentru pictori.

— Și ai găsit corespondențe?

— Niciuna. Diferența a devenit imediat clară la microscopie. În primul rând, granulele de pigment roșu din creioanele pastel evidențiau o variabilitate mult mai mică a culorii și a indicelui de refracție. Asta pentru că, în prezent, mai toți oxizii de fier care se folosesc la producerea pigmenților sunt sintetici – produși chimici, nu extrași din sol. De obicei, se utilizează un compus roșu Marte, un amestec de oxizi de fier și aluminiu.

— Deci aceste granule de pigment de aici, din fotografie, nu sunt sintetice?

— Nu, acela este oxid anhidru de fier în stare naturală. Se mai cheamă și hematit, cuvânt ce vine din greacă, unde înseamnă sânge. Pentru că uneori este roșu.

— Și în culorile folosite de artiști se folosesc pigmenți naturali?

— Am găsit câteva creioane pastel și crete speciale la producerea cărora se folosește hematitul ca pigment. Dar creta conține și carbonat de calciu. Iar la fabricarea creioanelor pastel se utilizează liant natural pentru fixarea pigmentului. Un fel de amidon, metil celulozic ori gumă tragacantă. Totul se amestecă laolaltă într-o pastă, care este apoi extrudată printr-o matriță ca să se ajungă la forma de creion. În mostrele

culese de la locul faptei, nu am găsit nicio urmă de gumă tragacantă ori de amidon de aglomerare. Și nici nu am constatat suficient carbonat de calciu care să ne arate că ar proveni de la cretă colorată.

— Atunci nu avem de-a face cu ceva ce se poate cumpăra la orice magazin de produse pentru artiști plastici.

— Cel puțin nu pe plan local.

— Și atunci, de unde provine substanța aceea roșie?

— Să vorbim întâi despre substanța roșie. Ce este ea, mai precis.

— Ai spus că se numește hematit.

— Exact. Oxid anhidru de fier. Dar, când se găsește în lut colorat, poartă alt nume: ocru.

— Nu era substanța folosită de indienii americani ca să-și picteze fețele? a întrebat Frost.

— Ocrul a fost folosit de omenire de cel puțin trei sute de mii de ani. S-a găsit și în mormintele omului de Neanderthal. Cel roșu, mai ales, a fost apreciat pretutindeni la ceremoniile mortuare, probabil datorită asemănării lui cu sângele. S-a găsit în picturile rupestre datând din Epoca Pietrei și pe zidurile din Pompei. Era folosit de antici pentru a-și colora trupurile în scop decorativ ori pentru război. Și se mai folosea la ritualuri magice.

— Inclusiv la ceremonii satanice?

— Are culoarea sângelui. Indiferent de religie, roșul are o putere simbolică. Erin a făcut o pauză. Ucigașul acesta a apelat la metode neobișnuite.

— Știm asta deja, a spus Jane.

— Cu alte cuvinte, știe istorie. Nu apelează la creta obișnuită pentru desenele lui rituale. Folosește în schimb același pigment cunoscut și în paleolitic. Și sigur nu l-a găsit în grădina casei lui.

— Dar spuneai că ocrul roșu se găsește și în lutul obișnuit, a obiectat Frost. Poate l-a găsit pe undeva.

— Nu, dacă te referi la vreo grădină din apropiere, a zis Erin și a făcut un semn către dosarul pe care Jane îl ținea în mână. Să vedeți analiza chimică. Ceea ce s-a constatat la

cromatografie cu gaz și la spectroscopie Raman.

Jane a dat încă o pagină și a văzut o foaie imprimată la computer. O diagramă cu nenumărate valori maxime.

— Ne interpretezi și nouă diagrama asta?

— Sigur. Întâi, spectroscopia Raman.

— Nici n-am auzit de așa ceva.

— E o tehnică folosită de specialiștii arheologi pentru analiza oricărui artefact istoric. Utilizează spectrul vizibil al unei substanțe pentru a-i stabili proprietățile. Marele avantaj pentru arheologi este că nu distruge obiectul în sine. Se pot analiza pigmenții de pe orice, începând cu fețele de pe mumii și terminând cu Giulgiul din Torino, iar obiectul nu se deteriorează câtuși de puțin. L-am rugat pe doctorul Ian MacAvoy, de la Catedra de arheologie de la Harvard, să analizeze rezultatele spectrelor Raman, iar el a confirmat că mostra conține oxid de fier, lut și siliciu.

— Ăsta e ocrul roșu?

— Da.

— Dar știai asta de la bun început.

— Da, dar mi-a prins bine confirmarea lui. Apoi doctorul MacAvoy s-a oferit să-mi depisteze sursa. De unde provine acel ocru.

— Se poate afla așa ceva?

— Tehnica se află deocamdată în etapa de cercetare. Probabil că tribunalul nu ar admite asemenea probe. Dar el a avut curiozitatea să facă o comparație cu profilurile de ocru pe care le-a adunat din mai toată lumea. A stabilit concentrații ale altor unsprezece elemente în acele mostre: magneziu, titan și toriu. Conform teoriei, orice sursă geografică prezintă un profil distinctiv în ceea ce privește prezența altor substanțe. E ca și cum s-ar analiza mostre de sol recoltate de pe un pneu de mașină și s-ar descoperi că prezintă profilul cu zinc și plumb tipic pentru o anumită zonă minieră din Missouri. În cazul de față, la acest ocru comparăm mostra cu unsprezece variabile separate.

— Acele substanțe prezente în ocru.

— Exact. Și arheologii au întocmit o bibliotecă de surse de

ocru.

— De ce?

— Pentru că îi ajută să stabilească locul de proveniență a oricărui artefact. De exemplu, de unde provine pigmentul de pe Giulgiul din Torino? Din Franța ori din Israel? Răspunsul poate contribui la stabilirea locului de origine al giulgiului. Ori, în cazul unei picturi rupestre antice, de unde a procurat artistul ocrul pe care l-a folosit? Dacă sursa se află la mai bine de o mie de kilometri depărtare înseamnă că a călătorit chiar el până acolo ori că a existat o formă preistorică de comerț. Tocmai de aceea este atât de valoroasă biblioteca surselor de ocru. Ne oferă o imagine asupra vieții omului antic.

— Și ce știm despre mostra noastră de pigment? a întrebat Frost.

— Ei bine, a zis Erin și a zâmbit, în primul rând, conține o mare cantitate de bioxid de mangan – 15% –, ceea ce îi conferă o culoare mai profundă și mai bogată. Aceeași proporție s-a descoperit și în ocrul roșu folosit în Italia medievală.

— Deci provine din Italia?

— Nu, venețienii îl importau. Doctorul MacAvoy a comparat profilul de elemente și a descoperit că mostra se potrivea unui anumit loc, unde se extrage și în prezent ocru. Insula Cipru.

— Vreau să văd pe harta lumii, a spus Jane.

Erin i-a făcut semn către dosar.

— Întâmplător, am extras una de pe internet.

Jane a dat pagina, ajungând la hartă.

— Aha, am văzut. În Mediterană, la sud de Turcia.

— Am impresia că ar fi fost mai ușor dacă folosea o cretă roșie, a spus Frost.

— Și mult mai ieftin. Ucigașul vostru a ales un pigment neobișnuit, provenind dintr-o sursă obscură. Poate are legături în Cipru.

— Ori face un joc cu noi, a zis Frost. Se apucă să deseneze simboluri bizare. Folosește pigmenți ciudați. Parcă ar dori să ne sucească mințile.

Jane a rămas cu ochii la hartă, examinând-o. S-a gândit la simbolul desenat pe ușa din grădina lui Anthony Sansone. Udjat, ochiul atotvăzător. S-a uitat apoi la Frost. Egiptul se află la sud de Cipru.

— Te gândești la ochiul lui Horus?

— Ce este acela? a întrebat Erin.

— Simbolul care a fost desenat la locul crimei din Beacon Hill, a spus Jane. Horus e zeul egiptean al soarelui.

— Și acela este un simbol satanic?

— Nu știm ce semnifică el pentru făptaș, a spus Frost. Fiecare vine cu câte-o teorie. E satanist. Iubitor de istorie. Ori ar putea fi vorba pur și simplu despre nebunie.

Erin l-a aprobat cu un gest din cap.

— Ca Fiul lui Sam. Țin minte că poliția a pierdut foarte mult timp întrebându-se cine putea fi misteriosul Sam. S-a dovedit că era doar halucinația auditivă a ucigașului. Un câine care vorbește.

Jane a închis dosarul.

— Eu sper ca și făptașul nostru să fie nebun, să știi.

— De ce? s-a mirat Erin.

— Pentru că mă înspăimântă mai mult cealaltă variantă. Ideea că acest ucigaș este perfect sănătos mintal.

•

Jane și Frost au stat în mașină până când s-a încălzit motorul și parbrizul s-a dezaburit. Dacă ar fi fost la fel de ușor de alungat și ceața care îl învăluia pe ucigaș… Nu reușea să-și formeze o imagine a lui; nu reușea nicidecum să-și imagineze cum arăta. Un mistic? Artist? Istoric? „Știu doar că e măcelar.”

Frost a băgat în viteză, apoi a pătruns în trafic, deplasându-se mai încet decât de obicei, deoarece drumurile erau presărate cu porțiuni de gheață. Cum cerul era senin, temperatura scădea, iar pentru acea seară se anunțase gerul cel mai aspru de până atunci. Era o noapte în care se cuvenea să stai acasă și să mănânci un ghiveci gustos, o noapte în care, spera ea, răul se va feri să apară pe străzi.

Frost a condus spre est, pe Columbus Avenue, apoi s-a

îndreptat spre Beacon Hill, unde plănuiau să mai arunce o privire la locul faptei. În mașină se făcuse în sfârșit cald, iar Jane ura până și ideea de a coborî în vânt, ca să ajungă în curtea lui Sansone, unde sângele înghețat încă nu fusese îndepărtat.

A observat că se apropiau de Massachusetts Avenue și, brusc, i-a zis lui Frost:

— Poți vira la dreapta?

— Păi nu mai mergem la reședința Sansone?

— Virează aici, te rog.

— Dacă spui tu…

Și a virat la dreapta.

— Mergi înainte. Spre Albany Street.

— Mergem la morgă?

— Nu.

— Atunci, unde?

— Mai avem puțin. Câteva intersecții mai departe. A urmărit numerele de pe stradă defilând pe lângă ei și a zis: Oprește! Chiar aici.

Apoi s-a uitat peste drum.

Frost a oprit lângă bordură și a privit-o nedumerit.

— Ce e Kinko's ăsta?

— Aici lucrează tata. S-a uitat la ceasul de la încheietură. Și e aproape amiază.

— Ce faci?

— Aștept.

— Ce se întâmplă, Rizzoli? Ceva în legătură cu mama ta?

— Ceva ce mi-a dat viața peste cap.

— A, părinții tăi s-au certat? Se mai întâmplă.

— Să vezi cum e când mama ta se va muta la voi. Să-mi spui dacă Alice va fi încântată.

— Sunt convins că treaba se va lămuri, iar mama ta se va întoarce acasă.

— Nu și dacă e vorba despre altă femeie. A ridicat brusc din umeri. Aha, uite-l!

Frank Rizzoli a ieșit pe ușa de la Kinko's și și-a încheiat fermoarul gecii. S-a uitat spre cer, a tremurat puțin de frig și a

expirat puternic, scoțând aburi pe gură și pe nas.

— Se pare că se duce în pauza de masă, a spus Frost. Care-i treaba?

— Uite, asta, a spus Jane încet. *Asta* este treaba.

Pe ușă a ieșit și o femeie, cu părul blond și lung și purtând o jachetă neagră de piele peste blugi foarte strâmți. Frank i-a zâmbit și și-a strecurat brațul după talia ei. S-au îndepărtat de Jane și de Frost, ținându-se strâns unul pe celălalt.

— La naiba! a suspinat Jane. Deci e adevărat.

— Eu sunt de părere să ne vedem de treabă, a propus Frost.

— Dar uită-te la ei. *Uită-te* numai!

Frost a pornit motorul.

— N-ar strica să ne oprim undeva să mâncăm de prânz. Ce-ar fi să…

Jane a deschis portiera dintr-o mișcare și a coborât.

— Hei, Rizzoli! Ce faci?

Ea a traversat strada în goană și a pornit pe trotuar, ajungând în spatele tatălui ei.

— Hei! a strigat ea. *Hei*!

Frank s-a oprit și și-a retras brațul din jurul taliei femeii. S-a întors să vadă cine îl strigase și a rămas cu gura căscată văzându-și fiica apropiindu-se. Blonda nu a făcut nicio mișcare, continuând să stea agățată de Frank, deși acesta a făcut câteva încercări, inutile însă, de a se elibera. De departe, femeia arătase de-a dreptul atrăgătoare, dar, când s-a apropiat mai mult de ea, Jane a văzut riduri adânci ce porneau de la colțurile ochilor, riduri ce nu puteau fi ascunse nici de stratul gros de fard, apoi a prins în nări miros de fum de țigară. Deci *asta* era femeiușca de care fusese Frank atras, o tipă cu părul lung? O femeie care semăna cu un câine auriu de vânătoare?

— Jane, a zis Frank. Nu e momentul potrivit să…

— Dar când ar fi acel moment?

— Te sun eu, bine? Discutăm în seara asta.

— Frankie, dragule, ce se întâmplă? l-a întrebat blonda.

„Să nu îndrăznești să-i spui Frankie!” a avertizat-o Jane și a fulgerat-o cu privirea.

— Cum te cheamă?

Femeia a făcut un gest sfidător din cap.

— Da' cine ești tu să mă întrebi?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Cum mă poți obliga? a zis blonda și s-a uitat la Frank. Cine dracu' e femeia asta?

Frank a dus o mână la cap și a scos un geamăt, de parcă ar fi fost cuprins brusc de dureri.

— Of, Dumnezeule!

— De la Poliția din Boston, a spus Jane și, scoțându-și legitimația, a împins-o sub nasul femeii. Și acum spune-mi cum te cheamă.

Blonda nici nu s-a uitat la legitimație; a rămas cu privirea speriată fixată asupra lui Jane.

— Sandie, a murmurat ea.

— Sandie, și mai cum?

— Huffington.

— Documentele, a spus Jane pe un ton poruncitor.

— Janie, a intervenit tatăl ei. Ajunge.

Cu un aer ascultător, Sandie și-a scos portofelul ca să-și arate permisul de conducere

— Cu ce am greșit? Apoi a aruncat o privire bănuitoare spre Frank. *Ce-ai făcut*?

— Totul e o prostie, a zis el.

— Și când se termină prostia asta? a întrebat Jane pe un ton tăios. Când ai de gând să te maturizezi?

— Asta nu e treaba ta.

— Serios? Acum ea stă la mine și probabil că plânge de nu se mai oprește. Și asta pentru că nu ești în stare să te abții și-ți dai pantalonii jos una, două.

— Ea? a făcut Sandie. Despre cine vorbește?

— După treizeci și șapte de ani de căsătorie, te lepezi de ea pentru femeiușca asta?

— Nu pricepi, a spus Frank.

— Ei, înțeleg eu prea bine.

— Nu ai habar cum stau lucrurile. Sunt doar un rob, atâta tot. Bun doar să aduc mâncare acasă. Am șaizeci și unu de ani și cu ce m-am ales de la viață? Nu crezi că merit și eu puțină

distracție, măcar o dată?

— Și mama ce distracție are?

— Asta-i treaba ei.

— Dar și a mea.

— Ei bine, nu-mi asum răspunderea pentru asta.

— Hei, a zis Sandie. Asta e fiica ta? a făcut ea și s-a uitat la Jane. Ai spus că tu ești polițist.

Frank a suspinat.

— *Ea e* polițist.

— I-ai frânt inima, știi asta? a zis Jane. Chiar nu-ți pasă?

— Dar la mine nu te gândești? a intervenit Sandie.

Jane a ignorat-o pe femeie și a rămas cu privirea ațintită la Frank.

— Tată, nici nu mai știu cine ești. Până acum, te respectam. Și acum, uită-te la tine! Ești patetic, pur și simplu patetic. Blonduța asta dă puțin din fund, și tu te ții după ea ca un cățeluș. Da, tată, fă-i vânt, și gata.

Frank a împuns cu degetul spre ea.

— Ajunge cu sfaturile tale!

— Crezi că femeiușca asta o să te îngrijească atunci când o să fii bolnav? Crezi că o să mai rămână lângă tine? Ce naiba, măcar știe să gătească?

— Cum îndrăznești? a spus Sandie. Te-ai folosit de insignă ca să mă intimidezi.

— Mama o să te primească înapoi, tată. Știu că așa va face. Du-te și vorbește cu ea!

— Legea prevede anumite lucruri pentru ce-ai făcut, a spus Sandie. Trebuie să existe un articol! E hărțuire!

— Îți arăt eu imediat ce înseamnă hărțuire, s-a răstit Jane la ea. Continuă să mă zgândărești, și vezi tu!

— Și ce-o să faci, mă arestezi? a întrebat-o Sandie, apropiindu-se de Jane și privind-o cu ochii întredeschiși, încărcați de rimei. Hai, îndrăznește! Și femeia a împuns-o puternic cu degetul în piept. Hai, ai curaj?

Jane a cedat apoi în fața reflexelor. Nici nu a mai stat pe gânduri, ci a reacționat pur și simplu. Cu o mișcare bruscă, a prins-o de încheietură pe Sandie și a răsucit-o. Cu toate că

furia parcă a făcut-o să devină surdă la glasul rațiunii, a auzit-o pe femeie răcnind injurii. Apoi l-a auzit pe tatăl ei strigând:

— Termină! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează!

Însă ea reacționase ca un robot, cu nervi întinși la maximum, și a împins-o pe Sandie în genunchi, așa cum ar fi făcut cu vreun răufăcător. Dar, de data aceasta, ceea ce o mâna era furia, care o făcea să răsucească încheietura femeii mai tare decât ar fi trebuit, dorind să o pedepsească fizic. Să o umilească.

— Rizzoli! Hei, ajunge, Rizzoli!

Glasul lui Frost a reușit să străpungă zidul de ură dezlănțuită. Jane a dat drumul mâinii lui Sandie și a pășit înapoi, respirând precipitat. S-a uitat în jos, la femeia care stătea în genunchi pe trotuar și scâncea. Frank s-a lăsat în genunchi alături de Sandie și a ajutat-o să se ridice.

— Și-acum ce dracu' o să faci? a întrebat Frank, uitându-se la fiica lui. O arestezi?

— Doar ai văzut. M-a bruscat.

— Era tulburată.

— *Ea* a atacat prima.

— Rizzoli, a avertizat-o Frost cu discreție. Să lăsăm totul baltă, bine?

— *Aș putea s-o arestez*? a spus Jane. La naiba, aș putea.

— Da, bine, a zis Frost. Ai putea. Dar chiar ai vrea?

Jane a oftat nervoasă.

— Am lucruri mai bune de făcut, a mormăit ea. Apoi s-a întors și a pornit spre mașină.

În timp ce urca în vehicul, tatăl ei și blonda au dispărut după un colț.

Frost a urcat la volan și a închis portiera.

— Nu ai procedat deloc bine în situația asta, a zis el.

— Mai bine să plecăm de aici.

— Te-ai dus la ea pregătită să o bați.

— Păi, n-ai văzut-o? Tata s-a încurcat cu o parașută!

— Ăsta era un motiv în plus pentru care trebuia să stai departe de ea. Erați în stare să vă ucideți una pe alta.

Jane a suspinat și și-a lăsat capul în palme.

— Ce-i spun mamei?

— Nimic, a zis Frost, apoi a pornit mașina și s-a desprins de lângă trotuar. Sunt problemele lor.

— Dar trebuie să merg acasă și să o privesc în ochi. Să o văd cât suferă. De aceea este treaba mea.

— Atunci fii o fiică bună. Oferă-i sprijinul de care are nevoie, a spus el. Pentru că trebuie să o ajuți.

•

„Ce să-i spun mamei?”

Jane a găsit un loc de parcare în fața apartamentului ei și a rămas în mașină câteva clipe, temându-se de ceea ce va urma. Poate era mai bine să-i spună ce se întâmplase mai devreme. Angela știa deja despre soțul ei și domnișoara retriever auriu. De ce să o mai amărască? De ce să o umilească în continuare?

„Pentru că, dacă aș fi în locul ei, aș vrea să mi se spună. N-aș vrea ca fiica mea să păstreze secrete față de mine, indiferent cât de dureroase ar fi ele.”

A coborât din mașină, încă gândindu-se cum să aducă vorba, știind că, indiferent de decizia ei, avea să aibă parte de o seară neplăcută, pentru că, orice ar fi zis, nu ar fi reușit să îi ușureze mamei sale suferința. „Fii o fiică bună, spusese Frost, oferă-i sprijin.” Bine, măcar de atâta lucru era stare.

A urcat treptele până la primul etaj, simțind o apăsare crescândă cu fiecare pas, timp în care a blestemat-o pe domnișoara Sandie Huffington, care le stricase viața tuturor. „Ei, o să stau cu ochii pe tine. Cum o să faci o mișcare greșită, o să te am în vedere. Amenzi de parcare neachitate? O să-ți pară rău. Mama nu are cum să te pedepsească, dar eu sigur pot.” Cu o mișcare hotărâtă, a vârât cheia în broască și s-a oprit brusc, pentru că dinăuntru a auzit răzbătând sunetul vocii mamei ei. Râdea.

„*Mama*?”

Cum a deschis ușa, a simțit miros de scorțișoară și de vanilie. A mai auzit un hohot de râs, șocant de familiar. Al unui bărbat. A intrat în bucătărie și a dat cu ochii de detectivul pensionat, Vince Korsak, care stătea la masă cu o ceașcă de cafea în față. Tot pe masă trona un platou mare cu

prăjituri pudrate cu zahăr.

— Bună, a zis el, ridicând ceașca de cafea în semn de salut.

Bebelușul Regina, care stătea alături de el în cărucior, a ridicat și ea mânuța, parcă dorind să-l imite.

— Hm… ce faci aici?

— Janie! a spus Angela cu glas dojenitor, așezând tava cu prăjituri proaspăt scoase din cuptor pe aragaz, ca să se răcească. Așa îi vorbești lui Vince?

„Vince? Îi zice pe numele mic?”

— A trecut pe aici ca să vă invite pe tine și pe Gabriel la o petrecere, a zis Angela.

— Și pe tine, doamnă Rizzoli, a spus Korsak, făcându-i cu ochiul Angelei. Cu cât vin mai multe femei, cu atât mai bine!

Angela a roșit, dar nu din cauza căldurii pe care o emana cuptorul.

— Și pariez că a simțit mirosul de prăjituri la telefon, a spus Jane.

— Eu tocmai le coceam. I-am spus că, dacă vine până aici, fac o șarjă suplimentară pentru el.

— Cum să ratez o asemenea ofertă, a spus Korsak râzând. Bine ai făcut că ai adus-o la tine pe mama ta.

Jane a observat firimituri pe cămașa lui boțită.

— Văd că ai renunțat la regim.

— Iar eu văd că ești într-o dispoziție de zile mari, a zis el și a luat o gură de cafea, după care s-a șters la gură cu dosul mâinii plinuțe. Am auzit că te-ai căptușit cu un caz al dracului de ciudat. A făcut o pauză, apoi a aruncat o privire către Angela. Scuze pentru limbaj, doamnă Rizzoli.

— Ei, na, vorbește cum dorești, i-a zis Angela. Vreau să te simți ca acasă.

„Te rog să nu-l încurajezi.”

— Ceva ce aduce a cult satanist, a zis el.

— Ai auzit și asta?

— Păi pensionarea nu m-a făcut să surzesc.

Și nici să tacă. Cu toate că o irita mult cu glumele lui brutale și cu murdăria lui îngrozitoare, Korsak era unul dintre cei mai buni detectivi pe care-i cunoscuse. Cu toate că se

pensionase cu un an în urmă, după un preinfarct, Korsak nu-și uitase meseria. În câte-o seară din cursul săptămânii, se întâmpla ca Jane să-l vadă făcându-și veacul la JP Doyle, un mic local preferat de mulți polițiști, unde se depănau istorisiri legate de muncă. Pensionar sau nu, Vince Korsak avea să moară ca un polițist adevărat.

— Și ce-ai mai auzit? l-a întrebat Jane, așezându-se la masă.

— Că făptașul tău e un artist. Lasă desene interesante la locul faptei. Și-i place să… – s-a oprit și a aruncat o privire spre Angela, care lua cu atenție prăjiturile de pe tavă – să taie și să-nmoaie. Sunt pe aproape?

— Mult prea aproape.

Angela a ridicat ultimele prăjituri și le-a închis într-o pungă de plastic. Cu un gest teatral, a așezat punga în fața lui Korsak. Nu aceea era Angela pe care Jane se așteptase să o găsească acasă. Mama ei *explodase* de vioiciune în acele momente, agitându-se să strângă cratițe și tăvi, pe care se apucase deja să le spele în chiuvetă. Nu arăta nicidecum nenorocită și abandonată, nici deprimată; părea cu zece ani mai tânără. „Asta se întâmplă când soțul te lasă pentru alta?”

— Mai spune-i lui Jane despre petrecere, l-a invitat Angela, umplându-i din nou ceașca de cafea.

— A, da. A sorbit zgomotos. Știi, săptămâna trecută am semnat documentele de divorț. Ne-am hârâit aproape un an pentru bani, și, în sfârșit, s-a încheiat procesul. Mi-am renovat apartamentul. Mi-am luat o canapea din piele, televizor mare, cu ecran plat… O să mai cumpăr ceva mobilier și vreau să-mi chem amicii, să dăm o petrecere.

Devenise un adolescent de cincizeci și cinci de ani, cu burtă și început pronunțat de chelie. Putea să fie mai patetic de-atât?

— Deci vii, nu? a întrebat-o el pe Jane. În a doua sâmbătă din ianuarie.

— Să discut cu Gabriel.

— Dacă nu reușește, poți veni oricând, fără invitație specială. Dar neapărat să o aduci pe sora ta mai mare, și a

făcut din ochi către Angela, care a chicotit.

Clipă după clipă, situația devenea și mai dureroasă. Jane s-a simțit aproape ușurată când a auzit sunetul înfundat al soneriei telefonului ei mobil. S-a dus în camera de zi, unde-și lăsase poșeta, și a pescuit aparatul.

— Rizzoli, a spus ea.

Locotenentul Marquette nu era omul care să piardă vremea cu drăgălășenii.

— S-ar cuveni să fii mai respectuoasă cu Anthony Sansone, i-a zis el.

Din bucătărie, a auzit hohotele de râs ale lui Korsak, iar sunetul a iritat-o brusc. „Dacă ai de gând să flirtezi cu mama, fă-o în altă parte."

— Am auzit că ai fost dură cu el și cu prietenii lui, a spus Marquette.

— Poate îmi explici și mie ce înseamnă că am fost dură?

— I-ai interogat timp de aproape două ore. L-ai întors și pe față și pe dos pe majordom, dar și pe oaspeții lui de la cină. Apoi te-ai dus din nou să discuți cu el în după-amiaza asta. Îl faci să se simtă de parcă ar fi subiectul anchetei.

— Mda, îmi pare rău dacă i-am rănit orgoliul. Am procedat ca de obicei.

— Rizzoli, nu uita că nu el este suspectul.

— N-am ajuns încă la o asemenea concluzie. O'Donnell s-a aflat în casa lui. Iar Eve Kassovitz a fost ucisă în grădina lui. Și când majordomul lui a găsit cadavrul, ce a făcut Sansone? Fotografii. Și le-a transmis prietenilor lui. Vrei să știi adevărul? Oamenii aceștia nu sunt normali. Îndeosebi Sansone.

— Nu e suspect.

— Nu l-am eliminat de pe listă.

— În privința asta, ai încredere în mine. Dă-i pace!

Ea a tăcut o clipă.

— Domnule locotenent, vrei să-mi mai spui ceva? a întrebat ea încet. Ce nu știu despre Anthony Sansone?

— Nu e o persoană pe care vrem să o îndepărtăm.

— Îl cunoști atât de bine?

— Personal, nu. Îți transmit ceea ce mi-au spus alții de deasupra noastră. Ni s-a cerut să-l tratăm cu respect.

După ce a închis, Jane s-a dus la fereastră și a privit cerul după-amiezii, care nu mai era albastru. Se pregătea probabil să ningă din nou. S-a gândit: „Când îți închipui că poți vedea până departe, apar norii care acoperă totul”.

A luat din nou telefonul și a format un număr.

• ȘAPTESPREZECE

Maura s-a uitat pe ferestruica de vizionare la Yoshima, care, purtând un șorț din folie de plumb, a poziționat colimatorul deasupra abdomenului. Unii ajung la slujbă luni dimineața temându-se cel mai mult că-i așteaptă un maldăr de lucrări care trebuie terminate și o grămadă de bilețele cu mesaje. În acea luni, pe Maura o aștepta femeia care stătea întinsă pe masă, complet dezbrăcată. L-a văzut pe Yoshima reintrând din spatele scutului de plumb ca să recupereze caseta cu filmul pentru prelucrare. A ridicat capul și a făcut un semn.

Maura a pătruns pe ușă, revenind în laboratorul de autopsii.

În noaptea când, tremurând, se ghemuise în grădina lui Anthony Sansone, văzuse acel cadavru doar la lumina lanternelor. Acum, detectivul Eve Kassovitz stătea expusă în totalitate, iar lumina puternică alungase orice umbră. Sângele fusese îndepărtat, lăsând la vedere răni deschise, de culoare roz. O ruptură de scalp. O plagă înjunghiată în piept, imediat sub stern. Și ochii fără gene, ale căror cornee se tulburaseră acum din cauza expunerii la lumină. Erau singurul lucru de care nu putea scăpa, și păreau să o urmărească tot timpul: acei ochii mutilați.

Zgomotul ușii a anunțat sosirea lui Jane.

— Încă nu ai început? a întrebat-o Jane.

— Nu. Mai vine cineva?

— Nu, azi sunt doar eu. Jane s-a oprit din legatul halatului, fiindcă a rămas cu ochii țintă la masă. La fața colegei ei moarte. Ar fi trebuit să-i țin partea, a spus ea încet. Când ticăloșii aceia din serviciu au început să facă glume proaste pe seama ei, trebuia să intervin și să le pun capăt.

— Ei ar trebui să se simtă vinovați, Jane. Nu tu.

— Dar am fost și eu acolo. Îmi dau seama ce simți în asemenea ocazii. Jane a continuat să rămână cu privirea

ațintită la ochii deschiși. Nu se va putea face nimic în privința ochilor pentru înmormântare.

— Sicriul va fi sigilat.

— Ochiul lui Horus, a spus Jane încet.

— Poftim?

— Desenul acela de pe ușa lui Sansone. Un simbol antic, datând de pe vremea egiptenilor. Se cheamă Udjat, ochiul atotvăzător.

— Cine ți-a povestit toate astea?

— Unul dintre oaspeții de la cina lui Sansone. S-a uitat apoi la Maura. Oamenii ăștia – Sansone și prietenii lui – sunt niște ciudați. Cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât mă îngrozesc mai rău. Mai ales de el.

Yoshima a apărut din sala de prelucrare, aducând un teanc de filme proaspăt developate. Când le-a fixat pe panoul luminos, ele au scos sunete aproape muzicale.

Maura a luat o riglă și a măsurat tăietura de pe scalp, notând dimensiunile pe o foaie prinsă cu clame de o planșetă.

— M-a sunat în noaptea aceea, știi? a zis ea, fără să ridice privirea. Ca să fie sigur că am ajuns cu bine acasă.

— Cine, *Sansone*?

Maura a ridicat ochii spre Jane.

— Îl consideri suspect?

— Gândește-te numai! După ce a descoperit cadavrul, știi ce a făcut? Chiar înainte de a chema poliția? A adus un aparat și a făcut fotografii. L-a pus pe majordom să le trimită prietenilor lui a doua zi de dimineață. Spune-mi că asta nu e o ciudățenie.

— Dar îl consideri unul dintre suspecți?

După o pauză, Jane a recunoscut:

— Nu, și ar fi în neregulă dacă l-aș considera suspect.

— Ce vrei să insinuezi?

— Gabriel a făcut o mică investigație în numele meu. A întrebat pe ici, pe colo de Sansone. A pus doar câteva întrebări, și brusc i s-au trântit uși în nas. Nici FBI-ul, nici Interpolul, nimeni n-a vrut să vorbească despre Sansone. Este limpede că are prieteni sus-puși, care sunt gata să-i sară în

apărare.

Maura s-a gândit la casa din Beacon Hill. La majordom, la antichități.

— O fi ceva în legătură cu bogăția lui.

— Totul e moștenit. Doar n-a făcut avere predând istorie medievală la Boston College.

— Cam cât de bogat este?

— Casa din Beacon Hill? Prin comparație cu altele, e sărăcăcioasă. Mai are reședințe la Londra și Paris, plus o proprietate de familie în Italia. Tipul ar reprezenta o partidă bună, căci nu e doar plin de bani, ci și atrăgător. Dar nu apare în societate. Nu dă baluri de caritate, nu participă la donații simandicoase. Trăiește complet retras.

— Nu mi s-a părut a fi genul de om pe care să-l întâlnești la petreceri.

— Ce impresie ți-a făcut?

— N-am stat mult de vorbă.

— Dar ai discutat totuși cu el.

— Înghețasem afară și m-a invitat înăuntru la o cafea.

— Nu ți s-a părut bizară o asemenea invitație?

— Poftim?

— Că s-a sinchisit să te invite în casă?

— Am apreciat gestul lui. Și, ca să fiu sinceră, majordomul a fost cel care a venit după mine să mă cheme.

— Doar pe tine? Știa cine ești?

Maura a șovăit.

— Da.

— Și ce-a vrut de la tine, doctore?

Maura trecuse la tors, și acum măsura rana de înjunghiere de la piept, după care și-a notat dimensiunile acesteia pe foaia de hârtie. Întrebările deveniseră prea directe și nu-i plăcea nici insinuarea: aceea că ea s-ar fi lăsat folosită de Anthony Sansone.

— N-am dezvăluit nimic esențial despre caz, Jane. Dacă asta vrei să știi.

— Dar ai discutat despre caz?

— Despre o serie de lucruri. Și, bineînțeles, a vrut să știe ce

părere am. Asta nu m-a surprins, întrucât cadavrul a fost descoperit în grădina lui. E de înțeles, că e curios. Și poate puțin excentric.

A întâlnit privirea lui Jane, și i s-a părut apăsător de întrebătoare. Și-a îndreptat din nou atenția spre cadavru, la rănile care nu o tulburau la fel de mult ca întrebările lui Jane.

— Excentric? E singurul cuvânt care ți-a venit în minte?

S-a gândit la felul cum Sansone o examinase în acea noapte, cum se reflectase lumina focului în ochii lui, și s-a gândit și la alte calificative. „Inteligent. Atrăgător. Impresionant."

— Nu ți s-a părut puțin înfricoșător? a întrebat-o Jane. Pentru că asta e impresia mea.

— De ce?

— Păi, i-ai văzut casa. Parcă ai pătrunde într-o buclă a timpului. Și nu ai văzut celelalte camere, cu toate portretele acelea care te străpung cu privirea. Parcă ai fi în castelul lui Dracula.

— E profesor de istorie.

— A fost. Nu mai predă.

— Acelea sunt probabil obiecte de familie moștenite și de o deosebită valoare. Evident, apreciază ceea ce a moștenit de la familie.

— Da, moșteniri de familie. Ăsta a fost norocul lui. Este garantul fondurilor la a patra generație.

— Cu toate astea, a avut o carieră universitară strălucită. Trebuie să-i recunoști meritele de profesor. Nu a devenit un vântură-lume și un răsfățat al societății.

— Tocmai aici este partea interesantă. Fondul de familie a fost înființat în 1905, de străbunicul lui. Știi cum se cheamă acest fond?

— Habar n-am.

— Fundația Mefisto.

Surprinsă, Maura a ridicat privirea.

— Mefisto? a murmurat ea.

— Îți pui întrebarea, a spus Jane, despre ce moștenire de familie poate fi vorba cu un asemenea nume.

— Ce înseamnă numele acela, Mefisto? a întrebat Yoshima.

— M-am documentat, a spus Jane. E prescurtarea de la Mefistofel. Doamna doctor sigur știe cine a fost acesta.

— Numele provine din legenda doctorului Faust, a dat Maura lămuriri.

— Cine? a întrebat curios Yoshima.

— Doctorul Faust era un vrăjitor, a spus Maura. Desena simboluri secrete ca să-l invoce pe diavol. Un spirit rău, pe nume Mefisto, a apărut și i-a propus un pact.

— Ce fel de pact?

— În schimbul cunoștințelor depline în domeniul magiei, doctorul Faust și-a vândut sufletul Diavolului.

— Așadar, Mefisto este…

— Un slujitor al Satanei.

Brusc, din interfon s-a auzit o voce.

— Doctore Isles, a spus Louise, secretara Maurei, aveți un apel din exterior pe linia unu. Un anume domn Sansone. Îi răspundeți ori preiau mesajul?

„Vorbești de lup, și lupul la ușă.”

Maura s-a uitat la Jane, iar aceasta a dat aprobator din cap.

— Preiau apelul, a spus Maura. Și-a scos mănușile, s-a apropiat de telefonul de pe perete și a ridicat receptorul.

— Domnul Sansone?

— Sper că nu te întrerup din lucru, a început el.

Ea a privit spre cadavrul de pe masă. „Eve Kassovitz n-o să se supere. Nimeni nu rămâne atât de imperturbabil ca un mort.”

— Da, putem vorbi câteva clipe.

— Sâmbăta aceasta dau o masă la mine acasă. Te-aș ruga să vii și tu.

Maura a tăcut câteva momente, dându-și seama că Jane stătea cu ochii pe ea.

— Va trebui să mă mai gândesc, a zis ea.

— Sunt convins că te întrebi despre ce este vorba.

— Da, sigur că da.

— Promit să nu te trag de limbă în legătură cu ancheta.

— Oricum nu pot vorbi despre ea. Doar știi asta.

— S-a înțeles. Nu de aceea te-am invitat.

— Atunci de ce?

Era o întrebare directă, lipsită de eleganță, dar absolut necesară.

— Împărtășim interese comune. Avem preocupări asemănătoare.

— Nu prea înțeleg la ce te referi.

— Vino la noi sâmbătă, în jurul orei șapte. Vom vorbi atunci.

— Să-mi verific programul. Te anunț, a zis ea și a închis.

— Ce-a vrut? s-a interesat Jane.

— M-a invitat la cină.

— Vrea ceva de la tine.

— Nimic, așa a susținut.

Maura a traversat încăperea, apropiindu-se de un dulap pentru a-și lua alte mănuși. Cu toate că mâinile nu i-au tremurat deloc atunci când și le-a tras pe degete, a simțit că roșește și că inima i-o ia razna.

— Și crezi asta?

— Sigur că nu. Tocmai de aceea nu voi accepta invitația.

— Poate c-ar trebui să o accepți, a spus Jane încet.

Maura s-a întors să o privească.

— Nu cred că vorbești serios.

— Aș vrea să afli mai multe despre Clubul Mefisto. Care sunt membrii, ce fac la întrunirile lor secrete. Probabil că nu aș putea obține astfel de informații din altă parte.

— De ce vrei să fac asta?

— Nu vreau să spun decât că n-ar fi deloc rău să te duci. Atâta vreme cât ești precaută.

Maura s-a îndreptat spre masă. În timp ce o privea pe Eve Kassovitz, s-a gândit: „Femeia asta a fost polițist și a avut o armă asupra ei. Cu toate astea, nu a fost suficient de precaută”. Maura a ridicat bisturiul și a început să taie.

A trasat cu lama un Y pe tors, două incizii care au pornit de la umeri și s-au unit ceva mai jos de stern, lucru nu tocmai obișnuit, însă era procedura folosită pentru a păstra urmele de înjunghiere. Chiar înainte de a tăia coastele; înainte de a deschide cutia toracică, Maura a știut ce va găsi. Putea vedea

asta și în radiografiile toracice, care acum atârnau în caseta iluminată: conturul globular al inimii, mult mai mare decât ar fi trebuit să aibă o femeie tânără și sănătoasă. Ridicând scutul format de stern și coaste, a privit înăuntrul cuștii toracice și a strecurat mâna sub sacul umflat în care se găsea inima.

— Tamponadă a pericardului, a spus ea și a ridicat privirea spre Jane. A sângerat înăuntrul sacului care înconjoară inima. Cum acesta e un spațiu închis, sacul devine atât de rigid, încât inima nu mai poate pompa sângele. Înjunghierea în sine a provocat o aritmie fatală. În orice caz, a fost o ucidere rapidă și eficientă. Însă trebuia să știe precis unde să înfigă lama cuțitului.

— A știut ce face.

— Ori a avut noroc. A făcut un semn către rană. Se poate vedea că lama a străpuns fix sub procesul xifoid. Deasupra acestui loc, inima este protejată destul de bine de stern și de coaste. Dar, dacă pătrunzi aici, unde este localizată rana, și îndrepți lama la unghiul potrivit…

— Atingi inima, nu?

— Nu e greu. Am făcut asta când eram intern și lucram la sala de urgențe. Dar am folosit un ac, desigur.

— Pe o persoană decedată, presupun.

— Nu, era o femeie în viață. Dar noi nu reușeam să-i auzim bătăile inimii, presiunea sângelui scădea dramatic, iar radiografiile făcute la nivelul toracelui indicau o inimă mărită. Trebuia să acționez într-un fel.

— Și atunci ai înjunghiat-o?

— Cu un ac cardiac. Am scos suficient sânge din sac pentru a o menține în viață până să ajungă pe masa de operație.

— Ca în romanul acela de spionaj, *Urechea acului*[{4}], a spus Yoshima. Ucigașul își înjunghie victimele exact în inimă, iar acestea mor atât de repede, încât nu sângerează mai deloc. În felul ăsta, reușește niște crime foarte curate.

— Îți mulțumim pentru sugestia asta utilă, a spus Jane.

— În realitate, Yoshima a ridicat o problemă interesantă, a spus Maura. Făptașul nostru a ales o metodă rapidă pentru a o ucide pe Eve Kassovitz. În cazul lui Lori-Ann Tucker, și-a făcut

de lucru amputând o mână, un braț, apoi detașând capul. După care a desenat simbolurile. În cazul acestei victime, nu a mai pierdut vremea. Iar asta mă face să cred că a ucis-o pe Eve din motive practice. Poate că l-a surprins și a trebuit să se debaraseze de ea imediat. De aceea a ucis-o cât de repede a putut. A lovit-o în cap. Iar apoi a înjunghiat-o rapid în inimă.

— Dar a avut vreme să deseneze simbolurile acelea pe ușă.

— De unde știm că nu s-a ocupat mai întâi de ele? Ca să însoțească pachetul pe care l-a lăsat în prag?

— Te referi la mâna aceea?

Maura a confirmat cu o ușoară clătinare din cap.

— Ofranda lui.

Bisturiul a revenit la treabă, tăind ori făcând rezecții. A scos plămânii, pe care i-a așezat într-un lighenaș din inox, unde au devenit curând o masă spongioasă. O scurtă privire pe suprafața lor rozalie, câteva incizii în fiecare dintre lobi au lămurit-o că aceia erau plămâni sănătoși, de persoană nefumătoare, care ar fi slujit-o până la adânci bătrânețe. Maura a trecut apoi la cavitatea peritoneală și, cu mâinile înmănușate, a ajuns până în abdomen, pentru a face rezecția stomacului, a pancreasului și a ficatului. Stomacul Evei Kassovitz stârnise invidii datorită faptului că era plat, fiind, fără îndoială, rezultatul a multe ore de „lucru”, gimnastică și multă mișcare. Eforturile ei au fost anulate printr-o simplă tăietură de bisturiu, care a incizat mușchii și a lăsat pielea căscată. Lighenașul s-a umplut curând cu organe, bucle de intestine, care sclipeau ca niște țipari lucioși și înnodați, ficatul și splina așezându-se și alcătuind o moviliță însângerată. Toate organele – sănătoase, foarte sănătoase. A efectuat o incizie în spațiul retro-peritoneal și a extras rinichii netezi și mătăsoși, apoi a tăiat bucăți mici din ei, pe care le-a lăsat să cadă într-un vas de colectare a probelor. Feliile s-au cufundat în formol, iar din ele s-au înălțat firicele de sânge.

În timp ce s-a îndreptat de spate, s-a uitat la Yoshima.

— Acum poți pune filmul cu craniul? Să vedem ce avem acolo.

Asistentul ei a scos radiografiile torsului și s-a apucat să

instaleze noul set, pe care ea încă nu-l examinase. Radiografiile capului luceau în panoul de vizionare. Maura și-a concentrat atenția asupra suprafeței osoase de sub ruptura de scalp, examinând conturul craniului, în căutarea unei linii elocvente de fractură ori de adâncitură pe care nu reușise să o depisteze la palpare, însă nu a remarcat nimic. Chiar și fără să producă o fractură, lovitura putea fi suficient de puternică pentru a o năuci pe victimă, doborând-o la pământ câteva clipe, ceea ce i-a permis ucigașului să îi desfacă paltonul și să-i ridice puloverul.

Pentru ca apoi să-i înfigă lama cuțitului drept în inimă.

La început, Maura s-a concentrat asupra craniului. Apoi, a trecut la o vedere din lateral, îndreptându-și atenția asupra gâtului, iar privirea i s-a oprit asupra osului hioid. În partea posterioară a acestuia exista o opacitate sub forma unui con, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Încruntându-se, s-a apropiat mai mult de panoul iluminat și a rămas cu ochii ațintiți asupra acelei anomalii. Din poziția frontală, ciudățenia era aproape ascunsă de vertebrele cervicale, ceva mai masive și mai dense. Însă în imaginea luată din lateral, ea se vedea clar și nu constituia o parte a structurii scheletice.

— Ce Dumnezeu o fi asta? a murmurat ea.

Jane a venit lângă ea.

— La ce te uiți?

— La chestia asta de aici. Nu e os. Nu face parte din gât.

— Are ceva în gâtlej?

Maura a revenit la masă și l-a rugat pe Yoshima:

— Îmi aduci, te rog, laringoscopul?

Stând în capul mesei, Maura a ridicat puțin bărbia moartei. Folosise pentru prima oară laringoscopul când era studentă și încercase să introducă un tub endotraheal în gâtlejul unui bărbat care nu mai respira. Condițiile erau disperate, iar pacientul făcuse stop cardiac. Rezidentul care o îndruma i-a permis Maurei doar o încercare de intubare. „Ai zece secunde la dispoziție, îi spusese acesta, și dacă nu reușești, preiau eu.”

Ea vârâse laringoscopul în gâtul bărbatului și se uitase înăuntru, căutând coardele, însă nu văzuse decât limba și

mucoasa. Pe măsură ce secundele se scurgeau, iar o asistentă apăsa pe pieptul omului, în timp ce echipa de Cod Albastru stătea pregătită, Maura se chinuise cu instrumentul, conștientă că în fiecare clipă cât pacientul era privat de oxigen mureau tot mai multe celule ale creierului. Într-un târziu, rezidentul preluase instrumentul din mâinile ei și o împinsese deoparte, ca să facă el însuși acea manevră. Totul fusese o demonstrație umilitoare a incompetenței ei.

Morții nu impun intervenții atât de rapide. Acum, în timp ce introducea lama laringoscopului în gura moartei, nu exista niciun monitor care să țiuie, nici membrii vreunei echipe de Cod Albastru care să o urmărească febrili, nici viața care să atârne de un fir de păr. Eve Kassovitz era o pacientă răbdătoare; Maura a înclinat lama, ridicând limba pentru a face loc de vizionare. S-a aplecat și s-a uitat în gâtlej. Gâtul era lung și zvelt, iar Maura a reușit chiar din prima încercare să descopere coardele vocale, ca niște pliuri de un roz palid, care flancau calea aeriană. Între ele se prinsese un obiect care a strălucit umed.

— Un forceps, a cerut ea, întinzând mâna.

Yoshima i-a așezat instrumentul în palmă.

— Îl vezi? a întrebat-o Jane.

— Da.

Maura a agățat obiectul și l-a extras din gâtlej. I-a dat drumul pe o tavă de colectare a probelor, și acesta a scos un clinchet când a atins vasul.

— E ceea ce cred eu? a zis Jane.

Maura a întors obiectul, care, sub lumina puternică, a strălucit ca o perlă.

O cochilie de melc.

• OPTSPREZECE

Când Jane a ajuns la Universitatea Harvard, lăsându-și mașina în spatele Sălii Conant, lumina după-amiezii devenise cenușie. Parcarea era aproape pustie. A coborât, și a simțit imediat vântul aspru și rece; apoi a aruncat o privire la clădirile vechi din cărămidă care păreau părăsite, la vârtejurile delicate de zăpadă care se fugăreau pe pavajul înghețat, și s-a gândit că până își va termina treaba acolo avea să fie întuneric beznă.

„Și Eve Kassovitz a fost polițist. Și totuși, ea nu a văzut moartea lovind-o."

Jane și-a încheiat nasturii de la gulerul paltonului și a pornit spre clădirile muzeului universității. Peste câteva zile, când studenții aveau să se întoarcă din scurta vacanță de iarnă, campusul avea să revină la viață. Însă în acea după-amiază geroasă, Jane a pornit singură, ținând ochii întredeschiși, ca să și-i păzească de mușcătura vântului. A ajuns la o ușă laterală și a descoperit că era încuiată. Nimic surprinzător; era duminică după-amiază. A ocolit clădirea, ajungând la intrarea principală, mergând pe o alee curățată ce șerpuia printre mormane de zăpadă murdară. La intrarea dinspre Oxford Street, s-a oprit să arunce o privire la clădirea masivă. Deasupra ușii scria: „MUZEUL DE ZOOLOGIE COMPARATĂ".

A urcat treptele de granit și a pătruns în clădire, într-o altă epocă. Podeaua din lemn scârțâia sub tălpile ei. A simțit mirosul prafului din alte decenii și arșița caloriferelor vechi, apoi a remarcat nenumăratele șiruri de casete de expunere.

N-a văzut însă pe nimeni. Holul de la intrare era pustiu.

A pătruns mai adânc în clădire, trecând de casete din sticlă, în care se găseau fel de fel de specimene, și s-a oprit să privească o colecție de insecte înfipte în ace. A văzut câțiva gândaci negri, cu aspect de monștri, având cleștii desfăcuți, gata să strângă între ei pielea fină a vreunui om, apoi a

admirat gândaci zburători, ale căror carapace luceau. Înfiorată, a păşit mai departe, trecând pe lângă fluturi sclipitori ca nişte giuvaiere, prin dreptul unui dulap cu geam plin cu ouă de păsări, din care nu mai aveau să iasă pui, şi cinteze împăiate, care nu aveau să mai cânte.

Scârţâitul podelei a anunţat-o că nu mai era singură.

S-a răsucit şi a privit prin spaţiul îngust dintre două dulapuri înalte. Iluminat din spate de lumina ce pătrundea pe fereastră, bărbatul părea doar o siluetă uşor îndoită de mijloc şi fără chip care se apropia de ea. Jane a reuşit să-i vadă faţa ridată şi ochelarii cu rame din oţel abia după ce omul s-a apropiat ceva mai mult, ieşind din ascunzişul lui prăfuit. Tot atunci a văzut şi ochii lui albaştri, măriţi de lentilele groase ale ochelarilor.

— Nu cumva eşti femeia de la poliţie? a întrebat-o el.

— Doctorul Von Schiller? Sunt detectivul Rizzoli.

— Eram sigur. Nimeni nu calcă pe aici la o oră atât de târzie. De obicei, uşa e încuiată, dar ai avut prilejul să faci un tur prin muzeu. Apoi i-a făcut cu ochiul, ca şi cum acea vizită trebuia să rămână un secret al lor. O şansă rară de a vedea gândaci morţi şi păsări împăiate, fără să fii împins mai departe de mulţimea vizitatorilor. Ei bine, ce mi-ai adus? a întrebat-o el.

— Am obiectul aici. A scos punga de probe din buzunar, iar ochii lui s-au luminat imediat când a zărit conţinutul, vizibil prin plasticul străveziu.

— Hai cu mine! Să mergem în biroul meu, unde mă pot uita la ea cu lupa. Nu mai am ochii atât de buni. Detest lampa fluorescentă de acolo, dar, pentru o piesă ca asta, am nevoie de ea.

Jane l-a urmat către scară, străduindu-se să meargă în ritmul agonizant de lent impus de bătrân. Oare Von Schiller mai preda? Părea prea bătrân chiar şi pentru a urca treptele. Cu toate astea, omul îi fusese recomandat călduros când solicitase ajutorul celor de la Departamentul de zoologie comparată şi îi fusese imposibil să nu remarce sclipirea de interes din ochii lui când zărise ceea ce scosese ea din

buzunar. Se vedea că abia aștepta să pună mâna pe cochilia aceea.

— Știi câte ceva despre cochilii, detective? a întrebat-o Von Schiller în timp ce urca încet, ținându-se cu o mână uscată de balustrada sculptată.

— Doar ce-am învățat mâncând stridii.

— Vrei să spui că nu ai colecționat niciodată scoici? A aruncat o privire peste umăr, spre ea. Știi că Robert Louis Stevenson a spus odată: „Probabil că e un destin mai plăcut să colecționezi scoici decât să te naști milionar”?

— Chiar așa a spus?

„Eu cred că aș prefera să fiu milionară.”

— Asta e o pasiune pe care am avut-o de când eram copil. Părinții ne duceau în fiecare an pe Coasta Amalfi. Camera mea gemea de atâtea cutii cu cochilii, de-abia mă puteam mișca acolo. Încă le mai am pe toate, înțelegi? Inclusiv un specimen frumos de *Epitonium celesti.* E foarte rară. Am cumpărat-o când aveam doisprezece ani și am plătit foarte mult pe ea. Dar am socotit întotdeauna că, dacă dai bani pe scoici și pe cochilii, faci o investiție. Reprezintă exemplarele cele mai minunate de artă ale naturii.

— Ați avut timp să vă uitați la fotografiile pe care vi le-am trimis prin e-mail?

— Da, sigur. I-am transmis fotografia lui Stefano Rufini, un vechi prieten. E consultant la o companie numită Medshells. Se ocupă cu identificarea specimenelor rare din lume, care sunt apoi vândute colecționarilor bogați. Am convenit cu el asupra originilor probabile ale cochiliei tale.

— Și ce este această cochilie?

Von Schiller a aruncat o privire înapoi și i-a zâmbit.

— Crezi că o să-ți dau răspunsul definitiv fără să examinez piesa?

— Se pare că știți deja.

— Am făcut o încadrare aproximativă, asta e tot ce-ți pot spune. Apoi și-a reluat urcușul. Face parte din clasa gasteropodelor, a zis el. A mai urcat o treaptă. Ordinul: *Caenogastropoda.* Încă o treaptă, încă o informație. Familia:

Buccinacea.

— Iertați-mă. Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că această cochilie este, întâi de toate, o gastropodă, care în traducere înseamnă „picior-stomac”. Face parte din aceeași clasă generală de moluște ca melcul de uscat. Sunt univalve, având un picior muscular.

— Așa se cheamă această cochilie?

— Nu, asta e clasa filogenetică. Există cel puțin cincizeci de mii de varietăți diferite de gastropode în lume, și nu toate trăiesc în oceane. Melcul fără casă, de exemplu, este o gastropodă, chiar dacă nu are cochilie.

A ajuns în capul scării și a pornit înainte pe un hol unde se găseau numeroase alte casete de expunere, care adăpostea o menajerie întreagă de creaturi, ale căror ochi sticloși păreau să o țintuiască dezaprobator pe Jane. Atât de puternică era senzația că este urmărită, încât s-a oprit și a aruncat o privire în urmă, sala pustie, unde se găseau doar dulapurile cu specimene împăiate.

„Nu e nimeni aici în afară de noi și de animalele astea ucise.”

S-a întors să-l urmeze pe Von Schiller.

Acesta dispăruse.

Pentru moment, a rămas singură în sala uriașă și a auzit doar bătăile propriei inimi, simțind privirile ostile ale nenumăratelor creaturi închise sub geam.

— Doctore Von Schiller! a strigat ea, iar vocea ei a căpătat ecou, trecând dintr-o sală în alta.

Doctorul a scos capul de după un dulap.

— Ce faci, nu vii? a întrebat-o el. Aici e biroul meu.

„Birou” era un cuvânt prea pompos pentru spațiul pe care îl ocupa. Ușa pe care stătea prinsă o plăcuță – „DR. HENRY VON SCHILLER, PROFESOR *EMERITUS*” – dădea într-o cămăruță fără nicio fereastră, ceva mai încăpătoare decât un dulap pentru păstrarea măturilor. Înăuntru se găseau îngrămădite un birouaș, două scaune și aproape nimic altceva. El a acționat comutatorul de pe perete și a clipit des, deranjat de lumina fluorescentă și orbitoare.

— Hai să vedem, a zis el și, nerăbdător, a smuls punga de plastic din mâna lui Jane. Spui că ai găsit asta la locul comiterii unei crime?

Ea a șovăit, apoi s-a mulțumit să confirme printr-un simplu „da”. N-a mai adăugat: „Vârâtă pe gâtul unei femei moarte”.

— Și de ce crezi că are vreo semnificație?

— Sper să aflu asta acum.

— Pot să pun mâna pe ea?

— Dacă trebuie…

El a desfăcut punga și, cu degete artritice, a scos cochilia.

— A, da, a murmurat el, în timp ce se strecura cu greu, ca să se așeze pe scaunul care a scârțâit jalnic. A prins apoi o lampă cu braț extensibil și a scos de undeva o lupă și o riglă. Da, exact cum am bănuit. Are cam douăzeci de milimetri lungime. Nu e un exemplar deosebit de frumos. Striațiile acestea nu sunt prea atrăgătoare și este și ciobită în câteva locuri, vezi? Probabil s-a lovit de altele în cutia vreunui colecționar. A ridicat capul și a privit-o pe Jane din spatele lentilelor cu ochii săi de un albastru spălăcit. *Pisania maculosa.*

— Acesta este numele ei?

— Da.

— Sunteți sigur?

Cu o pocnitură, el a lăsat jos lupa și s-a ridicat în picioare.

— Cum, n-ai încredere în ce-ți spun? s-a răstit el. Atunci, vino cu mine!

— N-am spus că nu am încredere…

— Ba da, asta ai dat de înțeles.

Și Von Schiller a ieșit din birou, mișcându-se cu o iuțeală de care Jane nu-l credea în stare. Iritat și grăbindu-se să se apere, el a pornit cu pași târșâiți, trecând dintr-o sală în alta, prin dreptul nenumăratelor exponate cu ochi sticloși și ficși, ajungând la un șir de casete îngrămădite în colțul cel mai îndepărtat al clădirii. Evident, secțiunea aceea a muzeului nu era prea vizitată. Etichetele scrise la mașină ale casetelor erau îngălbenite de vreme, iar sticla casetelor era acoperită de o peliculă de praf. Von Schiller a trecut printr-un coridor îngust aflat între dulapuri, a tras un sertar și a scos o cutie cu

exemplare de scoici și cu cochilii.

— Uite, a spus el și a deschis cutia. A scos o mână de cochilii și le-a așezat, una câte una, pe capacul unei casete de sticlă. *Pisania maculosa.* Și încă una, încă una. Iar asta este a ta. S-a uitat apoi la ea cu indignarea unui profesor insultat. Ei bine?

Jane a examinat șirul de cochilii, toate având aceleași curbe grațioase, aceleași striații spiralate.

— Seamănă.

— Păi, sigur! Aparțin aceleiași specii! Doar știu despre ce vorbesc. E domeniul meu de activitate, detective.

„Și ce domeniu util se dovedește a fi", a apreciat ea și și-a scos agenda.

— Cum ați spus că se numește?

— Dă-mi mie să scriu. Și, spunând acestea, i-a smuls agenda, iar Jane l-a urmărit notând numele și strâmbându-se în tot acest timp.

Bătrânul acela nu era deloc amabil. Nici nu era de mirare că fusese ascuns acolo, într-un dulap pentru mături.

El i-a întins agenda.

— Poftim. Scris corect.

— Și ce înseamnă?

— Acela e numele ei.

— Nu. Voiam să știu care este semnificația acestei cochilii.

— Dar trebuie să însemne ceva? Tu ești *Homo sapiens sapiens,* iar ea este *Pisania maculosa.* Așa stau lucrurile.

— Și cochilia asta este rară?

— Nicidecum. O poți cumpăra fără probleme de pe internet, de la numeroși vânzători.

Acest lucru făcea cochilia să fie inutilă ca modalitate de identificare a ucigașului. Cu un suspin, și-a închis agenda.

— Se găsesc frecvent în Mediterană, a zis el.

Ea a ridicat privirea.

— În Mediterană?

— Și în insulele Azore.

— Îmi pare rău. Nu prea știu unde se află aceste insule.

El i-a aruncat o privire aspră, de neîncredere. Apoi i-a făcut

semn să vină lângă o casetă cu exponate, care conținea zeci de cochilii, împreună cu o hartă decolorată a Mării Mediterane.

— Uite, a spus el, arătându-i cu degetul. E vorba despre insulele astea, situate la vest de Spania. *Pisania maculosa* se găsește în zona asta, din insulele Azore, până în Mediterană.

— Și în alte zone nu? Pe continentul american?

— Ți-am spus doar aria de întindere. Cochiliile pe care le-am scos să ți le arăt au fost colectate în Italia.

Cu privirea la casetă, Jane a păstrat un moment de tăcere. Nici nu mai ținea minte de când nu se uitase cu atenție la o hartă a Mediteranei. La urma urmelor, lumea ei era Bostonul; traversarea graniței statului era totuna cu o călătorie în străinătate. De ce fusese folosită o cochilie? De ce acea cochilie?

Și-a îndreptat ochii către colțul răsăritean al Mediteranei. Asupra insulei Cipru.

„Ocru roșu. Cochilii. Ce vrea să ne spună ucigașul?”

— Ah, a făcut Von Schiller. Nu știam că mai e cineva pe aici.

Jane nu auzise sunetul de pași, cu toate că podeaua scârțâise. S-a răsucit, și a văzut un tânăr cu o statură impresionantă chiar în spatele ei. Pesemne vreun student, judecând după cămașa lui mototolită și după blugi. Arăta ca un savant în devenire, cu ochelari cu rame groase, cu tenul de o paloare iernatică. Omul a rămas atât de tăcut, încât Jane s-a întrebat chiar dacă acesta putea vorbi.

Apoi l-a auzit spunând ceva, cu un bâlbâit atât de chinuitor, încât i-a venit greu să-l asculte.

— Ppp-pprofesore Von Schiller. E o-o-o-ra închi-chi-derii.

— Malcolm, tocmai terminam aici. Voiam să-i arăt detectivului Rizzoli câteva exemplare din Pisania. Și profesorul a pus cochiliile înapoi în cutie. O să încui eu.

— D-d-dar e s-s-sar-ci-cina mmmea.

— Știu, știu. Pentru că am îmbătrânit, nimeni nu mai are încredere că sunt capabil să răsucesc o cheie în broască. Ascultă, mai am niște hârtii pe birou, și trebuie să le aranjez. Ce-ar fi să o conduci tu pe doamna detectiv? Îți promit că o să

încui ușa când plec.

Tânărul a șovăit, lăsând impresia că se străduia să găsească vorbele potrivite pentru a protesta. Apoi a oftat și a încuviințat cu un gest din cap.

Jane a vârât înapoi în buzunar punga în care era cochilia.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, doctore Von Schiller, a spus ea.

Însă bătrânul deja pornise, târându-și picioarele, ca să pună cutia cu cochilii înapoi în sertar.

Tânărul nu a scos nicio vorbă cât a condus-o pe Jane prin sălile ce gemeau de exponate, pe lângă animale închise în cutii din geam, iar pantofii lui sport abia dacă au scos un scârțâit pe podeaua de lemn. „Ăsta nu este nici pe departe locul potrivit în care un tânăr să-și petreacă o seară de duminică. Ce idee, să stai în tovărășia unor fosile și a unor fluturi înfipți în bolduri.”

Afară, în clarobscurul înserării timpurii, Jane a pornit cu pași greoi spre parcare, făcând zăpada murdară să-i scârțâie sub tălpile pantofilor. Ajunsă la jumătatea drumului până la mașină, s-a oprit. Întorcându-se, a privit cercetător clădirea întunecată și insulele de lumină aruncate de lămpile stradale. Nicio mișcare.

„În noaptea când a murit, Eve Kassovitz l-a văzut pe ucigaș venind spre ea?”

A grăbit pasul, având deja cheile pregătite în mână, și a traversat drumul către mașină, care rămăsese singura din parcare. A considerat că se poate relaxa abia după ce s-a strecurat înăuntru și a blocat portierele. „Cazul ăsta mă sperie de moarte, s-a gândit ea. Nici nu reușesc să traversez o parcare fără să simt că Diavolul mă urmărește.”

Apropiindu-se.

• NOUĂSPREZECE

1 August. Faza lunii: plină.

Noaptea trecută, mama mi-a vorbit în vis. M-a dojenit. Mi-a reamintit că am fost nedisciplinat. „Te-am învățat toate ritualurile antice, și la ce bun? m-a întrebat ea. Ca să le nesocotești? Nu uita cine ești. Ești cel ales.”

Nu am uitat. Cum aș putea? Încă din primii ani de viață, ea mi-a recitat poveștile strămoșilor, despre care Manetho de Sebennytos, din epoca lui Ptolemeu al II-lea, scria: „Ne-au incendiat orașul. Au făcut ca oamenii să sufere cumplit. Au pornit război, dorind să extermine rasa”.

Prin vene îmi curge sângele sacru al vânătorilor.

Acestea sunt secrete pe care, uituc și mereu distrat, nici măcar tatăl meu nu le-a știut. Însă între mine și mama există legături peste timp, peste continente, până și în visele mele. Iar ea este nemulțumită de mine.

De aceea, în această seară, duc o capră în pădure.

Vine de bunăvoie, pentru că nu a simțit niciodată arsura cruzimii umane. Luna strălucește, astfel că nu am nevoie de lanternă ca să mă orientez. În urma mea, aud behăitul derutat al celorlalte capre pe care le-am eliberat din țarcul fermierului, însă ele nu mă urmează. Behăiturile lor rămân în urmă în vreme ce eu pătrund tot mai adânc în pădure, iar acum, pe pământul de sub copaci, aud doar zgomotul propriilor pași și al copitelor caprei.

După ce am înaintat destul de mult, leg capra de un copac. Animalul simte ce urmează să se întâmple și scoate un behăit speriat în timp ce eu îmi scot hainele, rămânând în pielea goală. Îngenunchez pe mușchiul pădurii. Noaptea este răcoroasă, însă eu tremur de emoție. Înalț cuțitul, iar cuvintele ritualului curg de pe buzele mele la fel de ușor ca și până acum. „Lăudat fie stăpânul nostru Seth, zeul strămoșilor mei. Zeul morții și al distrugerii. De-a lungul a nenumărate milenii, el ne-a îndrumat mâinile, ne-a condus din Levant până în

țările Feniciei și Romei, către toate colțurile pământului. Noi suntem pretutindeni.”

Sângele țâșnește ca o arteziană fierbinte.

Când se potolește, pășesc dezbrăcat către lac, având doar pantofii în picioare. În lumina lunii, pătrund în apă și mă spăl de sângele caprei. Ies afară curățat și plin de entuziasm. Inima mea se potolește abia după ce îmi îmbrac hainele, apoi extenuarea își lasă un braț greu peste umerii mei. Aș putea adormi imediat pe iarbă, dar nu îndrăznesc să mă întind; sunt foarte obosit și probabil că nu m-aș putea trezi până la răsăritul soarelui.

Cu pași greoi, mă întorc spre casă. Când ajung în culmea dealului, o văd pe ea. Lily stă pe marginea peluzei, o siluetă zveltă cu părul sclipind în lumina lunii. Se uită la mine.

— Unde ai fost? mă întreabă ea.

— Am înotat.

— Pe întuneric?

— E cel mai potrivit moment.

Încet, mă apropii de ea. Stă nemișcată, cu toate că mă apropii suficient de mult cât să o ating. Apa e caldă. Nu ne poate vedea nimeni dacă înotăm goi. Mâna mea e răcoroasă după ce a stat în apa lacului, iar ea tremură în clipa în care o mângâi pe obraz. Oare pentru că e fascinată? Nu am idee. Știu doar că ea m-a urmărit în ultimele săptămâni, așa cum și eu am stat cu ochii pe ea, și între noi s-a petrecut ceva. Se spune că iadul se adresează iadului. Undeva, în adâncul ei, bezna a auzit chemarea mea și se trezește la viață.

Mă apropii și mai mult. Cu toate că e mai mare decât mine, eu sunt mai înalt, iar brațul meu se strecoară cu ușurință în jurul taliei ei când mă aplec spre ea. Până când coapsele noastre se lipesc.

Palma pe care mi-o trage peste față mă aruncă în spate.

— Să nu mă mai atingi, spune ea, apoi se întoarce și se îndreaptă spre casă.

Mă arde fața de la lovitura primită. Rămân în întuneric, așteptând ca urmele degetelor ei să se șteargă de pe obrazul meu. Ea nu știe cu adevărat cine sunt, pe cine a umilit. Nu are

cum să știe care vor fi consecințele.

În noaptea aceea nu am dormit.

Am stat treaz, gândindu-mă la toate lecțiile pe care mi le-a dat mama privind răbdarea și așteptarea momentului oportun. „Premiul cel mai mulțumitor, a spus ea, este acela pentru care trebuie să aștepți.” A doua zi dimineață, când soarele răsare, eu stau în pat, gândindu-mă la cuvintele mamei mele. Mă gândesc în același timp și la palma umilitoare pe care am primit-o. La felul în care Lily și prietenele ei și-au demonstrat lipsa de respect față de mine.

La parter, mătușa Amy stă în bucătărie și pregătește micul dejun. Simt miros de cafea proaspătă și de șuncă devenind crocantă în tigaie. Și o aud strigând: „Peter. N-ai văzut cumva cuțitul meu de tăiat carne?”

• DOUĂZECI

Ca de obicei, într-o zi toridă de vară ca aceea, Piazza di Spagna era o mare de turiști năclăiți de sudoare. Se buluceau, cot la cot, cu aparate scumpe de fotografiat legănându-se la gât, adăpostindu-și fețele îmbujorate de soare sub borurile late ale pălăriilor sau sub cozoroacele șepcilor de baseball. De pe Treptele Spaniole, care dominau piațeta, Lily urmărea mișcarea permanentă a mulțimii, observând mulțimile care gravitau periodic în jurul cărucioarelor vânzătorilor ambulanți, încrucișarea grupurilor de turiști care veneau sau plecau. Atentă la hoții de buzunare, a coborât treptele, alungându-i prin semne pe inevitabilii vânzători de nimicuri colorate, care se agitau ca niște muște insistente. A remarcat privirile câtorva bărbați aruncate în direcția ei, însă interesul acestora era de moment. O ocheadă, o licărire a unui gând lasciv, apoi ochii lor se îndreptau către altă femeie care trecea prin dreptul lor. Lily abia dacă i-a băgat în seamă în timp ce a coborât spre piațetă, strecurându-se pe lângă o pereche îmbrățișată pe trepte, apoi prin dreptul unui tânăr studios, care stătea aplecat asupra paginilor unei cărți. A înaintat în mijlocul mulțimii în continuă mișcare. În astfel de grupuri mari se simțea în siguranță, anonimă și ferită. Era doar o iluzie, bineînțeles, pentru că nu exista un loc cu adevărat sigur. În timp ce a traversat piața, trecând pe lângă turiști care făceau fotografii și prin fața copiilor care lingeau înghețată, și-a dat seama că putea fi depistată extrem de ușor. Mulțimile ofereau adăpost atât prăzii, cât și prădătorului.

A ajuns la celălalt capăt al pieței și a mers pe lângă un magazin care vindea pantofi și poșete unicat, pe care nu avea cum să și le permită vreodată. Dincolo de acesta, se găsea o bancă și un bancomat în fața căruia așteptau trei persoane. S-a așezat la coadă. Până să-i vină rândul, se uitase cu atenție la toată lumea din preajmă și nu descoperise hoți pregătiți să se repeadă la cineva. Era momentul să extragă o sumă mai mare.

Stătea în Roma de patru săptămâni, și încă nu găsise de lucru. Cu toate că vorbea cursiv italiana, nu găsise nicio slujbă la vreo cafenea sau la vreun magazin de suvenire, și mai avea doar cinci euro.

A introdus cardul și a selectat trei sute de euro, apoi a așteptat ca automatul să-i dea banii. Din aparat a ieșit însă cardul, împreună cu soldul tipărit pe un petic de hârtie. Dar nicio bancnotă. S-a uitat lung la chitanță și a simțit un gol în stomac. Nu avea nevoie de traducător ca să înțeleagă ce scria pe hârtia aceea.

„Fonduri insuficiente."

„Bine, poate c-am cerut prea mult dintr-odată." A reintrodus cartea de credit, a tastat din nou codul și a cerut două sute de euro.

„Fonduri insuficiente."

Femeia aflată în spatele ei începuse deja să pufnească nemulțumită, ceea ce se traducea prin „Dar grăbește-te odată!" Lily a introdus cartela a treia oară. De data asta a cerut o sută de euro.

Fonduri insuficiente.

— Hei, n-ai de gând să te miști mai repede? Poate termini azi, i-a zis femeia din spatele ei.

Lily s-a întors și a privit-o. O singură căutătură, plină de furie, care a făcut-o pe femeie să se tragă speriată înapoi. Lily a trecut pe lângă ea și s-a îndreptat din nou spre piațetă, mergând orbește, fără să se mai sinchisească dacă nu cumva o depistase cineva și acum o urmărea. Înainte să ajungă pe Treptele Spaniole, a simțit că nu o mai țin picioarele. A înaintat totuși puțin și s-a așezat pe o treaptă și și-a lăsat capul în palme.

Nu mai avea bani. Știuse că banii din cont se împuținaseră, că până la urmă se vor termina, dar considerase că mai avea suficiente rezerve ca să mai reziste măcar o lună. Mai avea bani doar pentru două mese, și gata. Fără hotel în acea noapte, fără să doarmă într-un pat. Bine, dar treptele acelea păreau destul de comode, iar priveliștea făcea toți banii. Iar când i se va face foame, ar putea să pescuiască prin pubele

după resturile de sendvișuri aruncate de turiști.

„Pe cine încerc eu să păcălesc? Trebuie să fac rost de niște bani.”

A ridicat capul, a măturat piațeta cu privirea și a văzut o mulțime de bărbați singuri. „Bună, băieți, e cineva dispus să cheltuiască niște bănuți ca să petreacă după-amiaza cu o gagică bună și disperată?” Apoi a zărit trei polițiști care se plimbau agale pe la colțurile pieței și a socotit că nu era cel mai potrivit loc pentru a-și vinde nurii. Ar fi fost neplăcut să se trezească arestată; asta putea să-i fie fatal.

A tras fermoarul rucsacului și, cu mișcări febrile, a scotocit în el. Poate mai era vreo bancnotă mototolită de care uitase ori câteva monede rătăcite. Nicio șansă. De parcă nu și-ar fi drămuit fiecare centimă și până atunci. A găsit un pachet de gumă mentolată și un pix. Dar bani nu.

A dat în schimb peste o carte de vizită, pe care scria: „FILIPPO CAVALLI”. Și-a amintit imediat fața lui. Șoferul de camion care o măsurase cu ochi pofticioși. „Dacă nu ai unde sta, îi spusese el, am un apartament în oraș.”

„Ei, ce părere ai? Uite, nu am unde sta.”

A rămas pe trepte, frecând cartea de vizită între degete, fără să-și dea seama ce făcea, până a zdrențuit-o. S-a gândit la Filippo Cavalli și la ochii lui pofticioși, la fața nebărbierită. Cât de neplăcut ar fi? Făcuse lucruri și mai respingătoare. Mult mai rele.

„Și încă plătesc pentru asta.”

A tras la loc fermoarul rucsacului și a căutat din ochi un telefon public. Ochi pofticioși ori nu, trebuia să mănânce.

•

Stătea în holul din fața apartamentului 4G, trăgând în jos de bluză cu gesturi agitate, netezindu-și părul. Apoi s-a întrebat de ce-și făcea probleme, mai ales că-și amintise cât de neîngrijit arăta bărbatul acela ultima oară când îl văzuse. „Doamne, măcar să nu-i miroasă gura urât”, s-a rugat ea. Era în stare să suporte bărbați grași și urâți. Putea închide ochii, ca să nu-i vadă. Însă unul căruia să-i pută respirația…

Ușa s-a deschis.

— Poftim! i-a spus Filippo.

Imediat ce l-a văzut, i-a venit să se răsucească pe călcâie și să fugă. Arăta exact așa cum și-l amintea, cu barba nerasă de câteva zile, cu ochi lacomi care o devorau deja. Nici măcar nu se deranjase să se îmbrace mai ca lumea pentru vizita ei, ci purta un tricou fără mâneci și niște pantaloni largi. De ce s-ar fi sinchisit să se dichisească? Doar știa ce o împingea la el, pentru că nu venea să-i admire trupul lucrat ori mintea sclipitoare.

A pășit în apartament, în care mirosurile de usturoi și de fum de țigară se înfruntau, fiecare voind să obțină supremația. În afara acestui aspect, casa nu arăta chiar respingător. A văzut o canapea și niște scaune, un teanc ordonat de ziare, o măsuță de cafea. Fereastra de la balcon dădea spre altă clădire de apartamente. Prin pereți, a auzit bubuitul sonorului de la televizorul unui vecin.

— Vrei niște vin, Carol? a întrebat-o el.

Carol. Aproape că uitase cum îi spusese că o cheamă.

— Da, te rog, i-a răspuns. Și… n-ai, din întâmplare, ceva de mâncare?

— Mâncare? Sigur că am.

Apoi i-a zâmbit, dar expresia lubrică din ochi nu a dispărut. Știa că acelea sunt amabilitățile dinaintea tranzacției. I-a adus pâine, cașcaval și o farfurioară cu ciuperci marinate. Departe de a fi un ospăț, se putea numi doar o gustare. Deci doar atât făcea. Vinul era ieftin, aspru și astringent, însă a băut două pahare cât a mâncat. Mai bine să fie amețită decât trează pentru ceea ce avea să urmeze. El a stat în fața ei la masa din bucătărie, urmărind-o, în timp sorbea din paharul de vin. Câte alte femei ajunseseră în apartamentul lui, stătuseră la masă, făcându-și curaj ca să treacă apoi în dormitor? Sigur nu veneau acolo de bunăvoie. La fel ca Lily, probabil aveau nevoie de un pahar, două înainte de a trece la treabă.

El a întins mâna peste masă. Ea a împietrit, iar el i-a desfăcut doi nasturi de sus ai bluzei. Apoi s-a rezemat de spătar și i-a admirat decolteul.

A încercat să-l ignore și a mai luat o felie de pâine, după

care a golit paharul și l-a umplut din nou.

El s-a ridicat și a venit în spatele ei. A terminat de desfăcut nasturii bluzei, pe care i-a dat-o jos de pe umeri, după care i-a desfăcut sutienul.

Lily și-a îndesat o bucată de cașcaval în gură, a mestecat-o și a înghițit. A fost apoi cât pe ce să o scuipe când el i-a prins sânii în palme. A înțepenit, cu pumnii strânși, reținându-și cu greu dorința instinctivă de a se răsuci ca să-l lovească. În schimb l-a lăsat să ajungă cu mâinile la blugi, ca să-i descheie fermoarul. Apoi a tras-o în sus, iar ea, supusă, s-a ridicat în picioare, pentru ca el să-i scoată restul hainelor. Când, într-un târziu, a rămas goală, el s-a tras un pas înapoi, ca să o admire în întregime, și s-a excitat vizibil. Nici măcar nu s-a deranjat să se dezbrace, ci a împins-o cu spatele de un dulap de bucătărie, și-a desfăcut pantalonii și a avut-o acolo, din picioare. A posedat-o cu atâta vigoare, încât a făcut dulapul să se cutremure și vesela și tacâmurile din sertare să zdrăngănească.

„Mai repede. Termină odată, la naiba.”

Însă el abia se stârnise. A răsucit-o, a îmbrâncit în genunchi și a posedat-o din nou pe podeaua acoperită cu gresie. Apoi a dus-o în camera de zi, în dreptul ferestrei balconului, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să vadă că el, Filippo, putea avea o femeie în orice poziție, în fiecare cameră. Ea a închis ochii și s-a concentrat asupra zgomotului care răzbătea de la vecin. Muzică duduitoare de spectacol, prezentată de un italian entuziast. S-a concentrat asupra acelor sunete pentru că nu voia să asculte gâfâielile și gemetele lui Filippo, care se împingea ritmic în ea. Apoi a atins apogeul.

El s-a prăbușit peste ea, ca o greutate inertă, care amenința să o sufoce. S-a strecurat de sub el și a rămas lungită pe spate, năclăită de sudoarea amândurora. Câteva momente mai apoi, el a început să sforăie.

L-a lăsat acolo, pe podeaua camerei de zi, și s-a dus la baie ca să facă duș. A stat sub jetul de apă douăzeci de minute, străduindu-se să îndepărteze orice urmă a acelui bărbat. Cu părul șiroind, s-a întors în camera de zi ca să se asigure că el

încă dormea. L-a găsit tot sforăind. Fără să facă zgomot, s-a strecurat în dormitorul lui și a scotocit prin sertarele de la o comodă. Sub un maldăr de șosete, a găsit un teanc de bancnote – cel puțin șase sute de euro. „N-o să simtă lipsa dacă iau o sută”, și-a zis ea, numărând banii. Oricum îi merita.

S-a îmbrăcat, și tocmai își ridica rucsacul, când a auzit pașii lui în spate.

— Pleci așa curând? a întrebat-o el. Cum te poți mulțumi doar cu atât?

Încet, ea s-a întors și s-a silit să-i zâmbească.

— Filippo, o dată cu tine face cât zece partide cu alți bărbați.

El a rânjit.

— Așa-mi spun toate femeile.

„Atunci, te mint.”

— Mai rămâi. O să gătesc ceva pentru diseară. S-a apropiat de ea și s-a jucat cu o șuviță din părul ei. Mai stai și poate…

Lily a stat două secunde pe gânduri. Chiar dacă i se oferea și un loc în care să-și petreacă noaptea, prețul pe care trebuia să-l plătească era prea mare.

— Trebuie să plec, a spus ea și s-a întors către ușă.

— Te rog să rămâi. El a făcut o pauză, apoi a adăugat, cu un ton aproape disperat: O să-ți dau bani.

Ea s-a oprit și s-a uitat la el.

— Deci asta e, nu? a zis el încet. Zâmbetul i-a dispărut de pe față, trăsăturile lui trădând tristețe. Nu mai era amantul plin de sine, ci un bărbat între două vârste, trist, cu burtă, în viața căruia nu exista nicio femeie. Ceva mai devreme, Lily socotise că în ochi avea o expresie de răutate; acum aceiași ochi exprimau doar oboseala, înfrângerea. Știu că-i adevărat, a zis el și a oftat. N-ai venit de dragul meu. Vrei bani.

Abia în acel moment s-a uitat la bărbat fără să simtă dezgust față de el. În aceeași clipă a hotărât să fie cinstită cu el.

— Da, a recunoscut. Am nevoie de bani. Am rămas pe jantă și nu găsesc nimic de lucru în Roma.

— Dar ești americancă. Te poți întoarce acasă.

— Nu mă pot duce acolo.

— De ce?

Ea s-a uitat în altă parte.

— Nu pot și gata. Nu mă așteaptă nimic acolo.

El a analizat vorbele ei câteva clipe, apoi a tras o concluzie care părea normală.

— Ești căutată de poliție?

— Nu. Nu de poliție…

— Atunci de cine fugi?

„Fug de Diavolul în persoană.” Însă nu putea spune asta. De aceea, i-a răspuns simplu:

— De un bărbat. Cineva care îmi dă bătăi de cap.

„Vreun prieten posesiv” a bănuit el. Apoi a clătinat din cap compătimitor.

— Deci ai nevoie de bani. Atunci, vino! Îți dau eu niște bani, a zis el și s-a răsucit să meargă spre dormitor.

— Stai, Filippo! Simțindu-se vinovată, a băgat mâna în buzunar și a scos cei o sută de euro pe care îi luase din sertarul cu șosete. Cum să fure de la un bărbat care era disperat să aibă tovărășia unei femei? Îmi pare rău, i-a zis. Ăștia sunt banii tăi. Aveam mare nevoie de ei, dar nu trebuia să ți-i iau. A întins mâna și i-a îndesat banii în palmă, abia reușind să ridice ochii spre el. O să mă descurc eu cumva.

S-a întors apoi să plece.

— Carol. Chiar așa te cheamă?

Cu mâna pe clanța ușii, ea s-a oprit.

— Ajunge și numele ăsta.

— Spui că ai nevoie de o slujbă. Ce știi să faci?

Ea l-a privit.

— Orice. Pot face curat, servi la masă. Dar trebuie să fiu plătită în numerar.

— Vorbești foarte bine italiana. A măsurat-o atent, gândindu-se. Am o verișoară, aici, în oraș, a zis el într-un final. Organizează tururi.

— Ce fel de tururi?

— La Forum, la bazilică, a spus el ridicând din umeri. La locurile vizitate de turiști în Roma. Uneori are nevoie de ghizi

care să vorbească engleză. Dar trebuie pregătire.

— Păi eu am! Am o diplomă în studii clasice. Speranța a făcut-o să capete viață. Știu istorie. Mă pricep foarte bine la cea antică.

— Dar Roma o cunoști?

Lily a izbucnit în râs și și-a lăsat rucsacul jos.

— Sinceră să fiu, o cunosc bine, a zis ea.

• DOUĂZECI ȘI UNU

Maura a rămas pe trotuarul acoperit de gheață și a privit reședința Beacon Hill, ale cărei ferestre erau atrăgător iluminate. În salonul de la intrare se vedea licărul șemineului, la fel ca în noaptea când ea pășise pe ușă, atrasă de flăcările jucăușe și de promisiunea unei cești de cafea. În această seară se simțea atrasă spre scări de curiozitate, aceea de a cunoaște mai bine un bărbat care o intriga și, trebuia să recunoască asta, o și speria puțin. A apăsat pe butonul soneriei și a auzit sunetul ei răsunând prin încăperi pe care încă nu le văzuse. Se aștepta ca ușa să fie deschisă de majordom, dar a rămas surprinsă când chiar Anthony Sansone însuși a apărut în prag.

— Nu eram sigur că vei veni, a zis el, după ce ea a intrat.

— Nici eu, a recunoscut ea.

— Ceilalți vor sosi mai târziu. M-am gândit că ar fi bine ca noi doi să discutăm netulburați. A ajutat-o să-și dezbrace paltonul și a deschis panoul secret care ascundea dulapul de haine. Și, până la urmă, cum de-ai decis să vii?

— Ai spus că avem interese comune. Vreau să știu ce înțelegi tu prin asta.

El i-a agățat paltonul și s-a întors, revelându-și silueta înaltă, îmbrăcată în negru, și având chipul iluminat în auriu de flăcările focului.

— Răul, a zis el. Asta avem în comun. Amândoi l-am văzut de aproape. L-am privit în ochi, i-am simțit răsuflarea. Și l-am simțit fixându-ne cu ochi reci.

— Multora li s-a întâmplat asta.

— Dar tu l-ai cunoscut foarte bine.

— Iar te referi la mama mea.

— Joyce mi-a spus că nimeni nu a reușit încă să identifice toate victimele făcute de Amalthea.

— Nu m-a preocupat ancheta aceea. Am stat deoparte. Ultima oară am văzut-o pe Amalthea în iulie, și nu vreau să o mai vizitez din nou.

— Chiar dacă ignori răul, nu-l poți alunga. A rămas acolo, ca parte a vieții tale…

— Nu a vieții mele.

— … ajungând până la ADN-ul tău.

— O naștere accidentală. Nu ne suntem propriii părinți.

— Dar, la un anumit nivel, crimele comise de mama ta sigur te apasă, Maura. Te fac să-ți pui întrebări.

— Dacă nu cumva sunt și eu un monstru?

— Nu te-ai întrebat asta?

Ea a tăcut o clipă, conștientă de atenția cu care el îi urmărea reacțiile.

— Nu semăn deloc cu mama mea. Dacă-mi permiți s-o spun, sunt chiar opusul ei. Uită-te la cariera pe care mi-am ales-o, la activitatea pe care o desfășor.

— Nu cumva e o formă de ispășire?

— N-am ce să ispășesc.

— Dar ai ales să lucrezi de partea victimelor. Și a justiției. Nu toată lumea ia o asemenea hotărâre și nu oricine face asta atât de bine și cu o asemenea îndârjire. De aceea te-am invitat în această seară. A deschis ușa celeilalte camere. De aceea vreau să-ți arăt ceva.

L-a urmat într-o sufragerie lambrisată, unde masa masivă era aranjată deja pentru cină. Fuseseră aduse cinci tacâmuri, a observat ea, și a admirat paharele de cristal și farfuriile din porțelan fin, tivite cu auriu și cu albastru cobalt. Și în acea încăpere se afla un șemineu, ale cărui flăcări tresăltau în vatră, însă încăperea foarte spațioasă, înaltă de peste trei metri și jumătate, era destul de răcoroasă, așa că s-a bucurat că păstrase pe ea puloverul de cașmir.

— În primul rând, vrei un pahar de vin? a întrebat-o el, ridicând o sticlă de Cabernet.

— Da. Mulțumesc.

El a turnat și i-a întins paharul, dar ea abia s-a uitat la vin; atenția îi fusese atrasă de portretele atârnate pe pereți. O mulțime de chipuri, atât bărbați, cât și femei, se uitau la ea de peste veacuri.

— Astea sunt doar câteva, a spus el. Portretele pe care

familia mea a reușit să le procure de-a lungul anilor. Unele sunt copii moderne, iar altele sunt doar reprezentări ale felului cum socotim noi că arătau acei oameni. Dar câteva dintre aceste portrete sunt originale. Așa cum trebuie să fi arătat aceste persoane.

A traversat încăperea și a rămas în fața unui portret. Reprezenta o femeie tânără cu ochi negri și sclipitori, cu părul negru strâns frumos la ceafă. Fața ei era un oval palid, iar în lumina discretă a camerei, la care se adăuga strălucirea focului, pielea ei părea transparentă și atât de vie, încât Maura a reușit să-și imagineze vibrația pulsului pe gâtul ei alb. Tânăra femeie stătea parțial întoarsă către artist, iar rochia ei de un roșu adânc sclipea de fire aurii. Privirea îi era directă și netemătoare.

— O chema Isabella, a spus Sansone. Pictura a fost realizată cu o lună înainte de a se căsători. Portretul ar avea nevoie de o ușoară restaurare. Pe pânză au apărut câteva urme de bășicare. A avut noroc să supraviețuiască incendiului care i-a distrus casa.

— E frumoasă.

— Da, a fost. Spre marea ei nefericire.

Maura s-a încruntat.

— De ce?

— S-a căsătorit cu Nicolo Contini, un nobil venețian. Din câte se spune, a fost o căsătorie foarte fericită, până când – și Sansone a făcut o pauză –, până când Antonino Sansone le-a distrus viețile.

Surprinsă, Maura s-a uitat la el.

— E vorba despre bărbatul din portret? Din cealaltă cameră?

El a confirmat cu un gest.

— Distinsul meu strămoș. Vai, el putea să-și justifice acțiunile susținând că făcea totul pentru a alunga Răul. Biserica l-a sprijinit în toate – tortură, sângerare, ardere pe rug. Venețienii erau deosebit de iscusiți la tortură și foarte inventivi când trebuiau să creeze instrumente noi și brutale pentru a stoarce mărturisiri. Indiferent cât de absurde ar fi

fost acuzațiile, câteva ore petrecute în temniță cu Monseniorul Sansone făceau aproape pe oricine să-și recunoască vina. Fie că acele acuzații erau practicarea vrăjitoriei, ori aruncarea de farmece asupra vecinilor, ori însoțirea cu Diavolul, recunoașterea în fața tuturor era singura modalitate de a scăpa de dureri și de chinuri, de a obține îndurarea morții. Însă aceasta nu era chiar atât de îndurătoare, pentru că mai toți condamnații erau arși de vii. Sansone a privit în jur, către alte portrete. Fețele unor morți. Toți oamenii pe care îi vezi aici au suferit din pricina lui. Bărbați, femei, copii – omul nu alegea. Se spune că se trezea în fiecare zi dornic să se apuce de treabă, apoi se întărea cu un dejun sănătos, alcătuit din pâine și carne. După asta îmbrăca roba pătată de sânge și își începea munca, descoperind eretici. Cu toate că zidurile erau groase, din piatră, trecătorii puteau auzi țipetele și gemetele chiar din stradă.

Maura și-a plimbat privirea prin cameră, încercând să rețină fețele celor sortiți pieirii; și le-a imaginat contorsionate de durere, desfigurate de lovituri. Cât de mult puteau rezista? Cât timp se agățau de speranța evadării, de șansa de a trăi?

— Antonino i-a zdrobit pe toți, a spus Sansone. Cu excepția unei persoane.

Și a ridicat privirea spre femeia cu ochi luminoși.

— Isabella a supraviețuit?

— Vai, nu. Nimeni nu supraviețuia tratamentului aplicat. Ca și ceilalți, ea a murit. Dar nu s-a dat bătută.

— A refuzat să mărturisească?

— Și să i se supună. Ar fi fost de ajuns să-l amestece pe soțul ei. Să renunțe la el, aruncând asupra lui acuzația de vrăjitorie, și ar fi rămas în viață. Pentru că Antonino nu dorea de fapt confesiunea ei. O voia chiar pe Isabella.

„Frumusețea ei a fost și marea ei nefericire. Asta a vrut să spună mai devreme.”

— Un an și o lună, a zis el. Atât a supraviețuit într-o celulă neîncălzită, fără lumină. În fiecare zi, a avut câte o întâlnire cu cel care o tortura. S-a uitat la Maura. Am văzut instrumentele de tortură din acele vremuri. Nu-mi pot imagina

o versiune a iadului mai cumplită.

— Și el nu a reușit să o înfrângă?

— I s-a opus până în ultima clipă de viață. Chiar și atunci când i s-a luat nou-născutul. Chiar când i-au zdrobit mâinile, i-au jupuit pielea de pe spate și când i-au rupt încheieturile. Toate aceste brutalități au fost înscrise meticulos în jurnalele personale ale lui Antonino.

— Chiar ai citit acele jurnale?

— Da. Au fost transmise dintr-o generație în alta. Sunt păstrate într-un seif, laolaltă cu alte lucruri neplăcute de familie din acea epocă.

— Cumplită moștenire!

— La asta mă refeream când ți-am spus că avem interese și preocupări comune. Amândoi am moștenit un sânge otrăvit.

Ea și-a îndreptat din nou ochii spre fața Isabellei și, brusc, i-a venit în minte ceva ce îi spusese el cu doar câteva clipe în urmă. „I-au luat nou-născutul."

S-a uitat la el.

— Ai spus că a avut un copil în temniță.

— Da. Un fiu.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost dat spre îngrijire la o mănăstire, unde a crescut.

— Dar era fiul unei eretice. De ce i s-a îngăduit să trăiască?

— Datorită tatălui său.

Înțelegând, Maura l-a privit cutremurată.

— Antonino Sansone?

El a confirmat cu un gest.

— Băiatul s-a născut după ce mama lui stătuse închisă vreme de unsprezece luni.

„Un copil născut din viol, s-a gândit ea. Deci astfel începe familia Sansone. Cu copilul unei femei condamnate la moarte. Și al unui monstru."

S-a uitat în jur, la celelalte portrete.

— Nu cred că mi-aș dori portretele astea atârnate în casă.

— Ți se pare morbid.

— M-ar face să-mi amintesc în fiecare zi. M-ar urmări mereu felul în care au murit.

— Și le-ai ascunde într-un dulap? Ai evita să le privești, așa cum te ferești să te gândești la mama ta?

Ea a devenit dintr-odată crispată.

— N-am niciun motiv să mă gândesc la ea. Nu face parte din viața mea.

— Ba face. Și te gândești la ea, adevărat? Nu poți evita asta.

— Dar e cât se poate de sigur că nu i-aș pune portretul în camera mea de zi. Și-a lăsat pe masă paharul cu vin. Practici o formă bizară de venerare a strămoșilor. Etalarea torționarului familiei în salonul de la intrare, ca pe un fel de icoană, de parcă te-ai mândri cu un asemenea strămoș. Iar aici, în sufragerie, ții portretele victimelor lui. Toate fețele astea care te privesc seamănă cu o colecție de trofee. E ceva ce…

„Doar un vânător ar expune."

A tăcut o clipă, a privit spre paharul gol, conștientă brusc de liniștea din casă. Cinci tacâmuri la masă, ea fiind singurul oaspete care sosise, probabil singurul invitat la cină.

A tresărit când el i-a atins brațul și a întins mâna să ia paharul gol. S-a întors să i-l umple, iar ea l-a privit din spate, remarcând umerii musculoși de sub puloverul pe gât. Apoi el s-a întors cu fața spre ea și i-a întins paharul. Ea l-a luat, dar nu a sorbit, cu toate că, deodată, și-a simțit gâtul uscat.

— Știi de ce sunt toate aceste portrete aici? a întrebat el cu glas stăpânit.

— Mi se pare… straniu.

— Am crescut cu ele. Au fost expuse în casa tatălui meu și în casa tatălui său. La fel și portretul lui Antonino, dar întotdeauna în încăperi separate. Întotdeauna într-un loc unde să iasă în evidență.

— Ca un altar.

— Într-un fel.

— Îl onorezi pe acel om? Pe călău?

— Îi păstrăm amintirea vie. Nu ne îngăduim să uităm cine – și ce – a fost.

— De ce?

— Pentru că avem răspunderea asta. Îndatorirea sacră pe

care familia Sansone a acceptat-o cu generații în urmă, începând cu fiul Isabellei.

— Copilul născut în temniță.

El a dat din cap.

— Monseniorul Sansone a murit înainte ca Vittorio să devină adult. Dar reputația lui de monstru se răspândise, iar numele de Sansone nu mai prezenta un avantaj, ci mai curând un blestem. Vittorio și-ar fi putut lepăda numele sau nega sângele moștenit. Însă el a procedat tocmai invers. A îmbrățișat numele Sansone, precum și povara pe care acest lucru o presupunea.

— Ai spus ceva de o îndatorire sacră. Despre ce este vorba?

— Vittorio a jurat să ispășească pentru faptele tatălui său. Dacă te uiți la blazonul familiei, vei vedea cuvintele: „*Sed libera nos a malo*".

În latină. Maura l-a privit nelămurită.

— Eliberează-ne de rău!

— Întocmai.

— Și ce trebuie să facă urmașii lui Sansone?

— Să vâneze Diavolul, doctore Isles. Asta facem.

Un moment, ea nu a reacționat. „Nu poate vorbi serios", și-a spus, însă Anthony nu a slăbit-o din ochi.

— E o figură de stil, nu? a zis ea în cele din urmă.

— Știu că nu crezi în existența lui reală.

— Satana? a întrebat ea, și nu și-a putut reține un hohot de râs.

— Oamenilor nu le vine greu să creadă în existența lui Dumnezeu, a zis el.

— De aceea se cheamă *credință*. Nu necesită dovezi, pentru că nu e nevoie de ele.

— Cine crede în lumină trebuie să creadă și în întuneric.

— Dar te referi la o ființă supranaturală.

— Vorbesc despre rău, distilat în forma lui cea mai pură. Care se manifestă sub forma unor creaturi reale, în carne și oase, care pășesc printre noi. Nu mă refer la crimele făptuite sub imperiul impulsurilor, la soțul gelos care împinge gelozia la extrem, ori la soldatul speriat care seceră inamici

neînarmați. Mă refer la ceva cu totul diferit. Oameni care par umani, dar sunt cu totul altceva.

— Demoni?

— Da, dacă vrei să-i numești astfel.

— Și chiar crezi în existența lor, a monștrilor sau a demonilor, ori cum vrei să-i numești?

— Știu că există, a zis el calm.

Sunetul soneriei a făcut-o să tresară. A aruncat o privire spre salonul de la intrare, dar Sansone nu a făcut nicio mișcare ca să răspundă la ușă. A auzit pași, iar apoi glasul majordomului.

— Bună seara, doamnă Felway. Dați-mi voie să vă iau paltonul.

— Am întârziat puțin, Jeremy. Îmi cer scuze.

— Nici domnul Stark, nici doctorul O'Donnell nu au sosit încă.

— Încă nu? Ei, atunci nu mă mai simt atât de vinovată.

— Domnul Sansone și doctorul Isles sunt în sufragerie, dacă vreți să vă alăturați lor.

— Da, dar tare aș bea ceva mai întâi.

Femeia care a intrat furtunos în cameră era înaltă cât un bărbat și arăta la fel de puternică, datorită umerilor largi, scoși în evidență de o jachetă din tweed, cu epoleți din piele. Cu toate că părul ei era brăzdat de fire argintii, se deplasa cu vigoarea și cu siguranța unei persoane care știa să se impună. Fără să ezite o clipă, s-a apropiat de Maura.

— Pesemne că tu ești doctorul Isles, a zis ea și i-a strâns mâna cu simplitate. Edwina Felway.

Sansone i-a întins un pahar cu vin.

— Cum sunt șoselele, Winnie?

— Nesigure, a spus ea și a sorbit din vin. Mă surprinde că Ollie nu a ajuns încă.

— Păi e abia ora opt. Vine cu Joyce.

Edwina s-a uitat lung la Maura. Privirea ei era directă, chiar insistentă.

— S-a înregistrat vreun progres în anchetă?

— N-am discutat despre asta, a precizat Sansone.

— Serios? Dar e singurul lucru care ne preocupă.

— Nu pot discuta pe marginea acestui subiect, a spus Maura. Sunt convinsă că înțelegeți de ce.

Edwina s-a uitat la Sansone.

— Să înțeleg că nu a fost de acord?

— De acord cu ce? a întrebat Maura.

— Să te alături grupului nostru, doctore Isles.

— Winnie, grăbești puțin lucrurile. Nu i-am explicat pe deplin…

— Despre Clubul Mefisto? a zis Maura. Despre asta vorbim?

S-a lăsat tăcerea. Din încăperea alăturată s-a auzit țârâitul unui telefon.

Brusc, Edwina a început să râdă.

— Anthony, e cu un pas înaintea ta.

— De unde știi de club? a întrebat-o el, uitându-se la Maura. Apoi a scos un oftat, semn că a înțeles. Detectivul Rizzoli, desigur. Am auzit că s-a interesat de noi.

— E plătită să pună întrebări, a zis Maura.

— S-a convins că nu suntem suspecți?

— Numai că nu-i plac misterele. Iar grupul vostru e foarte misterios.

— De aceea ai acceptat invitația mea din seara asta. Ca să afli cine suntem.

— Cred că am aflat, a spus Maura. Și am impresia că am auzit destule ca să iau o decizie. Și-a lăsat paharul pe masă. Nu mă interesează metafizica. Știu că există rău pe lume, căci a existat dintotdeauna. Dar nu e nevoie să crezi în Satana ori în demoni ca să-l explici. Ființele umane sunt perfect capabile să făptuiască răul și singure.

— Nu te interesează câtuși de puțin să te alături clubului? a întrebat-o Edwina.

— Nu am ce căuta aici. Și aș dori să plec imediat.

S-a răsucit, și l-a văzut pe Jeremy stând în cadrul ușii.

— Domnule Sansone? Majordomul ținea în mână un telefon portabil. A telefonat domnul Stark. E foarte îngrijorat.

— În legătură cu ce?

— Doctorul O'Donnell trebuia să-l ia, dar nu a apărut încă.

— Când trebuia să ajungă la el?

— În urmă cu patruzeci și cinci de minute. I-a telefonat, dar ea nu răspunde, nici pe telefonul fix, nici pe mobil.

— Stai să încerc și eu.

Sansone a luat telefonul și a format, bătând darabana în tăblia mesei în vreme ce aștepta să i se răspundă. A închis, a format din nou și a bătut darabana și mai nervos. Nimeni nu a scos vreo vorbă; cu toții îl urmăreau, ascultând ritmul accelerat al degetelor lui. În noaptea când murise Eve Kassovitz, acești oameni stătuseră în aceeași încăpere, fără să-și dea seama că Moartea era dincolo de uși. Că își croise drum în grădină și că lăsase simboluri stranii pe ușă. Această casă fusese marcată.

„Poate că și oamenii dinăuntru sunt marcați.”

Sansone a închis.

— N-ar trebui să anunțați poliția? a întrebat Maura.

— A, s-ar putea ca Joyce să fi uitat, a spus Edwina. Mi se pare că e prematur să cerem intervenția poliției.

— Nu vreți să plec eu cu mașina să văd ce se petrece acasă la doctorul O’Donnell? s-a oferit Jeremy.

Sansone a privit lung la telefon.

— Nu, a spus el după o vreme. Mă duc eu. Prefer să rămâi aici, poate telefonează ea între timp.

Maura l-a urmat până în salon; el și-a luat paltonul din dulap, iar ea l-a urmat.

— Te rog să rămâi la cină, a spus el și a întins mâna după cheile mașinii. Nu e nevoie să te grăbești spre casă.

— Păi, nu merg acasă, a spus ea. Vin cu tine.

• DOUĂZECI ȘI DOI

La reședința doctorului Joyce O'Donnell, lumina de pe verandă era aprinsă, dar nimeni nu a răspuns la sonerie.

Sansone a încercat clanța.

— Încuiat, a zis el, scoțându-și telefonul mobil. Încerc să o mai sun o dată.

În timp ce el îi forma numărul, Maura s-a retras de pe verandă și a rămas pe alee. De acolo a ridicat ochii spre casă, la fereastra de la etaj, pe care se revărsa o lumină vie. Slab, a auzit un telefon sunând înăuntru. Apoi, din nou, liniște.

Sansone a închis.

— A intrat robotul.

— Trebuie să o chemăm pe Rizzoli.

— Încă nu, a spus Sansone și, scoțând o lanternă din buzunar, a pornit pe aleea curățată de zăpadă care mergea de-a lungul casei.

— Unde te duci?

El a continuat să meargă, paltonul său negru făcându-l să se confunde cu umbrele întunecate. Fasciculul lanternei a jucat pe dalele de piatră și a dispărut după colțul casei.

Maura a rămas singură în curtea din față, ascultând foșnetul frunzelor moarte din ramurile de deasupra capului.

— Sansone? a strigat ea.

Bărbatul nu i-a răspuns. Și-a auzit doar bătăile accelerate ale inimii. L-a urmat pe după colțul casei. Ajunsă acolo, s-a oprit pe aleea pustie, având în față garajul mare și întunecat. A dat să-l strige iarăși, dar ceva a făcut-o să se abțină: senzația îngrozitoare a prezenței cuiva care o urmărea, ținându-se aproape. S-a răsucit brusc și și-a plimbat privirea de-a lungul străzii. A văzut o bucată zdrențuită de hârtie purtată de vânt, rostogolindu-se nebunește de-a lungul trotuarului.

A simțit apoi degetele cuiva cuprinzându-i brațul.

Scoțând un țipăt aproape mut, a încercat să se smulgă și s-a împiedicat. S-a trezit privindu-l pe Sansone, care apăruse

exact în spatele ei, fără să scoată niciun sunet.

— Mașina ei este încă în garaj, a spus el.

— Și atunci, unde e?

— Mă duc prin spate.

De această dată, Maura nu l-a mai scăpat din priviri, ci a mers în urma lui, prin curtea laterală, trecând prin zăpada mare și neatinsă care se depusese de-a lungul zidurilor garajului. Când au ajuns în curtea din spate, pantalonii ei se udaseră, iar în pantofi îi intrase zăpadă; aceasta se topise făcând-o să-și simtă picioarele reci. Fasciculul lanternei lui Sansone a trecut peste tufișuri și scaune pliante, toate acoperite de o pătură catifelată de zăpadă. Nicio urmă de talpă, zăpada era neatinsă. Curtea era închisă de un zid năpădit de vițele unei plante cățărătoare, creând un spațiu privat, complet ascuns de ochii vecinilor. Iar ea se afla în acel loc, împreună cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse.

Însă el nu a luat-o în seamă. Își concentrase atenția asupra ușii de la bucătărie, pe care nu reușea să o deschidă. O clipă, s-a uitat la ușă, gândindu-și următoarea mișcare. Apoi a privit-o pe Maura.

— Ai numărul detectivului Rizzoli? a întrebat-o el. Telefonează-i!

Maura și-a scos mobilul și s-a apropiat de fereastra bucătăriei, ca să aibă mai multă lumină. Tocmai se pregătea să formeze numărul, când privirea i-a căzut pe chiuvetă, aflată foarte aproape de geam.

— Sansone, a șoptit ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Sânge – aproape de gaura de scurgere.

El a aruncat o privire, iar următoarea lui acțiune a șocat-o pe Maura. Sansone a luat unul dintre scaunele pliante și l-a azvârlit în fereastră. Geamul s-a spart, iar cioburile au sărit ca niște schije în bucătărie. Apoi a escaladat fereastra și, două secunde mai târziu, a deschis ușa.

— Am văzut sânge și pe podea, a zis el.

Maura s-a uitat la petele roșii de pe dalele crem. Sansone a ieșit în fugă din bucătărie, făcând pulpanele paltonului să

fâlfâie ca poalele unei cape, deplasându-se atât de repede, încât, în vreme ce ea ajunsese abia la piciorul scării, el se afla deja pe palierul de la etaj. Maura a văzut alte dâre de sânge pe jos, pe treptele de stejar, pe lângă perete, ca și cum mâna sau piciorul victimei s-ar fi frecat de perete în timp ce trupul era târât în sus pe scară.

— *Maura*! a strigat brusc Sansone.

Ea a grăbit urcușul, a ajuns pe palierul de la etaj și a văzut și mai mult sânge, ca niște urme de schiuri pe podeaua din hol. Apoi a auzit și un sunet, amintind de cel scos de apa care gâlgâie printr-un aparat de respirat în apă. Și-a dat seama ce avea să vadă în încăpere chiar înainte de a pătrunde înăuntru: nu o victimă moartă, ci una care se zbătea cu disperare să trăiască.

Joyce O'Donnell zăcea pe spate pe podea, cu ochii larg deschiși, ochi în care se citea spaima de moarte, în timp ce din gât îi țâșnea sânge. Scoțând un șuierat, aspira aer, care gâlgâia în plămâni, făcând-o să tușească. Din gât a explodat un jet de sânge de un roșu strălucitor, stropindu-l pe Sansone pe față, deoarece acesta îngenunchease lângă ea.

— Preiau eu rănita! Telefonează la poliție! i-a spus Maura pe un ton poruncitor și s-a lăsat imediat în genunchi și și-a apăsat degetele pe rana tăiată. Obișnuită să atingă doar carnea morților, sângele care i-a curs pe mâini i s-a părut înspăimântător de fierbinte. „Să apelăm la ABC-ul măsurilor de prim ajutor, s-a gândit ea: deblocarea căilor aeriene, respirația și circulația." Însă cu o tăietură brutală de cuțit, atacatorul compromisese toate cele trei căi de salvare. „Chiar dacă sunt doctor, nu pot face mai nimic pentru a o salva."

Sansone a terminat de vorbit la telefon.

— Ambulanța este pe drum. Cu ce te pot ajuta?

— Adu-mi niște prosoape. Trebuie să opresc sângerarea!

Degetele lui O'Donnell s-au prins în jurul încheieturii Maurei, strângând-o cu o forță care trăda disperarea. Pielea era atât de alunecoasă, încât degetele Maurei au fugit de pe rană, făcând ca hemoragia să pornească din nou. Încă un șuierat, un acces de tuse care a azvârlit stropi din traheea

incizată. O'Donnell se îneca. La fiecare inspirație, inhala sânge în plămâni. Acesta gâlgâia în trahee, devenind spumos în alveole. Maura examinase de multe ori plămânii incizați ai altor victime care suferiseră răni grave la gât; știa mecanismul morții.

„Acum urmăresc ce se petrece și nu pot face nimic pentru a împiedica procesul."

Sansone a venit repede în dormitor, aducând prosoape, iar Maura a apăsat unul împăturit peste gât. Materialul alb și plușat s-a înroșit imediat, ca prin minune. O'Donnell a strâns-o și mai tare de încheietura mâinii. Buzele ei s-au mișcat, dar nu a putut articula niciun cuvânt, ci doar un gâlgâit de aer însoțit de stropi de sânge.

— Stai liniștită, i-a zis Maura. Ambulanța va sosi curând.

O'Donnell a început să tremure, membrele mișcându-i-se dezarticulat, de parcă ar fi fost cuprinsă de o criză. Însă ochii ei rămăseseră ațintiți asupra Maurei. „Citește oare adevărul din ochii mei? Că știu de moartea ei iminentă?"

Auzind vaierul îndepărtat al unei sirene, Maura a ridicat capul.

— Auzi, vine, a spus Sansone.

— Ușa din față a rămas încuiată!

— Mă duc să îi întâmpin.

Și Sansone s-a ridicat, apoi Maura l-a auzit bocănind în timp ce cobora treptele spre parter.

Ochii lui O'Donnell erau încă vii, privind fix. Buzele i se mișcau mai repede acum, iar degetele au prins-o pe Maura într-o strânsoare ca de gheare. De afară, urletul sirenei s-a auzit tot mai aproape, însă, în încăpere, singurele sunete erau cele ale respirației gâlgâite scoase de femeia muribundă.

— Mai rezistă, Joyce! a îndemnat-o Maura. Știu că mai poți rezista!

O'Donnell a tras-o pe Maura de încheietură, cu mișcări panicate care amenințau să smulgă degetele acesteia de pe rană. La fiecare gâfâit, din gâtlej în explodau stropi strălucitori de sânge. Ochii i s-au dilatat, de parcă ar fi zărit bezna căscându-se dinaintea ei. „Nu", a format ea cuvântul

din buze. „Nu”.

În acea clipă, Maura și-a dat seama că femeia nu se mai uita la ea, ci la ceva aflat în spatele ei. Abia atunci a auzit scârțâitul podelei.

„Atacatorul nu a părăsit casa. Încă este aici. În această încăpere.”

S-a întors exact în clipa când lovitura a pornit spre ea. A văzut bezna năpustindu-se spre ea cu iuțeala bătăilor de aripă de liliac, apoi a căzut cu brațele în lături. S-a izbit cu fața de podea și a rămas întinsă acolo, năucită, văzând doar negru dinaintea ochilor. A simțit însă, transmis prin podeaua de lemn, duduitul pașilor celui care se îndepărta în fugă, semănând cu bătaia inimii acelei case, pulsând aproape de obrazul ei. Durerea și-a croit drum spre creier și a devenit un bubuit ritmic de baros care părea să bată cuie în țeasta ei.

Nu a mai apucat să audă ultima răsuflare a lui Joyce O’Donnell.

Brusc, cineva a prins-o de umăr. Cuprinsă de panică, a dat nebunește din brațe, luptându-se să scape, încercând să-l izbească orbește pe atacator.

— Maura, oprește-te! Maura!

Cu mâinile prinse între ale lui, a reușit doar să se zbată fără multă vlagă. Apoi ochii i s-au limpezit și l-a văzut pe Sansone care o privea. A auzit și alte voci, dar a perceput și luciul metalic al unei brancarde. Întorcându-se, a reușit să distingă doi paramedici care stăteau ghemuiți lângă trupul lui Joyce O’Donnell.

— Nu detectez puls. Nici respirație.

— Are vena asta deschisă.

— Isuse, cât sânge a pierdut!

— Cum se simte cealaltă doamnă? a întrebat paramedicul, uitându-se la Maura.

— Pare să-și fi revenit. Cred că a leșinat, a spus Sansone.

— Ba nu, i-a șoptit Maura și l-a prins de braț. A fost aici.

— Poftim?

— A fost *aici*! În camera asta!

Brusc, Sansone și-a dat seama ce spunea Maura și s-a tras

înapoi cu o expresie uimită, după care s-a ridicat în picioare.

— Nu – așteaptă sosirea poliției!

Dar Sansone ajunsese deja la ușă.

Cu efort, s-a ridicat nesigură pe picioare, cu vederea în ceață, amenințând să i se întunece. Când, în cele din urmă, încăperea s-a mai luminat, a văzut cei doi paramedici îngenuncheați în sângele pierdut de Joyce O'Donnell și echipamente și ambalaje de la diverse medicamente de prim ajutor și intervenție împrăștiate în jur. Pe osciloscop se derula EKG-ul.

Se vedea doar o linie dreaptă.

•

Jane s-a strecurat alături de Maura, pe bancheta din spate a mașinii de patrulare, și a închis ușa. Acel val scurt de aer rece a părut să alunge orice căldură din vehicul, iar Maura a început să tremure din nou.

— Sigur te simți bine? a întrebat-o Jane. Poate ar trebui să te ducem la spital.

— Vreau să ajung acasă, a zis Maura. Nu pot merge acum?

— Îți mai amintești ceva? Alte amănunte care să-ți fi venit între timp?

— Ți-am spus, nu i-am văzut fața.

— Doar hainele.

— Ceva negru.

— Ceva? Vorbim de un om sau de vreun animal?

— Nu știu. Totul s-a petrecut fulgerător.

— Și Anthony Sansone era îmbrăcat în negru.

— N-a fost el. El a ieșit din cameră. A coborât să deschidă ușa din față înainte de sosirea ambulanței.

— Da, așa zice și el.

Fața lui Jane era creionată având în fundal luminile mașinilor de poliție parcate pe cealaltă parte a străzii. Sosise deja convoiul de vehicule oficiale, iar între țărușii plantați în grădina din față flutura banda galbenă de plastic care izola locul crimei. Maura stătuse în mașină multă vreme, iar sângele de pe paltonul ei se închegase, făcând țesătura să devină rigidă ca un pergament. Avea să arunce acel palton; nu

mai putea să-l poarte vreodată.

S-a uitat spre casă, unde se aprinseseră toate luminile.

— Când am ajuns acolo, ușile erau închise. Cum a pătruns înăuntru?

— Nu se vede niciun semn de intrare forțată. Doar acea fereastră spartă la bucătărie.

— A trebuit să o spargem. Am văzut sânge în chiuvetă.

— Și Sansone a fost cu tine tot timpul?

— Am stat împreună toată seara, Jane.

— Cu excepția perioadei când a dat ocol casei. Susține că nu a văzut pe nimeni afară. Și a răscolit foarte rău zăpada când a căutat prin jurul casei. A distrus orice posibile urme lăsate de făptaș.

— Dar el nu e suspect în toată afacerea asta.

— N-am spus că e.

Maura a tăcut, gândindu-se brusc la ceva ce tocmai îi spusese Jane. „Niciun semn de intrare forțată."

— Deci Joyce O'Donnell l-a primit în casă, a zis Maura. Ea l-a lăsat înăuntru pe ucigaș.

— Ori a uitat să încuie ușa.

— Sigur ar fi încuiat. Nu era atât de nesăbuită.

— Dar nici n-a fost precaută. Când lucrezi cu monștri, nu se știe care dintre ei te va urmări până acasă. Toate crimele astea s-au petrecut în preajma ei, doctore. Cu prima dintre ele, ucigașul îi atrage atenția, telefonându-i. A doua se petrece chiar lângă reședința unde ea este invitată la cină. Totul ducea până aici. La evenimentul principal.

— De ce crezi că l-a lăsat să intre?

— Poate a crezut că-l va ține sub control. Gândește-te numai la numeroasele închisori în care a intrat, la oameni precum Warren Hoyt ori Amalthea Lank, pe care i-a intervievat. A reușit să stabilească relații personale cu toți.

Auzind menționat numele mamei ei, Maura a avut o tresărire, dar nu a spus nimic.

— Seamănă cu o dresoare de lei care, lucrând cu animalele în fiecare zi, începe să creadă că le ține pe toate sub control. Se așteaptă ca ele să reacționeze ca niște pisicuțe cuminți de

fiecare dată când pocnește din bici. Poate chiar își închipuie că animalele o iubesc. Apoi, într-o zi, se întoarce o clipă cu spatele, iar ele își înfig colții în gâtul ei.

— Știu că nu ai plăcut-o niciodată, a spus Maura. Dar, dacă ai fi fost acolo, dacă ai fi văzut-o murind… a zis ea, privind-o pe Jane. Era îngrozită.

— Faptul că a murit nu mă va face să-mi placă tocmai acum. A devenit o victimă, iar eu sunt datoare să depun toate eforturile să-l prind pe ucigaș. Dar mi-e imposibil să cred altceva decât că s-a aruncat singură în brațele morții.

S-a auzit o ciocănitură în geam, iar Jane l-a deschis. Un polițist s-a uitat la amândouă și a zis:

— Domnul Sansone vrea să știe dacă ați terminat cu ancheta în ceea ce îl privește.

— Nu, n-am terminat. Spune-i să aștepte.

— Medicul legist și-a strâns lucrurile. Mai aveți întrebări?

— O să-l întreb personal dacă voi avea nevoie.

Prin geam, Maura l-a văzut pe colegul ei, doctorul Abe Bristol, ieșind din casă. Abe urma să se ocupe de autopsia lui Joyce O'Donnell. Din atitudinea lui nu a putut descoperi dacă îl tulburase ceea ce văzuse înăuntru. El s-a oprit pe verandă, și-a încheiat calm nasturii de la palton și a început să discute amical cu un polițist. „Abe n-a fost silit să o vadă murind. Nu și-a mânjit paltonul cu sângele ei."

Jane a deschis portiera, iar în mașină a năvălit încă un curent de aer rece.

— Vino, doctore, a spus ea, în timp ce cobora. Să te ducem acasă.

— Mașina mea a rămas parcată pe Beacon Hill.

— Lasă grija mașinii pentru mai târziu. Te duc eu acasă. Apoi Jane s-a întors și a strigat: Părinte Brophy, e gata de plecare.

Abia atunci l-a observat Maura pe Daniel, ascuns de umbrele de peste drum. El a pornit spre ele, o siluetă înaltă, pe a cărei față au început să joace luminile tremurătoare și schimbătoare ale girofarurilor.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat-o el pe Maura în

timp ce a ajutat-o să coboare din mașină. Nu vrei să mergi la spital?

— Du-mă acasă, te rog.

Cu toate că el i-a oferit brațul drept sprijin, ea l-a ignorat, ținându-și mâinile în buzunare în timp ce se îndreptau spre mașina lui. A simțit privirile polițiștilor care o urmăreau. „Uite-i pe doctorul Isles și pe preotul acela, iar sunt împreună." Mai rămăsese cineva care să nu observe, care să nu-și pună întrebări în legătură cu relația dintre ei?

„Nu există absolut nimic care să merite atâtea priviri întrebătoare."

S-a așezat pe scaunul din dreapta și a rămas uitându-se fix înainte până când el a pornit motorul.

— Mulțumesc, i-a zis ea.

— Știi că aș face oricând asta pentru tine.

— Te-a chemat Jane?

— Mă bucur că a făcut-o. Ai nevoie de un prieten să te conducă acasă. Nu vreun polițist pe care îl cunoști doar din vedere. S-a îndepărtat de bordură, iar luminile supărătoare ale vehiculelor de intervenție s-au estompat, rămânând în urmă. Ai mers prea departe în seara asta, a zis el încet.

— Nu asta am încercat, crede-mă.

— N-ar fi trebuit să intri în acea casă. Mai bine chemai poliția.

— Ce-ar fi să nu mai vorbim despre asta?

— Mai există ceva despre care putem vorbi, Maura? Sau așa va fi de acum înainte? N-o să mă mai vizitezi, n-o să-mi mai răspunzi la telefon?

În cele din urmă, ea l-a privit.

— Daniel, nu întineresc. Am patruzeci și unu de ani, căsătoria mea a fost un dezastru de nedescris și am talentul să dau naștere unor relații fără viitor. *Vreau* să mă căsătoresc. *Vreau* să fiu fericită. Nu-mi pot permite să risipesc timpul în relații care nu duc nicăieri.

— Chiar dacă prietenia, sentimentele sunt reale?

— Prieteniile se desfac mereu. La fel se despart și inimile.

— Da, a zis el oftând. Adevărat. Au mers câteva clipe în

tăcere, apoi el a zis: N-am vrut să-ți frâng inima.

— Nici nu s-a întâmplat asta.

— Dar te-am jignit. Știu asta.

— Ne-am făcut rău unul altuia. Trebuia. A tăcut o clipă, apoi a spus cu amărăciune: Asta ne cere Dumnezeu atotputernic, nu?

Rostise cuvintele cu intenția de a răni, iar din tăcerea lui Maura și-a dat seama că ele își atinseseră scopul. El nu a vorbit nici când s-au apropiat de strada ei; a parcat pe aleea de la intrare și a oprit motorul. A rămas un moment, apoi s-a întors spre ea.

— Ai dreptate, a zis el, Dumnezeul meu cere prea mult.

Și a tras-o spre el.

Ea ar fi trebuit să i se opună; să-l împingă deoparte și să coboare din mașină. Dar nu a făcut-o, pentru că așteptase de prea multă vreme acea îmbrățișare, acel sărut. Și mai mult, mult mai multe. Era o nebunie; nu avea cum să se termine cu bine. Dar, în acele momente, între ei nu mai stătea nici bunul-simț, nici Dumnezeu.

„Și nu ne duce pre noi în ispită.” S-au sărutat tot drumul de la mașină până la ușa casei. „Și ferește-ne de cel rău.” Vorbe inutile, un castel de nisip care încearcă să reziste în calea valurilor care se rostogolesc neîncetat. Au intrat. Ea nu a aprins lumina, și, așa cum stăteau în holul cuprins de umbre, întunericul a părut să amplifice sunetele aspre ale respirației lor, foșnetul hainelor. Ea și-a lepădat paltonul pătat de sânge, iar acesta a căzut la podea, formând o pată întunecată. Holul era iluminat doar de licărul slab care pătrundea prin ferestre. Nu era nimic care să lumineze păcatul lor, nici alți ochi care să fie martori la căderea din starea de sfințenie.

Ea a pornit înainte, către dormitor. Al ei.

Se rotiseră în acest dans aproape un an, iar fiecare pas îi adusese spre acest moment. Cunoștea inima acestui bărbat, iar el o știa pe a ei, dar carnea lui era aceea a unui străin, pe care nu-l atinsese niciodată. Degetele ei au trecut peste pielea caldă și i-au mângâiat curba spatelui, totul fiind un teritoriu pe care aștepta cu nesaț să îl exploreze.

Au scăpat repede de îmbrăcăminte; pierduseră și ultima șansă de a se răzgândi.

— Maura, a șoptit el și a început să o sărute pe gât, coborând spre sâni. Maura mea.

Cuvintele lui erau ușoare ca o rugă, nu către Dumnezeu, ci către ea. Nu s-a simțit deloc vinovată când l-a primit în brațe. Ea nu călcase niciun jurământ, iar conștiința ei nu avea deloc de suferit. „În noaptea asta, în aceste momente, e al meu”, s-a gândit ea, bucurându-se de această victorie, în vreme ce Daniel gemea în strânsoarea femeii, a picioarelor ei încolăcite în jurul lui, torturându-l plăcut și îndemnându-l. „Am ceea ce tu, Domnul, nu-i poți da nicicând. Ți-l iau. Îl cer pentru mine. Hai, cheamă-ți toți demonii; nu mă sinchisesc.”

În noaptea aceea, nici Daniel nu se sinchisea.

Când, într-un târziu, trupurile li s-au desprins unul de celălalt, el s-a lăsat moale în brațele ei. Multă vreme au rămas tăcuți. În lumina care intra pe ferestre, ea a putut vedea lucirea slabă din ochii lui, care priveau în gol. Nu dormea, ci rămăsese pe gânduri. Poate regreta. Pe măsură ce clipele treceau, ea nu a mai putut îndura tăcerea.

— Îți pare rău? l-a întrebat în cele din urmă.

— Nu, a răspuns el în șoaptă, iar degetele i-au alunecat de-a lungul brațului.

— Oare de ce nu te cred pe deplin?

— Trebuie să fii convinsă?

— Vreau să fii fericit. Ceea ce am făcut e firesc. Este *uman*. A făcut o pauză, apoi, suspinând, a zis: Dar poate că asta e o scuză neconvingătoare ca să păcătuiești.

— Nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce te gândeai?

El a sărutat-o pe frunte, iar răsuflarea i-a încălzit părul.

— Mă gândeam la ceea ce se va întâmpla în continuare.

— Ce vrei să se întâmple?

— Nu vreau să te pierd.

— Nu se va întâmpla asta. E opțiunea ta.

— Opțiunea mea, a spus el încet. E ca și cum aș avea de ales între a inspira și a expira. S-a rostogolit apoi pe spate. Un

moment, a rămas mut. Apoi a spus: Cred că ți-am povestit cum am ajuns să aleg preoția.

— Ai spus că sora ta era pe moarte. Suferea de leucemie.

— Și am făcut un târg. O înțelegere cu Dumnezeu. El și-a respectat promisiunea, iar acum Sophie trăiește. Iar eu mi-am respectat obligația.

— Aveai doar paisprezece ani. E o vârstă prea fragedă ca să faci promisiuni pentru tot restul vieții.

— Dar am promis. Și pot realiza multe în numele lui, Maura. Cât mi-am ținut promisiunea am fost fericit.

— Iar apoi m-ai cunoscut pe mine.

El a oftat.

— Iar apoi te-am cunoscut.

— Trebuie să alegi, Daniel.

— Altfel dispari din viața mea. Știu.

— Nu vreau asta.

El a privit-o.

— Atunci, să nu pleci, Maura! Te rog. Ultimele luni petrecute fără tine m-au făcut să mă simt pierdut în pustie. M-am simțit vinovat pentru că te doream. Dar numai la tine m-am gândit.

— Iar dacă rămân în viața ta, ce se întâmplă cu mine? Tu trebuie să-ți păstrezi biserica, dar eu cu ce mă aleg? Pe întuneric, ea a privit spre el. Nu s-a schimbat mai nimic, adevărat?

— Ba da, totul, a zis el și a prins-o de mână. Te iubesc.

„Dar nu îndeajuns. Nu la fel de mult pe cât îți iubești Dumnezeul."

Cu toate astea, ea l-a lăsat să o ia din nou în brațe. I-a răspuns la sărutări. De astă dată, actul sexual nu a mai fost o uniune blândă; a fost o acuplare sălbatică, în care trupurile li s-au ciocnit cu furie. Nu mai era vorba despre iubire, ci despre pedeapsă. În această noapte aveau să se slujească unul de celălalt. Dacă ea nu putea primi iubire, atunci măcar să se bucure de patimă. Să îi ofere ceva de neuitat, care să-l bântuie în nopțile când Dumnezeu nu îi va fi de ajuns. „La asta vei renunța când vei pleca de aici. Ăsta este raiul pe care îl

părăsești.”

Înainte de crăpatul zorilor, el a plecat. L-a simțit când s-a trezit, apoi a văzut cum s-a ridicat în capul oaselor în partea lui de pat și a început să se îmbrace. Bineînțeles; era duminică dimineață, iar el trebuia să poarte turmei de grijă.

S-a aplecat să o sărute pe păr.

— Trebuie să plec, i-a șoptit el.

— Știu.

— Te iubesc, Maura. N-am crezut că voi spune asta vreunei femei. Dar o spun acum.

A mângâiat-o pe față, iar ea s-a întors, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Să-ți fac o cafea, a spus ea, dând să se ridice.

— Nu, rămâi în pat, la căldură. Mă descurc eu.

Încă un sărut, apoi Daniel s-a ridicat în picioare. Ea l-a auzit pășind pe hol, apoi ușa principală s-a închis.

Așadar, în cele din urmă, se petrecuse ceva. Devenise un fel de exemplificare a unui clișeu. Eva, cea cu mărul. Femeia care ademenește un bărbat sfânt să păcătuiască. De data asta, șarpele care îi făcuse să se simtă atrași unul de celălalt nu fusese Satana, ci propriile singurătăți. „Vrei să descoperi Diavolul, domnule Sansone. Atunci uită-te la mine. Uită-te la oricare dintre noi.”

Afară, cerul s-a luminat încet, făcând loc zorilor, luminii strălucitoare, dar glaciale. Maura a dat deoparte păturile, iar aroma de iubire s-a înălțat din așternutul cald: mirosul amețitor al păcatului. Nu a făcut duș, ci, pur și simplu, a îmbrăcat un halat de casă, și-a luat papucii în picioare și s-a dus în bucătărie să-și pregătească o cafea. Stând la chiuvetă și umplând vasul cu apă, a privit afară, către vițele de curpen alb acoperite de un strat cristalin de gheață, la rododendronii strânși laolaltă, cu frunzele mototolite, și nu a mai trebuit să se uite la termometru ca să-și dea seama că gerul din acea zi era cumplit. Și i-a imaginat pe enoriașii lui Daniel strângându-și paltoanele pe lângă trupuri când coborau din mașini ca să meargă spre biserica Doamna Noastră a Luminii Divine, înfruntând frigul acelei duminici pentru a asculta cuvintele

înălțătoare ale părintelui Brophy. Avea să se confeseze turmei că până și el, păstorul lor, rătăcise drumul?

A pornit cafetiera și s-a dus la ușa principală ca să-și ia ziarul de dimineață. Când a pășit afară, a rămas năucită de ger. I-a pârlit gâtlejul, i-a făcut nările să ardă și să se lipească. Și-a luat în grabă ziarul, care aterizase pe alee, apoi s-a întors și a pășit iute pe treptele verandei. Tocmai întindea mâna spre clanță, când, brusc, a rămas împietrită, cu privirea ațintită asupra ușii.

Asupra cuvintelor, asupra simbolurilor care stăteau scrijelite acolo.

S-a răsucit și a măsurat strada cu privirea plină de disperare. A văzut razele soarelui sclipind pe pavajul înghețat, dar nu a sesizat decât liniștea normală pentru o dimineață de duminică.

A reușit să ajungă în casă, a trântit ușa, care s-a închis, și a tras zăvorul până la capăt. Apoi a fugit până la telefon și a format numărul lui Jane Rizzoli.

• DOUĂZECI ȘI TREI

— Ești sigură că nu ai auzit niciun zgomot suspect noaptea trecută? Pași pe verandă ori ceva care nu părea în ordine? a întrebat-o Jane.

Maura stătea pe canapea, tremurând, cu toate că purta un pulover și pantaloni de lână. Nu mai avusese timp să ia micul dejun, nici măcar nu apucase să-și toarne o ceașcă de cafea, însă nu simțea nici cea mai vagă senzație de foame. În jumătatea de oră care trecuse până la sosirea lui Jane și a lui Frost, Maura rămăsese la fereastra camerei de zi, urmărind ce se petrecea afară, analizând orice zgomot, cu ochii pe fiecare mașină care trecea pe stradă. „Ucigașul știe unde locuiesc. Știe și ce s-a petrecut noaptea trecută în dormitorul meu."

— Doamnă doctor?

Maura a ridicat capul.

— N-am auzit nimic. Scrisul era acolo, pe ușă, când m-am trezit. Atunci când am ieșit să-mi iau…

A ezitat, simțind cum inima începe să-i bată mai tare.

Telefonul ei suna.

Frost a ridicat receptorul.

— Reședința Isles. Sunt detectivul Frost. Regret, domnule Sansone, dar ne confruntăm cu o situație deosebită chiar în aceste clipe. Nu este momentul potrivit să stați de vorbă cu ea. O voi informa că ați telefonat.

Jane și-a întors privirea spre Maura.

— Ești sigură că inscripțiile acelea nu erau deja pe ușa ta seara trecută, când ai ajuns acasă?

— Atunci nu le-am văzut.

— Ai intrat pe ușa din față?

— Da. În mod obișnuit aș fi venit dinspre garaj. Dar mașina mea se află încă la Beacon Hill.

— Părintele Brophy te-a condus până la ușă?

— Era întuneric, Jane. Nu le-am fi văzut.

„N-aveam ochi decât unul pentru celălalt. Nu ne gândeam

decât să ajungem mai repede în dormitor.”

— Mă duc să verific pe afară, a zis Frost. Poate găsesc niște urme de tălpi.

A ieșit pe ușa din față. Cu toate că acum umbla de-a lungul casei, sunetul pașilor lui nu se auzea prin geamurile duble. În noaptea dinainte, cineva ar fi putut să se plimbe prin dreptul ferestrei de la dormitor, iar ea nu ar fi auzit nimic.

— Crezi că în noaptea trecută te-a urmărit până acasă? a întrebat-o Jane. De la domiciliul lui O’Donnell?

— Nu știu. Probabil. Eu am fost prezentă la locul celor trei crime. La Lori-Ann Tucker. La Eve Kassovitz. M-ar fi putut vedea în oricare dintre acele nopți.

— Și te-a urmărit până acasă.

Maura s-a cuprins cu mâinile pe după umeri încercând să-și potolească tremuratul.

— N-am observat pe nimeni. Nu mi-am dat seama că aș fi fost supravegheată.

— Ai sistem de alarmă? L-ai activat seara trecută?

— Nu.

— De ce?

— Pur și simplu am uitat să-l armez.

„Aveam alte lucruri în minte.”

Jane s-a așezat pe scaunul din fața ei.

— De ce o fi desenat simbolurile acelea pe ușa ta? Ce crezi că semnifică?

— De unde să știu?

— Și mesajul lăsat – e același ca acela din dormitorul lui Lori-Ann Tucker. Doar că de data asta nu s-a mai deranjat să-l scrie în latină. Acum a vrut să înțelegi precis ce vrea să-ți comunice. „Am păcătuit.” După o pauză, Jane a adăugat: De ce să-ți fi adresat aceste cuvinte?

Maura a păstrat tăcerea.

— Crezi că-ți sunt destinate? a întrebat Jane, iar privirea i-a devenit alertă, iscoditoare.

„Mă cunoaște prea bine, s-a gândit Maura. Își dă seama că nu-i spun toată povestea. Ori poate a depistat mirosul păcatului pe pielea mea. Ar fi trebuit să fac duș înainte de

sosirea echipei; era bine să îndepărtez parfumul lui Daniel.”

Brusc, Maura s-a ridicat în picioare.

— Nu mă pot concentra, a zis ea. Am nevoie de o ceașcă de cafea.

S-a răsucit și a pornit spre bucătărie. Ajunsă acolo, și-a făcut de lucru, turnând cafea în căni, căutând frișcă în frigider. Jane a urmat-o până în bucătărie, dar Maura a evitat să o privească în ochi. A împins o cană aburindă în fața lui Jane, apoi, sorbind din cana ei, s-a întors spre fereastră, amânând atât cât se putea dezvăluirea rușinoasă.

— Vrei să-mi spui ceva anume? a întrebat-o Jane.

— Ți-am spus tot. M-am trezit azi-dimineață și am găsit scrisul pe ușă. Nu știu ce-aș mai putea adăuga.

— După ce ai plecat de la O’Donnell, părintele Brophy te-a condus direct acasă?

— Da.

— Și n-ai observat vreo mașină urmărindu-vă?

— Nu.

— Mda, poate că părintele Brophy o fi remarcat ceva. O să văd ce-și mai aduce aminte.

— Nu-i nevoie să vorbești cu el, a intervenit Maura. Dacă ar fi observat ceva nefiresc aseară, mi-ar fi zis.

— Tot va trebui să discut cu el.

Maura s-a întors cu fața la Jane.

— Dar e duminică.

— Știu ce zi este.

— Are slujbă.

Jane s-a uitat la Maura printre gene, făcând-o să-și simtă obrajii înfierbântați, ca și cum ar fi fost cuprinși de flăcări.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? a întrebat-o Jane.

— Ți-am spus. De la O’Donnell, am venit direct acasă.

— Și ai stat înăuntru toată noaptea?

— N-am ieșit.

— Dar părintele Brophy?

Întrebarea, adresată cu nonșalanță, a șocat-o pe Maura, care a rămas mută. După un moment, s-a lăsat moale pe un scaun de la masă, dar nu a spus nimic, rămânând cu ochii

ațintiți la cana de cafea.

— Cât a stat la tine? a întrebat-o Jane.

Fără nicio emoție în glas, cu detașarea polițistului, deși Maura și-a dat seama că întrebarea cuprindea și o notă de dezaprobare, iar sentimentul de vinovăție a devenit ca o gheară care a strâns-o de gât.

— A rămas mai toată noaptea.

— Până la ce oră?

— Nu știu. Când a plecat, era încă întuneric.

— Și ce-ați făcut amândoi cât a rămas aici?

— Nu are legătură cu cazul.

— Ba știi că are. E vorba despre ceea ce ar fi putut vedea ucigașul pe fereastră. Ce i-ar fi putut da ideea de a scrie acele cuvinte pe ușa casei tale. Ai lăsat aprinse toată noaptea luminile din camera de zi? Tu și Brophy ați rămas acolo, să discutați?

Maura a scos un oftat lung.

— Nu. Luminile au fost… stinse.

— Deci a fost întuneric în casă.

— Da.

— Iar cineva care ar fi stat afară, urmărind prin ferestre, ar fi putut presupune că…

— Știi prea bine ce ar fi putut presupune.

— Și ar fi avut dreptate?

Maura i-a înfruntat privirea.

— Jane, mi-a fost frică de moarte noaptea trecută! Daniel a stat cu mine. Mereu m-a sprijinit. N-am plănuit ca lucrurile să se întâmple astfel. A fost singura dată… doar noaptea trecută… Apoi, cu glas slab, a adăugat: N-am vrut să rămân singură.

Jane s-a așezat la masă.

— Îți dai seama, cuvintele acelea capătă un nou înțeles. „Am păcătuit.”

— Toți păcătuim, a ripostat Maura. Fiecare dintre noi.

— Dar nu-ți aduc nicio vină, e clar?

— Ba da. Crezi că nu-mi dau seama de asta din glasul tău?

— Maura, dacă te simți vinovată, nu e din cauza celor

spuse de mine.

Maura s-a uitat la Jane, care nu clipea, și s-a gândit: „Are dreptate, bineînțeles. Vina îmi aparține doar mie”.

— Va trebui să discutăm cu părintele Brophy despre asta, să știi. Despre ceea ce s-a petrecut noaptea trecută.

Resemnată, Maura a oftat.

— Te rog să fii discretă când discuți cu el.

— N-o să vin cu o echipă de televiziune, ai înțeles?

— Ar fi bine ca detectivul Frost să nu afle.

— Ba trebuie să afle. Doar e partenerul meu.

Maura și-a luat capul între palme.

— Of, Doamne.

— Asta are legătură cu cazul, și-ți dai seama că este așa. Dacă nu i-aș spune lui Frost, ar avea toate motivele să afirme că nu joc cinstit.

„Așadar, de cum înainte, nu-l voi mai putea privi pe Frost vreodată fără să văd în ochii lui o reflectare a vinovăției mele”, s-a tânguit Maura, crispându-se imaginându-și reacția detectivului. Reputația cuiva este un lucru extrem de fragil; o fisură, indiferent cât de mică, și totul s-a năruit. Vreme de doi ani, ei o consideraseră regina morților, examinatorul medical netulburat, care, fără să tresară, putea privi scene care le întorceau stomacul pe dos până și celor mai experimentați anchetatori. Acum o vor privi și vor vedea slăbiciunile și defectele unei femei singure.

Pe veranda din față s-au auzit pași apăsați. Era Frost, care se întorcea în casă. Maura nu voia să fie de față când detectivul avea să afle sumbrul adevăr. Frost, cu purtarea lui rezervată și politicoasă, avea să sufere un șoc aflând cu cine se culcase ea.

Însă nu era singura persoană care îi intra în casă. Maura a auzit și alte voci și, recunoscând glasul lui Anthony Sansone, a ridicat dintr-odată capul. Acesta a intrat în bucătărie primul, urmat de Frost.

— Ai pățit ceva? a întrebat-o Sansone.

— Domnule Sansone, nu este momentul potrivit pentru vizite, a zis Jane. V-aș ruga să părăsiți casa.

El a ignorat-o pe Jane, rămânând cu privirea la Maura. Nu era îmbrăcat în negru, ci în diferite nuanțe de gri. O haină de tweed, o cămașă de culoare cenușie. „Foarte diferit comparativ cu Daniel; nu-l pot înțelege pe acest om, iar asta mă face să mă simt ciudat.”

— Am văzut semnele de pe ușă, a zis el. Când au fost făcute?

— Nu știu, i-a răspuns Maura. În cursul nopții trecute.

— Trebuia să te fi condus eu acasă.

— Acum vă rog să plecați, a intervenit Jane.

— Numai puțin, a zis Frost. Trebuie să auzim ce are de spus despre cele aflate pe ușă. Ce înseamnă totul.

— „Am păcătuit”? Cred că înțelesul este foarte limpede.

— Să lăsăm cuvintele, a spus Sansone. Ne referim la simbolurile de dedesubt.

— Știm deja ce semnifică ochiul atotvăzător. Ne-a explicat prietenul dumneavoastră, Oliver Stark.

— Poate s-a înșelat.

— Nu sunteți de acord că este ochiul lui Horus?

— Cred că reprezintă ceva cu totul diferit. S-a uitat la Maura. Vino afară, ca să-ți explic!

Maura nu dorea să mai vadă cuvintele acuzatoare scrise pe ușă, însă insistența lui Sansone a făcut-o să-l urmeze. Imediat ce a pășit pe verandă, s-a oprit și a clipit des, orbită de strălucirea soarelui. Era o dimineață foarte frumoasă, una în care merita să zăbovești la o ceașcă de cafea în fața ziarului. Însă acum se temea să mai rămână în casă, ba chiar și să-și privească ușa de la intrare.

A respirat adânc și s-a întors să se uite la ceea ce fusese desenat cu ocru, semănând cu sângele închegat. Cuvintele „Am păcătuit” păreau să strige la ea, o acuzație care o făcea să-și dorească să fugă, ca să-și ascundă fața pe care i se citea vina.

Însă pe Sansone nu-l interesau cuvintele. A făcut semn către cele două simboluri desenate sub ele. Pe cel mare îl mai văzuseră pe ușa dinspre grădină.

— Mie mi se pare că arată exact la fel cu ochiul

atotvăzător, a spus Jane.

— Dar mai apare un simbol, a remarcat Sansone, arătând către o figură desenată aproape de partea de jos a ușii. Era atât de mică, încât părea o rectificare. Desenată cu ocru, ca și la celelalte scene ale crimelor.

— De unde ați aflat despre ocru? l-a întrebat Jane.

— Colegii mei trebuie să vadă desenul. Ca să confirme ceea ce cred eu că reprezintă, a zis el, scoțându-și telefonul mobil.

— Stați puțin, a intervenit Jane. Nu organizăm o expoziție deschisă publicului.

— Doamnă detectiv, știți să interpretați semnele? Aveți idee de unde trebuie să începeți? Dacă vreți să descoperiți criminalul, trebuie să-i înțelegeți modul de gândire. Simbolurile pe care le folosește.

A început apoi să formeze numărul. Jane nu l-a împiedicat.

Maura s-a lăsat pe vine ca să poată privi mai de aproape desenul de pe partea de jos a ușii. A văzut coarnele arcuite, capul de formă triunghiulară, ochii ca niște tăieturi.

— Sugerează o capră, a zis ea. Dar ce înseamnă? a întrebat și a ridicat ochii spre Sansone. Luminat din spate, acesta devenise o siluetă impunătoare, întunecată și fără chip.

— Îl reprezintă pe Azazel, a spus el. Un simbol al veghetorilor.

•

— Azazel a fost căpetenia seirimilor, a spus Oliver Stark. Aceștia erau demoni sub formă de capre care băteau deșerturile antice înainte de apariția lui Moise, ba chiar și înainte de faraoni. Mergând până la epoca lui Lilit.

— Cine e Lilit? a întrebat Frost.

Edwina Felway s-a uitat la el cu mirare.

— N-ai auzit de ea?

Jenat, Frost a ridicat din umeri.

— Nu cunosc atât de bine Biblia, îmi pare rău.

— A, păi nici nu vei găsi menționat numele ei în Biblie, a spus Edwina. Numele ei nu este admis de doctrina creștină, cu toate că se regăsește în legendele ebraice. A fost prima soție a lui Adam.

— Cum, Adam a mai avut o soție?

— Da, înainte de Eva. Văzându-i mirarea de pe chip, Edwina a zâmbit. Cum, credeai că Biblia spune toată povestea?

Se aflau în camera de zi a Maurei, strânși în jurul măsuței de cafea, pe care, printre cești goale și farfurioare, se găsea și un blocnotes cu desene făcute de Oliver. La jumătate de oră de la telefonul lui Sansone, Edwina și Oliver sosiseră să examineze simbolurile de pe ușă. Se sfătuiseră pe verandă doar câteva minute, după care frigul îi gonise pe toți în casă pentru a bea cafea fierbinte și a emite câteva teorii. Opinii care acum i se păreau Maurei ca fiind intelectuale și glaciale. Casa ei fusese însemnată de un ucigaș, iar acei oameni stăteau netulburați în camera ei de zi și discutau despre o teologie bizară. A aruncat o privire spre Jane, care avea pe față o expresie care părea să spună: „Oamenii ăștia sunt smintiți”. Însă Frost era de-a dreptul fascinat.

— N-am știut că Adam a mai avut o soție, a recunoscut el.

— Există o istorie întreagă care nu apare deloc în Biblie, domnule detectiv, i-a spus Edwina, o istorie secretă care poate fi găsită doar în legendele canaanite ori ebraice. Acolo se vorbește despre căsătoria dintre Adam și o femeie cu spiritul liber, o ispititoare vicleană care a refuzat să se supună soțului ei ori să i se ofere cuminte, așa cum i se cerea unei soții. Ea voia să facă sex sălbatic în orice poziție și îl batjocorea când nu o satisfăcea. Ea a fost prima femeie emancipată din lume, și nu se temea să caute plăcerile cărnii.

— Pare mai interesantă decât povestea Evei, a comentat Frost.

— Dar, în ochii bisericii, Lilit era o monstruozitate, o femeie care nu se supunea bărbatului, o creatură atât de nesătulă de sex, încât și-a părăsit în cele din urmă soțul, pe Adam, și a fugit de acasă pentru a face orgii cu demonii. Edwina a tăcut câteva clipe, apoi a continuat: Iar, drept urmare, a născut cel mai puternic demon, cel care, de atunci încoace, a bântuit lumea.

— Te referi la Diavol?

— În Evul Mediu exista o teorie în care credea toată lumea, a spus Sansone. Lilit a fost mama lui Lucifer.

Edwina a pufnit.

— Vedeți, așadar, cum tratează istoria o femeie care vrea să fie independentă? Dacă ea refuză să fie supusă, dacă îi place sexul mai mult decât e normal, atunci biserica o transformă într-un monstru. Și ajunge să fie cunoscută drept mama Diavolului.

— Ori dispare cu desăvârșire din istorie, a spus Frost. Pentru că e prima oară când am auzit de Lilit. Ori despre acea persoană care seamănă cu o capră.

— Azazel, a intervenit Oliver.

El a desprins ultimul desen făcut și l-a așezat pe măsuța de cafea ca să-l poată vedea toți. Era o versiune mai amănunțită a feței care fusese desenată pe ușa Maurei: o capră cu coarne și cu ochi înguști și o flăcăruie arzând pe creștetul capului.

— Demonii-capră sunt menționați în Levitic și Isaia. Erau creaturi păroase care se împreunau cu ființe nestăpânite precum Lilit. Numele Azazel provine din vechiul Canaan și este probabil o variantă a numelui unui vechi zeu de-al lor.

— Și la el se referă simbolul de pe ușă? a întrebat Frost.

— Eu așa bănuiesc.

Nereușind să-și reprime scepticismul, Jane a râs.

— Bănuiești? Ah, înseamnă că facem o treabă minunată, nu-i așa?

— Socotești că discuția asta este o pierdere de vreme? a întrebat-o Edwina.

— Cred că un simbol este ceea ce vrem noi să reprezinte. Dumneavoastră preferați să considerați că e un demon sub formă de capră. Dar pentru nebunul care l-a desenat s-ar putea să aibă alt înțeles. Mai țineți minte toate lucrurile pe care dumneavoastră și Oliver le-ați spus despre ochiul lui Horus? Fracțiunile, pătrarele lunii? Prin urmare, toate astea au devenit brusc niște vorbe în vânt?

— V-am explicat că ochiul poate reprezenta mai multe lucruri, a spus Oliver. Un zeu egiptean. Ochiul atotvăzător al lui Lucifer. Ori simbolul masonic al iluminării, al

înțelepciunii.

— Toate înțelesurile astea se contrazic, a spus Frost. Diavolul contra înțelepciunii?

— Dar nu se contrazic defel. Nu trebuie uitat înțelesul cuvântului „Lucifer”. În traducere, înseamnă „Aducătorul Luminii”.

— Asta nu sună deloc rău.

— Unii susțin că Lucifer *nu* este rău, a spus Edwina, că el reprezintă mintea curioasă, gândirea independentă, înseși lucrurile care cândva amenințau biserica.

Jane a pufnit și a zis:

— Așadar, acum Lucifer nu e rău? Doar că a pus prea multe întrebări?

— În funcție de poziția pe care o adopți, definești și Diavolul, a spus Edwina. Fostul meu soț a fost antropolog. Am călătorit în toată lumea, am strâns imagini de demoni sub formă de șacali, pisici ori șerpi. Ori femei frumoase. Fiecare cultură are propria idee despre felul în care arată Diavolul. Există un singur lucru asupra căruia aproape toate culturile, de la cele mai primitive triburi până la cele mai înaintate, se pun de acord, acela că Diavolul există cu adevărat.

Maura s-a gândit la învârtejirea întunecată fără chip, pe care o zărise în dormitorul lui O’Donnell noaptea precedentă, și a simțit un fior de gheață pe ceafă. Până în acel moment, nu crezuse în Satana. Crezuse însă în existența răului. „Iar noaptea trecută sigur i-am simțit prezența aproape.” Privirea i-a căzut pe desenul caprei încornorate, făcut de Oliver.

— Personajul ăsta – Azazel – este și el un simbol al Diavolului?

— Nu, a zis Oliver. Azazel e folosit deseori ca simbol al veghetorilor.

— Și cine sunt acești *veghetori* despre care aduceți mereu vorba? a întrebat Frost.

Edwina s-a uitat la Maura.

— Doctore Isles, aveți o Biblie în casă?

Maura s-a încruntat spre ea.

— Da.

— Ne-o aduceți puțin?

Maura s-a dus la bibliotecă și și-a plimbat ochii peste șirul de cărți de sus, căutând coperta familiară, destul de uzată. Fusese Biblia tatălui ei, iar Maura nu o deschisese de ani de zile. A luat-o din raft și i-a întins-o Edwinei, care a răsfoit-o repede, ridicând un norișor de praf.

— Iată. În Facerea, capitolul șase. Versetele unu și doi: „Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit”.

— Fiii lui Dumnezeu? s-a mirat Frost.

— Pasajul acesta sigur se referă la îngeri, a explicat Edwina. Spune că îngerii tânjeau după femeile de pe pământ, astfel că le-au luat de soții. Căsătorii între divin și muritor. Apoi s-a uitat din nou în Biblie. Ah, și iată versetul patru: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime”.

Edwina a închis Biblia.

— Și ce înseamnă toate astea? a întrebat Frost.

— Că ei au avut copii, a zis Edwina. Acesta e singurul loc din Biblie unde se menționează acești copii. Ființe care s-au născut din împreunarea oamenilor cu îngerii. Au alcătuit o rasă amestecată de demoni, numită nefilim.

— Cunoscuți și sub numele de veghetori, a lămurit Sansone.

— Se pot găsi referiri la ei și în alte surse care datează dinaintea Bibliei. În *Cartea lui Enoh.* În *Cartea Jubileelor.* Sunt descriși drept monștri, vlăstare ale îngerilor căzuți care au avut relații sexuale cu muritoare. Rezultatul a fost o rasă secretă de hibrizi, care încă se află printre noi. Se spune că aceste creaturi se bucură de un talent și de un farmec neobișnuite, dar și de o frumusețe ieșită din comun. Deseori foarte înalți, extrem de atrăgători. Însă ei tot demoni rămân și slujesc întunericul.

— Iar dumneavoastră chiar credeți în asemenea lucruri? a

întrebat Jane.

— Eu mă refer doar la ceea ce se găsește în scrierile sfinte, doamnă detectiv. Anticii credeau că umanitatea nu este singură pe pământ, că existau și alte ființe care veniseră aici înaintea noastră și că unii oameni încă poartă sângele acelor monștri.

— Dar i-ați numit copii de îngeri.

— Îngeri căzuți. Păcătoși și răi.

— Prin urmare, acești veghetori sunt ca niște mutanți, a zis Frost, niște hibrizi.

Edwina l-a privit.

— O subspecie. Violentă și cu caracter prădător. Noi, restul, suntem prada.

— Stă scris că la sosirea Armagedonului, când lumea, așa cum o cunoaștem noi, se va sfârși, Antihristul însuși va fi unul dintre nefilimi, a spus Oliver. Un veghetor.

„Iar semnul lor se află pe ușa mea." Maura a rămas cu privirea la desenul reprezentând capul de capră. Oare acel simbol avea rol de avertisment? „Ori de invitație?"

— Da, a spus Jane și s-a uitat cu subînțeles la ceas. Aș zice că ne-am folosit timpul *cu folos.*

— Încă nu percepeți semnificația, am dreptate? a intervenit Sansone.

— Ar fi o poveste grozavă dacă s-ar spune la un foc de tabără, dar nu mă apropie deloc de ucigaș.

— Vă ajută să pătrundeți în mintea lui. Ne spune *ceea ce crede el.*

— Îngeri și demoni sub formă de țapi. Asta e. Ori poate că ucigașului nostru îi place să practice jocuri intelectuale cu polițiștii. De aceea ne face să ne pierdem vremea alergând după urme de ocru și după cochilii, a spus Jane și s-a ridicat în picioare. Echipa de criminaliști va sosi dintr-o clipă în alta. Eu vă sugerez să vă duceți acasă, pentru ca noi să ne putem face treaba.

— Așteptați puțin, a intervenit Sansone. Ați spus ceva despre cochilii, nu-i așa?

Jane l-a ignorat și s-a uitat spre Frost.

— Telefonează-le, te rog, celor de la Criminalistică, și întreabă-i de ce întârzie atât de mult.

— Detective Rizzoli, a insistat Sansone, povestiți-ne despre cochilii!

— S-ar părea că aveți propriile surse de informare. De ce nu le cereți lor detalii?

— Acest aspect ar putea fi foarte important. Ce-ar fi să ne scutiți de efort spunându-ne?

— Mai bine lămuriți-mă pe mine. Care este semnificația unei cochilii?

— Ce fel de cochilie? Bivalvă, conică?

— Are vreo importanță?

— Sigur.

— Un fel de spirală, a zis Jane, după o pauză. Conică, așa cred.

— A fost lăsată la locul faptei, undeva?

— Să zicem că da.

— Descrieți-ne cochilia!

— Ascultați-mă, nu prezintă nimic ieșit din comun. Omul cu care am vorbit mi-a zis că e o specie obișnuită în Mediterană. A tăcut, pentru că a auzit soneria propriului telefon. Iertați-mă, a spus ea și a ieșit din încăpere.

Câteva momente, nimeni nu a scos nicio vorbă. Cei trei membri ai Clubului Mefisto s-au uitat unul la celălalt.

— Ei, bine? a spus Edwina cu delicatețe, eu aș spune că asta lămurește totul.

— Ce anume lămurește? s-a mirat Frost.

— Cochilia, a spus Oliver, se află pe blazonul familiei lui Anthony.

Sansone s-a ridicat de pe scaun și a traversat camera, ducându-se către fereastră. A rămas acolo, privind spre stradă, iar spatele lui lat, negru era încadrat de fereastră.

— Simbolurile au fost desenate în ocru roșu, extras din Cipru, a spus el. Înțelegeți semnificația acestui amănunt, detective Frost?

— Nicidecum, a recunoscut Frost.

— Acest ucigaș nu face niciun joc cu poliția. El a pornit un

joc cu mine. Cu cei din Clubul Mefisto. S-a întors cu fața spre ceilalți, iar lumina orbitoare a dimineții a făcut ca expresia de pe fața lui să fie greu de interpretat. În Ajunul Crăciunului, a ucis o femeie și a lăsat simboluri satanice la locul faptei – lumânări, cercul trasat cu ocru. Însă lucrul cel mai semnificativ pe care l-a făcut în acea noapte a fost telefonul către Joyce O'Donnell, membră a clubului nostru. Asta trebuia să ne trezească. Să ne atragă atenția.

— Atenția dumneavoastră? Eu am avut impresia că totul a fost legat de O'Donnell.

— Apoi Eve Kassovitz a fost ucisă în grădina mea. Într-o noapte când aveam întrunire.

— A fost, în același timp, seara când O'Donnell a participat la cină. Ea era cea pe care a urmărit-o, cea asupra căreia a vegheat.

— Până aseară, aș fi fost de acord cu o asemenea interpretare. Toate semnele, până în acel moment, o indicau pe Joyce drept țintă. Însă aceste simboluri de pe ușa Maurei ne demonstrează că ucigașul nu și-a încheiat activitatea. Încă vânează.

— Anthony, știe de noi, a spus Edwina. Reduce numărul membrilor. Joyce a fost prima. Oare cine urmează?

Sansone a privit spre Maura.

— Din nefericire, el crede că ai devenit membră a clubului.

— Dar nu sunt, a spus Maura. Nu vreau să am nicio legătură cu amăgirea voastră colectivă.

— Doctore? a intervenit Jane.

Maura nu o auzise revenind în încăpere. Jane rămăsese în ușă, ținând telefonul mobilul în aer.

— Poți veni până în bucătărie?

Maura s-a ridicat și a urmat-o în hol.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în clipa în care au intrat în bucătărie.

— Poți aranja să-ți iei liber mâine? Pentru că amândouă vom pleca din oraș, chiar în această seară. Eu mă duc până acasă pentru a-mi pregăti bagajul. O să revin ca să te iau pe la amiază.

— Cu alte cuvinte, va trebui să mă ascund? Doar pentru că cineva a făcut niște desene pe ușa mea?

— Asta nu are nicio legătură cu desenele de pe ușa ta. Am primit un telefon de la un polițist din nordul statului New York. Noaptea trecută, au găsit cadavrul unei femei. Evident, o omucidere.

— Și de ce ne interesează pe noi o crimă din statul New York?

— Îi lipsește mâna stângă.

• DOUĂZECI ȘI PATRU

8 august. Faza lunii: ultimul pătrar.

Teddy coboară până pe malul lacului în fiecare zi.

Dimineața, aud scârțâitul și pocnetul ușii cu plasă contra țânțarilor, apoi răzbate până la mine bocănitul pantofilor lui când coboară de pe verandă. De la fereastra mea, îl urmăresc îndepărtându-se de casă și mergând spre apă, cu bățul undiței rezemat de umărul lui firav și având în mână cutia cu momeală. E un ritual ciudat, dar și inutil, după părerea mea, pentru că nu aduce niciodată acasă rodul trudei lui. În fiecare după-amiază revine acasă cu mâna goală, dar binedispus.

Astăzi o să-l urmăresc.

Cât merge prin pădure, nu mă vede. Rămân destul de departe în spatele lui, ca să nu-mi audă zgomotul pașilor. Oricum nu m-ar auzi, deoarece cântă, cu glas subțirel și copilăresc, dar și fals, o variantă a cântecului *Kookaburra*[{5}], și nici prin cap nu-i trece că este urmărit. Ajunge la marginea lacului, pune momeală în cârlig și lansează firul în apă. Apoi se așază pe malul acoperit cu iarbă și privește visător la apa liniștită, al cărei luciu nu este tulburat de nicio adiere.

Firul și bățul undiței se mișcă ușor.

Mă dau mai aproape, în timp ce Teddy rulează firul, aducând captura la mal. E un pește maroniu care se zbate și se răsucește în cârlig, parcă îngrozit. Aștept lovitura fatală, acea clipă când scânteia divină se stinge. Spre uimirea mea, Teddy prinde peștele între degete, îi scoate cârligul din gură și, cu blândețe, îi dă drumul în apă. Se lasă pe vine, murmurând către pește, de parcă i-ar cere scuze că i-a tulburat dimineața.

— De ce nu l-ai păstrat? îl întreb.

Speriat de glasul meu, Teddy tresare și se ridică în picioare.

— A, zice el, tu erai?

— I-ai dat drumul.

— Nu-mi place să-i omor. Oricum, nu era decât un crap.

— Și-i arunci pe toți înapoi?

— Îhâm.

Teddy pune din nou momeală în ac și lansează undița.

— Și atunci, ce rost mai are să-i prinzi?

— Mă distrez. E ca o întrecere. Între mine și pești.

Mă așez pe mal, alături de el. În jurul nostru se rotesc țânțari, pe care Teddy îi alungă, fluturând din mână. A împlinit unsprezece ani, dar are pielea perfectă și mătăsoasă ca a unui copil, iar puful auriu de pe fața lui pare să sclipească în razele soarelui. Mă aflu suficient de aproape de el ca să-i aud respirația, să-i văd pulsul pe gâtul lui firav. Nu pare tulburat de prezența mea; dimpotrivă, îmi surâde sfios, de parcă ar aprecia drept favoare faptul că-și petrece dimineața lenevă cu vărul lui mai mare.

— Vrei să încerci și tu? mă întreabă el, întinzându-mi bățul.

Îl iau. Dar rămân cu ochii la Teddy, la broboanele fine de sudoare de pe frunte, la umbrele lăsate de genele lui.

Firul se mișcă.

— Ai prins unul!

Încep să rulez firul, iar zbaterea peștelui îmi face mâinile să-mi transpire de emoție. Îi simt lupta, dorința disperată de a trăi, care se transmite prin băț. În cele din urmă, apare peste luciul apei, bătând din coadă când îl aduc la mal. Apoi îl prind, și descopăr ce lunecoși îi sunt solzii.

— Acum scoate-l din cârlig, îmi spune Teddy. Dar ai grijă să nu-l rănești.

Mă uit în cutia cu momeală, care stă deschisă, și văd un cuțit.

— Nu poate respira afară din apă. Grăbește-te, mă îndeamnă Teddy.

Mă gândesc să iau cuțitul și, ținând peștele apăsat pe iarbă, să-l străpung după urechi. Iar apoi să-l spintec de la gură până la coadă. Vreau să simt peștele zbătându-se ultima dată înainte de a muri, vreau să-i simt forța vitală sărind direct în mine cu un zvâcnet înviorător – același zvâcnet pe care l-am simțit când aveam zece ani și am depus jurământul lui Herem. Când mama m-a adus în cele din urmă în cerc și mi-a întins cuțitul. „Ai atins vârsta, mi-a zis ea. A sosit vremea să devii

unul dintre noi.” Mă gândesc la zbaterea finală a caprei sacrificate și țin minte mândria din ochii ei și murmurele de aprobare ale cercului alcătuit din bărbați în robe. Vreau să simt din nou acea emoție.

Un pește nu mi-ar fi de ajuns.

Scot cârligul din gura crapului care se zbate și arunc peștele în lac. Cade cu un pleoscăit și apoi dispare în adânc. Șoapta unei brize încrețește luciul apei, iar libelulele așezate pe trestii flutură ușor din aripi. Mă întorc spre Teddy.

Iar el mă întreabă:

— De ce te uiți așa la mine?

• DOUĂZECI ȘI CINCI

Patruzeci și doi de euro doar din bacșișuri – o recoltă deloc rea pentru o duminică înghețată de decembrie. În timp ce își lua rămas-bun de grupul de turiști pe care tocmai îl plimbase prin Forum, a simțit o picătură rece izbind-o în față. A ridicat privirea către norii întunecați care atârnau amenințător de jos și a simțit un fior de frig. A doua zi sigur trebuia să îmbrace un pardesiu.

Având în buzunar teancul de bani abia căpătați, a pornit-o către zona comercială preferată de orice student care împușcă francul la Roma: bazarul Porta Portese din Trastevere. Se făcuse deja ora unu după-amiază, iar negustorii aveau să-și închidă curând tarabele, însă mai avea șansa de a prinde vreun chilipir. Înainte de a ajunge în bazar, a început o ploaie cu stropi fini. În Piazza di Porta Portese răsunau deja bocăniturile lăzilor cu mărfuri care se strângeau. Lily n-a mai pierdut vremea și a cumpărat un pulover de lână purtat, cu numai trei euro. Duhnea a fum de țigară, dar problema se putea rezolva printr-o spălare viguroasă. A mai dat doi euro pentru o geacă cu glugă, al cărei singur cusur era o pată întunecată, de grăsime. Îmbrăcată călduros cu noile achiziții și având încă bani în buzunar, și-a îngăduit luxul de a se plimba prin bazar doar ca să arunce o privire.

A mers fără țintă pe aleile înguste dintre tarabe, oprindu-se câte o clipă doar ca să dea ocol cutiilor pline cu ornamente ieftine pentru îmbrăcăminte și cu monede romane false, și și-a continuat drumul spre Piazza Ippolito Nievo, unde se găseau vânzătorii de antichități. Se părea că se lăsa atrasă în fiecare duminică de acea zonă a bazarului, pentru că o interesau de fapt lucrurile vechi, antice. Un petic de tapiserie medievală ori un ciob de bronz putea să-i facă inima să bată mai tare. Până să ajungă în acea parte a bazarului, majoritatea neguțătorilor își strângeau deja lucrurile, așa că a găsit doar câteva tarabe deschise, unde mărfurile stăteau expuse sub stropii burniței. A

trecut pe lângă puținele lucruri care prezintă interes, prin dreptul vânzătorilor obosiți, cu fețe sumbre, și tocmai se pregătea să plece din piață, când ochii i-au căzut pe o lădiță din lemn. S-a oprit și privirea i-a rămas ațintită asupra ei.

Trei cruci răsturnate, sculptate pe capacul lădiței.

Brusc, a simțit că fața, umezită de burniță, îi este strânsă într-un înveliș de gheață. Apoi a observat că balamaua capacului era orientată spre ea și, scoțând un hohot slab de râs, a răsucit lada. Crucile au revenit în poziție normală. Când cauți prea insistent răul, îl descoperi pretutindeni. „Chiar și dacă el nu există acolo."

— Căutați obiecte religioase? a întrebat-o în limba italiană negustorul.

Ea a ridicat capul și a văzut fața ridată a omului, ai cărui ochi erau aproape înghițiți de pliurile de grăsime.

— Mă uitam doar, mulțumesc.

— Uitați, mai am multe lucruri. A tras o ladă, iar Lily a văzut mătănii încurcate între ele, o sculptură în lemn reprezentând-o pe Fecioara Maria și cărți vechi, ale căror pagini se umflaseră și se ondulaseră din cauza umezelii. Uitați-vă, uitați-vă! Nu vă grăbiți.

La prima vedere, în lada aceea nu a văzut nimic interesant. Apoi și-a concentrat privirea asupra cotorului unei cărți. Titlul era imprimat cu litere aurii pe îmbrăcămintea din piele: *Cartea lui Enoh.*

A ridicat-o și a deschis-o la pagina de gardă. Era traducerea în engleză de R.H. Charles, o ediție din 1912, tipărită de Oxford University Press. Cu doi ani înainte, la un muzeu din Paris, Lily văzuse un fragment vechi de secole a versiunii etiopiene. *Cartea lui Enoh* era un text antic și făcea parte din literatura apocrifă.

— Este foarte veche, a spus negustorul.

— Da, a murmurat ea, adevărat.

— Din 1912.

„Dar cuvintele astea sunt mult mai vechi, și-a spus ea, plimbându-și degetele pe paginile îngălbenite. Textul ăsta a fost scris cu două sute de ani înainte de nașterea lui Isus

Hristos. Iar poveștile de aici datează dintr-o epocă dinaintea lui Noe și a arcei lui, dinainte de Matusalem." A răsfoit paginile și s-a oprit la un pasaj care fusese subliniat cu stiloul. „Spiritele rele au ieșit din trupurile lor, deoarece sunt născute din oameni, iar originea lor primară, începutul lor este din sfinții veghetori; aceștia vor fi spiritele rele de pe pământ și aceștia vor fi numiți spirite rele."

— Mai am multe din lucrurile lui, i-a spus negustorul.

Lily a ridicat ochii spre el.

— Ale cui?

— Ale omului care a vândut cartea. Tot ce vedeți aici i-a aparținut, a zis el și a făcut un semn către lăzi. A murit acum o lună, și totul trebuie vândut. Dacă vă interesează asemenea lucruri, mai am ceva. S-a aplecat și a scotocit prin altă ladă, din care a scos o cărticică subțire, îmbrăcată în piele, cu coperta boțită și pătată. E de același autor, a zis el. R.H. Charles.

„Nu același autor, s-a gândit ea, ci același traducător." Era o ediție din 1913 din *Cartea Jubileelor,* încă un text sfânt, ce-și avea originea înainte de apariția creștinismului. Deși titlul îi era cunoscut, nu avusese până atunci prilejul să citească acea carte. A ridicat coperta, și cartea s-a deschis la capitolul zece, versetul cinci, la un pasaj care era de asemenea subliniat cu cerneală: „Și trebuie să știi cum veghetorii tăi, părinții acestor spirite, au acționat pe vremea mea: și cât privește aceste spirite ce trăiesc, întemnițează-le și ține-le bine în locul ce le-a fost destinat prin condamnare, și nu le îngădui să aducă vătămări asupra fiilor slujitorului tău, Dumnezeul meu; căci acestea sunt spirite rele, create pentru a aduce pustiirea".

Pe margine, mâzgălite tot cu cerneală, se vedeau scrise cuvintele: „Fiii lui Set. Fiicele lui Cain."

Lily a închis cartea și brusc a observat pete maronii pe învelitoarea din piele. „Sânge?"

— Vreți să o cumpărați?

Lily a ridicat ochii spre vânzător.

— Ce s-a întâmplat cu acest om? Proprietarul acestor cărți.

— V-am spus. A murit.

— Cum?

Negustorul a ridicat din umeri.

— Trăia singur. Era foarte bătrân, se purta ciudat. L-au găsit încuiat în apartamentul său, cu toate cărțile de aici îngrămădite în dreptul ușii. Ca să nu poată ieși. Nebun, ce să-i faci?

„Ori îngrozit de ceea ce ar putea intra peste el.”

— O să vă fac un preț special. O vreți?

Lily s-a uitat la cea de-a doua carte, gândindu-se la posesorul ei zăcând fără viață, baricadat în apartamentul burdușit de obiecte, și aproape că a simțit mirosul de carne descompusă ridicându-se dintre pagini. Cu toate că o îngrețoșau petele de pe coperta de piele, voia acea carte. Dorea să afle de ce proprietarul ei mâzgălise acele cuvinte pe marginea paginilor și dacă nu cumva mai scrisese și altceva.

— Cinci euro, i-a zis negustorul.

Lucru de mirare, Lily nu s-a mai tocmit, ci a plătit pur și simplu prețul cerut și a plecat cu cartea.

Ploaia s-a întețit când a ajuns în apartamentul situat la etajul unei clădiri, către care urca o scară măcinată de vreme și de umezeală. Cum a plouat toată după-amiaza, a stat și a citit la lumina cenușie și neclară care venea pe fereastră. A citit despre Set. Cel de-al treilea fiu al lui Adam, Set, a avut un fiu, pe Enos, care, la rândul lui, a avut un fiu, Kenan. Era neamul din care mai târziu aveau să se nască patriarhii Iared și Enoh, Matusalem și Noe. Dar din aceeași spiță s-au născut și fii răi, ticăloșiți, care s-au împreunat cu fiicele unui strămoș criminal.

Fiicele lui Cain.

Lily s-a oprit la un alt pasaj subliniat, ale cărui cuvinte fuseseră marcate cine știe când de bărbatul a cărei prezență părea acum să îi dea târcoale, dornic să-i împărtășească din secretele lui, să-i transmită avertismente șoptite. „Și nelegiuirile au sporit pe pământ și carnea s-a ticăloșit și depravat, și deopotrivă, oameni, vite, și animale, și păsări, și tot ce pășește pe pământ, toate și-au stricat obiceiurile și rânduielile și au început a se devora unele pe altele, iar

nelegiuirea a crescut și mai mult pe pământ și tot astfel a sporit mereu și răul gândit de oameni.”

Lumina zilei era pe ducă. Rămăsese nemișcată atât de multă vreme, încât amorțise de tot. Ploaia n-a încetat să bată în fereastră, iar pe străzile Romei traficul continua să fie aglomerat și zgomotos.

Însă în acea cameră, Lily stătea într-o tăcere amorțită. Cu un secol înainte de Hristos, înaintea Apostolilor, acele cuvinte vesteau deja o amenințare atât de veche, încât în prezent omenirea uitase cu totul de ea și nu îi mai simțea câtuși de puțin prezența.

S-a uitat încă o dată la o pagină din *Cartea Jubileelor,* unde stăteau scrise cuvintele îngrozitoare ale lui Noe, rostite către fiii săi: „Pentru că eu mă uit și văd că demonii și-au început lucrarea de ademenire a voastră și a copiilor voștri, iar acum mă tem pentru voi, căci după moartea mea voi veți vărsa sânge de om pe pământ și veți fi stârpiți de pe fața pământului”.

„Demonii există încă printre noi, s-a gândit Lily. Iar vărsarea de sânge a început deja.”

• DOUĂZECI ȘI ȘASE

Jane și Maura au pornit spre vest, gonind pe Autostrada Massachusetts printr-un peisaj dezolant, doar zăpadă și copaci desfrunziți. Cu toate că era duminică după-amiază, traficul era îngreunat de un convoi de camioane monstruos de mari, în comparație cu care automobilul Subaru al lui Jane părea o jucărie care le depășea, strecurându-se printre ele ca un țânțar îndrăzneț. Maura a socotit că era mai bine să nu privească la drum, de aceea s-a cufundat în lectura notițelor luate de Jane. Scrisul semăna cu o mâzgălitură, dar nu se deosebea prea mult de al doctorilor, pe care Maura deprinsese de mult să-l descifreze.

Sarah Parmley, în vârstă de 28 de ani. Ultima oară a fost văzută pe 23 decembrie părăsind motelul Oakmont.

— A dispărut acum două săptămâni, a zis Maura. Și cadavrul ei abia acum a fost descoperit?

— A fost găsită într-o casă părăsită. Evident, destul de izolată. Cel care o avea în grijă a observat mașina ei parcată afară. Tot el a constatat că ușa din față fusese descuiată, astfel că a intrat să cerceteze. El i-a descoperit cadavrul.

— Ce căuta victima într-o casă părăsită?

— Nu se știe. Sarah a sosit în oraș pe 20 decembrie, ca să participe la înmormântarea mătușii ei. Toată lumea a presupus că imediat după slujba religioasă a plecat spre California. Apoi patronul ei din San Diego a telefonat și a întrebat de ea. Nici măcar în acel moment nu s-a gândit nimeni la posibilitatea ca Sarah să nu fi părăsit orașul.

— Jane, uită-te pe hartă! Din nordul statului New York până la Boston – locurile crimelor sunt situate la patru sute cincizeci de kilometri depărtare unele de altele. De ce ar fi transportat mâna ei atât de departe? Poate nici nu este a ei.

— Sigur este. *Știu* că ei îi aparține. Radiografiile se vor potrivi ca piesele unui joc de puzzle.

— Cum de poți fi atât de sigură?

— Păi, uite numele orașului în care a fost descoperit cadavrul lui Sarah.

— Purity, New York. Ciudat nume, dar asta nu îmi spune nimic.

— Sarah Parmley a crescut în Purity. A absolvit liceul de acolo.

— Și?

— Păi, unde crezi că a urmat liceul Lori-Ann Tucker?

Maura a privit-o surprinsă.

— E din același oraș?

— Bineînțeles. Lori-Ann Tucker avea tot douăzeci și opt de ani. În urmă cu unsprezece ani, probabil că au absolvit același liceu, poate au fost chiar în aceeași clasă.

— Două victime care au crescut în același oraș și au urmat aceeași școală. Sigur s-au cunoscut!

— Și pesemne că acolo le-a cunoscut făptașul. Așa le-a ales. Poate a fost obsedat de ele încă din liceu. Poate că ele l-au ironizat, iar el, în ultimii unsprezece ani, a conceput un plan de pedepsire a lor. Apoi, brusc, Sarah a apărut în Purity, la înmormântarea mătușii ei, iar el a văzut-o. Și asta l-a stârnit. A ucis-o și i-a tăiat mâna drept amintire. Și acest lucru i-a plăcut atât de mult, încât a hotărât să repete isprava.

— Și atunci s-a dus tocmai până la Boston ca să o ucidă pe Lori-Ann? Cam mare efortul pentru a trăi o asemenea emoție.

— Dar nu și pentru a se răzbuna.

Gândindu-se, Maura nu și-a dezlipit ochii de la șosea.

— Dacă e vorba doar de răzbunare, de ce i-a mai telefonat lui Joyce O'Donnell în acea noapte? De ce și-a dezlănțuit furia asupra ei?

— Doar ea ar fi fost în stare să răspundă la această întrebare. Dar ea a refuzat să ne împărtășească secretele.

— Dar de ce a scris pe ușa mea? Ce semnificație are acest mesaj?

— Acel „Am păcătuit"?

Maura a roșit. Închizând agenda, a strâns-o tare în mâini. Deci din nou se referea la asta. Singurul subiect pe care nu dorea să-l abordeze.

— I-am spus lui Frost despre asta.

Maura nu a scos niciun cuvânt, mulțumindu-se să rămână cu privirea ațintită înainte.

— Trebuia să știe. A vorbit deja cu părintele Brophy.

— Trebuia să mă lăsați să discut eu mai întâi cu el.

— De ce?

— Ca să nu fie luat prin surprindere.

— Că știm despre relația dintre voi?

— Te rog să nu mai folosești tonul ăsta de judecător.

— Nu mi-am dat seama că ți-am vorbit astfel.

— Dar simt asta în glasul tău. Nu am nevoie de așa ceva.

— Atunci e bine că nu ai auzit ce a avut Frost de comentat pe tema asta.

— Îți închipui că asta nu se întâmplă mereu? Oamenii se îndrăgostesc, Jane. Mai fac și greșeli.

— Dar nu *tu*! glasul lui Jane suna aproape furios, ca și cum ar fi fost trădată. Am considerat întotdeauna că ești mai înțeleaptă de atât.

— Nimeni nu e atât de înțelept.

— Relația asta nu duce nicăieri, și ești conștientă de asta. Dacă te aștepți ca el să se căsătorească cu tine…

— Am trecut deja printr-o căsătorie, ai uitat? A fost un eșec răsunător.

— Și ce crezi că o să realizezi cu asta?

— Nu știu.

— Eu, da. Întâi de toate, se va șopti una, alta. Vecinii se vor întreba ce caută mașina acelui preot parcată mereu în fața casei tale. Apoi va trebui să vă furișați afară din oraș ca să vă puteți petrece timpul împreună. Însă, până la urmă, tot vă va vedea cineva. Și atunci va începe bârfa. Ea va deveni tot mai supărătoare. Te vei simți stingheră. Câtă vreme vei putea rezista în situația asta? Cât va trece până va trebui să alegi?

— Nu vreau să discut despre asta.

— Crezi că el te va prefera *pe tine*?

— Încetează, Jane!

— Răspunde-mi!

Întrebarea era inutil de brutală, și, pe moment, Maura s-a gândit să coboare când vor ajunge la următoarea localitate și să închirieze o mașină pentru a se întoarce acasă.

— Sunt destul de matură ca să iau hotărâri în ce mă privește, a spus ea.

— Dar care va fi hotărârea *lui*?

Maura a întors capul și a privit pe fereastră, către câmpurile acoperite cu zăpadă, și la stâlpii gardurilor pe jumătate îngropați în troiene. „Dacă nu mă alege pe mine, voi fi chiar atât de surprinsă? Îmi poate spune mereu cât de mult mă iubește. Dar își va părăsi biserica pentru mine?”

Jane a oftat.

— Iartă-mă.

— E viața mea, nu a ta.

— Da, ai dreptate. E viața ta, a zis Jane și a clătinat din cap, râzând. Dumnezeule, toată lumea a luat-o razna. Nu mai pot fi sigură de nimic. Dar de nimic. A condus câteva momente în tăcere, mijindu-și ochii, pentru că soarele care apunea o orbea. Nici nu ți-am spus vestea cea minunată.

— Ce veste?

— Părinții mei s-au despărțit.

Maura a întors capul spre ea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Imediat după Crăciun. După treizeci și șapte de ani de căsătorie, tata a făcut o pasiune pentru o tipă blondă pe care a cunoscut-o la serviciu.

— Îmi pare foarte rău.

— Iar apoi, treaba asta între tine și Brophy – ca și cum toată lumea e înnebunită după sex. Tu. Tatăl meu. Până și mama. A făcut o pauză, apoi a continuat: Vince Korsak i-a dat o întâlnire. Atât de ciudate au devenit lucrurile. Brusc, Jane a scos un geamăt. Of, Isuse! Abia acum îmi dau seama. Înțelegi că mi-ar putea deveni tată vitreg?

— Lumea a înnebunit.

— Se mai întâmplă, a zis Jane și s-a cutremurat. Mă înfior

când mă gândesc la ei doi.

— Atunci nu te mai gândi.

Jane a scrâșnit din dinți.

— Asta și încerc.

„Iar eu voi încerca să nu mă gândesc la Daniel.”

Dar, în timp ce și-au continuat drumul spre vest, spre soarele ce apunea, prin orașul Springfield, iar apoi printre dealurile domoale din Berkshire, Maura nu l-a putut alunga din gând pe Daniel. Când inspira, îi simțea încă mirosul, iar când și-a încrucișat brațele la piept, i-a simțit atingerea, de parcă acele senzații îi rămăseseră gravate pe piele. Și atunci s-a întrebat: „La fel simți și tu, Daniel? Când ai apărut în fața enoriașilor în această dimineață și te-ai uitat la chipurile celor care te urmăreau, așteptând vorbele tale, mi-ai căutat fața, la ea te-ai gândit?”

Se lăsase deja întunericul la ora când au traversat granița și au pătruns în statul New York. Brusc, telefonul ei a sunat și, în întunericul din mașină, i-a trebuit ceva timp până să îl găsească printre lucrurile aflate în dezordine în poșetă.

— Doctorul Isles, a răspuns ea.

— Maura, eu sunt.

Auzind vocea lui Daniel, a simțit că obrajii îi iau foc și s-a bucurat că lipsa luminii îi ascundea fața de privirea curioasă a lui Jane.

— Detectivul Frost a venit să discute cu mine, a spus el.

— Am fost obligată să le povestesc.

— Bineînțeles că trebuia. Dar era mai bine dacă mă anunțai și pe mine. Trebuia să-mi fi spus.

— Îmi pare rău. Cred că a fost foarte neplăcut să afli asta de la el.

— Nu, mă refer la scrisul de pe ușă. Nu am știut. Aș fi venit cât puteam de repede. Nu trebuia să te confrunți singură cu o asemenea situație.

Maura a tăcut, conștientă că Jane auzea fiecare cuvânt. Și, fără îndoială, avea să-și exprime dezaprobarea imediat ce convorbirea lua sfârșit.

— Am trecut pe la tine acum câteva minute, a spus el.

Speram să te găsesc acasă.

— În noaptea asta o să fiu departe.

— Dar unde ești?

— În mașină cu Jane. Tocmai am trecut prin Albany.

— Ești în New York? De ce?

— S-a descoperit încă o victimă. Considerăm că… Degetele lui Jane s-au strâns brusc în jurul mâinii ei, un avertisment clar că era preferabil să dezvăluie cât mai puține amănunte. Jane nu mai avea încredere în el de când se dovedise a fi prea uman. Nu-ți pot spune mai multe, a adăugat ea.

S-a lăsat liniște. Apoi, încet, Daniel a spus:

— Am înțeles.

— Există amănunte pe care trebuie să le păstrăm secrete.

— Nu-i nevoie să-mi explici. Știu cum stau lucrurile.

— Pot să-ți telefonez mai târziu?

„Când nu mai asistă nimeni la discuție."

— Nu e nevoie, Maura.

— Dar vreau.

„Trebuie."

A închis și a privit înainte, la întunericul străpuns de fasciculele farurilor. Acum se îndreptau spre sud-vest, pe un drum ce tăia câmpiile acoperite de zăpadă. Aici, singurele lumini pe care le-au văzut erau ale câte unei mașini care venea din sens opus ori licăririle câte unei ferme îndepărtate.

— Doar nu ai de gând să-i povestești despre caz?

— Chiar dacă aș face-o, el știe să păstreze secretul. Am avut întotdeauna încredere în el.

— Da, și eu la fel.

— Ceea ce înseamnă că ți-ai pierdut încrederea în el?

— Doamnă doctor, ești implicată emoțional. Nu e momentul cel mai potrivit ca să te încrezi în judecată.

— Dar îl cunoaștem amândouă pe acest bărbat.

— Da, și n-am crezut niciodată că…

— Ce anume, că se va culca cu mine?

— Chiar mă gândeam, îți închipui că știi oamenii. Iar apoi ei te surprind. Fac vreun lucru la care nu te-ai fi așteptat, și atunci îți dai seama că, de fapt, nu mai știi nimic despre

nimeni. Dacă mi-ar fi spus cineva acum câteva luni că tata o va părăsi pe mama pentru nu știu ce fufă, l-aș fi considerat nebun de legat. Te asigur, oamenii rămân un mister. Până și cei pe care îi iubim.

— De aceea nu ai încredere în Daniel.

— Nu, dacă ne referim la jurământul de castitate.

— Nu la asta mă refeream. Vorbeam despre ancheta asta. La faptul că în prezența lui s-au menționat amănunte care ne privesc pe amândouă.

— Dar el nu e polițist. Nu trebuie să știe.

— A fost cu mine noaptea trecută. Ceea ce s-a scris pe ușă se referea și la el.

— Ai în vedere acel „Am păcătuit”?

Fața Maurei s-a îmbujorat.

— Da, a zis ea.

Câteva momente au mers în tăcere, singurele sunete fiind cele scoase de cauciucuri pe șosea și susurul ventilatorului de încălzire.

— L-am respectat pe Brophy, înțelegi? a spus Jane. A fost de mare folos departamentului de poliție. Când avem nevoie de un preot la locul faptei, vine imediat, indiferent de oră. Mi-a plăcut asta.

— Și atunci de ce ești pornită împotriva lui?

Jane a privit-o.

— Pentru că, întâmplător, țin la tine.

— Nu lași deloc impresia asta.

— Zău? Ei, când faci ceva atât de neașteptat, ceva atât de autodistructiv, încep să-mi pun întrebări.

— Și cum sună ele?

— Dacă te cunosc așa cum îmi închipui.

•

Au ajuns la parcarea Spitalului Lourdes din Binghamton după ora opt. Maura nu avea chef să stea la taclale când a coborât din mașină, simțindu-se înțepenită după o călătorie atât de lungă. Opriseră doar cât să ia o cină tăcută la un McDonald’s de pe marginea șoselei, iar stomacul îi era agitat din cauza stilului de șofat al lui Jane, a mâncării înghițite în

grabă, dar mai ales din cauza tensiunii dintre ele, care devenise atât de acută, încât orice vorbă putea duce la ceartă. „Nu are niciun drept să mă judece, se gândea Maura în timp ce mergeau alături pe lângă mormanele de zăpadă adunate cu plugul. Jane era căsătorită și avea un copil, motiv pentru care se considera superioară din punct de vedere moral. Ce știa Jane despre viața ei, despre nopțile pe care le petrecea singură, urmărind filme vechi ori cântând la pian într-o casă pustie? Prăpastia dintre viețile lor se căsca prea adânc pentru a fi eliminată prin relații de prietenie. „Și, la o adică, ce am în comun cu această femeie obtuză și care nu știe ce este acela un compromis? Absolut nimic."

Au folosit intrarea pentru urgențe, iar vântul înghețat le-a însoțit până când ușile s-au închis în urma lor. Jane s-a dus direct spre geamul ghișeului de triaj și a strigat:

— Alo! Pot primi niște informații?

— Ești cumva detectivul Rizzoli? s-a auzit o voce din spatele lor.

Nu-l văzuseră stând singur în sala de așteptare destinată pacienților. Bărbatul, cu fața obosită, îmbrăcat cu un sacou de tweed, peste un pulover de culoare verde vânător, s-a ridicat în picioare. „Nu e polițist", și-a zis Maura, observând părul lung, iar el i-a confirmat această părere imediat, spunând:

— Sunt doctorul Kibbie. M-am gândit să vă aștept, ca să nu vă rătăciți în drumul spre morgă.

— Vă mulțumim pentru ajutor, a spus Jane. Ea e doctorul Isles, de la serviciul nostru de medicină legală.

Maura i-a strâns mâna.

— Ați efectuat deja autopsia?

— A, nu. Nu sunt medic patolog, ci doar internist. Suntem patru cei care lucrăm prin rotație cu anchetatorii din districtul Chenango. Eu mă ocup de ancheta preliminară de deces și hotărăsc dacă este necesară autopsia. Aceasta va fi făcută probabil mâine după-amiază, dacă medicul legist din districtul Onondaga reușește să ajungă aici tocmai de la Syracuse.

— Dar ar trebui să aveți propriul medic patolog în acest district.

— Da, dar în cazul de față… a zis Kibbie și a clătinat din cap. Din nefericire, suntem conștienți că știrea privind această crimă va face cap de afiș în zonă. Va stârni mult interes. Unde mai pui că ancheta s-ar putea încheia cu un proces de răsunet într-o bună zi, iar patologul nostru ar dori să fie asistat și de un alt specialist. Ca să nu existe dubii privind concluziile. Mai bine să existe mai multe păreri, înțelegeți? Și-a ridicat apoi paltonul de pe un scaun. Liftul e în direcția asta.

— Unde este detectivul Jurevich? l-a întrebat Jane. Credeam că o să ne aștepte el.

— Din păcate, Joe a fost chemat cu ceva timp în urmă, așa că în seara asta nu va fi disponibil. A zis că o să discute cu dumneavoastră mâine-dimineață, la locul faptei. Doar să-i dați un telefon mâine la prima oră. Apoi Kibbie a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul. Sunteți pregătite pentru ce urmează?

— E așa de rău?

— Dacă-mi dați voie, eu unul sper să nu mai văd așa ceva vreodată.

S-au îndreptat către lift, iar doctorul a apăsat pe buton.

— După două săptămâni, cred că este într-o stare avansată de descompunere, a presupus Jane.

— De fapt, din acest punct de vedere, nu a suferit aproape deloc. Casa era nelocuită. Probabil că temperatura dinăuntru a fost cam de minus un grad. Ca și cum ai păstra carnea în frigider.

— Și cum de-a ajuns acolo?

— Nu știm. Nu s-a constatat nicio urmă de forțare a ușii, probabil că femeia a avut cheie. Sau poate ucigașul.

Ușa liftului s-a deschis, și au urcat, cu doctorul încadrat de cele două femei. Ca un tampon între Maura și Jane, care încă nu-și adresaseră niciun cuvânt de când coborâseră din mașină.

— Și cine e proprietarul acelei case? a întrebat Jane.

— O femeie care nu mai locuiește în acest stat. A moștenit-o de la părinți și încearcă de ani de zile să o vândă. Nu am reușit să luăm legătura cu ea. Nici măcar agentul imobiliar nu îi știe adresa.

Au coborât din lift la subsol. Kibbie a pornit înainte și a

deschis o ușă, ajungând astfel în anticamera morgii.

— A, doctore Kibbie, a spus o femeie tânără și blondă, purtând uniforma de spital, și a pus deoparte un roman sentimental din care citise până atunci, apoi s-a ridicat să le întâmpine pe Maura și pe Jane. Chiar mă întrebam dacă o să mai coborâți.

— Mulțumesc că m-ai așteptat, Lindsey. Acestea sunt cele două doamne despre care ți-am vorbit. Detectivul Rizzoli și doctorul Isles.

— Ați făcut atâta drum ca să o vedeți pe fata noastră? Ei, să o scot ca să o examinați. A trecut de ușile duble, intrând în laboratorul de autopsii, și a apăsat pe un comutator. Tuburile fluorescente de deasupra mesei goale s-au aprins orbitor. Doctore Kibbie, trebuie să plec foarte repede. La sfârșit, vrei să o bag înapoi în frigider și să încui sala? Nu uita să închizi ușa de la hol când plecați.

— Te duci să mai prinzi ceva din meci? a întrebat-o Kibbie.

— Dacă nu apar, Ian n-o să mai vorbească în veci cu mine.

— Ian știe să și vorbească?

Lindsey și-a dat ochii peste cap.

— Doctore Kibbie! *Te rog.*

— Mereu îți spun că ar trebui să-i telefonezi nepotului meu. Tocmai termină medicina la Corneli. Dacă nu te grăbești, o să ți-l sufle altă fată.

Ea a pufnit în râs și a deschis ușa frigiderului.

— Da, ca și cum aș vrea să mă căsătoresc cu un doctor.

— Acum chiar mă supăr.

— Cum să spun, vreau un soț care să nu întârzie la cină. A tras un pat-targă și l-a împins pe rotile afară din frigider. Vreți să o așez pe masă?

— E bine și așa. Nu vom face autopsia.

— Să mai verific o dată dacă am scos pe cine trebuia. A aruncat o privire la bilețelul legat de sacul de protecție, apoi a întins mâna spre fermoar. Nu a avut nicio ezitare, nici nu a dat semne de repulsie când a tras fermoarul sacului și a lăsat fața cadavrului la vedere. Da, ea este, a spus și s-a îndreptat, dându-și pe spate părul blond și etalându-și chipul cu obraji

frumoși și tineri. Un contrast șocant în comparație cu fața lipsită de viață și cu ochii uscați care priveau fix prin deschizătura din sac.

— De aici mai departe, ne ocupăm noi, Lindsey, i-a spus doctorul Kibbie.

Fata a făcut un semn cu mâna.

— Nu uita să închizi bine ușa, a zis ea pe un ton binedispus și s-a îndepărtat, lăsând în urmă o dâră de parfum.

Maura a extras mănuși de latex dintr-o cutie aflată pe blatul mesei. Apoi s-a apropiat de targă și a tras complet fermoarul. Cât sacul de plastic s-a desfăcut, nimeni nu a scos o vorbă. Ceea ce se afla pe targă i-a redus pe toți la tăcere.

La patru grade Celsius, evoluția bacteriilor este oprită, iar descompunerea nu se mai produce. În ciuda faptului că trecuseră cel puțin două săptămâni, temperatura de minus un grad din casa nelocuită păstrase țesuturile moi ale cadavrului, și nu era nevoie să se folosească unguent cu mentol ca să mascheze mirosurile neplăcute. Lumina nemiloasă dezvăluia orori mai cumplite decât cele produse de putrefacție. Gâtul fusese desfăcut și expus, în urma unei singure tăieturi adânci care secționase traheea, ajungând până la coloana cervicală. Însă nu rezultatele acelei lovituri fatale de lamă i-au atras atenția Maurei, ci torsul. Și-a oprit privirea asupra nenumăratelor cruci care fuseseră scrijelite pe sâni și pe abdomen. Sângele mărginea crestăturile, iar numeroasele șiroaie de sânge izvorâseră din inciziile superficiale și se uscaseră, rămânând ca niște linii cărămizii ce coborau pe laturile torsului.

Privirea i s-a îndreptat apoi spre brațul drept, aflat lângă cadavru. A văzut inelul de vânătăi, alcătuind o brățară crudă ce marca încheietura mâinii. A ridicat ochii și a întâlnit privirea lui Jane. În acel moment unic, toată furia dintre ele a fost dată uitării, alungată de viziunea ultimelor clipe de viață ale lui Sarah Parmley.

— I-a făcut asta cât era în viață, a spus Maura.

— Toate crestăturile astea, a zis Jane și a simțit imediat un nod în gât. Probabil că a durat ore în șir.

Kibbie a zis:

— Când am găsit-o, încheietura rămasă și gleznele erau legate cu o funie din nailon. Nodurile erau fixate de podea, astfel încât victima nu se putea mișca.

— N-a procedat la fel și în cazul lui Lori-Ann Tucker, a spus Maura.

— Vorbiți despre victima din Boston?

— A fost dezmembrată. Dar nu a fost torturată.

Maura a dat roată cadavrului, ajungând pe partea cealaltă, și s-a uitat la ciotul unde fusese mâna. Carnea incizată se uscase, căpătând o culoare maronie ca pielea tăbăcită, iar țesuturile moi se contractaseră, expunând suprafața osului tăiat.

— Poate a vrut ceva de la femeia asta, a spus Jane. O fi avut vreun motiv să o tortureze.

— Interogatoriu? a întrebat Kibbie.

— Ori pedeapsă, a spus Maura, privind cu atenție fața victimei. Și-a adus aminte de cuvintele care fuseseră zgâriate pe ușa ei. Dar și pe peretele din dormitorul lui Lori-Ann. „Am păcătuit."

„Asta să fie răsplata?"

— Acestea nu sunt tăieturi întâmplătoare, a observat Jane. Reprezintă cruci. Simboluri religioase.

— Le-a desenat și pe pereți, a spus Kibbie.

Maura a ridicat ochii spre el.

— Mai era ceva pe pereți? Alte simboluri?

— Da. O mulțime de chestii ciudate. Vă asigur că m-am îngrozit când am intrat pe ușă. Jurevich o să vă arate totul când veți vizita casa. S-a uitat apoi la cadavru. Asta e tot ce se poate vedea. Îndeajuns ca să ne demonstreze că avem de a face cu un om foarte bolnav.

Maura a închis fermoarul sacului, trăgând plasticul peste ochii adânciți în orbite, peste corneele împâclite de moarte. Nu efectuase autopsia, dar nu avea nevoie de bisturiu și de vreo sondă ca să știe cum murise victima; văzuse răspunsul crestat în carnea femeii.

Au împins targa pe rotile înapoi în frigider și și-au scos

mănușile. În timp ce stătea la chiuvetă și se spăla pe mâini, Kibbie a spus:

— Acum zece ani, când m-am mutat în districtul Chenango, am crezut că aici era țara lui Dumnezeu. Aer proaspăt, dealuri domoale… Cu oameni care te salută veseli, care-ți oferă o plăcintă când îi consulți la domiciliu. A oftat și a închis robinetul. Dar nu există scăpare nici aici, înțelegeți? Chiar dacă e vorba despre un oraș mare sau mic, tot există soți care-și împușcă nevestele, puști care fură și devastează. Dar o asemenea sălbăticie bolnavă n-am mai văzut. A smuls un prosop de hârtie și s-a șters pe mâini. În niciun caz nu într-un sat ca Purity. O să înțelegeți mai bine când o să ajungeți acolo.

— Cât de departe este?

— La vreo oră și jumătate, poate două. Depinde dacă vreți să vă riscați viața gonind pe drumuri accidentate și înguste.

— Atunci ar trebui să o pornim într-acolo, a zis Jane, dacă mai vrem să găsim vreo cameră la un motel.

— Motel? a zis Kibbie și a izbucnit în râs. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș opri mai curând în orășelul Norwich. La Purity n-o să găsiți mare lucru.

— Atât de mic este satul?

Kibbie a azvârlit prosopul de hârtie în coșul de gunoi și a zis:

— Da.

• DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pereții camerei de motel erau subțiri ca hârtia. Stând întinsă pe pat, Maura a auzit-o pe Jane, aflată în camera de alături, vorbind la telefon. „Ce plăcut trebuie să fie, a reflectat ea, să-ți suni soțul și să râzi împreună cu el. Să te poți săruta ori îmbrățișa în public, fără să te uiți mai întâi în jur ca să te asiguri că nu e nimeni cunoscut, care să dezaprobe gestul tău.” Îi telefonase și ea lui Daniel, dar scurt și pe furiș. În încăperea în care se afla el mai erau niște persoane care discutau în fundal, alții care poate trăgeau cu urechea, motiv pentru care păruse destul de rezervat. Așa va fi mereu? Viața lor personală separată de cea publică, fără să se intersecteze niciodată? Asta era adevărata răsplată pentru păcat. Nu focul iadului și pedeapsa, ci suferința lăuntrică.

Din camera alăturată, Maura a auzit cum Jane și-a încheiat convorbirea telefonică. Apoi a răzbătut până la ea sonorul televizorului și zgomotul apei la duș. Le despărțea doar un zid, însă bariera dintre ele era mai solidă decât lemnul și tencuiala. Abia dacă-și adresaseră vreun cuvânt de când trecuseră prin Binghamton, iar acum, doar sonorul televizorului din camera lui Jane devenea un amănunt din ce în ce mai supărător. Maura și-a pus o pernă peste cap ca să atenueze gălăgia, dar nu a reușit să amuțească șoaptele îndoielii care îi răsunau în minte. Chiar și după ce s-a lăsat liniștea deplină în camera lui Jane, Maura nu a putut să doarmă, conștientă de scurgerea minutelor, apoi a orelor.

Nu se făcuse nici șapte, când s-a dat jos din pat, epuizată după noaptea agitată, și s-a uitat pe fereastră. Cerul avea o culoare cenușie, creându-i o senzație de claustrofobie. Peste noapte ninsese, iar mașinile din parcare păreau învelite cu plăpumi albe. Ar fi vrut să plece acasă. Ducă-se naibii ticălosul care scrisese pe ușa ei. Însă o aștepta o zi lungă, una de tăceri încărcate de reproș, o zi cu replici dezaprobatoare din partea lui Jane. „Strânge din dinți și o să treci și peste asta.”

A avut nevoie de două cești de cafea ca să se simtă cât de cât pregătită să facă față noii zile. Oarecum întremată de un mic dejun cu cașcaval danez nu tocmai proaspăt, cadou din partea motelului, și-a dus geanta de călătorie până în parcare, unde Jane pornise deja motorul.

— Jurevich ne așteaptă la casa aceea, i-a zis Jane.

— Știi cum să ajungi acolo?

— Mi-a transmis instrucțiuni. Apoi Jane s-a uitat la Maura și s-a încruntat. Dumnezeule, arăți terminată.

— N-am dormit bine.

— Din cauza saltelei, nu?

— Printre altele.

Apoi Maura și-a aruncat geanta pe bancheta din spate și a închis portiera. Au stat o vreme fără să-și vorbească, singurul sunet fiind acela al ventilatorului.

— Încă ești supărată pe mine, a spus Jane.

— Nu prea am chef de discuții acum.

— Încercam să mă port prietenește. Când văd că viața unui prieten o ia razna, cred că am datoria să-mi spun măcar părerea.

— Ți-am ascultat-o, a zis Maura și și-a prins centura de siguranță. Acum putem pleca?

Au ieșit din Norwich și s-au îndreptat spre nord-vest, pe drumuri alunecoase din cauza zăpezii proaspăt căzute. Norii grei amenințau să se mai scuture în cursul zilei, și, văzut prin geam, peisajul părea mânjit de diferite nuanțe de gri. Micul dejun îi căzuse ca un bolovan în stomac, de aceea Maura s-a rezemat de spătarul scaunului, ținând ochii închiși ca să alunge senzația de greață.

S-a trezit după o vreme cu o tresărire, având senzația că ațipise doar câteva clipe, și a descoperit că se deplasau cu greu pe un traseu dificil, în timp ce roțile automobilului răscoleau zăpada. Pădurea deasă părea să strivească șoseaua din ambele părți, iar cerul se întunecase între timp.

— Cât mai e până la Purity? a întrebat ea.

— Am trecut deja prin satul acela. N-ai pierdut nimic.

— Ești sigură că ai luat-o pe unde trebuie?

— Am mers așa cum mi s-a indicat.

— Jane, o să rămânem blocate în zăpadă.

— Am tracțiune integrală, nu știai? Și, la o adică, putem chema o mașină să ne scoată de aici.

Maura s-a uitat la telefonul mobil.

— Nu am semnal. Ăsta da, noroc!

— Uite. Aici trebuie să fie bifurcația, a spus Jane, arătând către un anunț plasat de o companie imobiliară, pe jumătate îngropat în zăpadă. Casa e de vânzare, nu-ți amintești?

Apoi a ambalat motorul, iar automobilul a derapat puțin cu roțile din spate, după care acestea au făcut priză cu drumul, care începuse să urce. Pădurea s-a tras curând în lături, oferind priveliștea casei așezate pe o ridicătură a terenului.

Jane a intrat pe alee și a aruncat o privire către casa cu două etaje în stil victorian care se înălța impunătoare deasupra lor.

— Mamă, a murmurat ea. Ce clădire mare!

Banda galbenă care izola locul crimei flutura în vânt, prinsă de balustrada verandei largi. În ciuda semnelor evidente de neîngrijire, se vedea limpede că acea casă fusese cândva foarte frumoasă, beneficiind de o priveliște pe măsură. Au coborât din mașină, iar zăpada purtată de vânt le-a mușcat de obraji când au urcat treptele care duceau spre verandă. Uitându-se pe o fereastră, Maura a reușit să distingă formele fantomatice ale mobilierului acoperit cu cearșafuri, însă nimic altceva interesant.

— Ușa e încuiată, a spus Jane.

— La cât trebuie să sosească?

— A întârziat deja un sfert de oră.

Maura a oftat, expirând un nor de aburi.

— Vântul ăsta te pătrunde până la os. Cât o să mai așteptăm?

— Să vedem dacă am semnal, a zis Jane și s-a uitat încruntată la ecranul telefonului. Hai că are o liniuță. Cred că e de ajuns.

— Eu mă duc la mașină, a zis Maura și a coborât treptele, dar, chiar în momentul în care se pregătea să deschidă

portiera, a auzit-o pe Jane spunând:

— Uite-l că vine.

Întorcându-se, Maura a văzut un Jeep Cherokee urcând drumul. În spatele lui era un Mercedes negru. Jeepul a parcat alături de Subarul lui Jane, și din el a coborât un bărbat cu părul tuns scurt, îmbrăcat adecvat pentru acea vreme, cu o haină umplută cu puf și cu bocanci masivi. I-a întins mâna înmănușată Maurei, iar ea a văzut o față lipsită de haz și ochi cenușii, glaciali.

— Detective Rizzoli? a întrebat-o el.

— Nu. Sunt doctorul Isles. Sunteți detectivul Jurevich, da?

El a confirmat cu un semn din cap, și și-au strâns mâinile.

— De la biroul șerifului din districtul Chenango. Apoi a aruncat o privire spre Jane, care cobora treptele ca să îl salute. Dumneavoastră sunteți detectivul Rizzoli?

— Da. Am ajuns acum câteva minute… a zis Jane, apoi a amuțit, rămânând cu ochii ațintiți asupra Mercedesului și asupra bărbatului care tocmai coborâse din el. Ce dracu' caută aici?

— A anticipat că veți reacționa astfel, a zis Jurevich.

Spre ei se îndrepta Anthony Sansone, cu pulpanele paltonului fluturând în vânt. A salutat-o cu un gest pe Jane, iar ea i-a răspuns scurt, ceea ce a confirmat ceea ce era evident: nu-l dorea acolo. Apoi el s-a uitat la Maura, pe care a întrebat-o:

— Ai văzut cadavrul?

Ea a dat din cap.

— Aseară.

— Crezi că avem de a face cu același ucigaș?

— De ce vorbiți la plural? l-a interpelat Jane. Domnule Sansone, nu știam că ați devenit polițist.

Fără să se sinchisească, el s-a întors către ea.

— N-o să vă încurc în activitate.

— Ne aflăm la locul crimei. Nu ar trebui să fiți de față.

— Cred că nu aveți jurisdicție în districtul Chenango. Asta e la latitudinea detectivului Jurevich.

Jane s-a uitat la detectiv.

— Îi aprobați prezența?

Jurevich a ridicat din umeri.

— Criminaliștii noștri au cercetat deja casa. Nu am niciun motiv să-i refuz accesul.

— Așadar, organizăm un tur pentru public.

— Prezența domnului Sansone a fost aprobată de biroul șerifului, în urma unei solicitări speciale.

— Din partea cui?

Jurevich a aruncat o privire spre Sansone, pe chipul căruia nu s-a citit nicio expresie.

— Ne pierdem vremea, a spus Sansone. Sunt convins că doriți cu toții să scăpăm de vântul ăsta tăios.

— Domnule detectiv? a insistat Jane.

— Dacă aveți ceva de obiectat, a spus Jurevich, evident deranjat de faptul că fusese prins la mijloc în acea dispută, puteți să vă adresați Departamentului de Justiție. Eu propun să intrăm, altfel înghețăm aici.

A urcat treptele către verandă, urmat de Sansone.

Jane s-a uitat după cei doi și a zis încet:

— Ce pile are acest om?

— Ar fi mai bine să-l întrebi chiar tu, a spus Maura și a început să urce.

Jurevich descuiase deja ușa principală, și Maura i-a urmat pe bărbați. Nu i s-a părut că înăuntru ar fi fost mai cald, dar măcar erau feriți de vânt. După sclipirea orbitoare a zăpezii, Maurei i-au trebuit câteva clipe ca să-și adapteze ochii la semiîntunericul dinăuntru. Uitându-se din prag la salonul de la intrare, a văzut mobila acoperită cu cearșafuri și luciul slab al podelei din lemn. Pe ferestre pătrundea lumina palidă, aruncând în cameră umbre cenușii.

Jurevich a arătat către baza scării.

— Nu se vede cu ochiul liber, dar, când s-a folosit Luminol, au apărut pete de sânge pe aceste trepte și în hol. S-ar părea că la plecarea din casă ucigașul a șters după el, așa că urmele de încălțăminte nu sunt clare.

— Ați tratat toată casa cu Luminol? l-a întrebat Jane.

— Cu Luminol, lumină ultravioletă, sursă alternativă de

lumină. Am verificat fiecare cameră. Pe acolo se ajunge în bucătărie și în camera de zi. Și într-un birou dincolo de salonaș. Cu excepția urmelor de încălțăminte de aici, din hol, la etaj nu s-a descoperit nimic interesant. S-a întors apoi cu fața spre scară. Totul s-a petrecut la etaj.

— Ați spus că această casă era nelocuită, a zis Sansone. Cum a pătruns ucigașul? S-au constat semne de forțare?

— Nu, domnule. Ferestrele erau bine închise. Iar doamna care este agent imobiliar jură că încuie de fiecare dată ușa la plecare.

— Și cine mai are cheie?

— Păi, doar ea. Iar ea spune că nu a înstrăinat cheia niciodată.

— Cât de veche este încuietoarea?

— Ah, cine știe? Pesemne că are peste douăzeci de ani.

— Presupun că și proprietăreasa are o cheie.

— N-a mai revenit în Purity de ani de zile. Am auzit că ar trăi undeva în Europa. Nu am reușit să luăm legătura cu ea. Jurevich a făcut un semn din cap către mobilierul acoperit. Peste tot s-a depus un strat gros de praf. Se vede că aici nu a locuit nimeni multă vreme. Mare păcat. O casă ca asta a fost construită să țină un secol, iar ea stă pustie. Lunar, vine un om care se ocupă cât de cât de curățenie. Așa s-a descoperit și cadavrul. A văzut mașina închiriată de Sarah Parmley parcată în față, iar apoi a constatat că ușa era descuiată.

— L-ați verificat pe îngrijitor? a întrebat Jane.

— Nu este suspectat de nimic.

— De ce?

— Păi, în primul rând, are șaptezeci și unu de ani. Și a ieșit din spital acum trei săptămâni. Operație de prostată, a spus Jurevich și s-a uitat spre Sansone. Vedeți ce-i așteaptă pe bărbați?

— Așadar, avem o serie de întrebări la care trebuie găsite răspunsuri, a spus Sansone. Cine a descuiat ușa. De ce a venit victima aici?

— Casa este de vânzare, a spus Maura. Poate a văzut semnul de pe șosea. O fi condus până aici din curiozitate.

— Astea sunt simple speculații, a zis Jurevich. Am tot discutat despre asta, și nu cunoaștem motivul vizitei ei aici.

— Povestiți-ne ceva mai multe despre Sarah Parmley, i-a spus Sansone.

— A crescut în Purity. A absolvit liceul local, dar, ca mulți alți tineri, nu a găsit nimic care să o rețină aici, de aceea s-a mutat în California, stabilindu-se acolo. Singurul motiv al revenirii ei în oraș a fost moartea mătușii.

— Din ce cauză? a întrebat Sansone.

— În urma unui accident. S-a rostogolit pe scară și și-a rupt gâtul. Sarah a venit cu avionul ca să participe la slujba religioasă. A locuit la un motel din apropierea orașului și a plecat a doua zi după înmormântare. Atunci a fost văzută ultima oară. Până sâmbătă, când îngrijitorul a găsit mașina ei acolo. A ridicat ochii spre scară. Să vă arăt camera!

Jurevich a pornit înainte. La jumătatea treptelor, s-a oprit și i-a îndemnat să se uite la perete.

— Aici sunt primele semne observate, a zis el. Crucea asta, de pildă. Este același simbol pe care l-a făcut pe trupul ei. S-ar părea că e desenat cu un fel de cretă roșie.

Maura a rămas cu privirea la simbol și a simțit că degetele îi amorțesc, cu toate că purta mănuși.

— Crucea asta e răsturnată.

— Mai sunt și altele la etaj, a precizat Jurevich. Chiar multe.

Urcând, au observat alte cruci apărând pe perete. La început, acestea erau spațiate. Apoi, pe holul cufundat în semiîntuneric, ele se înmulțeau, arătând ca o masă furioasă pe tot peretele coridorului, parcă îngrămădindu-se să intre pe o ușă.

— Aici lucrurile arată rău de tot, i-a pus în gardă Jurevich.

Avertismentul a făcut-o pe Maura să ezite înainte de a pătrunde în încăpere. Chiar după ce au intrat ceilalți, ea a mai zăbovit în prag, făcându-și curaj pentru a vedea ceea ce se afla dincolo de el.

A trecut pragul și a pășit în camera ororilor.

Nu pata de sânge uscat de pe podea i-a atras atenția, ci

urmele de palme de pe fiecare perete, ca și cum o sumedenie de suflete pierdute și-ar fi lăsat testamentul însângerat la trecerea prin acea cameră.

— Aceste urme au fost făcute cu aceeași palmă, a spus Jurevich. Amprentele palmare și digitale sunt identice. Nu cred că ucigașul a fost atât de prost încât să-și lase propriile urme. S-a uitat la Jane. Sunt gata să pariez că ele au fost făcute cu mâna retezată a lui Sarah Parmley. Cea care a apărut la locul celeilalte crime.

— Isuse! a murmurat Jane. S-a slujit de mâna ei ca de o ștampilă.

„Folosind sângele drept cerneală", a completat Maura, plimbându-și privirea de-a lungul pereților. Câte ore își petrecuse criminalul în acea cameră, înmuind mâna în sânge, apăsând-o apoi pe perete, ca un copil care are un joc cu ștampile colorate? Apoi și-a concentrat atenția asupra celui mai apropiat perete, unde scrisul fusese ascuns parțial de amprentele palmare. A mai făcut un pas în față, urmărind cuvintele care se întindeau pe zid. Erau în latină și se repetau. A urmărit textul care dădea roată încăperii într-o linie neîntreruptă, continuând prin colțuri, ca un șarpe care se încolăcea tot mai aproape în jurul lor.

Abyssus abyssum invocat abyssus abyssum invocat
abyssus abyssum invocat…

Înțelesul i s-a revelat brusc, și de aceea a făcut un pas înapoi, rămânând ca trăsnită.

— *Iadul cheamă iadul*, a murmurat Sansone.

Maura nu observase că acesta stătea lângă ea.

— Asta înseamnă? a întrebat Jane.

— Acesta este înțelesul literal. Dar mai înseamnă și altceva.

— Dar „Iadul cheamă iadul" sună suficient de îngrozitor.

— *Abyssus abyssum invocat* este o maximă ce datează de cel puțin o mie de ani. Înseamnă: „O faptă rea cheamă alta după ea".

Maura a privit cuvintele.

— Ne spune că acesta este doar începutul. Abia s-a dezlănțuit.

— Iar aceste cruci, a zis Sansone și a arătat către viesparul de semne îngrămădite pe perete, de parcă s-ar fi adunat roi să atace, toate sunt răsturnate. Constituie o batjocorire a creștinismului, o respingere a bisericii.

— Da, ni s-a spus că e un simbol satanic, a intervenit Jurevich.

— Aceste cuvinte și cruci au fost desenate aici pentru prima oară, a spus Maura, cu ochii la dârele de sânge scurse pe pereți, care acopereau parțial șirul de cuvinte latinești. A citit împroșcăturile și a văzut sângele arterial pulverizat în mii de picături mici ce descriau arce de cerc. Înainte de a o ucide, înainte de a-i despica gâtul, criminalul și-a rezervat timp să deseneze pe pereți.

— Problema este, a spus Jurevich, dacă a scris cuvintele cât ea zăcea aici, așteptând să moară. Ori încăperea fusese deja pregătită ca loc al asasinării, înainte de sosirea victimei?

— Iar apoi să o fi ademenit aici?

— Se vede clar că a fost totul pregătit. Jurevich a arătat către podeaua de lemn, unde sângele se uscase, după ce formase o baltă. Vedeți cuiele? A venit echipat cu un ciocan și cu coardă de nailon. Așa a imobilizat-o. I-a legat încheieturile și gleznele. Apoi a fixat corzile de podea. După ce a țintuit-o astfel, a acționat fără grabă.

Maura s-a gândit la ceea ce fusese scrijelit în carnea lui Sarah Parmley. A ridicat privirea și a văzut aceleași simboluri desenate pe pereți cu ocru. Un crucifix răsturnat. Crucea lui Lucifer.

— Dar cum de-a reușit să o ademenească aici? a întrebat Sansone. Ce putea să o atragă în această casă?

— Știm doar că, în perioada cât a stat la motel, a primit un telefon, a spus Jurevich. În ziua când a plecat. Recepționera de la motel i-a făcut legătura în cameră.

— N-ați adus vorba despre asta, a comentat Jane.

— Pentru că nu suntem siguri că ar avea vreo relevanță. Sarah Parmley a crescut în acest oraș. Probabil cunoștea o

mulțime de oameni aici, oameni care-i puteau telefona după înmormântarea mătușii ei.

— Un apel local?

— De la un telefon public aflat la o benzinărie din Binghamton.

— Asta e la câteva ore depărtare de aici.

— Exact. Acesta a fost un motiv pentru care nu am considerat că ucigașul a fost cel care a sunat.

— Mai există vreun motiv?

— Da. Apelul a venit din partea unei femei.

— Recepționera este sigură de asta? Doar s-a întâmplat acum două săptămâni.

— Nu a ezitat deloc. Am întrebat-o de câteva ori.

— Răul nu are sex, a spus Sansone.

— Și care sunt șansele ca o femeie să fi făcut toate astea? a întrebat Jane, făcând semn către perete, către amprentele însângerate.

— Eu nu aș respinge în mod automat posibilitatea ca aceste crime să fi fost comise de o femeie, a spus Sansone. Nu avem nicio amprentă de încălțăminte care să ne fie de folos.

— Nu resping nimic. Mă las condusă de ciudățeniile constatate.

— Păi asta și sunt. Ciudățenii.

— Câți ucigași ați prins? a ripostat Jane.

El a privit-o fără să plece ochii.

— Cred că răspunsul v-ar surprinde, doamnă detectiv.

Maura s-a întors către Jurevich.

— Cred că ucigașul a stat în casă câteva ore. Trebuie să fi lăsat urme: fire de păr, fibre…

— Criminaliștii noștri au verificat camerele cu toată atenția.

— Imposibil să nu fi descoperit ceva.

— Păi tocmai asta e, că au obținut prea multe. Avem de a face cu o casă veche, care a fost locuită cu intermitențe vreme de șaptezeci de ani. Am găsit ceva ce ne-a uimit. Să vă arăt și restul casei!

S-au întors în hol, iar Jurevich a arătat către o încăpere.

— Aici avem alt dormitor. E mult praf, plus câteva fire de păr de pisică, în rest nimic care să ne fi reținut atenția. A continuat de-a lungul holului, prin dreptul altui dormitor, pe lângă o baie cu faianța în alb și negru, apoi pe lângă alte încăperi. Într-un târziu, au ajuns la ultima ușă. Aici, a zis el. Asta s-a dovedit a fi o cameră foarte interesantă.

Maura a depistat nota amenințătoare din glasul lui, dar, când a pășit în dormitor, nu a văzut nimic alarmant, ci doar un spațiu fără nicio piesă de mobilier, cu pereți goi. Podeaua de lemn arăta mai bine decât în restul casei, având scândurile rindeluite recent. Cele două ferestre dădeau spre panta împădurită a delușorului, care cobora spre lacul înghețat de dedesubt.

— Și de ce a prezentat interes această cameră? a întrebat Jane.

— Din cauza urmelor găsite pe podea.

— Nu văd nimic.

— Apare doar la Luminol. Cei de la Criminalistică au verificat toată casa, pentru a vedea unde ar mai fi putut lăsa urme de sânge. În celelalte încăperi nu am găsit nicio urmă. I-am descoperit amprentele de încălțăminte în hol, pe trepte și pe culoar, toate invizibile cu ochiul liber. Așa că știm de încercarea lui de a se curăța când a ieșit din casă. Dar sângele nu se poate ascunde complet. Dacă se pulverizează Luminol, apare imediat. Jurevich s-a uitat la podea. Iar aici s-a văzut foarte mult sânge.

— Și alte urme de încălțăminte? a întrebat Jane.

— Nu doar asta. Era ca și cum un val de sânge ar fi măturat camera și a stropit peretele. Se vedea și în crăpăturile dintre scândurile podelei, unde s-a strecurat în ornamentele peretelui. Pe cel de acolo erau dâre mari, în locul unde cineva a încercat să-l spele. Dar sângele nu se poate îndepărta complet. Chiar dacă acum nu se poate vedea, era sânge în întreaga încăpere. Am rămas aici și am privit camera luminându-se și ne-am îngrozit cu toții, vă asigur. Pentru că, după ce am aprins din nou lumina, totul arăta la fel ca acum. Nimic. Nicio urmă de sânge vizibilă cu ochiul liber.

Sansone s-a uitat la pereți, de parcă s-ar fi străduit să audă acele ecouri ciudate ale morții. A văzut podeaua cu scândurile lustruite și foarte netede.

— Ăsta nu putea fi sânge proaspăt, a murmurat el. În casă s-a mai întâmplat ceva.

Maura și-a adus aminte de afișul „DE VÂNZARE", pe jumătate îngropat în zăpadă, așezat la poalele dealului. S-a gândit la șindrila îmbătrânită, la vopseaua scorojită. De ce fusese o casă atât de frumoasă lăsată în paragină?

— De aceea nu vrea să o cumpere nimeni, a spus ea.

Jurevich a confirmat cu un gest.

— S-a întâmplat în urmă cu doisprezece ani, înainte să mă mut eu în zonă. Am aflat de la agenta imobiliară. Nu este ceva despre care să-i facă plăcere să vorbească, pentru că reședința e de vânzare, dar trebuie să-i pună în temă pe cei interesați. Un detaliu pe care orice potențial cumpărător ar dori să-l cunoască. Și asta îi cam pune pe fugă pe toți.

Maura s-a uitat la podea, la îmbinările și la crăpăturile unde se găsea sânge pe care nu-l putea vedea.

— Cine a murit aici?

— În această încăpere a avut loc o sinucidere. Dar, când te gândești la tot ce s-a întâmplat în casa asta, tragi concluzia că a fost bântuită de ghinion.

— Au mai fost și alte decese?

Jurevich a dat din cap.

— În perioada aceea, aici a trăit o familie. Un doctor, soția, un fiu și o fiică. Plus un nepot care a stat cu ei o vară. Din câte spune toată lumea, membrii familiei Saul erau oameni de treabă. O familie unită, aveau mulți prieteni.

„Nimic nu este ceea ce pare, s-a gândit Maura. Nimic."

— Primul a murit fiul lor de unsprezece ani. A fost un accident sfâșietor. Copilul s-a dus să pescuiască în lac și nu a mai revenit acasă. Se crede că a căzut în apă și a întrat în panică. I-au găsit cadavrul a doua zi. O săptămână mai târziu, mama a căzut pe trepte și și-a rupt gâtul. Lua niște sedative, și s-a considerat că și-a pierdut echilibrul din cauza lor.

— Interesantă coincidență, a spus Sansone.

— Poftim?

— Nu așa a murit și mătușa lui Sarah Parmley? În urma unei căzături pe scări? Rupându-și gâtul?

Jurevich a rămas tăcut câteva clipe.

— Da. Nu m-am gândi la asta. E o coincidență, nu?

— Nu ne-ai povestit despre sinucidere, a zis Jane.

— Soțul s-a sinucis. Gândiți-vă numai prin ce trecuse. Întâi i se îneacă fiul. Apoi soția cade pe scară. Așa că, două zile mai târziu, a luat pistolul, s-a așezat în acest dormitor și și-a zburat creierii. Jurevich s-a uitat la podea. Pe jos e sângele lui. Când mă gândesc… O familie întreagă, practic ștearsă de pe fața pământului în doar câteva săptămâni.

— Și ce s-a întâmplat cu fiica? l-a întrebat Jane.

— A locuit la niște prieteni de familie. A încercat să scape de casă în toți anii aceștia. Agenta imobiliară spune că au existat câțiva doritori, dar, când au aflat ce s-a întâmplat acolo, au renunțat. Ați vrea să locuiți într-o asemenea casă? Eu, unul, nu, nici dacă m-ar plăti cineva. E un loc blestemat. Se simte asta de cum îi treci pragul.

Maura s-a uitat în jur la pereți și s-a cutremurat.

— Dacă există case bântuite, atunci asta sigur este.

— *Abyssus abyssum invocat,* a rostit încet Sansone. Acum capătă un nou înțeles.

Toți l-au privit întrebător.

— Poftim? a zis Jurevich.

— De aceea și-a ales casa drept loc pentru crimă. Cunoștea istoria ei, și asta l-a atras. Ar putea fi considerată o ușă către o altă dimensiune. Ori un vârtej. Dar există locuri întunecate pe lume, locuri respingătoare care pot fi considerate blestemate.

Jane a râs oarecum neliniștită.

— Chiar credeți asta?

— Nu are importanță ce cred eu. Dar dacă ucigașul nostru crede, atunci a ales această casă pentru că l-a atras. „Iadul cheamă iadul.”

— Of, Doamne, a spus Jurevich, îmi dați fiori. S-a uitat la pereții dezgoliți și s-a cutremurat, de parcă ar fi fost pătruns de un vânt înghețat. Știți ce cred eu? Casa asta ar trebui arsă.

Până la temelie. Nicio persoană întreagă la minte nu ar cumpăra-o.

— Ați spus că aici a locuit familia unui doctor, a zis Jane.

— Întocmai. Familia Saul.

— Și au avut un nepot care a locuit la ei pe durata vacanței de vară.

Jurevich a dat din cap în semn că da.

— Un băiat de cincisprezece ani.

— Cu acest băiat ce s-a întâmplat? După toate tragediile petrecute aici?

— Agenta imobiliară mi-a spus că a plecat la scurt timp după aceea din Purity. A venit mama lui și l-a luat.

— Mai știți ceva despre el?

— Nu uitați, asta s-a petrecut acum doisprezece ani. Nimeni nu l-a cunoscut prea bine. Și a stat aici doar o vară. Jurevich a tăcut câteva clipe. Știu la ce vă gândiți. Acum ar avea douăzeci și șapte de ani. Și ar putea ști ce s-a întâmplat aici.

— Dar ar putea avea chiar și o cheie de intrare, a spus Jane. Cum să aflăm mai multe despre el?

— De la verișoara lui, presupun. Femeia care are casa în proprietate, Lily Saul.

— Dar nu știți cum să o găsiți.

— Agenta a făcut nenumărate eforturi.

— Aș dori să văd rapoartele poliției privind familia Saul. Presupun că au fost investigate toate decesele.

— O să dau telefon la birou să vi se facă niște copii după documente. Le puteți lua înainte de a părăsi orașul. Vă întoarceți la Boston în această seară?

— Așa intenționăm, imediat după masa de prânz.

— Atunci, o să încerc să fie gata până atunci. Vă recomand să mergeți la Roxanne Café. Fac acolo niște sendvișuri de curcan… o minunăție. Și localul este situat peste drum de sediul nostru.

— Aveți timp suficient să copiați totul?

— Dosarele nu sunt voluminoase, deoarece conțin doar fișele de autopsie și raportul șerifului. În toate cele trei cazuri, modalitatea și cauza morții au fost foarte clare.

Sansone rămăsese la fereastră și privise afară. Brusc, s-a întors spre Jurevich.

— Cum se numește ziarul local?

— Mai tot ce se petrece în districtul Chenango e prezentat în *Evening Sun*. Au sediul în Norwich, i-a răspuns Jurevich, apoi s-a uitat la ceas. Ei, eu cred că nu mai am ce să vă arăt aici.

Când au revenit afară, au stat în vântul tăios câteva clipe, cât Jurevich a încuiat ușa și a încercat-o zgâlțâind de clanță.

— Dacă vom mai face progrese în cercetarea cazului, i-a spus el lui Jane, o să vă telefonez. Dar cred că dumneavoastră veți reuși să prindeți criminalul. Și-a tras apoi fermoarul jachetei și și-a pus mănușile. Acum acționează mai mult în zona dumneavoastră.

• DOUĂZECI ȘI OPT

— Cum se face că apare cu mașina lui scumpă și nici mai mult, nici mai puțin, e invitat la locul faptei? a zis Jane, împungând aerul cu un cartof prăjit spre Maura. Ce înseamnă asta? Pe cine cunoaște Sansone la Departamentul de Justiție? Nici măcar Gabriel nu a reușit să afle.

— Probabil există motive să aibă încredere în el.

— Da, sigur, a făcut Jane și a băgat cartoful în gură, luând altul cu furculița, simțind că starea de agitație o face să fie și mai flămândă. După câteva minute, din enormul sendviș cu carne de curcan nu mai rămăseseră decât firimituri de pâine prăjită și de șuncă, iar acum își plimba și ultimii cartofi prăjiți prin ketchup. Să ai încredere în orice milionar pasionat de soluționarea crimelor, nu?

— Multimilionar.

— Dar cine se crede, Bruce Wayne? Ori tipul ăla dintr-un spectacol TV mai vechi? Bogătașul care făcea pe polițistul. Mama se uita la serialul ăla.

— Cred că te referi la *Legea lui Burke*.

— Așa. Câți polițiști bogați cunoști?

Maura a oftat și și-a ridicat ceașca de ceai.

— Niciunul.

— Exact. E o năzărire. Un tip plictisit, dar cu bani își închipuie că ar fi grozav să se joace de-a polițistul, doar că nu ține să o pornească de jos. Nu are chef să fie polițist de stradă și nici să redacteze rapoarte privind tot soiul de incidente. El vrea doar să apară în Mercedesul lui și să ne spună nouă, tâmpiților, ce trebuie făcut. Ai impresia că n-am mai întâlnit oameni ca el până acum? Toți se cred mai deștepți decât polițiștii.

— Nu mi se pare că e chiar un amator, Jane. Eu sunt de părere că merită să-l asculți.

— Bravo. Pe un fost profesor de istorie. Jane și-a golit ceașca de cafea și a scos capul din separeu ca să caute din ochi

chelnerița. Domnișoară, aș mai vrea niște… Apoi a tăcut o clipă, după care i-a zis Maurei: Ia te uită cine a intrat.

— Cine?

— Prietenul nostru.

Maura a întors capul spre ușă, privind dincolo de tejgheaua cu mâncăruri, unde câțiva bărbați cu șepci cu cozoroc, stăteau cu cafele și farfurii de mâncare în față. L-a zărit pe Sansone în aceeași clipă în care a văzut-o și el. Când a pornit să traverseze restaurantul către separeul unde se afla Maura, mai multe persoane au întors capul după el, intrigate de acea neobișnuită siluetă masivă, cu părul argintiu.

— Mă bucur că mai sunteți în oraș, a zis el. Pot să mă așez?

— Tocmai ne pregăteam să plecăm, a spus Jane cu subînțeles, întinzând mâna către portofel, preferând să facă uitată intenția de a mai bea o cafea.

— N-o să vă răpesc mult timp. Ori preferați să vă transmit asta prin e-mail, doamnă detectiv?

Maura s-a uitat la teancul de ziare pe care le avea la el.

— Ce e cu ele?

— Din arhiva ziarului *Evening Sun,* a răspuns el și le-a așezat pe masă, în fața ei.

Ea s-a tras într-o parte, făcându-i loc în separeul destul de strâmt, iar el s-a așezat alături de ea. S-a simțit încolțită de acest bărbat, a cărui simplă prezență părea să devină dominantă și copleșitoare în acel spațiu restrâns.

— Arhiva lor digitală a fost înființată doar de cinci ani, a spus el. Astea sunt fotocopii din arhiva scrisă, iar reproducerea nu este chiar atât de bună pe cât mi-aș dori. Însă lămurește multe lucruri.

Maura s-a uitat la prima foaie. Era o fotocopie a primei pagini din *Evening Sun,* din 11 august, cu doisprezece ani în urmă. Privirea i-a rămas ațintită asupra articolului din partea de sus a paginii.

CADAVRUL BĂIATULUI A FOST RECUPERAT DIN LACUL PAYSON

Fotografia care ilustra articolul înfățișa un băiat zâmbitor, care ținea în brațe un pisoi vărgat. Sub poză scria: „Teddy Saul abia a împlinit unsprezece ani”.

— Ultima persoană care l-a văzut în viață a fost sora lui, Lily, a spus Sansone. Tot ea l-a descoperit plutind în lac o zi mai târziu. Ceea ce a surprins pe toată lumea, potrivit articolului, a fost faptul că băiatul era un înotător bun. Și mai apare un amănunt interesant.

Maura a ridicat ochii spre Sansone.

— Ce anume?

— Se presupune că s-a dus la lac să pescuiască. Dar cutia cu momeală și bățul au fost găsite la mai bine de douăzeci de metri de mal.

Maura i-a întins fotocopia lui Jane și s-a uitat la următorul articol, tipărit la 18 august. La o săptămână după descoperirea cadavrului lui Teddy, o nouă tragedie a lovit familia Saul.

MOARTEA MAMEI ÎNDURERATE, APROAPE
SIGUR CA URMARE A UNUI ACCIDENT

Acest articol era însoțit de o altă fotografie, la fel de înduioșătoare. Amy Saul era înfățișată într-o perioadă mai fericită a vieții, zâmbind spre aparatul foto în timp ce ținea în brațe un copilaș. Același copil, Teddy, pe care avea să-l piardă unsprezece ani mai târziu în apele lacului Payson.

— A fost găsită la baza scării, a spus Maura, ridicând ochii spre Jane. De fiica ei, Lily.

— Iarăși Lily? Fiica i-a găsit pe amândoi? s-a mirat Jane și a întins mâna după articolul fotocopiat. Începe să miroasă tot mai mult a ghinion.

— Și nu uitați că telefonul primit de Sarah Parmley acum două săptămâni venea din partea unei femei.

— Înainte de a trage concluzii pripite, a spus Sansone, vreau să precizez că nu Lily Saul a găsit cadavrul tatălui ei. Vărul ei a fost acela. Este prima și singura oară când numele lui Dominic Saul apare în vreunul dintre aceste articole.

Maura a trecut la cea de-a treia fotocopie și a văzut

fotografia doctorului Peter Saul zâmbind către cameră. Dedesubt, scria: „Disperat de pierderea soției și fiului”.

— Există vreo fotografie a lui Dominic?

— Nu. Dar este menționat în acel articol ca fiind cel care a găsit cadavrul unchiului său. Tot el a chemat și poliția.

— Și fata? s-a mirat Jane. Unde era Lily când s-a întâmplat tragedia?

— Nu se precizează.

— Presupun că poliția i-a verificat alibiul.

— Presupun că da.

— Eu n-aș mai presupune nimic.

— Să sperăm că informațiile acestea se află în dosarele poliției, a spus Sansone, pentru că de la cel care a anchetat cazurile nu mai aveți ce afla.

— De ce?

— A murit anul trecut, în urma unui infarct. I-am găsit ferparul în arhiva ziarului. Așadar, tot ce avem pentru continuarea anchetei se găsește în dosarele acelea. Dar să ne gândim la situație. Ești polițist local și trebuie să discuți cu o fată de șaisprezece ani care tocmai și-a pierdut fratele, mama, iar apoi tatăl. Pesemne că era în stare de șoc. Poate era isterică. Să o mai hărțuiești cu întrebări privind locul unde se găsea la ora morții tatălui ei, când toate indiciile sugerau sinuciderea?

— Meseria mea e să pun întrebări, a replicat Jane. Eu așa aș fi procedat.

„Da, sigur ar fi făcut-o”, și-a zis Maura, uitându-se la expresia îndărătnică a lui Jane și amintindu-și de întrebările insistente care îi fuseseră adresate nu mai departe de dimineața trecută. Fără milă, fără nicio reținere. Dumnezeu să te ajute dacă Jane Rizzoli te socotește vinovat de ceva. Maura a coborât ochii spre fotografia lui Peter Saul.

— Nu văd nicio poză cu Lily. Nu știm cum arată nici ea.

— De fapt, există o fotografie, a spus Sansone. Și vi se va părea foarte interesantă.

A trecut la următoarea pagină fotocopiată și a pus degetul pe articol.

LA FUNERALIILE DOCTORULUI AU PARTICIPAT PERSOANE DIN TOT DISTRICTUL

Prieteni, colaboratori, chiar necunoscuți s-au adunat la cimitirul Ashland în frumoasa după-amiază de august pentru a deplânge dispariția doctorului Peter Saul, care a decedat duminică în urma unei răni de pistol provocate de el însuși. Aceasta a fost a treia tragedie care a căzut asupra familiei Saul în ultimele două săptămâni.

— Uite-o și pe Lily, a spus Sansone, arătând spre fotografia care însoțea articolul. Aceasta este Lily Saul.

O imagine neclară, fața fetei fiind parțial ascunsă de alte două tinere care o încadrau. Maura nu a reușit să distingă decât profilul feței plecate, învăluite de părul lung și negru.

— Asta nu ne ajută prea mult, a spus Jane.

— Nu țineam să vedeți neapărat fotografia, a spus Sansone. Important este textul de sub ea. Priviți numele fetelor care stau alături de Lily.

Abia în acea clipă a înțeles Maura de ce Sansone insistase atât de mult să le arate acele pagini de ziar. Textul de sub fotografia neconsolatei Lily Saul cuprindea două nume uimitor de familiare.

Lily Saul este consolată de prietenele ei Lori-Ann Tucker și Sarah Parmley.

— Asta este legătura care ne ajută în continuarea anchetei, a spus Sansone. Trei prietene. Două dintre ele acum moarte. Doar Lily Saul este încă în viață. A făcut o pauză, apoi a urmat: Și nici măcar nu putem fi siguri de situația ei.

Jane a ridicat pagina și s-a uitat la ea.

— Poate pentru că nici nu vrea să știm în ce situație se află.

— Pe ea trebuie să o găsim, a zis Sansone. Ea știe răspunsurile.

— Ori ar putea fi chiar ea răspunsul. Nu știm aproape nimic despre această fată. Dacă s-a împăcat bine cu familia. Dacă s-a ales cu o moștenire frumușică ori nu.

— Nu vorbești serios, a sărit Maura.

— Mă văd nevoită să recunosc că domnul Sansone a avut dreptate când a afirmat mai devreme că răul nu ține de sex.

— Jane, dar să-și ucidă propria familie…

— Îi ucidem pe cei pe care-i iubim, știm asta. Jane s-a uitat la fotografia cu cele trei fete. Și probabil că fetele astea au știut. E greu să păstrezi un secret vreme de doisprezece ani. A aruncat apoi o privire spre ceasul de la mână. Trebuie să mă interesez prin oraș, să aflu și altceva despre Lily. Trebuie să existe cineva care știe cum se poate lua legătura cu ea.

— Dacă tot vreți să puneți întrebări, a spus Sansone, poate încercați să aflați și despre asta. A mai scos o fotocopie după un ziar și i-a întins-o lui Jane. Titlul suna: „*Boy din South Plymouth primește punctajul maxim*”.

— Hm… trebuie să mă interesez de tauri premiați? l-a întrebat Jane.

— Nu, articolul nostru este la rubrica „Aflăm de la poliție”, a precizat Sansone. Era cât pe ce să-mi scape și mie. De fapt, nu l-aș fi văzut deloc dacă nu s-ar fi aflat pe aceeași pagină, sub articolul despre înecarea lui Teddy Saul.

— Vă referiți la ăsta? „Grajd vandalizat, o capră dispărută?”

— Citiți articolul.

Jane s-a apucat să citească articolul cu glas tare:

— „Poliția a primit o reclamație din partea lui Eben Bongers din Purity, conform căruia persoane necunoscute au pătruns în grajdul său în noaptea de sâmbătă. Patru capre au scăpat și trei au fost recuperate, dar una lipsește. Făptașul a adus daune grajdului, scrijelind – aici Jane a făcut o pauză și s-a uitat spre Maura – cruci.”

— Citiți mai departe, a îndemnat-o Sansone.

Jane a înghițit în sec și a reluat lectura articolului.

— „Scrijelituri similare au fost descoperite și pe alte clădiri din zonă. Persoanele care dețin informații sunt rugate să ia

legătura cu biroul șerifului districtului Chenango.”

— Deci criminalul se afla acolo, a spus Sansone. În urmă cu doisprezece ani, el trăia în acest district. Și nimeni nu a bănuit nicio clipă ce monstru se afla printre ei. Nimeni n-a avut habar ce fiară trăia în zonă.

„Vorbește de parcă ucigașul ar fi inuman, a observat Maura. Nu vorbește despre el ca despre un om, ci îl socotește un lucru.”

— Apoi, în urmă cu două săptămâni, a spus Sansone, acest ucigaș s-a întors în casa unde trăise cândva familia Saul. A desenat aceleași simboluri pe pereți, a bătut cuie în podea. Totul pregătit pentru victima lui. Pentru ceea ce avea să-i facă lui Sarah Parmley. Sansone s-a aplecat ușor în față, privind-o atent pe Jane. Nu cred că Sarah Parmley a fost prima lui victimă. Au mai existat și altele înaintea ei. Ați remarcat cât de aranjată era scena crimei în cazul lui Sarah, și câtă planificare și ceremonie a presupus acest lucru. Asta a fost o crimă a maturității, comisă de cineva care a avut la dispoziție luni, poate chiar ani pentru a-și exersa rafinamentul în privința ritualului.

— Am solicitat o verificare VICAP{6}. Am căutat și crime comise înainte de asta.

— Ați căutat parametri?

— Dezmembrări. Simboluri satanice. Da, au apărut câteva cazuri în alte state, dar nimic care să se potrivească astfel încât să ne declarăm satisfăcuți.

— Atunci lărgiți aria de cercetare.

— Dacă se lărgește, nu se mai obțin rezultate. Totul devine prea generalizat și prea vast ca să găsești vreun suspect.

— Vorbeam de o arie de cercetare internațională.

— Rețeaua ar fi prea mare.

— Pentru acest ucigaș nu există o rețea prea mare. Uitați-vă la indiciile pe care le-a lăsat. Inscripții în latină. Desene făcute cu ocru adus din Cipru. O cochilie tocmai din Mediterană. Practic ne-a anunțat că a trăit în străinătate. Și pesemne că a și comis crime pe acolo. Vă garantez, dacă veți verifica baza de date a Interpolului, veți mai găsi victime de-ale lui.

— Cum de puteți fi atât de… a început Jane, apoi s-a oprit și, brusc, și-a îngustat ochii. Știți deja. Ați verificat.

— Mi-am luat libertatea. Acest ucigaș a lăsat semne evidente pretutindeni. Nu se teme de poliție. Are o încredere nețărmurită în priceperea lui de a rămâne nevăzut. A făcut un semn către fotocopii. Acum doisprezece ani, el trăia aici. Începuse deja să aibă fantezii, să deseneze primele cruci.

Jane a privit spre Maura.

— O să mai rămân o noapte aici. Va trebui să discut și cu alte persoane.

— Dar eu vreau să ajung acasă, a zis Maura. Nu mai pot întârzia aici.

— Doctorul Bristol îți poate ține locul, adevărat?

— Mai am și alte lucruri de rezolvat.

Maurei nu i-a plăcut privirea pe care Jane i-a aruncat-o. „Alte lucruri fiind legate de Daniel Brophy?”

— Eu voi pleca spre Boston în această seară, a intervenit Sansone. Poți merge cu mine.

• DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Detectivul Rizzoli nu a părut prea încântată când mi-ai acceptat oferta, a spus Sansone.

— În ultima vreme, o nemulțumesc o groază de lucruri, a replicat Maura, uitându-se lung la câmpurile acoperite cu un strat alb de zăpadă. După ce se stinseseră până și ultimele raze de lumină, pe cer apăruse luna, iar lumina ei se reflecta asemenea celei aruncate de un felinar pe zăpadă. Printre ele se număra și persoana mea.

— Am observat încordarea dintre voi două.

— Este atât de evidentă?

— Detectivul Rizzoli nu face niciun efort să ascundă asta, adevărat? a zis el și a aruncat o privire către Maura, deși în mașină era destul de întuneric. Nici nu puteați să vă deosebiți mai mult.

— În acest fel, aflu din ce în ce mai multe lucruri.

— Vă cunoașteți de multă vreme?

— De vreo doi ani. De când am acceptat slujba din Boston.

— Și relația dintre voi a fost mereu la fel de tăioasă?

— Nu. Asta doar pentru că… A amuțit. „Pentru că nu-mi aprobă purtarea. Pentru că are o atitudine morală superioară, iar mie nu mi se îngăduie să devin umană. Nu am dreptul să mă îndrăgostesc.” … așa se încheie perioada de stres, a încheiat ea fraza.

— Mă bucur că avem posibilitatea de a discuta în particular, a spus el. Pentru că știu că ți se va părea absurd ceea ce-ți voi spune. Iar detectivul Rizzoli a respins ideea fără ca măcar să o analizeze câtuși de puțin. S-a uitat din nou spre Maura. Sper că ești mai dispusă decât ea să asculți.

— Pentru că-ți închipui că eu sunt mai puțin sceptică decât ea? Nu te amăgi!

— Ce părere ai despre locul crimei pe care l-ai văzut? Ce ți-a spus despre ucigaș?

— Am văzut dovezi clare privind o minte profund

tulburată.

— Asta este o posibilitate.

— Dar care este interpretarea ta?

— Dincolo de toate astea, răzbate o inteligență deosebită. Nu este vorba despre un nebun oarecare ce se distrează torturând femei. Aici avem de a face cu un individ care are o motivație logică și precisă.

— Iar o să-mi vorbești despre demonii mitici.

— Știu că nu accepți existența lor. Dar ai văzut articolul din ziar, referitor la grajdul distrus acum doisprezece ani. Ți-a mai sărit în ochi vreun element din acel raport?

— Cu alte cuvinte, în afară de crucile scrijelite în grajd?

— Am în vedere capra lipsă. Din grajd au fost eliberate patru capre, iar fermierul a recuperat doar trei. Ce s-a întâmplat cu a patra?

— Poate c-a fugit. S-a pierdut în pădure.

— În Leviticul, capitolul 16, un alt nume al lui Azazel este „țap ispășitor”. Cel care a luat asupra sa toate păcatele, toate relele omenirii. Prin tradiție, animalul ales este dus în sălbăticie, ca să ia cu sine toate păcatele umanității. Și abia acolo este eliberat.

— Iarăși revenim la simbolul lui Azazel.

— Capul lui a apărut desenat pe ușa ta. Sper că nu ai uitat acest amănunt.

„Nu, n-am uitat. Cum să uit că pe ușa mea au rămas semnele făcute de un ucigaș?”

— Știu că ești sceptică, a spus el. Am convingerea că-ți închipui că totul se va termina la fel ca în cazul majorității anchetelor. Că veți ajunge la vreun personaj comun, ba chiar demn de milă, care locuiește singur, aparent fără să deranjeze pe nimeni. Vreun alt Jeffrey Dahmer ori alt Fiu al lui Sam. Poate că acest ucigaș aude voci. Poate a citit *Biblia satanică* a lui Anton Lavey de prea multe ori și a pus totul la suflet. Dar să avem în vedere și altă posibilitate, ceva mai înspăimântător. Apoi a privit spre ea. Aceea că nefilimii – veghetorii – chiar există. Că au existat mereu și că încă trăiesc printre noi.

— Copiii îngerilor căzuți?

— Asta este doar interpretarea biblică.

— Totul e biblic. Și știi bine că eu nu cred în astea.

— Vechiul Testament nu este singurul loc unde se menționează astfel de creaturi. Ele apar și în miturile culturilor anterioare.

— Fiecare civilizație își are spiritele mitologice rele.

— Eu nu vorbesc despre spirite, ci despre oameni în carne și oase, cu fețe umane. O specie paralelă de prădători, care a evoluat alături de noi. Care s-a amestecat cu a noastră.

— Și nu ar fi trebuit să aflăm de existența ei până acum?

— Aflăm despre ei din cauza răului pe care îl comit. Dar nu ne dăm seama de ceea ce reprezintă ei de fapt. Îi numim inadaptați social ori tirani. Ori Vlad Țepeș. Ei farmecă pe toată lumea și ajung în funcții care le conferă putere și autoritate. Ei profită de războaie, de revoluții și de dezordini sociale. Și nu ne dăm niciodată seama că se deosebesc de noi, ceilalți. Se deosebesc într-un mod fundamental, care merge până la codul genetic. Acești oameni sunt născuți prădători, iar lumea întreagă le este teren de vânătoare.

— Iar aici intervine Clubul Mefisto? Căutând aceste creaturi mitice? a zis ea și a izbucnit în râs. Ați putea la fel de bine vâna unicorni.

— Mulți dintre noi cred în asta.

— Și ce faceți când chiar găsiți unul? Îl împușcați și-l împăiați ca pe un trofeu?

— Suntem pur și simplu un grup de cercetare. Rolul nostru este de a identifica și de a studia. Și de a oferi consultații.

— Consultații… cui?

— Organelor de ordine. Le punem la dispoziție informații și analize. Iar ele se folosesc de ceea ce le oferim.

— Și organele de ordine chiar se sinchisesc de ceea ce aveți de spus? a întrebat ea, iar din vocea ei a răzbătut o doză perceptibilă de neîncredere.

— Da. Glasul nostru este ascultat, a spus el.

Declarația calmă a unui om atât de sigur de afirmațiile lui, încât nici nu simțea nevoia de a și le apăra.

Maura s-a gândit cât de ușor fusese pentru el să obțină amănunte confidențiale ale anchetei. Și-a adus aminte că verificările lui Jane în privința lui Sansone se loviseră de mutenia celor de la FBI, Interpol și Departamentul de Justiție. „Cu toții îl apără.”

— Activitatea noastră nu a trecut neobservată, a spus el și s-a grăbit să adauge. Din păcate.

— Așa m-am gândit și eu. Că e bine să ți se ia în seamă activitatea.

— Dar nu de cei care nu trebuie. În orice caz, și aceștia au auzit de noi. Știu cine suntem și cu ce ne ocupăm. A făcut o pauză. Iar ei consideră că tu ești una dintre noi.

— Eu nici măcar nu cred în existența *lor*.

— Ți-au marcat ușa. Te-au identificat.

Maura a admirat zăpada luminată de lună, albul ei fiind uimitor la acea oră din noapte. Totul strălucea aproape ca pe timpul zilei. Fără niciun ascunziș, fără niciun loc întunecos. În acel peisaj nemilos, putea fi văzută orice mișcare a unei prăzi.

— Eu nu sunt membră a clubului vostru, a spus ea.

— Dar ai putea deveni. Ai fost văzută la mine acasă. Cu mine.

— Dar am vizitat și cele trei scene ale crimelor. Mi-am făcut meseria, și-atât. Ucigașul m-ar fi putut vedea în oricare dintre acele nopți.

— Așa am crezut și eu la început. Că ai trecut prin câmpul lui vizual, devenind o pradă întâmplătoare. Așa am crezut și despre Eve Kassovitz – că poate a văzut-o la locul primei crime, cea din Ajunul Crăciunului, și i-a atras atenția.

— Nu crezi că așa s-a întâmplat?

— Nu.

— De ce?

— Cochilia. Dacă aș fi știut mai devreme de ea, am fi luat măsuri de prevedere. Iar Joyce poate ar fi fost în viață.

— Crezi că acea cochilie era un mesaj pentru tine?

— Vreme de secole, bărbații Sansone au intrat în luptă sub stindardul pe care era brodată cochilia. Asta a fost o sfidare, o provocare la adresa clubului nostru. Un avertisment privind

ceea ce urma să se întâmple.

— Adică?

— Exterminarea noastră.

A pronunțat cuvintele încet, ca și cum rostirea lor cu voce tare ar fi adus tăișul sabiei pe grumazul lui. Cu toate acestea, Maura nu a perceput nicio teamă în glasul lui, ci doar resemnare în fața sorții care îi fusese rezervată. Iar ei nu-i venea în minte niciun răspuns la acele vorbe. Discuția pătrunsese într-un teritoriu necunoscut, străin, iar ea nu reușea să-și găsească reperele. Universul lui cuprindea un peisaj atât de sumbru, de populat de coșmaruri, încât doar faptul că stătea alături de el în mașină îi schimba viziunea asupra lumii, modificând-o într-un tărâm unde se aflau monștri. „Daniel, am nevoie de tine acum. Am nevoie de atingerea ta, de speranța și de credința ta în lume. Acest om este alcătuit doar din întuneric, iar tu ești lumina."

— Știi cum a murit tatăl meu? a întrebat-o el.

Maura l-a privit nedumerită, luată prin surprindere de o asemenea întrebare.

— Poftim?

— Crede-mă, are relevanță. Întreaga istorie a familiei mele este relevantă. Am încercat să mă distanțez de ea. Mi-am petrecut treisprezece ani predând istorie la Boston College, socotind că pot duce o viață normală, ca oricare altul, convins că tatăl meu era un excentric trăsnit, la fel ca tatăl lui, că toate poveștile bizare pe care mi le spunea când eram mai mic constituiau legende de familie. Sansone s-a uitat la Maura. Am crezut în ele la fel de mult cât crezi tu; cu alte cuvinte, deloc.

„Pare extrem de rațional. Cu toate astea, nu e. Imposibil să fie."

— Am predat istorie. Cunosc miturile antice, a zis el. Dar nu aveai să mă convingi nicicând că demult au existat satiri, sirene ori cai zburători. De ce să fi dat crezare poveștilor tatălui meu despre nefilimi?

— Și ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Mi-am dat seama că *o parte* din ce-mi povestea el este adevărată. Moartea Isabellei, de pildă. La Veneția, am reușit

să descopăr probe ale întemnițării și ale morții ei în documentele bisericești. A fost arsă de vie. A născut un copil, cu puțin timp înaintea execuției. Nu era fantezie tot ce s-a transmis în legătură cu trecutul familiei Sansone.

— Iar partea referitoare la faptul că strămoșii tăi ar fi fost vânători de demoni?

— Tata credea în asta.

— Dar tu?

— Eu cred că există forțe ostile care vor să distrugă Clubul Mefisto. Iar acum ele ne-au găsit. La fel cum l-au găsit și pe tata.

Ea s-a uitat întrebătoare la el, așteptând o explicație.

— În urmă cu opt ani, a spus Sansone, a mers la Napoli. Trebuia să se întâlnească cu un vechi prieten, un bărbat pe care îl cunoștea de pe vremea colegiului pe care l-a urmat la New Haven. Amândoi erau văduvi. Amândoi împărtășeau pasiunea pentru istoria antică. Și-au programat o vizită la Muzeul Național de Arheologie de acolo ca să cunoască mai bine viața strămoșilor lui. Tata era foarte emoționat. De la moartea mamei, era prima oară când detectasem vioiciune în glasul lui. Dar, când a ajuns la Napoli, prietenul nu l-a așteptat la aeroport. Nici la hotel. Mi-a telefonat și mi-a spus că se întâmplase ceva cumplit și a hotărât să se întoarcă acasă în ziua următoare. Mi-am dat seama că era tulburat, dar n-a vrut să-mi spună mai multe. Cred că era convins că cineva ne asculta discuția.

— Chiar a crezut că telefonul era interceptat?

— Vezi? Reacționezi exact cum am făcut și eu atunci. Că scumpul și excentricul meu tată iar avea vedenii cu spiriduși. Iar ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Anthony, ei m-au găsit. Au aflat cine sunt”.

— „Ei?”

— Mi-am dat seama exact la ce se referea. Era aceeași prostie pe care o auzisem încă din copilărie. Forțe sinistre la guvernare. O conspirație universală a nefilimilor, care se ajutau unul pe altul ca să ajungă în funcții importante. Iar după ce dețineau controlul politic, aceștia puteau vâna după

bunul-plac, fără să se teamă de pedeapsă. Așa cum au făcut-o în Kosovo. Și în Cambodgia. Ori în Rwanda. Le prieste războiul, dezordinea și vărsarea de sânge. Se hrănesc cu așa ceva. Asta înseamnă Armagedonul pentru ei: paradisul vânătorului. De aceea abia așteaptă să apară asemenea situații.

— Asta-mi sună ca o amăgire paranoică fără egal.

— Dar și o modalitate de a explica inexplicabilul: de ce sunt oamenii în stare să facă așa ceva unul altuia.

— Și tatăl tău credea toate astea?

— A vrut ca *eu* să cred. Dar a trebuit să moară ca să mă convingă.

— Ce i s-a întâmplat?

— S-ar putea interpreta ca un jaf care a degenerat. Napoli este un oraș plin de tâlhari, iar turiștii trebuie să fie precauți când se află acolo. Tata se găsea pe Via Partenope, care merge de-a lungul Golfului Napoli, o stradă întotdeauna înțesată de turiști. Cu toate astea, totul s-a petrecut cu atâta repeziciune, încât nu a apucat să ceară ajutor. S-a prăbușit, pur și simplu. Nimeni nu l-a văzut pe făptaș. Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat. Dar tatăl meu zăcea la pământ, sângerând de moarte pe stradă. Lama îi pătrunsese exact sub stern, tăiase pericardul și străpunsese ventriculul drept.

— Așa cum a murit Eve Kassovitz, a spus ea încet. O metodă de ucidere de o eficacitate cumplită.

— Pentru mine, cel mai grav lucru era că murise socotind că nu-l voi crede, a spus Sansone. După ultima noastră convorbire telefonică, am închis și i-am spus unuia dintre colegii mei: „Bătrânul trebuie să treacă pe calmante”.

— Dar acum crezi ce spunea el.

— Chiar și după ce am ajuns la Napoli, câteva zile mai târziu, am fost convins că fusese un act întâmplător de violență. Un turist nefericit, aflat la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar, cât am stat la secția de poliție, așteptând un exemplar al raportului privind decesul, în sala în care eram a sosit un domn bătrân care s-a prezentat. Îl auzisem pe tata menționându-i numele. Nu știusem că

Gottfried Baum lucra pentru Interpol.

— De unde mi-e cunoscut acest nume?

— A fost unul dintre oaspeții mei în noaptea când a fost ucisă Eve Kassovitz.

— A, bărbatul care a plecat la aeroport?

— Da, trebuia să prindă avionul. Mergea la Bruxelles.

— E membru al Clubului Mefisto?

Sansone a dat din cap.

— El m-a făcut să ascult, m-a convins să cred. Toate poveștile pe care mi le spusese tata, toate teoriile demente despre nefilimi – Baum mi le-a repetat pe toate.

— *Folie à deux*,[7] a spus Maura. O amăgire comună.

— Aș vrea să fi fost o amăgire. Să fi putut respinge totul cu o ridicare din umeri, așa cum procedezi tu. Dar tu n-ai văzut și n-ai auzit lucrurile văzute și auzite de mine, de Gottfried sau de alții. Mefisto se luptă să trăiască. După patru secole, noi am rămas ultimii. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Iar eu sunt ultimul din neamul Isabellei.

— Ultimul vânător de demoni, a zis ea.

— Nu te-am convins deloc, așa e?

— Nu înțeleg ceva. Nu e prea greu să ucizi pe cineva. Dacă ești ținta, de ce nu te elimină doar pe tine? Doar nu te ascunzi. Nu trebuie decât un glonț tras pe fereastră, o bombă plasată în mașina ta. De ce să facă glume ridicole cu cochilii și alte lucruri? Ce rost are să te avertizeze dacă tot te afli în atenția lor?

— Nu știu.

— Îți dai seama că e lipsit de logică.

— Da.

— Cu toate astea, tot mai crezi că aceste crime se învârt în jurul Clubului Mefisto.

El a oftat.

— Nici măcar nu voi încerca să te conving. Vreau doar să *știi seama* că tot ce ți-am spus este adevărat.

— Că există o frăție mondială a nefilimilor? Iar Clubul Mefisto, și nimeni altcineva, este conștient de această conspirație generală?

— Vocile noastre au început să fie ascultate.

— Și ce ai de gând să faci pentru a te pune la adăpost? Îți bagi gloanțe de argint în pistol?

— Vreau să o găsesc pe Lily Saul.

Ea s-a încruntat.

— Fiica?

— Nu ți se pare ciudat că nimeni nu știe unde se află? Că nimeni nu poate da de ea? Lily știe ceva.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu vrea să fie găsită.

•

— Cred că ar trebui să intru cu tine, a zis el, ca să mă asigur că totul e bine.

Stăteau în mașina parcată în fața casei, iar prin perdelele de la camera de zi se vedeau lumini aprinse, deoarece lămpile fuseseră pornite de un dispozitiv automat. În ziua dinaintea plecării, curățase semnele de pe ușă. Privind prin întuneric, s-a întrebat dacă nu cumva apăruseră altele, pe care acum nu le putea vedea, noi amenințări ascunse de umbre.

— Cred că m-aș simți mai bine dacă ai veni cu mine, a recunoscut ea.

El a scos o lanternă din torpedou, apoi au coborât amândoi din mașină. Niciunul din ei nu a vorbit; își concentraseră simțurile asupra împrejurimilor: strada cufundată în întuneric, zumzetul îndepărtat al traficului. Sansone s-a oprit pe trotuar, încercând parcă să surprindă mirosul a ceva ce încă nu putea fi văzut. Au urcat treptele, ajungând pe verandă, apoi el a aprins lanterna ca să verifice ușa.

Era curată.

Dinăuntru, au auzit telefonul sunând. „Daniel?” Maura a descuiat ușa și a intrat. I-au trebuit doar câteva secunde pentru a tasta codul de dezarmare a sistemului de alarmă, dar, până să ajungă la telefon, acesta amuțise. A apăsat butonul de afișare a apelurilor și a recunoscut numărul de mobil al lui Daniel. Abia aștepta să ridice receptorul ca să-l sune. Însă Sansone stătea lângă ea în camera de zi așa că trebuia să mai aștepte.

— Ți se pare că totul e în ordine?

Ea a făcut un semn scurt din cap.

— Totul e în regulă.

— Nu vrei să arunci o privire înainte de plecarea mea?

— Ba da, a spus ea și a pornit pe hol.

Maura a simțit privirea lui în spate. Oare el citise totul pe fața ei? Recunoscuse expresia care o trăda ca fiind bolnavă de dragoste? A trecut dintr-o cameră în alta, verificând ferestre, încercând uși. Totul era în regulă. Ca simplu gest de ospitalitate, ar fi trebuit să-i ofere măcar o ceașcă de cafea și să-l invite să stea jos câteva minute, mai ales după ce se arătase atât de amabil să o aducă până acasă. Însă Maura nu era într-o dispoziție ospitalieră.

Spre ușurarea ei, el nu a mai zăbovit, ci s-a întors să plece.

— O să-ți telefonez mâine-dimineață, a zis el.

— N-o să pățesc nimic.

— Trebuie să fii precaută, Maura. Și noi, de altfel.

„Dar eu nu sunt unul dintre ai voștri. Nici nu vreau să devin.”

Apoi s-a auzit soneria de la ușă. S-au privit unul pe celălalt.

— Ce-ar fi să vezi cine e? a zis el încet.

Maura a respirat adânc și a pășit în holul de la intrare. A aruncat o privire pe fereastră și a deschis ușa imediat. Nici măcar curentul de aer rece nu a putut alunga îmbujorarea de pe obrajii ei când Daniel a intrat, cu mâinile întinse să o îmbrățișeze. Apoi l-a văzut pe celălalt bărbat în hol și a înghețat pe loc.

Sansone a evitat imediat o tăcere care putea deveni jenantă.

— Cred că sunteți părintele Brophy, a zis el și i-a întins mâna. Anthony Sansone. V-am văzut acum două seri la locuința doctorului O’Donnell, când ați venit să o luați pe Maura.

Daniel a dat din cap și i-a răspuns:

— Am auzit de dumneavoastră.

Cei doi și-au strâns mâinile într-un salut rigid și prevenitor. Apoi Sansone a avut bunul-simț de a se retrage.

— Nu uita să activezi sistemul de securitate, i-a reamintit el Maurei.

— Nu o să uit.

Înainte de a ieși pe ușă, a mai aruncat o privire insinuantă spre Brophy. Sansone nu era nici orb, nici prost; probabil ghicise ce căuta preotul în casa Maurei.

— Noapte bună, a zis el și s-a îndepărtat.

Maura a încuiat ușa.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea și s-a lăsat cuprinsă în brațe.

— A fost o zi foarte lungă, a murmurat el.

— Nu m-am gândit decât să revin cât mai curând acasă ca să fiu cu tine.

— Și eu tot la asta m-am gândit. Iartă-mă că am venit așa, luându-te prin surprindere. Dar trebuia să trec pe aici.

— E genul de surpriză care-mi place.

— Am crezut că vei ajunge acasă mult mai devreme.

— Ne-am oprit pe drum să luăm cina.

— Mi-am făcut griji, să știi. Că ai călătorit cu el.

— Nu aveai motive de îngrijorare, a zis Maura și a făcut un pas înapoi, zâmbind. Dă-mi paltonul!

Însă el nu a făcut niciun gest pentru a se dezbrăca.

— Ce-ai aflat despre el, dacă tot ați petrecut aproape toată ziua împreună?

— Îmi pare doar un excentric plin de bani. Și are un hobby foarte ciudat.

— Căutarea lucrurilor care țin de satanism? Asta merge ceva mai departe de ceea ce eu consider ciudat.

— Partea cu adevărat ciudată e că a reușit să reunească un grup de prieteni care cred cu toții în aceleași lucruri.

— Asta nu te sperie? Faptul că urmărește cu atâta înverșunare latura întunecată a lumii? Că, de fapt, îl *caută* pe Diavol? Știi zicala: „Când te uiți în abis…”

— Și abisul se uită la tine. Da, știu vorba asta.

— Nu trebuie uitată, Maura. Bezna ne poate înghiți cu mare ușurință.

Ea a pufnit în râs.

— Asta sună ca o predică de duminică.

— Vorbesc serios. Nu știi destule lucruri despre acest om.

„Știu că te îngrijorează. Că te face gelos.”

Ea i-a atins fața.

— Să nu mai discutăm despre el. Nu mă interesează. Hai, dă-mi haina, te rog.

El a rămas nemișcat, semn că nu voia să se dezbrace de palton. Abia atunci a înțeles și Maura.

— Deci nu rămâi în noaptea asta, a zis ea.

El a oftat.

— Nu pot. Iartă-mă.

— Atunci de ce ai venit?

— Ți-am spus, eram îngrijorat. Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

— Nu poți rămâne nici măcar câteva ore?

— Regret, dar nu pot. În ultima clipă m-au anunțat să particip la o conferință care se desfășoară în Providence. Trebuie să plec cu mașina chiar în seara asta.

Așadar, ea nu avea niciun drept asupra lui. Bineînțeles, biserica îi îndruma viața. Ea îi era stăpână.

Daniel a strâns-o în brațe, iar răsuflarea lui i-a înfierbântat părul.

— Să plecăm undeva într-o bună zi, a murmurat el. Undeva, afară din oraș.

„Unde nu ne cunoaște nimeni.”

Cât el s-a îndreptat spre mașină, ea a stat cu ușa larg deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă în casă pe lângă ea. Chiar și după ce mașina s-a îndepărtat, ea a rămas în prag, fără să ia în seamă mușcătura aprigă a gerului. Era pedepsită pentru că-l dorea. Așa le cerea biserica. Paturi separate, vieți separate. Nici Diavolul nu se putea purta cu mai multă cruzime.

„Dacă mi-aș putea vinde sufletul Diavolului pentru dragoste, cred că aș face-o.”

• TREIZECI

Doamna Cora Bongers și-a lăsat greutatea apreciabilă pe ușa grajdului, iar aceasta s-a deschis cu un scârțâit sfâșietor. Din interiorul întunecat s-a auzit behăitul speriat al caprelor, iar Jane a simțit în nări mirosul dulceag de paie umede și de animale.

— Nu știu ce puteți vedea acum, a spus doamna Bongers, îndreptând fasciculul lanternei către interior. Îmi pare rău că nu am primit mai devreme înștiințarea dumneavoastră, când ar fi fost mai multă lumină.

Jane a aprins și ea lanterna.

— E suficient și așa. Vreau doar să văd semnele, dacă s-au păstrat.

— Vai, s-au păstrat. Îl scoteau din sărite pe soțul meu de fiecare dată când intra și le vedea. I-am spus mereu să le acopere cu vopsea, ca să nu se mai văicărească atât. Dar el zicea că l-ar enerva și mai rău dacă ar trebui să vopsească grajdul pe dinăuntru. Socotea că asta ar fi însemnat să se ia după sfaturile celor de la revista de amenajări interioare, dar pentru capre.

Doamna Bongers a intrat în grajd, călcând cu ghetele grele pe pardoseala din pământ, acoperită cu paie. Scurta deplasare din casă până acolo o lăsase fără suflu, de aceea s-a oprit, a respirat șuierător și a îndreptat lanterna spre o îngrăditură din lemn, unde vreo zece sau douăsprezece capre stăteau îngrămădite și speriate.

— Caprele încă-i simt lipsa, înțelegeți? Da, Eben se plângea tot timpul că e prea mult de muncă, mai ales că trebuia să le mulgă în fiecare dimineață, dar ținea la ele. A murit acum șase luni, iar animalele încă nu s-au obișnuit să fie mulse de altcineva. A deschis îngrăditura și a aruncat o privire la Jane, care ezita să se apropie. Sper că nu vă e teamă de capre.

— Chiar trebuie să intrăm acolo?

— Haideți, că nu vă fac nimic. Doar să fiți atentă la palton.

Le place să roadă orice.

„Hai, caprelor, fiți cuminți, le-a poruncit Jane în gând și a pășit în îngrăditură, după care a tras zăvorul. N-o mâncați pe doamna polițist.” A pășit pe paie, străduindu-se să nu-și murdărească cizmele. Animalele au urmărit-o cu ochi reci și lipsiți de expresie. Ultima oară când se aflase atât de aproape de o capră se întâmplase în cursul unei excursii școlare la o grădină zoologică unde erau ținute animale domestice. Atunci se uitase la capră, iar capra la ea, după care, fără să-și dea seama, ajunsese cu burta în sus, iar colegii ei izbucniseră în hohote de râs. Nu avea încredere în animale, și nici caprele nu s-au arătat prea încrezătoare, stând la distanță în timp ce ea a traversat spațiul îngrădit.

— Uitați, a spus doamna Bongers, îndreptând fasciculul lanternei către perete. Aici o să vedeți o parte dintre semne.

Jane a venit mai aproape, cu ochii lipiți de simbolurile scrijelite adânc în scânduri. Cele trei cruci ale Golgotei. Însă asta era o variantă pervertită, întrucât crucile erau răsturnate.

— Mai sunt câteva și acolo, a spus doamna Bongers și a îndreptat fasciculul în sus, luminând alte cruci, mai sus pe perete. A trebuit să se suie pe niște baloturi de paie ca să scrie semnele alea. Puștii ăștia nu au altă treabă mai bună de făcut?

— De ce credeți că aceste semne au fost făcute de un puști?

— Păi, cine altcineva să fi fost? Era vară și toți se plictiseau. Nu găseau nimic mai bun de făcut decât să mâzgălească pereții. Și să-și agațe farmecele lor de ramurile copacilor.

Jane s-a uitat brusc la femeie.

— Ce farmece?

— Păpuși din rămurele și alte lucruri din astea. Niște chestii înspăimântătoare. Oamenii șerifului au râs de noi, dar mie nu-mi plăcea cum atârnau de crengi. A tăcut o clipă în fața unuia dintre simboluri. Uite, a zis ea, ca ăla.

Arătase spre silueta unui om, alcătuit din bețe, având într-o mână ceva care părea o spadă. Sub păpușă era scrijelit: „RXX-VII”.

— Nu știu ce înseamnă asta, a zis femeia.

Jane s-a întors cu fața spre ea.

— Am citit în revista poliției că una dintre caprele dumneavoastră a dispărut în acea noapte. Ați mai găsit-o?

— Nici vorbă.

— N-ați descoperit nici măcar resturi?

— Ei, pe vremea aceea, erau haite de câini care bântuiau pe aici, înțelegeți? Câinii aceia n-ar fi lăsat nimic în urmă.

„Dar un câine nu putea face așa ceva", s-a gândit Jane, revenind la scrijelituri. Brusc, telefonul ei mobil a sunat, iar sunetul a făcut caprele să se repeadă spre celălalt capăt al îngrăditurii și să scoată niște behăituri speriate.

— Îmi cer scuze, a spus Jane. Și-a scos telefonul din buzunar, surprinsă că avea semnal în acel loc. Rizzoli la telefon.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, i-a zis Frost.

— De ce am impresia că asta sună ca un început de scuză?

— Pentru că n-am avut prea mult noroc în încercarea de a o găsi pe Lily Saul. Pare să se deplaseze foarte mult. Știm că a stat în Italia cel puțin opt luni. Avem evidențe privind retrageri de fonduri din bancomate în acea perioadă, operațiuni efectuate în Roma, Florența și Sorrento. Însă nu apelează prea mult la cartea de credit.

— Opt luni ca turistă? Cum de-și poate permite?

— Călătorește fără să cheltuiască prea mult. Și vorbesc serios când spun asta. Hoteluri de ultima clasă, de la un capăt la altul. Pe de altă parte, probabil că lucrează ilegal. Am descoperit că, pentru scurtă vreme, a avut o slujbă în Florența, ajutându-l pe un curator de muzeu.

— Are pregătirea necesară pentru așa ceva?

— Are o diplomă de colegiu în studii clasice. Iar pe vremea cât era studentă a lucrat pe un șantier arheologic din Italia. Într-un loc numit Paestum.

— Și de ce nu reușim să dăm de ea?

— Am impresia că nu vrea să fie găsită.

— În regulă. Dar vărul ei, Dominic Saul?

— A, aici avem probleme serioase.

— Chiar nu ai de gând să-mi oferi nicio veste bună în seara

asta?

— Am o copie a situației lui școlare de la Academia Putnam, o școală cu internat din Connecticut. A fost înscris acolo vreme de șase luni, cât a fost în clasa a zecea.

— Ce vârstă avea pe vremea aceea – cincisprezece ori șaisprezece ani?

— Cincisprezece. A încheiat acel an de studii, și era așteptat să revină pentru a continua în următorul an școlar. Dar n-a mai apărut.

— E vorba despre vara în care a stat cu familia Saul. În Purity.

— Exact. Tatăl băiatului murise de curând, de aceea doctorul Saul l-a luat la domiciliul lui pe durata vacanței. În momentul când băiatul nu a mai revenit la școală în luna septembrie, Academia Putnam a încercat să dea de urma lui. Într-un final, au primit o scrisoare din partea mamei lui, prin care era retras de la studii.

— Și la ce școală a mai fost înscris?

— Nu se știe. Cei de la Academia Putnam susțin că nu au primit vreo cerere privind situația școlară a băiatului. De acolo provine ultima foaie matricolă pe care am găsit-o.

— Și mama lui? Unde se află?

— Habar nu am. Nu am găsit nicio informație despre această femeie. Cei de la școală nu au văzut-o niciodată. Nu dețin decât o scrisoare, semnată de o anume Margaret Saul.

— Ca și cum acești oameni ar fi fantome. Verișoara lui. Mama lui, și așa mai departe.

— Am totuși fotografia lui Dominic din timpul școlii. Nu știu dacă ne va sluji prea mult, pentru că în perioada respectivă avea doar cincisprezece ani.

— Și cum arăta?

— Un puști foarte simpatic. Blond, cu ochi albaștri. Iar cei de la școală susțin că testele arătau că făcea parte din categoria copiilor geniali. Evident că era un băiat inteligent. Însă există o observație în fișa lui, unde se afirmă că puștiul nu părea să aibă prieteni.

Jane era atentă cât doamna Bongers și-a liniștit caprele.

Stătea ghemuită în apropierea lor, vorbindu-le cu calm în același grajd în care, în urmă cu doisprezece ani, cineva gravase simboluri ciudate pe perete, cineva care, între timp, ajunsese să cresteze simboluri pe trupurile unor femei.

— Dar iată și partea interesantă a lucrurilor, a spus Frost. Chiar acum analizez formularele de admitere în școală ale băiatului.

— Bine, și?

— Există o rubrică pe care tatăl a trebuit să o completeze privind probleme speciale care ar putea exista. Iar tatăl scrie că este vorba de primul an de studiu într-o școală americană. Pentru că băiatul trăise în străinătate mai toată viața.

— În străinătate? a întrebat ea, simțind că pulsul începe să i se accelereze. Unde?

— Egipt și Turcia, a zis Frost, apoi a făcut o pauză, după care a adăugat pe un ton insinuant: Și Cipru.

Jane și-a îndreptat privirea spre peretele grajdului, la ceea ce fusese gravat pe zid: „RXX-VII”.

— Unde te afli acum? l-a întrebat ea.

— Acasă.

— Ai o Biblie la îndemână?

— De ce?

— Vreau să cauți ceva.

— Stai să văd dacă Alice știe unde e Biblia. Apoi l-a auzit strigându-și soția, i-a auzit pașii, după care Frost i-a răspuns: Trebuie să fie o versiune oficială?

— Da, dacă se poate. Acum te rog să te uiți la cuprins. Spune-mi ce secțiuni încep cu litera R{8} în versiunea King James.

— Din Vechiul Testament ori din Noul Testament?

— Din amândouă.

Așteptând cu receptorul la ureche, Jane l-a auzit întorcând paginile.

— Există Cartea Rut. Epistola către Romani și Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul.

— Din fiecare, citește-mi pasajele de la capitolul douăzeci, versetul șapte.

— Bine, hai să vedem. Cartea Rut nu are douăzeci de capitole. Se oprește la patru.

— Dar Epistole către Romani?

— Ah, se oprește la capitolul șaisprezece.

— Dar Apocalipsa?

— Stai puțin, a zis Frost, și Jane a auzit cum sunt întoarse paginile. Am găsit. Apocalipsa, capitolul douăzeci, versetul șapte: „Și către sfârșitul miilor de ani, Satana…” apoi Frost a amuțit. După aceea glasul i-a devenit aproape o șoaptă: „Satana va fi dezlegat din închisoarea lui”.

Jane a simțit cum inima îi bate tot mai puternic. A rămas cu privirea la peretele grajdului, la figurina care înfățișa un om ținând o sabie în mână. Nu era o sabie. Ci o coasă.

— Rizzoli? a spus Frost.

— Cred că avem numele ucigașului, a spus ea.

• TREIZECI ȘI UNU

Sub Basilica di San Clemente, zgomotul apei ce curgea a răsunat din beznă. Lily a îndreptat fasciculul lanternei prin grătarul metalic care bloca drumul spre tunel, dezvăluind pereții vechi din cărămidă și luciul slab al apei care curgea dedesubt.

— Sub bazilică există un lac subteran, a spus ea. Și puteți vedea fluviul subteran de aici; dar el nu își oprește niciodată curgerea. Dedesubtul Romei există încă o lume, una uriașă, alcătuită din tuneluri și catacombe. S-a uitat la chipurile pline de speranță ale unor oameni care o priveau prin semiîntuneric. Atunci când veți reveni la suprafață, când veți păși pe străzi, să nu uitați asta, să nu uitați de locurile secrete și întunecate care se află sub tălpile voastre.

— Pot să mă uit mai de aproape la fluviu? a întrebat una dintre femei.

— Da, bineînțeles. O să țin lanterna cât vă uitați toți printre gratiile porții.

Unii după alții, cei din grup s-au apropiat de Lily ca să vadă mai bine tunelul. În fond, nu era mare lucru de văzut. Însă când traversezi jumătate de glob ca să vezi Roma, în cursul unei călătorii care nu se va mai repeta, datoria turistului este să se uite. În acea zi, Lily avea un grup alcătuit doar din șase persoane: doi americani, doi britanici și un cuplu din Germania. Nu reprezentau o pradă prea bogată; probabil că nu avea să se aleagă cu prea mulți bani din bacșișuri. Dar la ce se putea aștepta într-o geroasă zi de joi din ianuarie? Turiștii din grupul ei erau singurii vizitatori ai labirintului în acele momente, de aceea le-a îngăduit să se uite cât aveau chef la fluviul subteran, stând lipiți de poarta de metal, simțind cum impermeabilele lor se frecau de hainele ei. Din tunel răzbătea un aer umed, încărcat de mirosuri de mucegai și de pietre umede: aroma unor epoci demult trecute.

— La origini, ce erau aceste ziduri? a întrebat neamțul.

Lily îl categorisise drept om de afaceri. Trecut de șaizeci de ani, bărbatul vorbea o engleză excelentă și purta un palton scump, cumpărat de la Burberry. Cu toate astea, soția lui, după cum bănuia Lily, nu vorbea cursiv engleza, deoarece în cursul dimineții abia dacă scosese o vorbă sau două.

— Sunt fundațiile caselor care existau pe vremea lui Nero, a spus Lily. Marele incendiu din anul 64 d.Hr. a transformat această zonă într-un loc pârjolit.

— Vorbim despre incendiul în cursul căruia Nero a cântat la scripcă, în vreme ce Roma ardea? a întrebat-o americanul.

Lily a zâmbit, pentru că mai auzise acea întrebare de zeci de ori și aproape că ajunsese să anticipeze cine anume din grup avea să o adreseze.

— De fapt, Nero n-a cântat la scripcă. Pe vremea aceea, acest instrument nici nu exista. Se spune că, în timp ce Roma ardea, el a cântat la liră și din voce.

— Iar după aceea a pus incendiul pe seama creștinilor, a adăugat soția omului.

Lily a stins lanterna.

— Poftiți, să mergem mai departe. Avem încă multe de văzut.

Apoi a intrat mai adânc în labirintul întunecat. La suprafață, se auzea tumultul traficului pe străzile aglomerate. Negustorii ambulanți se străduiau să vândă cărți poștale ilustrate și nimicuri turiștilor care se foiau în preajma ruinelor Colosseumului. Însă aici, sub bazilică, nu se auzea decât susurul apei ce curgea permanent și foșnetul hainelor celor care umblau prin tunelul întunecat.

— Acest tip de construcție se numește *opus reticulatum,* a spus Lily, arătând spre pereți. Adică, lucrări de zidărie în care se alternează cărămida cu tuful.

— Cu tuful? a întrebat din nou americanul, singurul care punea întrebări ridicole. Cum adică, tuful e mai tare decât cărămida?

Întrebarea a făcut-o doar pe soția lui să izbucnească în râs, într-un hohot strident, iritant.

— Tuful, a intervenit englezul, este în realitate cenușă

vulcanică întărită.

— Da, exact asta este, a confirmat Lily. Și se folosea foarte frecvent pentru construirea locuințelor din Roma.

— Cum se face că noi nu am auzit niciodată despre tuful ăsta până acum? l-a întrebat femeia pe soțul ei american, dând de înțeles că dacă ei nu aveau cunoștință de așa ceva însemna că un asemenea material nu putea exista.

Cu toate că era întuneric, Lily a reușit să vadă cum englezul își dă ochii peste cap. De aceea, a răspuns printr-o ridicare amuzată din umeri.

— Ești americancă, nu? a întrebat-o femeia pe Lily. Așa este, domnișoară?

Lily a tăcut o clipă. Nu-i plăceau întrebările personale.

— În realitate, a mințit ea, sunt canadiancă.

— Și știai ce era tuful înainte de a deveni ghid? Ori e vreun cuvânt european?

— Cuvântul nu este cunoscut de mulți americani, a spus Lily.

— Am înțeles. Deci e un cuvânt european, a spus femeia, cu un aer mulțumit.

Cu alte cuvinte, dacă americanii nu știau ce înseamnă, probabil că nu prezenta importanță.

— Aici puteți vedea ce a mai rămas din vila lui Titus Flavius Clemens, s-a grăbit Lily să spună, trecând mai departe, împreună cu membrii grupului. În secolul I d.Hr., acesta a fost un loc secret de întrunire pentru creștini, înainte de a fi recunoscuți în mod oficial. La acea dată, creștinismul era doar un cult timpuriu, care câștiga popularitate în rândul soțiilor de nobili. A aprins din nou lanterna, slujindu-se de fasciculul ei ca să le atragă atenția. Acum pătrundem în cea mai interesantă porțiune a acestor ruine. Ea a fost descoperită abia în 1870. Vom vedea aici un templu secret pentru ritualuri păgâne.

Au traversat pasajul, îndreptându-se către coloanele corintice aflate în umbră. Aceea era intrarea în templu, mărginită de bănci din piatră și decorată cu fresce și cu stucaturi antice. Au pătruns mai adânc în sanctuar, trecând de

două nișe cotropite de umbre, loc al riturilor inițiatice. În lumea de deasupra, trecerea secolelor schimbase aspectul străzilor și al peisajului citadin, însă în acea grotă antică timpul împietrise. Tot acolo se găsea și sculptura zeului Mitra ucigând taurul. Acolo, susurul venind dinspre apa care se prelingea în întuneric era același.

— La nașterea lui Isus, a spus Lily, cultul lui Mitra era deja bine înstăpânit; perșii îl venerau deja de câteva secole. Acum, să analizăm istoria vieții lui Mitra și să vedem ce credeau perșii despre el. Era mesagerul adevărului lui Dumnezeu. S-a născut într-o peșteră la vremea solstițiului de iarnă. Mama lui, Anahita, a fost fecioară, iar la nașterea lui au venit păstori care au adus daruri. A avut doisprezece discipoli care l-au însoțit în călătoriile sale. A fost înmormântat, iar mai târziu s-a ridicat din morți. Și, în fiecare an, înălțarea lui era sărbătorită ca o renaștere. A făcut o pauză, ca să sporească efectul dramatic al cuvintelor ei, și, uitându-se la fețele celor din grup, a întrebat: Vă sună cumva cunoscute aceste lucruri?

— Asta e evanghelia creștină, a spus americanca.

— Și totuși, cu câteva secole înainte de Isus, această poveste făcea deja parte din cultura persană.

— N-am știut. Turista s-a uitat la soțul ei. Dar tu?

— Nici eu.

— Atunci probabil că s-ar cuveni să vizitați templele de la Ostia, a intervenit englezul. Sau Luvrul. Ori Muzeul Arheologic din Frankfurt. *Cred* că vi se vor părea educative.

Americanca s-a întors spre el.

— Nu e nevoie să ne dai lecții.

— Credeți-mă, doamnă. Nimic din ceea ce ne-a spus încântătoarea noastră ghidă nu este șocant ori neadevărat.

— Dar știi la fel de bine ca mine că Isus *nu* a fost un persan cu o căciulă caraghioasă, care ucide tauri.

— Am vrut doar să arăt paralelismele interesante din iconografie, a explicat Lily.

— Poftim?

— Nu este chiar atât de important, a spus Lily, sperând cu disperare că femeia va lăsa lucrurile așa cum erau, dându-și în

același timp seama că pierduse orice șansă de a primi vreun bacșiș generos din partea perechii de americani. Asta e doar mitologie.

— Biblia nu e mitologie.

— Nu m-am referit la Biblie în acest fel.

— Ce se știe despre persanii ăștia, mă rog? Care este cartea *lor* sfântă?

Ceilalți turiști au tăcut, stând deoparte și părând stânjeniți.

„Lasă lucrurile așa. Nu merită să te contrazici cu ea.”

Însă femeia nu terminase. Încă de dimineață, de cum pusese piciorul în microbuz, ea se plânsese de tot ce avea legătură cu Italia și cu italienii. Traficul roman era haotic, nu ca în America. Hotelurile erau scumpe, nu ca în America. Camerele de baie erau prea mici, nu ca în America. Iar, în cele din urmă, acea jignire supremă. Intrase în Basilica di San Clemente să vadă unul dintre locurile de întrunire ale primilor creștini și, în schimb, i se împuiase capul cu propagandă păgână.

— De unde știi ce credeau cu adevărat cei care-l venerau pe Mitra? a întrebat ea. Și unde sunt ei acum?

— Au fost exterminați, a spus englezul. Templele lor au fost distruse cândva demult. Ce credeți că se putea întâmpla după ce biserica a susținut că Mitra era din semința lui Satana?

— Asta pare o răstălmăcire a istoriei.

— Și cine credeți că a răstălmăcit totul?

— Aici se încheie turul nostru, a intervenit Lily. Vă mulțumesc tuturor pentru atenția acordată. Dacă doriți, mai puteți zăbovi aici. Șoferul vă va aștepta în microbuz până doriți să plecați. Vă va duce pe toți la hotelurile dumneavoastră. Dacă mai aveți vreo întrebare, vă voi răspunde cu plăcere.

— Cred că ar trebui să-i anunți pe turiști din vreme, a spus americanca.

— Din vreme?

— Acest tur s-a numit „Începuturile creștinismului”. Însă nu a fost istorie. Ci mitologie pură.

— De fapt, a spus Lily oftând, *este* istorie. Dar istoria nu

este întotdeauna ceea ce am învățat noi.

— Iar tu ești experta?

— Am o diplomă în… Apoi Lily s-a controlat. „Fii atentă ce spui.” Am studiat istoria, a zis ea în cele din urmă.

— Adică?

— Și am lucrat la diverse muzee din toată lumea, i-a răspuns Lily, prea iritată ca să mai fie precaută. La Florența. Paris.

— Iar acum ai ajuns ghid de tur.

Cu toate că în încăperea subterană era frig, Lily a simțit că fața îi ia foc.

— Da, a răspuns ea, după o tăcere lungă. Am ajuns doar ghid de tur. Nimic altceva. Acum, vă rog să mă iertați, dar vreau să văd ce mai face șoferul nostru.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit prin labirintul de tuneluri. Cum nu se putea aștepta să primească vreun bacșiș în acea zi, turiștii puteau să se descurce și singuri ca să găsească ieșirea spre suprafață.

A urcat de la Mithraeum și, cu fiecare pas, deplasându-se în timp, a ajuns până la fundațiile bizantine. Acolo, sub Basilica di San Clemente, se găseau sălile unei biserici din secolul patru, care rămăsese ascunsă vreme de opt secole, îngropată sub biserica medievală care o înlocuise ulterior. A auzit voci apropiindu-se. Limba franceză. Un alt grup de turiști care cobora spre Mithraeum. Veneau pe coridorul îngust, iar Lily s-a tras deoparte ca să-i lase pe cei trei turiști și pe ghid să treacă. După ce zvonul glasurilor s-a stins, s-a oprit sub o frescă degradată, simțindu-se brusc vinovată că-și abandonase propriul grup. De ce se lăsase enervată de comentariile unei turiste ignorante? Ce fusese în mintea ei?

S-a răsucit și a încremenit, pentru că a văzut silueta unui bărbat care stătea în celălalt capăt al coridorului.

— Sper că nu te-a supărat prea mult, a spus el.

Lily a recunoscut vocea turistului german și a respirat ușurată, iar încordarea s-a risipit.

— A, nu face nimic. Mi s-au spus și lucruri mai urâte.

— Nu le-ai meritat. Nu ai făcut decât să explici lucruri care

țin de istorie.

— Unii preferă propria interpretare a istoriei.

— Dacă nu vor să li se zdruncine credințele, n-ar trebui să vină la Roma.

Ea i-a adresat un zâmbet pe care el probabil nu l-a putut vedea tocmai în celălalt capăt al tunelului întunecos.

— Da, Roma este capabilă să ne răstoarne tuturor credințele.

El a pornit spre Lily, pășind încet, de parcă s-ar fi apropiat de o căprioară sperioasă.

— Îmi permiți să-ți dau un sfat?

Lily a simțit un gol în stomac. Deci trebuia să îndure și criticile lui. Ce anume îi va sugera? Chiar nu putuse mulțumi pe nimeni în acea zi?

— O idee pentru un altfel de tur, a zis el, ceva care aproape sigur va atrage turiști de alt gen.

— Și pe ce temă ar trebui să fie un asemenea tur?

— Cunoști bine istoria biblică.

— Nu sunt expertă, dar am studiat-o temeinic.

— Fiecare agenție de turism oferă tururi ale locurilor sfinte, pentru turiști ca amicii noștri americani, oameni care vor să meargă pe urmele sfinților. Însă pe unii dintre noi nu ne interesează sfinții ori locurile sfinte. El se apropiase, ajungând alături lângă ea, atât de aproape, încât Lily a perceput mirosul de tutun de pipă impregnat în hainele lui. Unii dintre noi, a zis el încet, căutăm nesfințenia.

Lily a împietrit.

— Ai citit Apocalipsa după Ioan Teologul?

— Da, a răspuns ea în șoaptă.

— Deci știi de Fiară.

Ea a simțit un nod în gât.

— *Da.*

— Și cine este Fiara? a întrebat-o el.

Încet, Lily s-a tras înapoi.

— Nu e vreun om sau vreun animal, ci un lucru. E… e o reprezentare a Romei.

— Aha, deci cunoști interpretarea dată de savanți.

— Fiara era Imperiul Roman, a zis ea, continuând să se retragă. Numărul 666 era un simbol pentru împăratul Nero.

— Chiar crezi asta?

Ea a aruncat o privire peste umăr, spre ieșire, și nu a văzut pe nimeni care să-i blocheze calea de scăpare.

— Ori crezi că e vorba despre un om adevărat? a insistat el. În carne și oase? Unii spun că Fiara se află aici, chiar în acest oraș. Că așteaptă momentul prielnic. Și veghează.

— Asta… asta trebuie să o spună filosofii.

— Dar spune-mi tu, Lily Saul. Tu ce crezi?

„Îmi cunoaște numele."

S-a răsucit, cu gândul de a fugi. Însă, ca prin magie, cineva apăruse în tunel în spatele ei. Era călugărița care permisese intrarea grupului condus de Lily în pasajul subteran. Femeia stătea nemișcată și o urmărea. Blocându-i calea.

„Demonii lui m-au găsit."

Lily a luat hotărârea într-o fracțiune de secundă. A plecat capul și a izbit-o pe călugăriță în piept, făcând-o să se prăbușească pe spate într-un vârtej de voaluri negre. Femeia a încercat să o prindă de gleznă, dar ea a reușit să scape din strânsoare.

„Trebuie să ajung în stradă!"

Era cu cel puțin treizeci de ani mai tânără decât turistul german. Ajunsă afară, îl putea depăși în viteză, scăpând de el în mulțimea bulucită în zona Colosseumului. A urcat treptele, trecând printr-o ușă în lumina orbitoare și năucitoare din bazilica de sus, și a fugit către navă. Spre ieșire. A reușit să facă doar câțiva pași pe mozaicul sclipitor, când, îngrozită, a trebuit să se oprească.

După niște coloane de marmură au apărut trei bărbați. În timp ce aceștia se apropiau, blocându-i orice cale de scăpare, ea a rămas mută. A auzit o ușă trântită în urma ei și pași care se apropiau: erau germanul și călugărița.

„De ce nu mai sunt și alți turiști în preajmă? Nu e nimeni să mă audă țipând?"

— Lily Saul, i s-a adresat germanul.

Ea s-a întors cu fața spre el. Chiar în clipa când s-a răsucit,

și-a dat seama că bărbații porniseră deja spre ea să o încolțească. „Deci așa voi sfârși. În acest loc sfânt, sub ochii lui Isus pe cruce.” Nu-și imaginase niciodată că asta s-ar putea întâmpla într-o biserică. Crezuse că totul se va petrece pe vreo alee întunecată ori într-o cameră sordidă de hotel. Dar nu aici, unde atâția oameni căutaseră lumina.

— În sfârșit, te-am găsit, a spus el.

Ea s-a îndreptat, înălțându-și sfidător bărbia. Dacă trebuia să-l înfrunte pe Diavol, măcar să o facă ținând capul sus.

— Și el unde este? a întrebat-o germanul.

— Cine?

— Dominic.

Ea l-a privit mirată. Era o întrebare pe care nu o anticipase.

— Unde ți-e vărul? a întrebat el.

Ea a clătinat nedumerită din cap.

— El v-a trimis? a întrebat. Să mă ucideți?

De astă dată, germanul a privit-o deconcertat. A făcut un semn din cap către unul dintre bărbații care se aflau în spatele ei. Ea s-a crispat surprinsă când brațele i-au fost răsucite la spate și a auzit clinchetul metalic al cătușelor puse la mâini.

— Vei merge cu noi, a zis germanul.

— Unde?

— Într-un loc sigur.

— Adică… doar nu o să mă…

— Să te ucidem? Nu. S-a apropiat apoi de altar și a deschis o ușă secretă. Dincolo de prag se vedea un tunel despre existența căruia Lily nu avea știință. Dar s-ar putea ca altcineva să vrea să facă asta.

• TREIZECI ȘI DOI

Lily urmărea defilarea peisajului toscan prin geamurile fumurii ale limuzinei. Mersese pe același drum, însă în sens invers, în urmă cu șase luni, în alte condiții, în cabina unui camion condus de un bărbat nebărbierit, al cărui singur gând era să se culce cu ea. În acea noapte se simțise înfometată și la capătul puterilor, abia târându-și picioarele umflate. Acum făcea același drum, dar spre nord, întorcându-se la Florența, nu ca o autostopistă oarecare, ci călătorind cât se poate de confortabil. Oriunde s-ar fi uitat, la bancheta din spate, de exemplu, vedea doar lux. Tapițeria era din piele neagră, moale ca a unui om. Buzunarul de pe spateaza scaunului din față conținea o varietate surprinzătoare de ziare: exemplarele din acea zi ale *International Herald Tribune, Times,* ediția londoneză, *Le Figaro* și *Corriere della Sera.* Ventilatorul băga aer cald, iar în dulăpiorul cu băuturi se găseau sticle cu apă minerală, vin, o diversitate de răcoritoare, cașcaval și biscuiți. Cu toate că stătea confortabil, se simțea într-o închisoare pe roți, pentru că nu putea deschide portiera. Un geam incasabil o separa de șofer și de camaradul acestuia de pe scaunul din față. În ultimele două ore, niciunul dintre ei nu catadicsise să arunce o privire spre ea. Nici nu știa sigur dacă erau umani. Poate erau roboți. Nu le văzuse decât cefele.

S-a întors și a privit prin lunetă către Mercedesul care îi urma. L-a văzut pe german uitându-se la ea. Așadar, era escortată spre nord de trei bărbați în două mașini foarte scumpe. Acești oameni aveau resurse și știau ce fac. Ce șansă avea împotriva lor?

„Nici măcar nu știu cine sunt acești oameni.”

Însă ei o cunoșteau. Cu toate că se arătase foarte precaută în acele luni, acei oameni reușiseră să o depisteze.

Limuzina a virat, ieșind de pe autostradă. Prin urmare, nu mergeau chiar la Florența. Se îndreptau spre un alt loc, urcând dealurile blânde din Toscana. Ziua era pe sfârșite, iar în

lumina crepusculară tot mai scăzută a văzut vii desfrunzite cocoțate pe pantele bătute de vânturi și case vechi și dărăpănate din piatră abandonate de multă vreme. De ce mergeau pe acel drum? Acolo nu se găseau decât clădirile șubrede ale unor ferme.

Poate că asta explica totul. În acel ținut nu vor exista martori.

Voise să-l creadă pe german când îi spusese că o ducea într-un loc sigur, dorise acel lucru atât de mult, încât se lăsase amăgită de călătoria confortabilă și luxoasă. Acum, când limuzina a încetinit și a pătruns pe un drum privat, neamenajat, a simțit că inima îi bate de să-i spargă pieptul, iar palmele i-au transpirat atât de abundent, încât a trebuit să și le șteargă de blugi. Se întunecase. Probabil că o vor duce pe un câmp și-i vor trage un glonț în cap. Celor trei bărbați nu le va lua mult să sape o groapă și să-i azvârle trupul înăuntru.

În ianuarie, pământul era înghețat.

Limuzina a urcat pe drumul ce șerpuia printre copaci, iar luminile farurilor au căzut pe tufișuri uscate. A văzut chiar și reflectarea roșiatică a ochilor unui iepure. Apoi copacii s-au retras, și mașina a oprit în fața unei porți de fier. Deasupra interfonului sclipea luminița roșie a unei camere de supraveghere. Șoferul a coborât geamul și a spus în italiană:

— Am adus coletul.

Imediat s-a aprins un reflector, sub a cărui lumină orbitoare camera a trecut în revistă toți ocupanții mașinii. Abia după aceea poarta s-a deschis.

Au trecut de ea, urmați de Mercedesul care îi însoțise de la Roma. Abia după ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul a reușit să vadă siluetele grupurilor statuare și gardul viu ce mărginea aleea pentru vehicule. Și, în față, ridicându-se semeț la capătul drumului acoperit cu pietriș, a văzut o vilă iluminată orbitor. S-a aplecat în față, plină de uimire; holbându-se la terasele de piatră și la urnele uriașe, la chiparoșii înalți semănând cu un șir de sulițe întunecate ațintite spre stele. Limuzina a oprit alături de o fântână din marmură, secată și mută, pentru că era iarnă. Mercedesul a

parcat în spate, iar germanul a coborât și s-a grăbit să-i deschidă portiera.

— Domnișoară Saul, să mergem în casă!

Ea s-a uitat la cei doi bărbați care îl flancau. Acei oameni nu riscau să o scape din ochi, ca să nu evadeze. Nu avea încotro; trebuia să meargă cu ei. A coborât din mașină, simțindu-și picioarele înțepenite, și l-a urmat pe german pe treptele care urcau spre terasă. Vântul rece a suflat câteva frunze uscate în calea ei, împrăștiindu-le ca pe cenușă. Înainte de a ajunge la intrare, ușa s-a deschis și un bărbat vârstnic a apărut în prag pentru a-i întâmpina. S-a uitat fără mare interes la Lily, după care și-a îndreptat atenția spre german.

— I-am pregătit camera, a spus el într-o engleză cu accent italian.

— O să rămân și eu peste noapte, dacă nu ai nimic împotrivă. El va sosi mâine?

Bătrânelul a încuviințat din cap.

— Da, vine cu un zbor de noapte.

„Cine o să vină mâine?" s-a întrebat Lily. Apoi au urcat treptele, mărginite de o balustradă magnifică. Trecerea lor a făcut tapiseriile atârnate pe pereți să se unduiască ușor. Lily nu a apucat să admire lucrările de artă. Cei doi au grăbit-o pe un hol, prin dreptul unor portrete care păreau să îi urmărească fiecare pas.

Bătrânelul a descuiat o ușă masivă de stejar și i-a făcut semn să intre. Ea a pătruns într-un dormitor cu mobilă impresionantă, dintr-un lemn de culoare închisă, cu draperii grele la ferestre.

— Este doar pentru noaptea asta, a zis germanul.

Ea s-a întors, dându-și brusc seama că nimeni nu o urmase în cameră.

— Ce se va întâmpla mâine? a întrebat ea.

Ușa s-a închis și s-a auzit cheia rotindu-se în broască.

„Nu vrea nimeni să-mi răspundă măcar la o întrebare?"

Rămasă singură, s-a apropiat imediat de draperiile bogate, pe care le-a tras în lături, dar a descoperit o fereastră cu un grilaj din bare. S-a încordat încercând să îndoaie măcar una

dintre ele, dar erau din fier forjat, montate prin sudură, iar ea nu avea atâta putere. Deznădăjduită, s-a întors și a aruncat o privire cercetătoare prin închisoarea ei catifelată. A văzut patul enorm, sculptat, din lemn de stejar, acoperit cu un baldachin de un roșu-închis. A ridicat apoi privirea spre mulurile din lemn întunecat, spre sculpturile înfățișând heruvimi și coarde de viță-de-vie care se încolăceau pe tavanul înalt. „Chiar dacă e o închisoare, mi se pare cel mai minunat dormitor în care am dormit vreodată. O încăpere demnă de un membru al familiei Medici."

Pe o masă cu intarsii extraordinar de frumoase stătea o tavă de argint acoperită, un pahar de vin și o sticlă de Chianti, deja desfăcută. A ridicat capacul și a văzut felii de carne, o salată de roșii cu mozzarella și pâine toscană fără sare. Și-a turnat un pahar de vin, apoi s-a oprit când l-a dus spre buze.

„De ce m-ar otrăvi când e la fel de ușor să-mi tragă un glonț în cap?"

A băut paharul pe nerăsuflate, și apoi și-a mai turnat unul. După aceea s-a așezat la masă și a început să mănânce hulpavă direct din tavă, băgând bucăți întregi de carne și clătindu-și gura cu vin. Carnea de vită era atât de fragedă și tăiată atât de fin, încât părea că se topește în gură. A devorat tot ce era pe tavă și a băut aproape tot vinul din sticlă. Când, într-un târziu, s-a ridicat de pe scaun, a constatat că era atât de stângace în mișcări, încât abia a ajuns la pat pe picioarele nesigure. „Nu am fost otrăvită. M-am cherchelit, atâta tot." Nici nu-i mai păsa ce avea să se întâmple a doua zi. Nu s-a mai sinchisit să se dezbrace, prăbușindu-se, complet îmbrăcată, pe cuvertura din damasc.

•

A trezit-o o voce de bărbat, groasă și necunoscută, care a strigat-o pe nume. A deschis cu greu un ochi și s-a uitat nemulțumită la lumina care se strecura orbitoare pe fereastra cu grilaj. A strâns din pleoape imediat. Cine dracu' trăsese perdelele? Când răsărise soarele?

— Domnișoară Saul, trezește-te!

— Mai târziu, a bolborosit ea.

— Doar n-am călătorit toată noaptea ca să te văd dormind. Trebuie să stăm de vorbă.

Lily a gemut și s-a întors cu fața în sus.

— Nu vorbesc cu oameni care refuză să se prezinte.

— Mă numesc Anthony Sansone.

— Și ar trebui să te cunosc?

— Asta este casa mea.

Aceste cuvinte au făcut-o să deschidă ochii. A alungat somnul și s-a întors să-l vadă pe bărbatul cu păr argintiu care se uita la ea. Chiar în starea de mahmureală în care se găsea, și-a dat seama că bărbatul acela arăta al naibii de bine, în ciuda oboselii pe care o trădau ochii lui ușor încercănați. Auzise că avea să zboare toată noaptea, și nu s-a îndoit de acest lucru când i-a văzut cămașa boțită și barba nerasă. Sansone nu venise singur în cameră; neamțul îl însoțise, dar rămăsese lângă ușă.

S-a ridicat în fund și a început să-și frece tâmplele care-i zvâcneau.

— Chiar ești proprietarul acestei vile?

— Aparține familiei mele de generații.

— Mare noroc pe tine. După un moment de tăcere, a continuat: Dar ai accent american.

— Sunt american.

— Iar tipul de colo? A ridicat capul și a privit spre neamț. El lucrează pentru tine?

— Nu. Domnul Baum este un prieten. Lucrează la Interpol.

Asta a făcut-o să încremenească. Și-a lăsat privirea în jos, pentru ca ei să nu-i vadă fața.

— Domnișoară Saul, a spus el încet, de ce am eu impresia că ți-e teamă de poliție?

— Nu mi-e.

— Cred că minți.

— Iar eu cred că nu ești o gazdă bună. M-ai încuiat în casa asta. Iar apoi dai buzna fără ca măcar să bați la ușă.

— Dar am bătut. Nu te-ai trezit.

— Dacă vreți să mă arestați, n-ar fi bine să-mi spuneți pentru ce? a întrebat ea.

Acum înțelegea despre ce era vorba. Într-un fel sau altul, descoperiseră ce făcuse în urmă cu doisprezece ani, iar acum o găsiseră. Își imaginase în multe feluri sfârșitul aventurii ei, dar nu astfel. Un mormânt rece, fără niciun semn distinctiv, dar să o sfârșească în ghearele poliției? Îi venea să râdă. „Bine, arestați-mă. M-am confruntat cu lucruri mai rele decât teama de închisoare."

— Există vreun temei în baza căruia să te arestăm? a întrebat-o Baum.

La ce se aștepta acel om, la o confesiune pe loc? Trebuiau să se trudească nițel ca să scoată ceva de la ea.

— Lily, a spus Sansone și s-a așezat pe pat – o încălcare a spațiului ei personal, lucru care a făcut-o imediat să devină prevăzătoare –, știi cumva ce s-a întâmplat la Boston în urmă cu doar câteva săptămâni?

— Boston? Nu știu la ce te referi.

— Numele de Lori-Ann Tucker îți spune ceva?

Lily a amuțit, uimită de o asemenea întrebare. Vorbise Lori-Ann poliției? Așa au aflat? „Lori-Ann, mi-ai promis. Mi-ai zis că vei păstra secretul."

— Era prietena ta, corect? a întrebat-o el.

— Da, a recunoscut Lily.

— Iar Sarah Parmley? Și ea îți era prietenă?

Deodată, Lily a remarcat că el vorbise despre Sarah la trecut. Nu la prezent. A simțit că i se usucă gâtul. Lucrurile luau o turnură extrem de neplăcută.

— Le-ai cunoscut pe aceste femei? a insistat el.

— Am crescut împreună. Toate trei. De ce mă-ntrebi de ele?

— Înseamnă că nu ai auzit.

— Am pierdut legătura cu ele. N-am vorbit cu nimeni din America de luni întregi.

— Și nu te-a anunțat nimeni?

— Nu

„Cum ar fi putut să mă anunțe? Doar am făcut tot ce mi-a stat în puteri să nu mă găsească nimeni."

Sansone a privit spre Baum, apoi spre ea.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu vestea. Dar prietenele tale… amândouă… sunt moarte.

Ea a clătinat din cap.

— Nu înțeleg. Vreun accident? Cum puteau să moară amândouă?

— Nici vorbă de accident. Au fost ucise.

— Împreună?

— Separat. S-a întâmplat în preajma Crăciunului. Lori-Ann a fost ucisă la Boston. Iar Sarah, în Purity, New York. Cadavrul ei a fost găsit în casa părinților tăi, cea pe care încerci să o vinzi. De aceea te caută poliția.

— Scuzați-mă, a șoptit ea. Mi-e rău.

S-a ridicat de pe pat și a țâșnit spre baia alăturată. A trântit ușa și a căzut în genunchi în apropierea vasului de toaletă. Vinul pe care îl băuse în seara precedentă i-a ajuns în gură, urcând ca un firicel de acid arzător pe gât. S-a agățat de toaletă și a icnit până și-a golit stomacul, până nu a mai avut ce să verse. A tras apa, apoi a mers nesigură până la lavoar și s-a spălat pe față, clătindu-și și gura. Când s-a uitat la reflexia din oglindă, abia dacă a recunoscut ființa care o privea de acolo. Câtă vreme trecuse de când nu se mai uitase cu adevărat într-o oglindă? Când se transformase în ființa aceea care aducea cu o fiară? Fuga permanentă lăsase urme pe fața ei. Dacă tot alergi, ajungi să-ți pierzi și sufletul pe drum.

Și-a șters fața cu un prosop gros, s-a slujit de degete ca să se pieptene și apoi și-a legat la loc coada de cal. Domnul atrăgător și bogat o aștepta pentru interogatoriu, iar ea trebuia să fie cu mintea limpede. Să-i spună doar atât cât să fie mulțumit. „Dacă nu știe ce am făcut, atunci eu sigur n-o să-i spun.”

Culoarea i-a revenit în obraji. A ridicat bărbia și a văzut în ochi sclipirea de luptătoare pe care și-o recunoștea. Așadar, ambele ei prietene erau moarte. Rămăsese singură. „Ajutați-mă, fetelor. Ajutați-mă să supraviețuiesc acestei situații.” A inspirat adânc și a ieșit din baie.

Bărbații au privit-o cu ochi îngrijorați.

— Îmi pare rău că ți-am dat vestea atât de brutal, a spus

Sansone.

— Vreau detalii, a zis Lily sec. Ce a descoperit poliția?

El a părut surprins de întrebarea directă, adresată pe un ton glacial.

— Detaliile nu sunt deloc plăcute.

— Nici nu-mi închipuiam, a zis ea încet și s-a așezat pe pat. Vreau doar să știu. Vreau să aflu cum au murit.

— Întâi, aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare, a spus neamțul, domnul Baum, apropiindu-se de ea. Acum amândoi stăteau în picioare în preajma ei, dominând-o. Știi semnificația crucii răsturnate?

Vreme de câteva secunde, Lily a rămas cu respirația tăiată. Apoi și-a regăsit glasul.

— Crucea răsturnată este… este un simbol care are rolul de a batjocori creștinismul. Unii îl consideră satanic.

A observat că Baum și Sansone au schimbat priviri uimite.

— Și ce semnifică acest simbol? a întrebat-o Baum și a scos din buzunarul hainei un stilou și o foaie de hârtie. Cu repeziciune, a schițat ceva și i-a arătat. Uneori se numește ochiul atotvăzător. Îi cunoști înțelesul?

— Acela este Udjat, a zis ea, ochiul lui Lucifer.

Cei doi s-au privit din nou cu subînțeles.

— Iar dacă aș desena un cap de capră cu coarne? a zis Baum. Ți-ar sugera ceva?

Lily l-a privit în ochii care trădau doar blândețe.

— Presupun că te referi la simbolul pentru Baphomet. Ori Azazel.

— Văd că-ți sunt cunoscute aceste simboluri.

— Da.

— De unde? Ești satanistă, domnișoară Saul?

Lily mai că a izbucnit în râs.

— Nu tocmai. Se întâmplă să știu. M-a interesat subiectul.

— Dar vărul tău, Dominic, este satanist?

Lily a încremenit, simțind că și mâinile ținute în poală i-au înghețat.

— Domnișoară Saul, îmi răspunzi?

— Întrebați-l pe el asta, a șoptit ea.

— Asta și vrem, a zis Sansone. Unde-l putem găsi?

Ea și-a privit mâinile încleștate în poală.

— Nu știu.

El a oftat.

— Am mobilizat multe forțe ca să aflăm unde te afli. Ne-au trebuit zece zile să te descoperim.

„Doar zece zile? Dumnezeule, am devenit neglijentă."

— Deci, dacă ne-ai spune unde îl găsim pe Dominic, ne-ai scuti de un efort considerabil.

— V-am spus că nu știu.

— De ce-l protejezi? a întrebat-o Sansone.

Asta a făcut-o să ridice capul brusc.

— De ce naiba să-l protejez?

— E singura ta rudă de sânge. Și chiar nu știi unde e?

— Nu l-am văzut de doisprezece ani, a răspuns ea răstit.

Sansone a privit-o printre gene.

— Ții minte exact câți ani au trecut?

A înghițit în sec. „Am făcut a greșeală. Trebuie să fiu mai atentă ce spun."

— Ceea ce li s-a întâmplat lui Lori-Ann și lui Sarah – totul a fost opera lui Dominic, Lily.

— De unde știți?

— Vrei să-ți spun ce i-a făcut lui Sarah? Câte ore o fi țipat în timp ce el cresta cruci pe pielea ei? Și ghici ce a desenat pe peretele din dormitorul lui Lori-Ann, unde i-a și dezmembrat trupul. Cruci răsturnate. Același simbol pe care l-a scrijelit și în grajdul ăla, când avea cincisprezece ani, când a stat cu voi în acea vară la Purity. Sansone s-a dat mai lângă ea, apropierea lui făcând-o brusc să se simtă amenințată. De el fugi? De vărul tău, Dominic?

Ea nu a răspuns.

— Este evident că fugi de ceva. De când ai părăsit Parisul, nu ai rămas nicăieri mai mult de șase luni. Și la Purity nu te-ai întors de ani buni. Ce s-a întâmplat în vara aceea, Lily, în vara când ți-ai pierdut familia?

Ea și-a strâns umerii cu brațele, făcându-se aproape ghem. Pe neașteptate, a început să tremure, într-un moment în care

trebuia, mai mult ca oricând, să se arate foarte tare.

— Întâi se îneacă fratele tău, Teddy. Apoi mama ta se rostogolește pe scări. Iar pe urmă tatăl tău se împușcă. Totul, în decurs de câteva săptămâni. Cam multe tragedii pentru o fată de șaisprezece ani.

Ea a intensificat strânsoarea, temându-se că altfel se va destrăma în bucăți.

— A fost vorba doar despre ghinion, Lily?

— Ce altceva putea fi? a șoptit ea.

— Ori s-a petrecut altceva în acea vară, ceva între tine și Dominic?

Ea a ridicat capul brusc.

— Ce vreți să insinuați?

— Refuzi să ne ajuți în încercarea noastră de a-l găsi. Nu pot înțelege din asta decât că-l protejezi.

— Cum, credeți că noi am avut o *relație*? a întrebat ea ridicând glasul care i-a devenit aproape isteric. Credeți că am vrut să-mi moară familia? Fratele meu avea doar unsprezece ani. A tăcut, apoi a adăugat în șoaptă: Doar unsprezece ani.

— Poate nu ți-ai dat seama ce primejdios a fost totul, a spus Sansone. Poate i te-ai alăturat la câteva incantații, câteva ritualuri nevinovate. Mulți tineri fac la fel, înțelegi? Din curiozitate. Poate pentru a demonstra că ei se deosebesc de toți ceilalți, că sunt unici. Poate pentru a-și șoca părinții. Au fost șocați ai tăi?

— Nu l-au înțeles, a răspuns ea în șoaptă. Nu și-au dat seama…

— Și nici celelalte fete. Prietenele tale, Lori-Ann și Sarah. Au participat și ele la ritualurile lui? Când a început să te sperie acel joc? Când ai descoperit că existau puteri pe care nu voiai să le stârnești? Asta s-a întâmplat, adevărat? Dominic v-a ademenit.

— Nu, nu așa s-a întâmplat.

— Iar atunci te-ai speriat. Ai încercat să te retragi, dar era prea târziu, pentru că ei stăteau cu ochii pe tine și pe familia ta. De îndată ce chemi bezna în viața ta, nu este ușor să scapi de ea. Te îngroapă, devine o parte din tine. Așa cum și tu

devii o parte din ea.

— Ba nu, a spus ea, uitându-se la el. Nu am vrut așa ceva!

— Atunci de ce ai continuat?

— Ce vrei să spui?

Sansone a aruncat o privire spre Baum, care a deschis geanta-diplomat și a scos un teanc de hârtii.

— Acestea sunt rapoartele pe care le-am întocmit privind locurile unde ai fost în ultimii ani, a spus Baum. Am discutat cu oamenii cu care ai lucrat. Curatori de muzee din Florența și Paris. Compania de turism din Roma. Un negustor de antichități din Napoli. Se pare că i-ai impresionat pe toți, domnișoară Saul, cu priceperea ta la lucruri mai puțin cunoscute. În sfera demonologiei. A lăsat foile cu transcrierea discuțiilor să cadă pe masă. Cunoști foarte multe în acest domeniu.

— Am învățat singură, a spus ea.

— De ce? a vrut să știe Sansone.

— Am vrut să-l înțeleg.

— Pe Dominic.

— Da.

— Și ai reușit?

— Nu. Mi-am dat seama că nu voi putea niciodată, a zis ea și l-a privit în ochi. Cum poți înțelege, ceva ce nici măcar nu este uman?

— Nu putem, Lily, a zis el încet. Dar măcar putem încerca să-l înfrângem. De aceea, ajută-ne!

— Ești verișoara lui, a spus Baum. Ați locuit împreună în vara aceea. Probabil îl cunoști mai bine decât oricine.

— Au trecut doisprezece ani.

— Dar el nu te-a uitat, a spus Sansone. De aceea le-a ucis pe prietenele tale. Le-a folosit ca să dea de tine.

— Atunci le-a omorât degeaba, a spus ea. Nu știau unde mă aflam. N-ar fi avut ce să dezvăluie.

— Probabil că ăsta este motivul pentru care mai ești în viață, a spus Baum.

— Ajută-ne să-l găsim, i-a cerut Sansone. Te întorci cu mine la Boston!

Lily a rămas multă vreme pe pat, sub privirile celor doi bărbați.

„Nu am de ales. Trebuie să le fac jocul.”

A inspirat adânc și s-a uitat la Sansone.

— Când plecăm?

• TREIZECI ȘI TREI

Lily Saul arăta ca o tânără drogată care fusese culeasă de pe stradă. Avea ochii injectați, și părul negru și gras îi era strâns într-o coadă neîngrijită. Se vedea că dormise cu acea bluză, iar blugii îi erau atât de zdrențuiți, încât după două spălări probabil că s-ar fi rupt. Ori era doar moda adoptată de tineri? Apoi Jane și-a adus aminte că nu avea în față chiar o puștoaică. Lily Saul avea douăzeci și opt de ani, deja o femeie, bineînțeles, dar în acele momente arăta mai tânără și foarte vulnerabilă. Aflată în sufrageria elegantă a casei lui Anthony Sansone, cu trupul ei subțirel parcă pitic în comparație cu scaunul masiv pe care stătea, Lily arăta nelalocul ei, lucru de care era foarte conștientă. Privirea ei se plimba agitată de la Jane la Sansone, de parcă ar fi încercat să ghicească din ce direcție se va declanșa atacul.

Jane a deschis un dosar și a scos o copie mărită a situației matricole de la Academia Putnam.

— Poți confirma că acesta este vărul tău, Dominic Saul? a întrebat-o ea.

Privirea lui Lily a căzut pe fotografie și a rămas ațintită asupra ei. Adevărat, era un portret impresionant: un chip parcă sculptat, cu păr auriu și cu ochi albaștri, amintind de un înger pictat de Rafael.

— Da, a confirmat ea. E vărul meu.

— Fotografia asta e veche de doisprezece ani. Nu avem niciuna mai recentă. Știi cumva unde am putea găsi?

— Nu.

— Pari destul de sigură.

— Nu am luat legătura cu Dominic. Nu mai știu de el de mulți ani.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În vara aceea. A plecat în săptămâna de după înmormântarea tatălui meu. Eu stăteam la Sarah, iar el nici măcar n-a catadicsit să-și ia rămas-bun. Mi-a scris un bilet și a

plecat. A spus că venise mama lui să-l ia și că avea să părăsească orașul imediat.

— Și de atunci nu l-ai văzut și nici nu ai primit vreo veste de la el?

Lily a șovăit. Doar câteva fracțiuni de secundă, dar asta a fost de ajuns ca Jane să se aplece spre ea, brusc înviorată.

— Nu sunt sigură.

— Ce înseamnă asta?

— Anul trecut, când eram la Paris, am primit o scrisoare de la Sarah. Primise o carte poștală care o tulburase mult. Mi-a trimis-o mie.

— De la cine era?

— Nu avea adresă și nici semnătură. Reprezenta o pictură aflată la Muzeul Regal din Bruxelles. Un portret de Antoine Wiertz. *Îngerul răului.*

— Conținea vreun mesaj?

— Nu în cuvinte. Doar simboluri. Pe care eu și Sarah le-am recunoscut pentru că îl văzusem scrijelindu-le pe copaci în acea vară.

Lily a luat stiloul. A stat o clipă, de parcă i-ar fi displăcut să reproducă ce văzuse. În cele din urmă a așezat penița pe hârtie. Ceea ce a desenat a trimis un fior de gheață în inima lui Jane: trei cruci răsturnate și o notație: „A17:16”.

— Asta se referă la vreun citat din Biblie? a întrebat Jane.

— E din Apocalipsa după Ioan Teologul.

Jane a aruncat o privire spre Sansone.

— Îl puteți căuta?

— Știu versetul respectiv, a spus Lily încet. „Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe desfrânată și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc.”

— Îl știi pe de rost.

— Da.

Jane a răsfoit agenda până a ajuns la o pagină goală și i-a întins-o apoi lui Lily.

— Vrei să-mi scrii versetul?

O clipă, Lily s-a uitat lung la pagina goală din agendă.

Apoi, fără prea mare tragere de inimă, a început să scrie. Încet, de parcă fiecare cuvânt i-ar fi provocat o durere. Când, în cele din urmă, i-a înapoiat agenda lui Jane, a făcut-o cu un oftat de ușurare.

Jane s-a uitat la cuvinte și din nou a simțit un fior rece pe spinare.

„Și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc."

— Îmi sună a avertisment, a amenințare, a remarcat Jane.

— Sigur. Am convingerea că-mi era destinată.

— Atunci de ce a primit-o Sarah?

— Pentru că era prea greu să mă găsească pe mine. Mă mutasem de nenumărate ori, trecusem printr-o mulțime de orașe.

— De aceea i-a trimis-o lui Sarah. Iar ea știa cum să te găsească, a zis Jane, apoi a făcut o pauză. De la el era, nu?

Lily a clătinat din cap.

— Nu știu.

— Hai, Lily. De la cine putea fi dacă nu de la Dominic? Asta este aproape exact cea ce a scrijelit în grajdul acela, acum doisprezece ani. De ce te caută? De ce te amenință?

Lily și-a lăsat capul în piept, apoi a zis slab:

— Pentru că știu ce a făcut în vara aceea.

— Familiei tale?

Lily a ridicat capul, având ochii plini de lacrimi.

— N-am putut dovedi. Dar am știut.

— Cum?

— Tata nu s-ar fi sinucis! El știa cât de mult aveam nevoie de el. Dar nimeni nu a vrut să mă asculte. Nimeni nu-i acordă atenție unei fete de șaisprezece ani!

— Și ce-ai făcut cu acea ilustrată? Cea cu simbolurile.

Ea a ridicat bărbia.

— Am ars-o. Și apoi am părăsit Parisul.

— De ce?

— Ce-ați face dacă ați primi o amenințare cu moartea? Ați sta să așteptați?

— Puteai anunța poliția. De ce n-ai făcut-o?

— Și ce să spun poliției? Că mi-a trimis cineva un citat din

Biblie?

— Nu te-ai gândit să anunți pe cineva? Știai în adâncul sufletului că vărul tău era un ucigaș. Dar nu ai informat autoritățile. Asta nu pricep, Lily. Te-a amenințat. Te-a speriat îndeajuns ca să te facă să fugi din Paris. Dar n-ai solicitat ajutor. Te-ai mulțumit să fugi.

Lily a privit în pământ. A tăcut îndelung. Din camera alăturată s-a auzit ticăitul unui ceas.

Jane și-a îndreptat privirea înspre Sansone, care părea la fel de deconcertat. S-a uitat din nou la Lily, care a refuzat cu îndărătnicie să o privească în ochi.

— Bine, a zis Jane, ce ne ascunzi?

Lily nu i-a răspuns.

Jane a simțit că-și pierde răbdarea.

— De ce naiba nu vrei să ne ajuți să-l prindem?

— Nu-l puteți prinde, a spus Lily.

— De ce?

— Pentru că nu e uman.

În tăcerea grea ce s-a lăsat, Jane a auzit ticăitul ceasului răsunând în cameră. Fiorul rece pe care îl simțise mai devreme s-a transformat într-unul de gheață.

Nu e uman. „Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara…”

Sansone s-a apropiat de ea și i-a șoptit ușor:

— Atunci ce este, Lily?

Tânăra s-a cutremurat și și-a petrecut brațele pe după umeri.

— Nu mă pot ascunde multă vreme de el. Întotdeauna mă găsește. Și aici o va face.

— Bine, a zis Jane, simțind că reușește să-și țină iritarea sub control.

Discuția deviase atât de mult, încât se îndoia de tot ce îi spusese Lily mai devreme. Tânăra minția ori trăia în cu totul altă lume, iar Sansone nu numai că înghițea fiecare amănunt bizar, ci chiar o hrănea cu propriile amăgiri.

— De ajuns cu vrăjitoriile, a spus Jane. Eu nu caut Diavolul, ci un om.

— Atunci n-o să-l prinzi. Și nu te pot ajuta, a zis Lily, privind spre Sansone. Vreau să mă duc la toaletă.

— Nu poți să ne ajuți? a intervenit Jane. Ori nu vrei?

— Vă rog, sunt obosită, s-a răstit Lily. Abia am coborât din avion, sunt nedormită și n-am făcut duș de două zile. Nu mai răspund la nicio întrebare, a adăugat ea și a ieșit din încăpere.

— Nu ne-a spus niciun lucru folositor, s-a plâns Jane.

Sansone s-a uitat la ușa pe care Lily abia ieșise.

— Vă înșelați, a zis el. Eu consider că da.

— Ne ascunde ceva, a reluat Jane, apoi s-a oprit, pentru că îi suna mobilul. Scuzați-mă, a murmurat ea și a băgat mâna în poșetă.

Vince Korsak nu s-a mai deranjat să se prezinte.

— Te rog să vii aici imediat, a rostit el apăsat. Din fundal se auzeau muzică și discuții aprinse. „Of, Doamne. Am uitat cu totul de petrecerea aia neroadă."

— Ascultă, îmi pare foarte rău, a zis ea. Nu voi reuși să vin în seara asta. Sunt într-o anchetă.

— Dar ești singura care poate rezolva problema!

— Vince, trebuie să plec.

— Dar sunt părinții *tăi.* Ce dracu' să fac cu ei?

Jane era nedumerită.

— Poftim?

— S-au luat aici la ceartă, a zis el, apoi a făcut o pauză. Îhâm. Tocmai au intrat în bucătărie. Mă duc să ascund cuțitele.

— Tatăl meu e la petrecere?

— A apărut în prag pe nepusă masă. Doar nu l-am invitat! A ajuns aici la scurt timp după mama ta, și se ceartă deja de vreo douăzeci de minute. Vii sau nu? Pentru că, dacă nu se potolesc, o să chem poliția.

— Nu! Isuse, să nu faci asta! „Mama și tata luați de acolo în cătușe? Nu mi-aș ierta-o." Bine, vin imediat. A închis și i s-a adresat lui Sansone: Trebuie să plec.

El a urmat-o până la salonașul din față, unde ea și-a îmbrăcat paltonul.

— Vă mai întoarceți în seara aceasta?

— Văd că acum nu vrea să coopereze. O să încerc din nou mâine.

Sansone a făcut un gest din cap.

— Până atunci, o să am grijă de ea.

— Grijă? a făcut Jane și a pufnit. Mai bine ați fi atent să nu fugă.

Noaptea era geroasă și senină. Jane a traversat strada către automobilul ei Subaru, și tocmai descuia, când a auzit o altă portieră trântindu-se. S-a uitat de-a lungul străzii și a văzut-o pe Maura venind spre ea.

— Ce faci în cartierul ăsta? a întrebat-o Jane.

— Am auzit că a găsit-o pe Lily Saul.

— Și n-a făcut mare lucru cu asta.

— Ai intervievat-o deja?

— Da, dar n-am scos nimic de la ea. În felul ăsta batem pasul pe loc. Jane a văzut furgoneta lui Oliver Stark parcând. Ce se petrece aici în noaptea asta?

— Am venit și noi să discutăm cu Lily Saul.

— *Noi*? Să nu-mi spui că ai intrat în grupul ăsta de ciudați.

— Nu m-am înscris în grup. Dar casa mea a fost însemnată, Jane, și vreau să știu de ce. Țin să aud ce are de spus tânăra asta, a zis Maura și s-a întors, pornind spre casa lui Sansone.

— Hei, doctore! a strigat Jane după ea.

— Da.

— Păzește-ți spatele când te afli lângă Lily Saul!

— De ce?

— Ori e nebună, ori ascunde ceva. După o scurtă tăcere, a adăugat: Ori și una, și alta.

•

Jane a auzit muzica disco bubuind, ca o inimă care bate înfundat, chiar și prin ușa apartamentului lui Korsak. Omul avea cincizeci și cinci de ani, suferise un preinfarct, și melodia *Staying alive*[9] ar fi fost probabil mai potrivită. A bătut la ușă, îngrozită la gândul că-l va vedea pe Korsak într-o ținută lejeră.

El i-a deschis ușa, iar ea a rămas cu ochii ațintiți la cămașa lui de mătase cu valuri, și la subsuorile ce aveau deja cercuri de transpirație. Gulerul îi era descheiat și desfăcut, cât să i se

vadă părul foarte des, ca de gorilă, de pe piept. Singurul lucru care-i lipsea era un lanț de aur în jurul gâtului gros.

— Slavă Cerului! a făcut el, oftând.

— Unde sunt?

— Tot în bucătărie.

— Sper că-s vii.

— Au răcnit destul. Doamne, n-aș fi crezut că mama ta poate vorbi chiar într-un asemenea hal!

Jane a trecut pe lângă el și a pătruns în camera de zi iluminată de un glob rotitor cu oglinzi, ca într-o discotecă. Prin lumina schimbătoare și neclară, a văzut vreo zece, doisprezece invitați, stând în picioare cu pahare de băutură în mână ori așezați pe o canapea, mestecând mecanic chipsuri. Era prima oară când Jane pătrundea în apartamentul de burlac al lui Korsak, și a trebuit să se oprească, stupefiată de acel spectacol. A observat o măsuță de cafea cromată, cu tăblia din sticlă fumurie, plus un televizor cu ecran imens și niște boxe atât de mari, încât puteai bate deasupra lor un acoperiș, improvizând astfel o căsuță. Apoi a văzut multe obiecte din piele neagră. Aproape că și-a imaginat testosteronul scurgându-se din ziduri.

Apoi, răzbătând prin zgomotul muzicii, a auzit două glasuri certărețe dinspre bucătărie.

— Nu rămâi aici, în halul ăsta. Ce dracu'? Te crezi din nou de șaptesprezece ani?

— Frank, nu ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

Jane a intrat în bucătărie, însă părinții ei nici măcar n-au băgat-o în seamă, pentru că erau prea concentrați asupra propriilor probleme. „Ce-i cu mama?" s-a mirat Jane, uitându-se ca prostită la rochia roșie, mulată. Când a avut timp să descopere pantofii cu toc înalt și fardul verde de pe pleoape?

— Ești bunică, ce Dumnezeu, tocmai spunea Frank. Cum de ai ajuns să te îmbraci în halul ăsta? Uită-te la tine!

— Măcar așa mă mai bagă cineva în seamă. Tu n-ai făcut-o niciodată.

— Aproape că îți ies țâțele din decolteul rochiei.

— Păi, dacă ai ce arăta, arată{10}.

— Ce vrei să dovedești? Nu cumva tu și acel detectiv Korsak…

— Vince se poartă frumos cu mine, să știi.

— Mamă, a intervenit Jane. Tată…

— Vince? Ai și ajuns să-i spui Vince?

— Hei, a strigat Jane.

Părinții ei au văzut-o în cele din urmă.

— A, Janie, a făcut Angela. Ai reușit să ajungi?

— Deci ai știut de treaba asta? a sărit Frank, uitându-se urât la fiica lui. *Știi* că mama ta a început să umble prin vecini?

— Ha, ha! a pufnit Angela. I-auzi cine vorbește!

— Și ai lăsat-o pe maică-ta să se îmbrace în halul ăsta?

— Are cincizeci și șapte de ani, a zis Jane. Ce, trebuie să-i măsor lungimea rochiei?

— Dar e… e necuviincioasă!

— Îți spun eu ce e necuviincios, a zis Angela. Tu ești necuviincios, că m-ai jefuit de tinerețea și de frumusețea mea, și acum m-ai aruncat la gunoi. Tu ești necuviincios, că te înhăitezi cu orice curvișteină care dă din fund pe lângă tine.

„Mama mea să fie cea care vorbește așa?”

— *Tu* ai neobrăzarea să-mi spui *mie* ce este nepotrivit? Hai, du-te înapoi la ea! Eu rămân aici. Pentru prima oară în viață, o să mă distrez. Vreau să petrec!

Și Angela s-a întors pe călcâie și a ieșit din bucătărie legănându-se pe tocurile cui.

— Angela! Treci înapoi!

— Tată, a zis Jane și l-a apucat cu fermitate de braț pe Frank. Te rog!

— Trebuie s-o oprească cineva, altfel se face de râs!

— Adică te face de râs *pe tine,* înțeleg eu.

Frank a îndepărtat mâna fiicei lui.

— E mama ta. Ar trebui să-i spui câteva lucruri de bun-simț.

— E la o petrecere! Și ce dacă? Nu a comis nicio crimă.

— Rochia aia e o crimă. Mă bucur că am ajuns aici înainte ca ea să facă vreun lucru pe care să-l regrete mai târziu.

— Apropo, tu ce cauți aici? Cum de-ai știut că vine încoace?

— Ea mi-a zis.

— *Mama*?

— Mi-a telefonat să-mi spună că m-a iertat. Și să-mi văd mai departe de treabă, pentru că și ea se distrează. Că se duce la o petrecere în seara asta. Mi-a mai zis că e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în ultima vreme. Ce naiba se întâmpla cu ea, și-a pierdut mințile?

„De fapt, mama se răzbună. Vrea să-i demonstreze că nu se sinchisește câtuși de puțin că el a părăsit-o."

— Iar tipul ăsta, Korsak, e mai tânăr! a zis Frank.

— Cu doar câțiva ani.

— Acum îi ții partea?

— Nu țin partea nimănui. Cred că amândoi aveți nevoie de o perioadă în care să stați departe unul de celălalt. Stai deoparte! Iar acum, du-te!

— Nu vreau să plec. Nu mă duc decât după ce lămuresc lucrurile cu ea.

— Nu ai niciun drept să ridici glasul. Doar știi bine asta.

— Dar e soția mea.

— Și ce-o să spună prietena ta despre asta, mă rog?

— Să nu vorbești așa despre ea.

— Dar cum să spun? Fufa?

— Nu înțelegi.

— Ba înțeleg că, în sfârșit, mama se distrează. N-a avut parte de așa ceva până acum.

El a făcut semn în direcția din care se auzea muzica.

— Asta numești tu distracție? Orgia de acolo?

— Dar ceea ce faci tu cum se cheamă?

Frank a scos un oftat adânc și s-a lăsat moale pe un scaun de bucătărie. Apoi și-a luat capul între mâini.

— Ce situație nenorocită. Ce greșeală mare am făcut, fir-ar al dracu'!

Jane s-a uitat la el, mai șocată de vorbele folosite decât de părerea de rău exprimată și deci recunoscută.

— Nu știu ce să fac, a zis el.

— Dar ce vrei de fapt, tată?

El a ridicat capul și s-a uitat la ea chinuit.

— Nu mă pot hotărî.

— Mda. Mama o să se simtă grozav dacă aude asta.

— N-o mai recunosc! Arată ca o străină cu sânii ridicați așa. Iar tipii de dincolo pesemne că se uită în decolteul ei. Brusc, s-a ridicat în picioare. Asta e. O să pun piciorul în prag.

— Ba nu. O să pleci frumușel. Imediat.

— Nu merg nicăieri dacă ea rămâne aici.

— Nu faci decât să înrăutățești lucrurile, a zis Jane și l-a luat de braț scoțându-l afară din bucătărie. Mai bine pleacă, tată.

În timp ce traversau camera de zi, el s-a uitat la Angela, care stătea cu un pahar în mână, în timp ce globul arunca lumini colorate pe rochia ei.

— Să vii acasă până la unsprezece! a țipat el către soția lui.

Apoi a ieșit din apartament trântind ușa în urmă.

— Ha-ha, a zis Angela. N-ai decât să aștepți!

•

Jane s-a așezat la masa din bucătărie cu hârtiile răspândite în fața ei, cu ochii la cadranul ceasului de perete, care arăta că mai era un sfert de oră până la unsprezece.

— Doar n-o să te duci acolo ca să o duci acasă de mână, i-a zis Gabriel. E femeie în toată firea. Dacă vrea să-și petreacă toată noaptea acolo, are tot dreptul.

— Nici măcar să nu te gândești la o asemenea posibilitate, a zis Jane și și-a dus palmele la tâmple, încercând să alunge gândul că mama ei ar putea rămâne peste noapte în apartamentul lui Korsak. Însă Gabriel deschisese deja porțile îndoielii, iar imaginile a ceea ce s-ar putea întâmpla veneau nechemate. Trebuie să plec acolo imediat, înainte de a se petrece ceva rău. Înainte să…

— Cum adică? Se distrează prea bine?

Gabriel a venit și și-a lăsat palmele pe umerii ei, masându-i mușchii încordați.

— Hai, draga mea, liniștește-te! Ce vrei să faci, îi impui mamei tale ora de mers la culcare?

— Mă gândeam și la asta.

Din camera ei, Regina a scos un țipăt neașteptat.

— Niciuna din femeile din viața mea nu e fericită în seara asta, a zis Gabriel și a ieșit din bucătărie.

Jane a mai aruncat o privire către ceas. Era unsprezece. Korsak îi promisese că o va trimite pe Angela cu taxiul. Poate că făcuse asta deja. „Poate c-ar fi bine să telefonez și să aflu."

În schimb, și-a îndreptat atenția asupra documentelor de pe masă. Era dosarul întocmit de ea despre invizibilul Dominic Saul. Avea în față cele câteva elemente privind un tânăr care, cu doisprezece ani în urmă, plecase și, pur și simplu, dispăruse fără urmă. A examinat din nou fotografia de la școală, uitându-se la fața aproape angelică. Păr auriu, ochi albaștri, nas acvilin. „Un înger căzut."

A revenit la cererea scrisă de mână de către mama băiatului, Margaret, prin care își retrăgea copilul de la Academia Putnam.

> *„Dominic nu va reveni la școală în toamnă. Îl voi lua cu mine la Cairo…"*

Unde se făcuse nevăzut. Interpolul nu descoperise nicio dovadă privind sosirea lui și nici documente care să ateste că Margaret ori Dominic reveniseră în Egipt.

S-a frecat la ochi, simțindu-se brusc prea obosită ca să-și mai îndrepte privirea către pagină, și s-a apucat să strângă toate hârtiile, ca să le vâre în dosar. Când a întins mâna spre agendă, s-a oprit brusc și s-a uitat îndelung la pagina din fața ei. A văzut citatul din Apocalipsa lui Ioan Teologul, scris de Lily Saul:

> *Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe desfrânată și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc.*

Dar nu cuvintele în sine au făcut-o pe Jane să tresară și să-și simtă inima bătând mai puternic. Era vorba despre scrisul

de mână.

A frunzărit dosarul și a scos din nou cererea prin care Margaret Saul își retrăgea fiul de la școală. A așezat-o alături de agendă. S-a uitat când la un text, când la celălalt, când la citatul din Biblie, când la scrisoare.

A sărit în picioare și a strigat:

— Gabriel! Trebuie să plec.

El a ieșit din camera copilului, ținând-o pe Regina în brațe.

— N-o să-i placă deloc asta, să știi. De ce n-o mai lași încă o oră la petrecere?

— Acum nu am treabă cu mama, a zis Jane și s-a dus în camera de zi.

Gabriel s-a uitat cu încruntare cum ea a descuiat un sertar din care și-a scos pistolul cu toc și l-a prins la umăr.

— E vorba despre Lily Saul.

— Ce-i cu ea?

— A mințit. Știe precis unde se ascunde vărul ei.

• TREIZECI ȘI PATRU

— V-am spus tot ce știu, a zis Lily.

Jane stătea în camera de zi acasă la Sansone. Farfuriile de desert încă nu fuseseră luate de pe masă. Cu discreție, Jeremy a așezat în fața lui Jane o ceașcă de cafea, de care ea nu s-a atins însă. Nu s-a uitat nici la vreunul dintre oaspeții care ședeau la masă. Privirea ei a rămas ațintită asupra lui Lily.

— Ce-ar fi să mergem în camera alăturată, Lily, ca să discutăm între patru ochi?

— Nu mai am nimic de declarat.

— Ba eu cred că ai multe să-mi spui.

— Atunci adresează-i întrebările aici, doamnă detectiv, a spus Edwina Felway. Am vrea să le auzim și noi.

Jane și-a plimbat privirea peste chipul lui Sansone și peste ale invitaților lui. Așa-numitul Club Mefisto. Deși Maura pretindea că nu era membră a clubului, stătea și ea în rând cu ceilalți. Chiar dacă-și închipuiau că pot înțelege răul, acești oameni nu reușeau să-l identifice, cu toate că el se afla la aceeași masă cu ei. Privirea lui Jane a revenit încă o dată asupra lui Lily Saul, care refuza cu încăpățânare să se ridice de pe scaun. „Bine, s-a gândit Jane. Așa vrei să jucăm? Așa vom proceda, cu public spectator.”

A deschis dosarul pe care-l adusese cu ea și a trântit pagina în fața lui Lily, făcând câteva pahare de cristal și farfurii de porțelan să scoată clinchete muzicale. Lily s-a uitat la scrisoarea redactată de mână.

— Nu mama lui Dominic a scris asta, a zis Jane.

— Ce este acea hârtie? a întrebat-o Edwina.

— O cerere de retragere a lui Dominic, în vârstă de cincisprezece ani, de la Academia Putnam, o școală cu internat din Connecticut. S-a pretins că ar fi fost scrisă de mama lui, Margaret Saul.

— S-a pretins?

— Nu Margaret Saul a scris-o, a zis Jane și s-a uitat la Lily.

Tu ai făcut asta.

Lily a pufnit în râs.

— Arăt atât de vârstnică să-i fiu mamă?

Jane a așezat și agenda ei pe masă, deschisă la pagina unde se găsea versetul din Apocalipsă. Tu mi-ai scris pasajul în seara asta, Lily. Știm că este scrisul tău. A făcut semn către cerere. Aici avem același scris.

S-a lăsat tăcere. Lily a strâns din buze.

— În vara aceea, când aveai șaisprezece ani, vărul tău Dominic a vrut să i se piardă urma, a zis Jane. După lucrurile pe care le făcuse în Purity, probabil că trebuia să dispară. A măsurat-o pe Lily cu severitate. Iar tu l-ai ajutat. Le-ai spus tuturor o poveste de fațadă: că mama lui a apărut brusc în oraș ca să-l ia. Că au părăsit țara împreună. Însă era o minciună, am dreptate? Margaret Saul n-a venit să-și ia fiul. N-a apărut deloc. Adevărat?

— Nu vreau să-ți răspund, a zis Lily. Îmi cunosc drepturile.

— Unde se află? Unde e Dominic?

— Când o să-l găsiți, să mă anunțați și pe mine, a zis Lily, împingându-și scaunul și ridicându-se.

— Ce s-a petrecut între voi în acea vară?

— Mă duc la culcare, a zis Lily, întorcându-se și dând să iasă din sufragerie.

— El a făcut toate treburile murdare în numele tău? De aceea îl protejezi?

Lily s-a oprit. Încet, s-a răsucit și a privit-o tăios pe Jane.

— După moartea părinților tăi, ai beneficiat de o moștenire considerabilă, a continuat Jane.

— Am moștenit o casă pe care nimeni n-o va cumpăra vreodată. Și un cont din care mi-am plătit facultatea, dar nimic mai mult.

— Lily, te-ai înțeles bine cu părinții tăi? Ori v-ați certat?

— Dacă-ți închipui că aș fi…

— Toți adolescenții au discuții cu părinții. Dar poate că neînțelegerile voastre au mers ceva mai departe. Poate că abia așteptai să pleci din orășelul ăla mort și să-ți vezi de viață. Atunci a apărut vărul tău să-și petreacă vara la voi și ți-a dat

câteva idei, câteva modalități de a evada mai ușor și mai repede.

— N-aveți habar ce s-a întâmplat!

— Atunci spune-mi tu. Spune-mi de ce *tu* ai fost cea care a descoperit cadavrul lui Teddy în lac, de ce *tu* ți-ai găsit mama la baza scării.

— Eu nu le-aș fi făcut niciodată vreun rău. Dacă aș fi știut…

— Ați fost iubiți? Tu și Dominic?

De furie, Lily s-a făcut albă ca varul la față. Un moment, Jane a crezut că tânăra femeie se va arunca asupra ei.

Tăcerea a fost întreruptă de un țiuit puternic. Toată lumea s-a uitat la Sansone.

— E alarma cu perimetru, a spus el și s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de un tablou de comandă de pe perete. Cineva a încercat să deschidă fereastra dinspre grădină.

— A pătruns cineva în casă? a întrebat Jane.

— El e, a zis Lily încet.

În încăpere a intrat Jeremy.

— Domnule Sansone, am verificat. Fereastra e închisă.

— E posibil să fie o eroare, a zis Sansone și s-a uitat către ceilalți. Cred că ar fi de preferat să rămâneți aici deocamdată, cât verific eu sistemul de alarmă.

— Ba nu, a zis Lily, uitându-se agitată de la o ușă la alta, de parcă s-ar fi așteptat ca atacatorul să apară brusc în încăpere. Eu nu rămân. Nu mai stau în această casă.

— Vei fi în siguranță. Te vom apăra noi.

— Dar pe voi cine vă apără? S-a uitat pe rând la cei din cameră, la Maura, Edwina și Oliver. Nici măcar nu aveți habar cu ce vă confruntați!

— Vă rog, stați cu toții pe loc, le-a zis Jane. Mă duc afară să arunc o privire.

— Vin și eu, a sărit Sansone.

Jane s-a oprit, cât pe ce să refuze ofertă. Apoi și-a adus aminte de Eve Kassovitz, târâtă în timp ce sângera pe aleea înghețată, cu arma încă în toc.

— Bine, a acceptat ea. Să mergem!

Și-au îmbrăcat paltoanele și au ieșit afară. Sub stâlpii de iluminat stradal, gheața lucea. Era o lume înghețată, în care orice suprafață părea lustruită și lucioasă ca sticla. Chiar dacă intrusul venise pe acolo, pe jos nu se vedeau urme de încălțăminte. Fasciculul lanternei lui Jane a alunecat pe caldarâmul tare ca diamantul. Împreună cu Sansone, a dat ocol casei, ajungând la poarta de fier, și au pătruns împreună în curtea interioară, care era îngustă. Acolo o doborâse ucigașul pe Eve Kassovitz. Pe acea alee o târâse, iar sângele din scalpul ei rănit mânjise pavelele de granit, după care dârele roșii înghețaseră.

Jane și-a scos arma, ținând-o în mână, o prelungire a trupului. S-a deplasat către grădina din spate, iar fasciculul lanternei a despicat umbrele. A simțit că tălpile îi alunecă pe gheață. Lumina a măturat vițele firave și chircite ale iederii. Știa că Sansone era exact în spatele ei, însă el se mișca atât de tăcut, încât a trebuit să se oprească o clipă și să arunce o privire peste umăr ca să se convingă de prezența lui, de faptul că el îi apăra spatele.

Jane a înaintat către colțul clădirii și a plimbat fasciculul lanternei peste grădina închisă și peste curtea unde o găsiseră întinsă pe Eve, după ce sângele ei înghețase pe pietre, în urmă cu doar câteva săptămâni. Jane nu a văzut nimic mișcându-se, nicio umbră furișându-se, niciun demon purtând o capă neagră.

— Asta este fereastra? a întrebat ea. A îndreptat lanterna spre ea, și lumina s-a reflectat în geam. E cea despre care sistemul de siguranță arată că a fost deschisă?

— Da.

Jane a traversat curtea ca să se uite mai de aproape.

— Nu are oblon?

— Pe durata iernii, Jeremy le scoate.

— Și întotdeauna este închisă pe dinăuntru?

— Sigur. Ținem foarte mult la securitatea casei.

Jane a plimbat lumina pe pervaz și a observat o adâncitură în lemn. „Proaspătă.”

— Avem necazuri, a zis ea încet. Cineva a încercat să

forțeze fereastra.

Sansone s-a uitat la pervaz.

— Alarma nu ar fi pornit doar din atât lucru. Se declanșează doar la deschiderea geamului.

— Dar majordomul a spus că fereastra e închisă pe dinăuntru.

— Asta înseamnă că… a început Sansone. Isuse!

— Ce este?

— A intrat și a blocat-o la loc. E deja înăuntru!

Sansone s-a răsucit pe călcâie și a alergat înapoi prin curtea laterală, deplasându-se atât de repede, încât tălpile pantofilor îi lunecau pe alee. Era cât pe ce să cadă, dar și-a recăpătat echilibrul și a continuat alergarea. Până să ajungă și Jane în casă, el se afla deja în sufragerie și le cerea tuturor să se ridice.

— Vă rog să vă luați paltoanele, le-a zis el. Trebuie să părăsiți casa. Jeremy. O să-l ajut eu pe Oliver la coborâre, dacă aduci tu scaunul cu rotile.

— Ce Dumnezeu se petrece? a întrebat Edwina.

— Vă rog să procedați așa cum vi s-a spus, le-a poruncit Jane. Luați-vă paltoanele și ieșiți pe ușa principală.

Ceea ce le-a reținut atenția a fost faptul că Jane nu-și mai ținea arma în toc, ci în mână, un amănunt care spunea: „Nu mai e vorba despre un joc; lucrurile au devenit serioase”.

Lily a fost prima care a reacționat. A țâșnit din cameră, conducându-i practic pe ceilalți, care au ajuns în salonaș, unde și-au căutat paltoanele aflate în dulap. În timp ce toți au ieșit afară, în frig, pe ușa principală, Jane a telefonat cerând ajutoare. Chiar înarmată, socotea că nu trebuia să acționeze necugetat; nu avea intenția să cerceteze toată casa de una singură.

Câteva momente mai târziu, a apărut primul echipaj de poliție, cu girofarurile pornite, dar fără sirenă. A oprit patinând ușor. Apoi doi polițiști au coborât din automobil.

— Vreau să se organizeze un cordon, le-a spus Jane. Nimeni nu iese din clădire!

— Dar cine este înăuntru?

— Vom afla curând. A ridicat privirea și a văzut farurile altei mașini de patrulă apropiindu-se. La fața locului mai sosiseră doi polițiști. Tu, a zis ea și i-a făcut semn unuia dintre polițiștii mai tineri. Avea nevoie de cineva cu reflexe bune și cu ochi ageri. Tu vii cu mine.

A intrat prima în casă, avându-l pe polițist în spatele ei, cu arma pregătită. El a verificat rapid interiorul imediat ce a intrat și a remarcat mobilierul elegant și pictura în ulei de deasupra șemineului. Jane și-a dat seama ce gândea polițistul: „Asta e casa unui om bogat”.

A dat deoparte panoul secret și a verificat dintr-o privire dulapul de haine, ca să se asigure că nu era nimeni acolo. Apoi au continuat cercetarea, prin sufragerie, bucătărie, ajungând în biblioteca impresionantă. Nu au avut timp să admire rafturile încărcate de cărți de la podea și până în tavan; erau în căutarea unui monstru.

Au urcat scara cu balustradă curbată. S-au simțit urmăriți de ochii portretelor din picturile în ulei. Au trecut pe sub tablourile înfățișând un bărbat căzut pe gânduri, o femeie cu ochi umezi ca de căprioară, două fete cu chipuri de heruvimi, amândouă așezate în fața unui clavecin. Ajunși în capul scării, au privit în jos spre holul mochetat, dincolo de o serie de uși. Jane nu știa configurația casei și nici la ce se putea aștepta. Cu toate că îl avea alături pe polițist și știa că afară mai erau trei polițiști, postați chiar în fața casei, a simțit că-i transpiră palmele și că inima îi bate de să-i sară din piept. Au trecut dintr-o încăpere în alta, deschizând dulapuri, trecând cu precauție dincolo de pragul ușilor. Au verificat astfel patru dormitoare și trei băi.

Apoi au ajuns la o scară foarte îngustă.

Jane s-a oprit, deoarece scara ducea spre pod. „Of, Doamne. Nu vreau să merg acolo.”

A strâns balustrada între degete și a făcut primul pas. A auzit treapta scârțâind sub greutatea ei și și-a dat seama că oricine s-a fi aflat mai sus a auzit-o, dându-și seama că urca. În spatele ei, a auzit respirația polițistului devenind mai apăsată.

„Și el simte. Răul care plutește în aer.”

A urcat treptele scârțâitoare ce duceau spre ușă. Și-a simțit palma năclăită de sudoare pe clanță. A aruncat o privire scurtă spre colegul ei și l-a văzut dând ușor din cap, în ciuda încordării.

Jane a deschis ușa brusc și a intrat repede, iar fasciculul lanternei a descris un arc prin beznă, dezvăluind forme umbrite și schimbătoare. A perceput sclipiri metalice și a văzut umbre masive, parcă pregătite să atace.

Apoi, în spatele ei, polițistul a găsit în cele din urmă comutatorul și a aprins lumina. Surprinsă de explozia de lumină, Jane a clipit ca să-și adapteze ochii. După o clipă, atacatorii ghemuiți s-au transformat în mobilier, lămpi și covoare rulate. În pod se afla depozitată o adevărată comoară de antichități. Sansone era atât de bogat, încât până și piesele de mobilier la care renunțase valorau probabil o avere. A trecut prin pod și a simțit cum, treptat, pulsul i-a scăzut, iar temerile au pierit. Nici acolo nu exista vreun monstru.

Și-a băgat pistolul în toc și a rămas în mijlocul acelor bogății, simțindu-se rușinată. Pătrunderea intrusului trebuie să fi fost o alarmă falsă. „Atunci, cine sau ce lăsase semnul acela pe pervaz?”

Brusc, aparatul de emisie-recepție al polițistului a căpătat viață.

— Graffam, care e situația?

— S-ar părea că nu există niciun motiv de temeri.

— Rizzoli e acolo?

— Da, chiar lângă mine.

— Avem o problemă aici.

Jane s-a uitat întrebător la polițist.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat prin radio polițistul.

— Doctorul Isles o așteaptă jos cât mai repede.

— Coborâm imediat.

Jane a mai aruncat o privire prin pod, apoi a început să coboare scara, ajungând în hol și trecând prin dreptul dormitoarelor deja verificate, pe lângă portretele din care se simțiseră priviți. Inima îi bătea iar cu putere când a ieșit pe

ușa principală, în noaptea străpunsă de luminile roșii și albastre ale mașinilor de poliție. Între timp, mai sosiseră câteva echipaje de poliție, astfel că s-a oprit brusc, orbită de sclipirile caleidoscopice.

— Jane, a fugit.

A reușit să distingă trăsăturile Maurei, care era luminată din spate de girofarurile mașinilor de patrulare.

— Poftim?

— Lily Saul. Stăteam cu toții acolo, pe trotuar. Iar când ne-am întors, ea dispăruse.

— La naiba, a făcut Jane și a măsurat strada din ochi, văzând siluetele neclare ale polițiștilor și pe spectatorii curioși care ieșiseră din case în frigul nopții ca să urmărească ce se petrecea.

— Asta s-a întâmplat acum câteva clipe, a spus Maura. Imposibil să fi ajuns prea departe.

• TREIZECI ȘI CINCI

Lily Saul a țâșnit pe o stradă lăturalnică, apoi pe alta, șerpuind și mai adânc în labirintul străzilor din cartierul necunoscut ei. Nu cunoștea Bostonul și nici nu avea idee încotro se îndrepta. A auzit sirenele mașinilor de patrulare ale poliției, dând târcoale ca niște rechini. Luminile schimbătoare ale girofarurilor au făcut-o să se refugieze pe o alee. Ajunsă acolo, s-a ghemuit îndărătul unor pubele în timp ce mașina de poliție trecea încet pe lângă ea. În clipa când automobilul a dispărut după colț, a sărit în picioare și a pornit în direcția opusă. Acum cobora și aluneca pe pietrele de râu acoperite de gheață, iar rucsacul o lovea în omoplați. Nu era îmbrăcată pentru acea vreme aspră și-și simțea deja picioarele ciupite de ger, iar degetele îi cam amorțiseră. Tălpile netede ale pantofilor sport au patinat pe pietre, făcând-o să aterizeze direct în fund. Ca urmare a căzăturii, a simțit o înțepătură puternică de-a lungul spinării. A rămas năucită vreme de câteva secunde, având senzația că are un gong în cap. Când, într-un târziu, privirea i s-a limpezit, a observat că ajunsese la poalele dealului. De cealaltă parte a străzii se afla un parc înconjurat de un gard viu și de tufișuri, copacii dezgoliți aruncându-și umbrele ciudate pe zăpada acoperită cu o pojghiță de gheață. Un simbol luminos i-a reținut atenția.

Semnul care anunța o stație de metrou.

Va sări într-un tren, și în câteva minute putea ajunge în altă parte a orașului. Plus că avea să stea la căldură.

Simțind o arsură în palme și o durere în șezut, ambele provocate de căzătură, s-a ridicat în picioare. Șchiopătând, a traversat strada, a făcut câțiva pași pe trotuar, apoi s-a oprit.

O mașină de poliție tocmai dăduse colțul.

S-a repezit în parc și s-a ascuns îndărătul unor tufișuri. Acolo, a așteptat, simțindu-și inima în gât, dar mașina de poliție nu a trecut mai departe. Uitându-se pe furiș printre crengi, a văzut că parcase și aștepta în fața stației de metrou.

La naiba! Trebuia să găsească altă soluție.

A aruncat o privire în jur și a zărit un semn luminos anunțând o altă intrare la metrou, aflată de cealaltă parte a parcului. S-a ridicat în picioare și a pornit să traverseze zona cu gazon, deplasându-se doar la adăpostul copacilor. Zăpada era acoperită cu o crustă de gheață, și la fiecare pas se auzea un zgomot de parcă fata ar fi călcat pe sticlă, iar picioarele i se afundau în omătul gros. S-a chinuit să meargă mai departe, cât pe ce să piardă un pantof în zăpadă, iar curând a început să gâfâie din cauza efortului făcut pentru a înainta. Apoi, acoperind zgomotul respirației gâfâite, a auzit un alt sunet înapoia ei, un scârțâit, un hârșâit. S-a oprit și s-a întors, și brusc a simțit că-i îngheață sufletul.

Silueta stătea sub un copac – fără chip, fără trăsături, o formă întunecată care părea a fi mai mult o umbră decât ceva material. „El este”, a gândit.

Cu un suspin, Lily a luat-o la fugă împleticindu-se prin zăpadă, simțind cum pantofii ei sparg pojghița de gheață. Respirația ei precipitată, bubuitul propriei inimi au acoperit orice zgomot scos de urmăritor, însă ea era conștientă de prezența lui. Mereu se aflase în spatele ei, în fiecare clipă, cu fiecare răsuflare, ținându-se după pașii ei, parcă prevestindu-i sfârșitul. Dar nu fusese niciodată atât de aproape, niciodată! N-a mai privit înapoi, pentru că nu voia să vadă cum se furișa creatura care îi dăduse atâtea coșmaruri. S-a năpustit din nou înainte, fără să mai bage în seamă că își pierduse un pantof, iar șoseta îi era deja îmbibată de apă rece ca gheața.

Apoi, brusc, a trecut clătinându-se de un troian și a ajuns pe trotuar. Intrarea la metrou se afla exact în fața ei. A coborât treptele parcă în zbor, aproape așteptându-se să audă un vâjâit de aripi și să simtă mușcătura unor gheare în spinare. În loc de toate astea, a simțit în față respirația caldă a tunelului de metrou și a văzut călătorii care se îndreptau spre scări.

„Nu mai am vreme să mă complic plătind. O să sar peste turnichet!”

A făcut un pas pentru a-și lua avânt, după care piciorul

încălțat doar în șosetă a plescăit pe pardoseală. Încă doi pași, apoi s-a oprit alunecând într-un picior.

Jane Rizzoli stătea exact în fața ei.

Lily s-a răsucit, pornind înapoi spre turnichetul peste care sărise, însă un polițist era postat acolo, blocându-i calea.

Disperată, a privit în jur, căutând din ochi creatura care o urmărise, dar nu a văzut decât călători care o priveau mirați.

Imediat după aceea, a auzit declicul unor cătușe care i s-au închis peste încheieturile mâinilor.

•

S-a trezit în mașina parcată a detectivului Rizzoli, prea epuizată ca să se mai gândească la evadare. Șoseta umedă părea un bloc de gheață care îi prinsese laba piciorului, și, cu toate că radiatorul funcționa, nu reușea să se încălzească și nu se oprea din tremurat.

— Așa, domnișoară, a zis Jane. Acum o să-mi spui adevărul.

— Dar n-o să-l crezi.

— Pune-mă la încercare!

Lily nu s-a clintit, și nu a făcut niciun efort de a-și îndepărta de pe față părul încâlcit. Nu mai conta. Era prea sătulă să tot fugă. „Renunț.”

— Unde e Dominic? a întrebat-o Jane.

— E mort, a răspuns Lily.

Au trecut câteva momente până când Jane a procesat acel răspuns și a reușit să ajungă la unele concluzii. Prin fereastra închisă se auzea vaietul unei mașini de pompieri gonind către un incendiu, însă în mașină singurul zgomot era murmurul sistemului de încălzire.

— Tu l-ai ucis? a întrebat Jane.

Lily și-a înghițit nodul din gât.

— Da.

— Așadar, mama lui nu a venit după el? Nu l-a luat în străinătate. De aceea ai scris cererea aceea către conducerea școlii.

Lily a lăsat capul în piept. Nu avea rost să îl ia pe „nu” în brațe. Femeia din fața ei reușise să rezolve deja o mare parte

din puzzle.

— Cei de la școală au telefonat. Au insistat, dorind să știe dacă se va întoarce. A trebuit să trimit acea scrisoare ca să pun capăt întrebărilor insistente ale conducerii școlii.

— Și cum l-ai ucis?

Lily a respirat adânc și zgomotos.

— S-a întâmplat la o săptămână după înmormântarea tatei. Dominic era în garajul nostru și se uita la mașina mamei. Spunea că ea nu mai avea nevoie de mașină, așa că voia să o ia el. Glasul lui Lily a scăzut până la o șoaptă reținută. Atunci i-am spus. Știam că el i-a ucis pe toți.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Pentru că îi descoperisem jurnalul. Îl ținea sub saltea.

— Și ce conținea acel jurnal?

— Totul despre noi. O pagină după alta despre plicticoasa familie Saul. Ce făceam în fiecare zi, ce ne spuneam unul altuia. Își notase până și pe ce cărare mergea Teddy până la lac. Ce pastile se găseau în dulăpiorul din baie. Ce mâncam la micul dejun, cum ne spuneam noapte bună. A făcut apoi o pauză, ca să-și înghită nodul din gât, după care a continuat: Știa și unde ținea tata cheia de la dulapul unde se afla pistolul. S-a uitat spre Jane. Era ca un om de știință care ne studia atent. Nu eram decât niște cobai.

— Chiar a scris în jurnal că îți ucisese familia?

Lily a ezitat.

— A, nu. Ultima notație era din opt august, ziua în care Teddy… a zis ea, apoi a amuțit. Își dăduse seama că nu era cazul să scrie așa ceva.

— Unde este acum acel jurnal? Îl mai ai?

— L-am ars. Împreună cu toate cărțile lui. Nu mai suportam să le văd.

Lily a descifrat expresia din ochii lui Jane. „Ai distrus probe. Cum să te cred?”

— Bine, a spus Jane. Ai zis că l-ai găsit pe Dominic în garaj, că l-ai pus în fața faptelor lui.

— Eram atât de tulburată, încât nici nu m-am gândit la ce se va întâmpla după aceea.

— Și ce s-a întâmplat?

— Când i-am spus că știam ce făcuse, el s-a mulțumit să mă măsoare cu privirea. Fără teamă, fără nicio expresie de vinovăție. „N-ai cum să dovedești asta”, mi-a zis el. Lily a inspirat adânc, apoi a expirat treptat. Chiar dacă aș fi putut să dovedesc ce făcuse, avea doar cincisprezece ani. N-ar fi fost trimis la pușcărie. După câțiva ani ar fi fost eliberat, iar familia mea tot nu ar fi înviat.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— L-am întrebat de ce a făcut-o. De ce comisese ceva atât de îngrozitor. Și știi ce mi-a răspuns?

— Ce?

— Că ar fi trebuit să mă port mai frumos cu el. Atât mi-a spus. Nimic mai mult. Apoi a surâs și a ieșit din grajd, de parcă nu s-ar fi sinchisit deloc. Lily a tăcut o clipă, apoi a continuat: Atunci n-am mai rezistat.

— Cum adică?

— Am ridicat o cazma. Stătea rezemată de perete. Nici măcar nu țin minte când am apucat-o. N-am simțit greutatea ei. A fost ca și cum… ca și cum aș fi acționat prin brațele altcuiva. A căzut, dar era conștient, și a început să se îndepărteze târâș, a zis Lily și a scos un oftat adânc, apoi a continuat mai încet: De aceea l-am mai lovit o dată.

Afară, zgomotele nopții se stinseseră. Vremea geroasă gonise trecătorii de pe stradă; din când în când, mai trecea câte un automobil.

— Iar după aceea? a întrebat Jane.

— M-am gândit doar cum să scap de cadavru. L-am urcat în mașina mamei. M-am gândit să fac totul să arate ca un accident. Era noapte, așa că nimeni nu văzuse nimic. Am mers cu mașina până la o carieră aflată la câțiva kilometri de oraș. Am împins mașina peste mal, în apă. Am presupus că, până la urmă, o va descoperi cineva. Și va anunța autoritățile, a adăugat Lily, scoțând un hohot de râs, drept semn de neîncredere. Dar nu s-a întâmplat așa. Îți dai seama, a făcut ea și a privit-o pe Jane. Nimeni n-a descoperit-o până acum.

— Iar după aceea, tu ți-ai văzut de viață.

— Da, am absolvit liceul. Apoi am părăsit orașul, pentru totdeauna. Nu voiam să fiu acolo când avea să i se descopere cadavrul.

Cele două femei s-au privit fix un moment, apoi Jane a zis:

— Sper că înțelegi că ai recunoscut că l-ai ucis pe Dominic Saul. Va trebui să te arestez.

— Aș face-o din nou, a zis ea fără să tresară. A meritat.

— Cine a mai știut de faptă? Cui i-ai spus că l-ai ucis?

Lily a tăcut. Prin dreptul lor a trecut o pereche, amândoi ținând capetele plecate, ca să se ferească de vânt, încorsetați în hainele de iarnă.

— Sarah și Lori-Ann au știut?

— Erau cele mai bune prietene ale mele. Trebuia să le spun. Au înțeles de ce am făcut-o și au jurat să păstreze secretul.

— Iar acum sunt moarte.

— Da, a zis Lily cutremurându-se și prinzându-și umerii cu brațele. E vina mea.

— Cine a mai știut?

— N-am mai spus altcuiva. Crezusem că s-a terminat, a zis ea și a răsuflat amărâtă. Apoi Sarah a primit cartea aceea poștală.

— Cu trimiterea la Apocalipsă?

— Da.

— Nu se poate, mai știe cineva de faptă. O persoană care te-a văzut în acea noapte ori a aflat ulterior. Iar acum se amuză torturându-te.

Lily a clătinat neîncrezătoare din cap.

— Doar Dominic ar fi trimis acea ilustrată.

— Dar e mort. Cum putea face asta?

Lily a rămas tăcută o vreme, știind că tot ce avea să spună de acum încolo i se va părea absurd acelei femei glaciale și raționale.

— Doamnă detectiv, crezi în viața de apoi?

Așa cum anticipase Lily, Jane a pufnit disprețuitoare.

— Eu cred că avem doar o șansă în viață. De aceea nu este cazul să-ți bați joc de ea.

— Vechii egipteni credeau în viața de apoi. Considerau că fiecare are un Ba, pe care o descriau ca pe o pasăre cu chip uman. Ba este sufletul fiecăruia. După moarte, pasărea devine liberă și poate reveni în zbor în lumea celor vii.

— Și ce legătură are această legendă cu vărul tău?

— Păi tocmai asta este, că el s-a născut în Egipt. Avea nenumărate cărți de la mama lui, unele dintre ele foarte vechi, cu incantații extrase din textele de pe sarcofage, farmece pentru a-l aduce la viață pe Ba. Cred că a găsit o modalitate de a reveni.

— Vorbești despre înviere?

— Nu. Posesie.

Tăcerea care s-a lăsat a fost extrem de apăsătoare.

— Te referi la posesia demonică? a întrebat-o Jane în cele din urmă.

— Da, i-a răspuns Lily cu fereală. Ba își găsește alt cămin.

— Preia trupul altcuiva? Îl pune pe acesta să comită crimele?

— Sufletul nu are formă fizică. El trebuie să-i comande unui trup din carne și oase. Conceptul de posesie demonică nu este nou. Biserica Catolică a cunoscut asta de la începuturi și a înregistrat unele cazuri concrete. De aceea există riturile de exorcizare.

— Vrei să spui că Ba-ul vărului tău a răpit un corp, și în acest fel a reușit să te urmărească, ucigându-ți astfel prietenele?

Lily a simțit nota de scepticism din glasul lui Jane și a oftat.

— N-are rost să mai discutăm despre asta. Nu crezi câtuși de puțin în așa ceva.

— Dar tu? Tu chiar crezi?

— Acum doisprezece ani nu credeam, a zis Lily, aproape în șoaptă, privind-o pe Jane. Dar acum cred.

•

„Doisprezece ani sub apă”, a gândit Jane, în timp ce, tremurând, stătea la marginea carierei de piatră. Motoarele urlau, iar cablurile întinse gemeau, trăgând automobilului scufundat. Ce se întâmplase cu trupul care stătuse în apă

vreme de doisprezece ani, acoperit de alge pe durata verii și înghețat bocnă la vreme de iarnă? Ceilalți oameni care stăteau alături de ea erau tăcuți, chiar sumbri, cu siguranță temându-se de imaginea cadavrului lui Dominic Saul. Medicul legist al districtului, doctorul Kibbie, și-a ridicat gulerul și și-a tras fularul peste față, de parcă ar fi vrut să dispară în întregime sub palton – ori să se afle în cu totul alt loc. În copacii care străjuiau lacul, trei ciori au început să cârâie, ca și cum abia ar fi așteptat să vadă și să ia o îmbucătură din cadavrul ce urma să fie adus la suprafață. „Sper să nu mai fi rămas nicio rămășiță de carne", se ruga Jane. Ar fi fost în stare să îndure priveliștea scheletului dezgolit. Scheletele aminteau de decorațiuni de Halloween, făcute din plastic. Nu sugerau nimic uman.

A aruncat o privire spre Lily, care stătea alături de ea. „Pentru tine, sigur e mai neplăcut. L-ai cunoscut. Și l-ai ucis." Dar Lily nu s-a întors dezgustată; a rămas alături de Jane, cu privirea ațintită asupra carierei cotropite de apă.

Cablul s-a încordat, scoțând povara din apa întunecată, pe luciul căreia jucau bucăți de gheață. Un scufundător coborâse în adânc și confirmase existența automobilului, însă apa fusese prea tulbure ca să poată vedea ceva în interiorul lui. După ce apa a lăsat impresia că dă în clocot, vehiculul a ieșit la suprafață. Aerul din cauciucuri îl făcuse să se răstoarne cu roțile în sus, așa că pneurile s-au ivit primele, iar apa a început să șiroiască de pe metalul ruginit. Asemenea unei balene care iese pentru a respira, la suprafața apei a apărut bara de protecție din spate, având numărul de înmatriculare acoperit de alge și de sedimente. Motorul macaralei a vuit și mai puternic, iar Jane a simțit cum mugetul pătrunzător al mașinii îi sfredelește creierul. A observat cum Lily se crispează, și a crezut că tânăra se va răsuci pe călcâie și se va retrage în mașină. Însă Lily a reușit să-și păstreze atitudinea glacială, chiar și când macaraua a îndepărtat povara de carieră și a coborât-o delicat pe zăpadă.

Un muncitor a eliberat cablul. A urmat încă o ambalare de motor, o tresărire a macaralei, după care mașina s-a răsucit,

ajungând pe roți. Din vehicul a început să șiroiască apa, care a pătat zăpada, făcând-o să devină de un maroniu murdar.

Un timp, nimeni nu a vrut să se apropie de automobil. L-au lăsat să stea locului, șiroind de apă. Apoi doctorul Kibbie și-a tras mănușile și a pășit atent prin zăpada înnoroită, până la portiera șoferului. A tras de ea, însă aceasta a refuzat să se deschidă. A dat ocol mașinii, ajungând la portiera din dreapta, și a tras cu putere. A făcut un salt înapoi când ușa s-a deschis, slobozind brusc un val de apă care i-a udat ghetele și manșetele pantalonilor.

A aruncat o privire spre ceilalți, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra portierei deschise, prin care continua să se reverse apa. A inspirat adânc, făcându-și curaj pentru ce avea să vadă, și s-a aplecat, băgând capul în mașină. A rămas în acea poziție destul de multă vreme, ținându-și corpul îndoit din talie, doar fundul rămânându-i practic la vedere, pentru că restul corpului se afla în interiorul vehiculului. Brusc, s-a îndreptat și s-a întors către oamenii care se aflau în apropiere.

— Nu-i nimic înăuntru, a zis el.

— Poftim? a făcut Jane.

— E goală.

— Și nu vezi *nici* rămășițe umane?

Doctorul Kibbie a clătinat din cap.

— În mașină nu există niciun cadavru.

•

— Scafandrii nu au găsit nimic, Lily. Nici cadavru, nici schelet. Nicio dovadă că vărul tău s-a aflat acolo.

Stăteau în mașina lui Jane, iar fulgii se așezau pe parbriz, alcătuind un strat tot mai gros de zăpadă, trimițând cu gândul la o dantelărie fină.

— Dar n-am visat, a spus Lily. Știu că așa s-a întâmplat. A privit-o pe Jane disperată. De ce-aș fi inventat așa ceva? De ce aș fi mărturisit că l-am ucis dacă nu ar fi fost adevărat?

— Ni s-a confirmat că e mașina mamei tale. Înmatricularea nu a fost reînnoită de doisprezece ani. Cheia este încă în contact.

— Așa am și declarat. V-am spus precis unde veți găsi

mașina.

— Da, totul s-a verificat, mai puțin acest mic amănunt. Nu există niciun cadavru.

— Poate s-a descompus.

— Trebuia să existe măcar scheletul. Dar nu e nimic. Nici îmbrăcăminte, nici oseminte. Jane a făcut o pauză. Știi ce înseamnă asta, nu?

Lily a înghițit în sec și a privit spre parbriz, devenit deja complet acoperit de zăpadă.

— Că trăiește.

— Nu ai fugit de o fantomă ori de vreun spirit rău. E viu, și cred că este extrem de supărat pe tine pentru că ai încercat să-l ucizi. Asta e problema, Lily. Răzbunarea. Acum doisprezece ani, era doar un puști. Acum însă e bărbat, și poate în sfârșit să treacă la represalii. În august anul trecut, ți-a pierdut urma în Italia și nu știa unde să te găsească. De aceea s-a dus la Sarah și la Lori-Ann încercând să capete informații. Dar ele nu știau unde te aflai; deci nu i-au fost de niciun folos. Avea nevoie de altă modalitate de a te găsi.

— Clubul Mefisto, a murmurat Lily.

— Dacă acest club este atât de bine privit cum susține Sansone, atunci vestea privind reputația lui a ajuns și la alte urechi decât la ale autorităților. Evident, Dominic a aflat despre el. Și, bineînțeles, a știut cum să-i atragă pe membrii ei. Telefonul acela dat lui Joyce O'Donnell. Cuvintele în latină, cochilia, simbolurile satanice – toate astea i-au făcut pe cei din Clubul Mefisto să-și închipuie că erau pe urmele Satanei. Eu însă cred că au fost trași pe sfoară.

— Dominic s-a slujit de ei ca să mă găsească.

— Iar ei au făcut o treabă grozavă, nu? Cei din Clubul Mefisto te-au găsit în doar zece zile.

Lily a rămas puțin pe gânduri.

— Fără cadavru, nu mă mai poți acuza de nimic. Nu mai ai dreptul să mă reții.

Jane s-a uitat în ochii ei sclipitori de teamă și și-a zis: „Vrea să fugă din nou".

— Sunt liberă să plec, nu?

— Liberă? a făcut Jane și a pufnit în râs. Asta numești tu libertate, să trăiești ca un iepure mereu pe goană?

— Dar am supraviețuit, nu?

— Și când o să ripostezi? Când o să ai curajul să-l înfrunți? Nu discutăm despre diavol, ci despre un om. Poate fi doborât.

— Îți vine ușor să vorbești. Nu pe tine te vânează!

— Nu, dar eu îl vânez, și am nevoie de ajutorul tău. Cooperează cu mine, Lily! Îl cunoști mai bine decât oricine.

— Tocmai de aceea nu-și poate permite să mă lase în viață.

— Îți promit că vei fi în siguranță.

— Nu ai cum să respecți o astfel de promisiune. Crezi că nu știe deja unde sunt? Doar ai văzut cât de meticulos este. Nu i-a scăpat niciun amănunt, nicio ocazie. Poate că e viu. Dar n-o să mă convingi că este *uman*.

Telefonul lui Jane a sunat, ceea ce le-a făcut pe amândouă să tresară. În timp ce a răspuns la apel, a remarcat privirea încordată și întrebătoare a lui Lily. „Se gândește la ce poate fi mai rău."

La telefon era Barry Frost.

— Unde ești acum?

— Încă suntem toți la Norwich. E târziu, de aceea probabil că vom înnopta la un motel și vom reveni în oraș mâine.

— Cred că ar fi mai bine să nu o aduci pe fată aici.

— De ce?

— Pentru că avem o mare problemă. Oliver Stark e mort.

— Poftim?

— Cineva a folosit telefonul lui ca să cheme poliția, apoi a lăsat receptorul alături. Așa am aflat despre crimă. Acum sunt în casa lui. Doamne, să vezi ce nenorocire e aici… a rămas legat de scaunul cu rotile, dar e de nerecunoscut. Sărmanul tânăr n-a avut nicio șansă să se apere. A făcut apoi o pauză, așteptând reacția lui Jane. Alo, Rizzoli?

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalți. Pe Sansone și pe doamna Felway.

— I-am anunțat deja, dar și pe doctorul Isles. Mefisto mai are membri și în Europa, și trebuie și ei să-și ia măsuri de prevedere.

Jane s-a gândit la cele spuse de Lily: „N-o să mă convingi că e uman”. Ce precauții se puteau lua împotriva unui ucigaș care părea capabil să treacă prin ziduri?

— Acum îi vânează pe toți, a spus ea.

— Așa s-ar părea. Lucrurile au căpătat dimensiuni mai înspăimântătoare decât ne-am închipuit. Nu e vorba doar despre Lily Saul. Mă refer la toți membrii clubului.

— De ce dracu’ procedează astfel? De ce e atât de pornit împotriva tuturor?

— Știi cum a numit Sansone asta? a întrebat Frost. Exterminare. Poate ne înșelăm în privința lui Lily Saul. Probabil că nu ea este adevărata țintă.

— Oricum ar fi, acum n-o pot aduce acolo.

— Locotenentul Marquette consideră că în afara Bostonului poate fi protejată mai bine, și sunt de acord cu asta. Elaborăm un plan pe termen lung, dar ne va lua o zi sau două.

— Și, până atunci, ce fac cu ea?

— Sansone a sugerat un loc din New Hampshire. O casă în Munții Albi. Susține că este sigură.

— A cui este casa?

— Aparține unei prietene de-a doamnei Felway.

— Și să ne încredem în sfatul lui Sansone?

— Marquette a fost de acord. Spune că șefii nu au îndoieli în ce-l privește.

„Atunci ei știu mai multe despre Sansone decât mine.”

— Bine, a zis ea. Cum găsesc această casă?

— O să-ți telefoneze doamna Felway ca să-ți dea detalii.

— Dar Sansone și Maura? Ei ce fac?

— Vor merge și ei. Vă întâlniți acolo.

• TREIZECI ȘI ȘASE

Era unu după-amiază când au trecut granița statului Massachusetts, intrând în New Hampshire. Lily abia dacă scosese o vorbă de dimineață, când plecaseră de la motelul din Oneonta. Acum, în timp ce mergeau spre nord, către Munții Albi, singurul sunet era scârțâitul ușor al ștergătoarelor care îndepărtau fulgii de zăpadă de pe parbriz. „E prea agitată ca să flecărească", a remarcat Jane, uitându-se la tovarășa ei de călătorie. Noaptea trecută, o auzise răsucindu-se și frământându-se în patul de alături, iar acum avea ochii înfundați în orbite. Era suficient de slăbită încât să i se vadă oasele feței prin pielea palidă. Dacă ar mai fi pus pe ea câteva kilograme, Lily Saul ar fi fost chiar atrăgătoare. Însă așa cum o vedea Jane în acele momente arăta ca un cadavru ambulant.

„Poate chiar asta și este."

— O să stai cu mine și la noapte?

Întrebarea fusese adresată atât de încet, încât aproape că a fost acoperită de zgomotul ștergătoarelor.

— O să verific casa, a spus Jane. După aceea o să-ți spun părerea mea.

— Deci s-ar putea să nu rămâi.

— Nu vei fi singură acolo.

— Cred că vrei să te întorci acasă, nu? a zis Lily și a oftat. Ești căsătorită?

— Da.

— Ai copii?

Jane a ezitat.

— Am o fiică.

— Nu vrei să vorbești despre tine. Nu ai încredere.

— Nu te cunosc îndeajuns de bine.

Lily s-a uitat pe geam.

— Toți cei care m-au cunoscut cu adevărat au murit. A făcut o pauză. Mai puțin Dominic.

Afară ninsoarea se transformase într-un văl dens și alb.

Drumul urca printr-o pădure deasă de pini, și, pentru prima oară, Jane s-a întrebat dacă automobilul ei va face față condițiilor dacă ninsoarea avea să continue.

— De ce să ai încredere în mine? a zis Lily, cu un hohot de râs amar. Păi, tot ce știi despre mine este că am încercat să-mi ucid vărul. Și nici asta nu mi-a ieșit cum trebuia.

— Ce înțeles are mesajul acela de pe peretele dormitorului lui Lori-Ann? a întrebat Jane. „Am păcătuit."

— Exact asta s-a întâmplat, a murmurat Lily. Și nu voi înceta să plătesc pentru acest păcat.

— Iar cele patru locuri de la masa pentru cină? Asta a vrut să reprezinte familia Saul, nu? O familie formată din patru persoane.

Lily și-a trecut palma peste ochi și a întors capul spre geam.

— Iar eu sunt ultima. A patra persoană la masă.

— Știi ceva? a spus Jane. Și eu l-aș fi ucis pe ticălos.

— Te-ai fi descurcat mai bine decât mine.

Drumul a devenit mai abrupt. Motorul mașinii Subaru gemea la urcuș, iar cauciucurile răscoleau zăpada proaspătă, așezată în strat destul de gros. Jane a aruncat o privire la telefonul mobil și a constatat că nu avea deloc semnal. Iar de mai bine de opt kilometri nu trecuseră prin dreptul nici unei case. „Poate c-ar trebui să ne întoarcem, își zise ea. Trebuie să am grijă să rămână în viață, nu să ne înzăpezim pe vreun munte, unde o să înghețe de frig."

Oare acela era drumul bun?

A privit mai atentă prin parbriz, încercând să vadă vârful dealului. Atunci a zărit și casa de lemn, cocoțată ca un cuib de vultur pe un pisc stâncos. În apropiere nu mai existau alte case și ăla era singurul drum de acces. De sus, panorama asupra văii era cu siguranță extraordinară. Au trecut o poartă lăsată deschisă special pentru ele.

— Casa asta pare cât se poate de sigură, a remarcat Jane. Cu poarta închisă, acest loc e inatacabil. Nu va putea ajunge aici decât dacă are aripi.

Lily a rămas cu privirea la faleza stâncoasă.

— Dar nici noi n-am avea vreo scăpare, a zis ea încet.

În fața casei stăteau parcate două mașini. Jane a oprit în spatele Mercedesului lui Sansone, apoi amândouă au coborât. Oprindu-se pe alee, Jane a ridicat ochii spre bârnele negeluite și spre acoperișul ascuțit, țâșnind spre cerul pe care se învârtejeau fulgii de zăpadă. S-a dus la portbagaj să ia valizele, și tocmai închidea portiera, când a auzit un mârâit în spatele ei.

Cei doi câini doberman apăruseră ca niște furii din pădure, apropiindu-se atât de discret, încât nici măcar nu-i auzise. Rânjind, ei au înaintat către Jane și Lily, care au înghețat.

— Să nu fugi. Nici să nu te clintești, i-a șoptit Jane lui Lily și a scos arma.

— Balan! Bakou! Înapoi!

Câinii s-au oprit și au întors capetele spre stăpâna lor, care tocmai apăruse din casă și stătea pe verandă.

— Îmi cer scuze dacă v-au speriat, a spus Edwina Felway. A trebuit să le dau drumul să mai facă puțină mișcare.

Jane nu și-a băgat arma în toc. Nu avea încredere în acele animale și nici în stăpâna lor. Câinii au rămas în fața femeilor, urmărindu-le cu ochii negri care aveau fixitatea celor de șarpe.

— Au un simț teritorial foarte pronunțat. Dar își dau imediat seama cine le este dușman și cine prieten. Sper că v-ați venit în fire. Bagă arma în buzunar și veniți spre mine. Dar să nu vă grăbiți.

Cu o expresie de îndoială, Jane și-a băgat arma în toc. Ea și Lily au trecut prin dreptul câinilor, care le-au urmărit cât au urcat treptele spre verandă. Edwina le-a condus înăuntru, într-o încăpere foarte mare, care mirosea a fum de lemne. Deasupra capului se arcuiau bârne impresionante, iar pe pereții din scânduri noduroase de pin se aflau așezate trofee de vânătoare: capete de ren și de cerb. În căminul din piatră, flăcările devorau bușteni de mesteacăn.

Maura s-a ridicat de pe canapea ca să le salute.

— Bine că ați reușit să ajungeți, a spus ea. Când am văzut că începe viscolul, am început să ne facem griji.

— Drumul până aici a fost destul de prost, a spus Jane.

Când ați ajuns?

— Am urcat aseară, imediat după ce ne-a telefonat Frost.

Jane s-a dus spre o fereastră și a privit spre vale. Prin perdeaua groasă a ninsorii, a reușit să zărească piscurile îndepărtate.

— Aveți mâncare pentru câteva zile? a întrebat ea. Dar combustibil?

— Avem un stoc suficient pentru câteva săptămâni, a liniștit-o Edwina. Prietena mea are aici destule provizii. Inclusiv o pivniță plină cu vinuri bune. Avem și lemn din belșug. Și un generator, dacă rămânem fără curent electric.

— Iar eu sunt înarmat, a zis Sansone.

Jane nici nu-l auzise intrând în încăpere. S-a întors și a rămas surprinsă văzând cât de sumbru arăta. Evenimentele petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore îl făcuseră să se schimbe radical. El și prietenii lui se simțeau acum asediați, iar acest lucru se vedea pe fața lui suptă.

— Mă bucur că veți rămâne cu noi, a recunoscut el.

— Dacă mă gândesc bine, a zis Jane și s-a uitat la ceasul de la mână, cred că situația nu prezintă riscuri.

— Doar nu te gândești să pleci în noaptea asta, a intervenit Maura.

— Eu așa speram.

— Peste o oră se întunecă. Până dimineață, drumul nu va fi curățat.

— Trebuie să rămâi peste noapte, a sfătuit-o Sansone. Drumul nu este foarte accesibil.

Jane s-a uitat afară la ninsoarea abundentă. S-a gândit la lipsa de aderență a pneurilor și la drumurile montane singuratice.

— Cred că ai dreptate, a admis ea.

— Așadar, rămâne toată lumea aici peste noapte? a întrebat Edwina. Bun, atunci mă duc să încui poarta.

•

— Propun un toast, a zis Edwina.

Au rămas cu toții în încăperea spațioasă, adunați în jurul șemineului uriaș din piatră. Sansone a mai pus un buștean pe

foc, iar coaja albă ca hârtia a scos un fâsâit, apoi s-a aprins azvârlind scântei. Afară se întunecase. Vântul șuiera, ferestrele zdrăngăneau, iar o rafală neașteptată de vânt a aruncat o pală de fum din horn drept în cameră. „Ca și cum Lucifer și-ar anunța intrarea”, i-a trecut prim minte lui Jane. Cei doi dobermani, care stăteau întinși lângă scaunul Edwinei, și-au înălțat capetele brusc, de parcă ar fi simțit un intrus.

Lily s-a ridicat de pe canapea și a venit mai aproape de vatră. Cu toate că focul ardea întețit, în cameră era răcoare, iar ea a rămas acolo cu o pătură strânsă peste umeri, urmărind flăcările, lumina lor roșiatică reflectându-i-se pe chip. Erau cu toții prinși în acel loc, însă Lily era adevărata prizonieră. Singura persoană în jurul căreia bântuia întunericul. Ea nu a vorbit aproape deloc în tot cursul serii. Abia dacă s-a atins de mâncare și nici nu a dus mâna spre paharul de vin atunci când ceilalți au cinstit în amintirea lui Oliver.

— Pentru Oliver, a murmurat Sansone.

Au ridicat paharele, în semn de tribut trist și tăcut. Jane a sorbit doar o înghițitură din pahar.

Dorindu-și mai curând o bere, a împins paharul ei spre Maura.

— Avem nevoie de sânge proaspăt, Anthony, a spus Edwina. Mă gândeam la noi candidați.

— Nu pot cere nimănui să ni se alăture. Mai ales acum, a zis el, apoi s-a uitat spre Maura. Îmi pare rău că ai fost atrasă în situația asta. Știu că nu ai vrut să fii amestecată.

— Cunosc pe cineva din Londra, a spus Edwina. Sunt convinsă că el va fi dispus să devină membru al fundației. I-am sugerat deja numele lui Gottfried.

— Nu e momentul potrivit, Winnie.

— Atunci, când? Acel om a colaborat cu soțul meu în urmă cu mulți ani. Este egiptolog, și probabil poate interpreta tot ce Oliver n-a…

— *Nimeni* nu îi poate lua locul lui Oliver.

Răspunsul tăios al lui Sansone a părut că o ia prin surprindere pe Edwina.

— Sigur că nu, a zis ea într-un târziu. Nu asta am vrut să

spun.

— V-a fost student la Boston College? l-a întrebat Jane pe Sansone.

Acesta a confirmat printr-o mișcare din cap, apoi a zis:

— Avea doar șaisprezece ani, fiind cel mai tânăr student din campus. Mi-am dat seamă de înzestrarea lui din prima zi când a intrat în clasă stând în cărucior. Punea mai multe întrebări decât oricare altul. Faptul că în liceu avusese rezultatele cele mai bune la matematică l-a ajutat să fie atât de priceput la ceea ce făcea. Arunca o privire la câte un cod antic și vedea imediat relațiile. Sansone și-a lăsat paharul pe masă. N-am mai cunoscut pe cineva care să-i semene. Din momentul în care îl cunoșteai, îți dădeai seama că era sclipitor.

— Spre deosebire de noi, ceilalți, a spus Edwina și a surâs strâmb. Eu sunt unul dintre membrii lipsiți de strălucire, căci a trebuit să fiu recomandată de cineva. Apoi s-a uitat la Maura și a adăugat: Bănuiesc că știi… tu ai fost propusă de Joyce O'Donnell.

— Părerile Maurei sunt încă împărțite, a spus Sansone.

— Nu ți-a plăcut Joyce prea mult.

Maura a golit și paharul lui Jane.

— Aș prefera să nu vorbesc urât despre morți.

— Pe mine nu mă deranjează să mă exprim fără menajamente, a zis Jane. Clubul la care Joyce O'Donnell ar fi membră nu m-ar atrage câtuși de puțin.

— Nici nu m-aș aștepta să devii membră, a spus Edwina, în timp ce a desfăcut încă o sticlă de vin, pentru că nu crezi.

— În Satana? a zis Jane și a râs. Nu v-ați găsit persoana potrivită.

— Mai poți face o asemenea afirmație chiar și după ce ai văzut atâtea nenorociri de-a lungul timpului, doamnă detectiv? a întrebat-o Sansone.

— Dar acele crime au fost comise de oameni obișnuiți. Și nu, eu nu cred în posedarea satanică.

Sansone s-a aplecat spre ea, iar strălucirea flăcărilor i s-a reflectat pe față.

— Ai auzit de cazul numit Ceașca Otrăvită?

— Nu.

— E vorba despre un băiat din Anglia, pe nume Graham Young. La vârsta de paisprezece ani, a început să-i otrăvească pe membrii propriei familii. Mama, tatăl și sora. În cele din urmă, a ajuns la închisoare pentru uciderea mamei. După anii de detenție, când a fost eliberat, a reînceput să otrăvească oameni. Când l-au întrebat de ce făcea așa ceva, a spus că pentru a se distra. Și pentru renume. Nu era o ființă umană obișnuită.

— Era mai curând bolnav psihic, a spus Jane.

— E foarte comod să apelezi la un asemenea șablon. Prin atribuirea unui diagnostic psihiatric, se explică inexplicabilul. Însă există unele fapte atât de groaznice, încât ele nu pot fi explicate, a spus Sansone, apoi a tăcut câteva clipe. Graham Young a inspirat un alt ucigaș tânăr. O fată din Japonia, cu care am discutat anul trecut. Citise jurnalul lui Graham Young, care fusese publicat, iar crimele comise de el o inspiraseră într-atât încât hotărâse să-l depășească, întâi a ucis animale. Le tăia, și apoi bucățile de corp îi slujeau drept obiecte de joacă. A păstrat un jurnal în format electronic, în care a descris cu minuție ce simțea când înfigea cuțitul în carnea vie. Căldura sângelui, tremurul final al creaturii muribunde. Apoi a trecut la oameni. Și-a otrăvit mama cu taliu și a notat în jurnalul ei toate simptomele dureroase simțite de aceasta. Sansone s-a rezemat de spătarul canapelei, dar a rămas cu privirea ațintită la Jane. Și pe ea o considerați tot bolnavă psihic?

— Ați numi-o demon?

— Nu există alt cuvânt pentru ceea ce este. Ori pentru ceea ce este un om ca Dominic Saul. Noi suntem convinși că demonii există, a zis el, apoi s-a întors să privească focul. Din nefericire, și ei par să știe de existența noastră, a adăugat el încet.

— Doamnă detectiv, ați auzit de *Cartea lui Enoh*? a întrebat-o Edwina, în timp ce umplea din nou paharele.

— Ați mai adus vorba despre ea.

— A fost descoperită printre *Manuscrisele de la Marea Moartă*. Este un text antic, dinainte de creștinism. Face parte din literatura apocrifă. Prezice distrugerea lumii. Ne spune că pământul este chinuit de o rasă numită veghetori, care au fost primii care au învățat umanitatea să facă săbii, cuțite și scuturi. Ei ne-au oferit instrumentele propriei distrugeri. Chiar și în Antichitate, oamenii știau despre aceste creaturi și recunoșteau că ele se deosebesc de noi.

— Fiii lui Set, a spus șoptit Lily. Urmașii celui de-al treilea fiu al lui Adam.

Edwina s-a uitat la ea.

— Știi despre asta?

— Știu că poartă multe nume.

— N-am auzit ca Adam să fi avut și un al treilea fiu, a sărit Jane.

— De fapt, el apare în Facere, dar Biblia trece cu vederea multe lucruri, a zis Edwina. Foarte multe fapte istorice au fost cenzurate ori suprimate. Abia acum, la două mii de ani distanță, am putut să citim Evanghelia după Iuda.

— Iar acești urmași ai lui Set… sunt veghetorii?

— Au primit multe nume de-a lungul veacurilor. Elohimi, nefilimi. În Egipt, au fost numiți Shemsu Hor. Noi știm doar că originea lor este foarte veche, tocmai în Levant.

— Unde?

— În Țara Sfântă. *Cartea lui Enoh* ne spune că, într-un final, va trebui să luptăm cu ei pentru a supraviețui. Și vom trece prin suferințe cumplite, în vreme ce ei vor ucide, vor oprima și vor distruge. Edwina a făcut o pauză pentru a umple din nou paharul lui Jane. Apoi, în sfârșit, se va hotărî totul. După bătălia decisivă. Apocalipsa, a zis ea și s-a uitat la Jane. De crezi ori nu, furtuna se apropie.

Flăcările au părut să se stingă dinaintea ochilor obosiți ai lui Jane. Și, pentru o clipă, și-a imaginat o mare de flăcări, care înghițeau totul. „Așadar, asta e lumea în care locuiți voi. Una pe care eu n-o recunosc.”

A privit spre Maura.

— Doctore, te rog să nu-mi spui că dai crezare unor astfel

de lucruri.

Însă Maura s-a mulțumit să-și termine paharul cu vin și să se ridice.

— Sunt epuizată, a zis ea. Mă duc la culcare.

• TREIZECI ȘI ȘAPTE

Cineva părea să pipăie la marginea conștiinței lui Lily, încercând să pătrundă în peisajul tainic al visurilor ei. S-a trezit și, pe întuneric, s-a simțit cuprinsă de panică în clipa când nu a recunoscut locul. După aceea, a văzut lumina lunii și și-a adus aminte unde se afla. Prin fereastră a zărit zăpada uimitor de scânteietoare. Viscolul încetase, iar acum luna strălucea peste o lume albă și pură, tăcută și fermecată. Pentru prima oară după luni de zile, se simțea în siguranță. „Nu mai sunt singură. Stau alături de oameni care îmi înțeleg temerile, care mă vor apăra."

A auzit apoi un clic-clic trecând prin dreptul camerei și stingându-se pe hol. „Probabil e vreunul dintre dobermani, a socotit ea. Bakou și Balan. Ce nume respingătoare." A rămas întinsă în pat, trăgând cu urechea după același sunet trecând prin dreptul ușii, dar în sens invers, însă n-a mai auzit nimic.

Bine. Asta, pentru că voia să se ducă la baie, și nu avea chef să dea nas în nas cu vreunul din câini pe hol.

A coborât din pat și s-a apropiat de ușă. Scoțând capul pe hol, s-a uitat în stânga și-n dreapta după câini, dar nu a văzut nici urmă de ei și nici n-a auzit sunetul de gheare pe pardoseală. Dinspre scară se vedea o lumină scăzută, cât să-i îngăduie să parcurgă holul până la baie. A privit în jos, și a văzut luciul slab al unei mici bălți. Dezgustată, și-a retras piciorul. Vreunul dintre câini, desigur. Ce altceva mai lăsaseră pe podea? N-ar fi vrut să calce în ceva mai neplăcut.

Ajunsă în baie, a pipăit peretele după comutator, a apăsat pe el și, în lumină, a examinat podeaua. A văzut și alte mici băltoace, dar și-a dat seama că nu aveau nicio legătură cu câinii, căci erau de fapt zăpadă topită și aveau forma unor tălpi. Prin urmare, cineva ieșise afară și adusese zăpadă în casă. A ridicat privirea către o oglindă aflată pe hol și și-a văzut chipul cu obraji supți și ochi somnoroși. Și a mai observat ceva care a făcut să i se ridice părul de pe ceafă –

reflectarea desenului de pe peretele din spatele ei.

„Trei cruci răsturnate.”

Gâfâind, s-a tras înapoi și a fugit din baie. Panica a făcut-o să gonească de-a lungul holului, iar picioarele desculțe i-au alunecat pe podeaua umedă când a țâșnit spre cea mai apropiată ușă. Era dormitorul Maurei.

— Trezește-te! i-a șoptit ea. Trebuie să te scoli!

A scuturat-o pe femeia care dormea, însă a procedat atât de violent, încât a făcut căpătâiul patului să zdrăngănească, iar arcurile să protesteze. Maura s-a mulțumit să suspine în somn, fără să se trezească.

„Ce-ai pățit? De ce nu te pot trezi?”

Dinspre hol, a auzit un scârțâit, așa că a întors capul spre ușă. A simțit că inima îi bate gata să-i spargă pieptul, dar a reușit să ajungă la ușă. Acolo a stat și a tras cu urechea, încercând să audă și alte sunete decât propriile bătăi de inimă.

Nimic.

A scos capul pe după ușorul ușii și s-a uitat de-a lungul holului. Era pustiu.

„Să-i trezesc pe ceilalți. Trebuie să afle că el a pătruns în casă!”

S-a strecurat pe hol și a fugit cu pași mărunți către camera în care știa că trebuia să se afle Jane. A întins mâna spre clanță și a scos un oftat de disperare descoperind că ușa era încuiată. „Să bat la ușă până o trezesc? Să fac zgomot ori nu?” Apoi a auzit scâncetul unui câine și sunetul ghearelor pe pardoseală, venind de la parter. S-a îndreptat spre scară, vrând să coboare. Uitându-se peste balustradă, aproape că a izbucnit în râs de ușurare.

La parter, focul încă ardea în vatră. Iar pe canapea, așezată cu fața spre flăcări, era Edwina Felway. Când Lily a coborât treptele, cei doi dobermani au ridicat capetele spre ea, iar unul din ei a scos un mârâit. Ajunsă la capătul scării, Lily a înghețat.

— Gata, gata. Balan, a spus Edwina. Ce te agiți atât?

— Edwina! a șoptit Lily.

Edwina s-a întors și a văzut-o.

— Ah, te-ai trezit. Mă pregăteam să mai pun niște bușteni pe foc.

Lily a aruncat o privire spre focul care ardea cu putere; flăcările se vânzoleau, înghițind un morman destul de înalt de lemne.

— Ascultă, a șoptit Lily către Edwina, făcând un pas în față și oprindu-se când unul din câini s-a ridicat în picioare, arătându-și colții. A ajuns în casă! Trebuie să-i trezim pe ceilalți!

Netulburată, Edwina a ridicat doi bușteni și i-a aruncat în focul și așa puternic, de parcă ar fi vrut să alimenteze infernul.

— Ah, Lily, am observat că abia dacă te-ai atins de vin.

— Dominic *e aici*!

— La fel ca toată lumea, ai fi putut dormi cât ținea totul. Dar, dacă te-ai trezit, e și mai bine.

— Poftim?

Câinele a scos încă un mârâit, iar Lily i-a văzut colții sclipind în lumina focului.

„Câinii", și-a dat ea brusc seama. Aceștia nu lătraseră deloc până atunci. Iar în casă pătrunsese cineva care lăsase urme de încălțăminte pe podele. Și câinii nu reacționaseră în niciun fel.

„Pentru că-l cunosc."

În timp ce Edwina se întorcea cu fața spre ea, Lily a țâșnit spre foc și a înșfăcat vătraiul din apropierea focului.

— Tu l-ai adus încoace, a spus ea, trăgându-se înapoi și ținând vătraiul pregătit ca să se apere. Tu i-ai spus.

— Vai, dar nici nu a trebuit. Se afla deja aici, pe munte, așteptându-ne.

— Unde este acum?

— Dominic va sosi când va socoti de cuviință.

— Să te ia dracu'! a strigat Lily și a strâns vătraiul și mai bine în mână. *Unde se ascunde*?

A observat prea târziu atacul. A auzit mârâitul gros, zgomotul de gheare pe podeaua de lemn, și abia a apucat să vadă cum, din lateral, cei doi câini, ca niște săgeți întunecate, au țâșnit spre ea. Izbitura lor a făcut-o să se prăbușească la podea și să scape vătraiul din mână, care a căzut cu zgomot. A

simțit cum colții câinilor îi străpung brațele. A scos un țipăt chiar în clipa când carnea i-a fost sfâșiată.

— Balan! Bakou! Pe loc repaus!

Nu Edwina rostise acea comandă, ci altcineva: glasul pe care îl auzise în toate coșmarele ei. Câinii i-au dat drumul; era în stare de șoc și sângera. A încercat să se ridice pe brațe, dar cel stâng era moale și fără de vlagă, deoarece tendoanele îi fuseseră sfârtecate de fălcile puternice ale unuia din animale. Iar ceva mai în față, dincolo de băltoaca de sânge, a văzut bocancii cuiva îndreptându-se spre ea. Respirând printre suspine, a reușit să se ridice cât de cât. El s-a oprit lângă foc și a rămas cu spatele luminat de flăcări, ca o siluetă întunecată care apare din infern. Bărbatul a privit în jos spre Lily.

— Nu știu cum, dar întotdeauna reușești asta, Lily, a spus el. Mereu îmi pricinuiești necazuri.

Lily s-a tras înapoi cu greu, dar s-a lovit cu umerii de un scaun și nu s-a putut retrage mai mult din fața lui. Înghețată, a privit spre Dominic, devenit acum bărbat. Avea părul la fel de auriu, aceiași ochi albaștri. Însă era foarte înalt, umerii i se lățiseră, iar fața, cândva ca de înger, căpătase trăsături ascuțite, aspre și crude.

— M-ai ucis acum doisprezece ani, a zis el. Acum o să-ți răspund cu o favoare identică.

— Te rog să stai cu ochii pe ea, l-a sfătuit Edwina. E foarte iute.

— Păi și eu ți-am spus același lucru, mamă.

Privirea lui Lily a trecut de la unul la celălalt. „Aceeași înălțime. Aceiași ochi.”

Dominic a observat expresia de deconcertare de pe chipul ei și a zis:

— Cui altcuiva să se adreseze un băiat de cincisprezece ani când are necazuri? Mai ales când reușește să iasă la suprafață dintr-un automobil aflat pe fundul unui lac, doar cu hainele de pe el? A trebuit să mă dau mort și să nu apar nicăieri, altfel ai fi pus poliția pe urmele mele. Mi-ai răpit orice șansă de viață, Lily. Norocul meu că-mi mai rămăsese una.

„Mama lui.”

— Scrisoarea mea a ajuns la ea abia după câteva luni. N-am spus mereu că va veni după mine? Dar părinții tăi n-au vrut să creadă asta.

Edwina a întins mâna să mângâie fața fiului ei.

— Dar tu ai știut că voi veni.

El i-a surâs.

— Tu îți respecți întotdeauna promisiunile.

— Pe asta mi-am respectat-o, nu-i așa? Ți-am adus-o la picioare. Tu trebuia doar să ai răbdare și să-ți închei pregătirea.

Lily a săgetat-o cu privirea pe Edwina.

— Dar parcă făceai parte din Clubul Mefisto.

— Și am știut cum să mă folosesc de oamenii din club, a spus Edwina. Am avut priceperea de a-i atrage în acest joc. Lily, tu îți închipui că e vorba doar despre tine, dar, în realitate, e vorba despre *ei.* Despre răul pe care ni l-au făcut de-a lungul anilor. Acum o să-i doborâm, a zis ea și a privit spre foc. O să avem nevoie de lemne. Mă duc afară să mai aduc un braț.

— Nu cred că mai trebuie, a spus Dominic. Casa asta e uscată ca o cutie de chibrituri. Nu e nevoie decât de o scânteie să ia foc.

Lily a clătinat din cap și a spus:

— Așadar, îi ucizi pe toți…

— Asta trebuie să facă, i-a răspuns Edwina. Nici nu vor apuca să se trezească.

— Nu va fi la fel de amuzant ca atunci când am ucis-o pe Joyce O'Donnell, a recunoscut Dominic. Dar măcar ești trează, ca să te bucuri de priveliște, Lily. A ridicat vătraiul și a împins vârful lui adânc între flăcări. Grozav aliat este focul. Cât de deplin topește el carnea, nelăsând altceva decât oasele carbonizate. Nimeni nu va ști cum ai murit de fapt, pentru că nu va vedea tăieturile de pe trupul tău. Și nici urmele de arsură. Se va crede că ai pierit la fel ca toți ceilalți, în somn. Un accident nefericit, căruia doar mama mea va reuși să îi supraviețuiască. Nu se va ști că ai țipat ore în șir înainte de a muri, a adăugat el, și a scos vătraiul din foc.

Cu sângele șiroind din brațe, Lily a reușit să se ridice cu greu în picioare. S-a repezit spre ușă, dar cei doi dobermani s-au azvârlit în calea ei. A încremenit cu privirea la colții lor dezveliți.

Edwina a prins-o și a târât-o înapoi, spre șemineu. Țipând, Lily și-a vânturat brațele, lovind la întâmplare. A avut un sentiment de satisfacție când a simțit că o izbise pe Edwina cu pumnul în obraz.

Din nou câinii au fost cei care au îngenuncheat-o, pentru că amândoi s-au repezit asupra ei din spate, făcând-o să cadă la podea.

— Lăsați-o! a strigat Dominic la ei.

Câinii s-au retras. Cu o mână la obrazul lovit, Edwina i-a tras un pumn în coaste lui Lily, care s-a rostogolit, simțind dureri mult prea mari ca să mai poată măcar respira. În amețeala care o cuprinsese din cauza durerilor, Lily a văzut ca prin ceață bocancii lui Dominic apropiindu-se de ea. A simțit de asemenea cum Edwina o strângea de încheieturi, țintuind-o la podea. A ridicat ochii și a văzut fața lui Dominic, în ochii căruia se reflectau flăcările focului.

— Bun venit în iad, a zis el, ridicând vătraiul aproape înroșit.

Urlând, Lily s-a răsucit și a încercat să se elibereze din strânsoare, însă Edwina s-a dovedit mai puternică. În clipa când Dominic a ridicat vătraiul, ea a întors capul, și-a lipit obrazul de podea și a închis ochii în așteptarea durerii ce avea să urmeze.

Bubuitura explozivă a azvârlit o boare fierbinte peste obrazul ei. A auzit-o pe Edwina scoțând un gâfâit, apoi a perceput duduitul înfundat al vătraiului prăbușindu-se la podea. Și, brusc, și-a simțit brațele libere.

A deschis ochii și a văzut cei doi câini gonind de-a latul camerei, către Jane Rizzoli. Polițista a ridicat arma și a tras din nou. Unul din câini a căzut, însă celălalt era deja în aer, zburând ca o rachetă. Jane a tras încă o dată, exact în momentul când dobermanul s-a izbit de ea. Pistolul i-a scăpat din mână, apoi ea și câinele rănit au căzut la podea, luptându-

se.

— Nu, a gemut Edwina, stând în genunchi alături de fiul ei prăbușit la pământ, punându-i mâna pe față și dându-i pe spate părul căzut pe frunte. Nu se poate să mori! Tu ești *alesul*.

Lily s-a chinuit să se ridice în capul oaselor, iar încăperea a părut să se încline într-o parte. În lumina flăcărilor ce înghițeau bușteniii din vatră, a văzut-o pe Edwina ridicându-se în picioare ca o furie răzbunătoare. A observat-o aplecându-se și ridicând pistolul scăpat de Jane.

Camera a părut să se rotească nebunește când Lily s-a ridicat cu greu în picioare. Dansul vertiginos al imaginilor refuza să se liniștească. Flăcările. Edwina. Balta de sânge pierdut de Dominic, sclipind în lumina focului.

Și vătraiul.

Câinele a mai tresărit o dată convulsiv; Jane l-a împins deoparte. Cadavrul, cu limba scoasă și atârnând moale, a căzut la podea cu un bufnet. Jane a văzut-o abia după aceea pe Edwina stând deasupra ei cu pistolul în mână.

— Totul s-a sfârșit. În noaptea asta, a zis Edwina. Viața ta. Și existența celor din Clubul Mefisto.

A ridicat arma, iar mușchii brațului i s-au încordat, anticipând bubuitura. Atenția îi era atât de concentrată asupra lui Jane, încât nu a văzut cum moartea o pândea din spate.

Lily a izbit-o cu vătraiul în cap și a simțit scrâșnetul produs de oasele sfărâmate și vibrația ce s-a transmis prin mânerul de fier forjat. Edwina s-a năruit la podea fără să scoată niciun sunet. Lily a scăpat vătraiul din mână și l-a auzit zăngănind când a atins lemnul. S-a uitat în jos și la ceea ce făcuse. La țeasta diformă a Edwinei. Și la sângele care curgea ca un șuvoi negru. Brusc, încăperea s-a întunecat, iar picioarele ei au cedat. A alunecat pe podea, căzând în fund. Și-a lăsat capul în piept și nu a mai simțit nimic: nici durere, nici vreo altă senzație în brațe ori în picioare. Plutea, parcă lipsită de trup, către un tărâm întunecat.

— Lily, a zis Jane și a atins-o pe umăr. Lily, sângerezi. Dă-mi voie să-ți văd brațul.

Lily a scos un oftat. Încăperea s-a mai luminat puțin. Încet,

a ridicat capul și s-a uitat la chipul lui Jane.

— Am ucis-o.

— Nu te uita la ea, m-auzi? Hai, vino pe canapea!

Jane s-a aplecat să o ajute pe Lily să se ridice în picioare. Apoi a înghețat, degetele ei crispându-se pe brațul lui Lily.

Auzind șoaptele, Lily a simțit că sângele îi îngheață în vene. S-a uitat la Dominic și a văzut că avea ochii deschiși și părea conștient. A întredeschis buzele, rostind cuvintele atât de slab, încât cele două femei abia au reușit să le audă.

— Nu… nu…

Jane s-a aplecat peste el ca să audă mai bine. Lily a rămas unde era, temându-se că Dominic va sări brusc la ea ca un șarpe. Îl puteau ucide mereu, mereu, însă el avea să învie de fiecare dată. Fără să moară.

„Răul nu moare niciodată."

Focul a licărit în balta de sânge, tot mai întinsă, de parcă și flăcările se țârâiau pe podea, ca o prelungire a infernului, avându-l ca izvor pe Dominic.

Tânărul a mișcat din nou buzele.

— Nu suntem…

— Spune, l-a îndemnat Jane. Spune-mi mie!

— Nu suntem… singurii.

— Cum? a exclamat Jane și l-a prins pe Dominic de umeri, scuturându-l cu putere. Cine mai este?

Dominic și-a dat ultima suflare. Încet, gura s-a deschis moale, iar trăsăturile de pe fața lui s-au înmuiat, de parcă ar fi fost din ceară topită. Jane a dat drumul cadavrului și s-a ridicat în picioare. Apoi a privit-o pe Lily.

— Ce a vrut să spună cu asta?

Lily s-a uitat la ochii goi ai lui Dominic, la fața lipsită de viață.

— Ne-a spus că nu s-a terminat cu adevărat.

• TREIZECI ȘI OPT

Un plug de zăpadă își făcea loc pe drum, iar duduitul puternic al motorului răsuna în toată valea, ajungând până în vârful munților. Stând pe terasa acoperită de zăpadă a casei, Jane a urmărit înaintarea lentă a plugului de-a lungul drumului șerpuit, lăsând în urmă o potecă largă prin zăpada proaspăt căzută. Luând o gură de aer rece și înviorător, și-a ridicat fața spre soare, încercând să alunge și ultimele rămășițe de ceață din minte. După ce drumul va fi curățat, pe munte vor sosi o mulțime de vehicule oficiale: poliția statului, medicul legist, echipa de criminaliști. Trebuia să fie cu mintea trează, ca să poată răspunde la toate întrebările acestora.

Cu toate că nu deținea încă toate răspunsurile.

A bătut din picioare ca să se scuture de zăpadă, a deschis ușa glisantă și a intrat înapoi în casă.

Ceilalți supraviețuitori stăteau în jurul mesei din bucătărie. Cu toate că în încăperea mare, unde focul încă ardea, era mai cald, nimeni nu voia să plece din bucătărie. Nimeni nu voia să stea în aceeași încăpere cu cadavrele.

Maura a terminat de bandajat a doua oară rana lui Lily.

— Se pare că au fost afectate tendoanele flexoare. Cred că vei avea nevoie de o intervenție chirurgicală. În orice caz, de antibiotice nu vei scăpa, a zis ea, apoi s-a uitat la Jane. După ce vor curăța drumul, trebuie dusă urgent la spital.

— Nu mai durează mult, a spus Jane. Plugul a ajuns la jumătatea drumului. S-a așezat și a privit spre Lily. Sper că-ți dai seama, poliția îți va pune o sumedenie de întrebări. Multe.

— Pot aștepta până când primește îngrijire medicală.

— Da, desigur. Dar să știi, Lily, că va trebui să răspunzi în legătură cu cele întâmplate în noaptea trecută.

— Nu poți susține ce va spune ea? a întrebat Lily.

— N-am văzut totul, a zis Jane. Am dormit o bună parte din noapte.

— Slavă Cerului că nu ți-ai terminat vinul. Altfel, acum am

fi fost cenușă.

— Mă simt vinovat, a intervenit Sansone. N-ar fi trebuit să adorm deloc. Am greșit lăsând-o pe Edwina să-mi toarne vin.

Jane l-a privit încruntată pe Sansone.

— Cum adică, plănuiai să stai treaz toată noaptea?

— Mă gândisem că cineva trebuia să rămână treaz. Pentru orice eventualitate.

— Înseamnă că deja o suspectai pe Edwina?

— Nu, recunosc că nu, din păcate. Trebuie să înțelegeți că suntem foarte precauți când primim noi membri. Aceștia vin la noi doar cu recomandări din partea unor persoane pe care le cunoaștem foarte bine. Iar apoi facem și noi verificările necesare. În privința Edwinei nu am avut îndoieli, a zis el și s-a uitat la Lily. În tine nu am avut încredere.

— De ce tocmai Lily nu prezenta încredere? l-a întrebat Jane.

— În noaptea aceea, când s-a forțat fereastra dinspre grădină, am spus că stă întotdeauna încuiată, mai țineți minte?

— Da.

— Asta însemna că a deschis-o cineva dinăuntru, cineva care se afla în casa mea în acea noapte. Am presupus că Lily fusese aceea.

— Tot nu înțeleg, a spus Maura. Dacă aveți atâta grijă când primiți un nou membru, cum de v-ați putut înșela în privința Edwinei?

— Eu și Gottfried va trebui să descoperim cauza. Felul în care s-a infiltrat. Cum s-a plănuit și s-a executat acest lucru. Doar n-a apărut din senin la ușa noastră; a beneficiat de sprijin din partea cuiva care face parte din Clubul Mefisto, cineva care a făcut curățenie în trecutul ei, eliminând orice element care ne-ar fi putut trezi suspiciuni.

— Înainte de a muri, Dominic a rostit ceva, a zis Lily. „Nu suntem singurii.”

— Sunt convins că mai există și alții, replicat Sansone și s-a uitat spre Jane. Doamnă detectiv, chiar dacă nu vă dați seama, ducem un război. El se desfășoară de secole, iar noaptea

trecută s-a dat doar o luptă. Răul abia de-acum urmează.

Jane a clătinat din cap și a râs trist.

— Văd că iarăși vorbiți despre demoni.

— Eu cred în ei, a zis apăsat Lily. Știu că există în realitate.

Au auzit scrâșnetul lamei plugului pe pietrele din pavaj și zgomotul puternic al motorului. În cele din urmă, drumul fusese curățat, iar ei puteau coborî de pe munte, revenind astfel fiecare la viața lui. Maura, în brațele lui Daniel Brophy, care îi putea aduce speranță ori durere. Jane, înapoi la familie, unde-și putea relua eforturile de a face pace între mama și tatăl ei, acum dezbinați și învrăjbiți.

„Iar eu mă întorc la Gabriel, care mă așteaptă."

Jane s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră. Afară, soarele făcea zăpada de un alb neîntinat să strălucească. Cerul se limpezise, iar la acea oră probabil că drumurile fuseseră curățate și presărate cu nisip. Era o zi minunată pentru întoarcerea acasă. Ca să-și strângă în brațe copilul și să-l sărute. „Abia aștept să ajung la voi."

— Încă nu mă credeți, doamnă detectiv? a întrebat-o Sansone. Nu sunteți convinsă că suntem în plin război.

Jane a ridicat ochii spre cer și a zâmbit.

— Azi prefer pacea, a zis ea.

• TREIZECI ȘI NOUĂ

Norii întunecați păreau că se târăsc aproape de pământ, iar Lily a simțit miros de ninsoare când a ridicat privirea spre casa în care crescuse. Nu o vedea așa cum arăta în acea zi, o clădire părăsită și neglijată, cu veranda scufundându-se, cu acoperișul din șindrilă cenușie. Nu, o vedea așa cum fusese vara, cu flori de curpen alb cățărându-se pe garduri, cu briboi și cu flori roșii atârnând de streșini. L-a văzut pe fratele ei Teddy ieșind din casă, a auzit scârțâitul și pocnetul ușii cu plasă contra țânțarilor, apoi l-a zărit coborând în goană treptele verandei. A văzut-o de asemenea pe mama ei, făcând semn cu mâna și strigând: „Teddy, să nu întârzii la cină!" Apoi și-a văzut tatăl bronzat fluierând în timp ce, cu săpăliga în mână, traversa curtea, îndreptându-se spre straturile lui cu legume. Acelea erau zilele pe care voia să le țină minte, zilele dragi ei.

„Restul, tot ce s-a întâmplat de atunci încoace, trebuie să devină scrum."

— Sunteți sigură de ceea ce vreți să faceți, domnișoară Saul? a întrebat-o șeful echipei de pompieri.

Oamenii din echipa lui, în echipament complet, stăteau în așteptarea ordinului. Ceva mai jos, câteva persoane venite din oraș așteptau să participe la spectacol. Însă Lily și-a concentrat, atenția asupra lui Anthony Sansone și asupra lui Gottfried Baum. Avea încredere în ei, iar acum ei stăteau alături de ea, să asiste la exorcizarea demonilor ei.

S-a întors din nou spre casă. Mobilierul fusese scos și donat unor organizații caritabile. Cu excepția baloturilor de paie pe care pompierii le îngrămădiseră în dormitorul de la etaj, structura era golită cu totul pe dinăuntru.

— Domnișoară Saul? a mai întrebat-o o dată șeful pompierilor.

— Dați-i foc, a spus ea.

Bărbatul a dat semnalul, iar oamenii din echipa lui au

înaintat cu furtunuri și cu canistre pline cu kerosen amestecat cu motorină. Nu se întâmpla des să li se ofere o casă atât de mare care să fie sacrificată pentru antrenament, astfel că pompierii s-au apucat de treabă cu hotărâre, dornici să dea lupta cu flăcările. Pentru aplicație, ei aveau să mai potolească flăcările, pentru ca apoi să le întețească, după care să le controleze din nou, până când urmau să lase focul să-și ducă opera la bun sfârșit.

În timp ce fumul negru s-a înălțat spre cer, Lily s-a tras înapoi și a rămas între cei doi bărbați pe care ajunsese să-i considere mentorii ei, ba chiar părinți. Sansone și Baum nu au scos o vorbă, însă Lily l-a auzit pe Baum suspinând puternic atunci când la fereastra de la etaj au apărut primele flăcări și a simțit palma lui Sansone așezată pe umărul ei, pentru a o liniști. Nu avea nevoie de sprijin; stătea dreaptă, cu privirea ațintită asupra casei. Înăuntru, flăcările aveau să înghită scândurile podelelor încă pătate de sângele lui Peter Saul și aveau să devoreze zidurile care fuseseră pângărite de cruci lipsite de sfințenie. Asemenea locuri nu aveau dreptul să supraviețuiască. Un asemenea rău nu poate fi nicicând curățat, ci doar distrus.

În cele din urmă, pompierii s-au retras din apropierea casei ca să urmărească ultimul asalt al flăcărilor. Acestea au înghițit acoperișul, iar zăpada topită a sfârâit, transformată în aburi. Ghearele roșietice s-au întins prin ferestre și s-au cățărat de-a lungul șindrilei uscate ca iasca. Arșița i-a silit pe pompieri să se îndepărteze și mai mult, iar vâlvătăile au căpătat consistență și tărie, asemenea unor fiare care-și simt victoria aproape.

Lily s-a uitat spre inima acelui incendiu, care înghițea și ultimele rămășițe ale copilăriei, și a văzut, încadrat de flăcări, un singur moment din trecut. O seară de vară. Mama, tata și Teddy stând pe verandă, urmărind-o pe ea alergând prin iarbă și vânturând o plasă de fluturi. Și insecte zburătoare luminiscente, atât de multe, încât păreau o constelație de stele ce sclipeau în noapte. „Uite, sora ta a mai prins una!” spune mama ei, iar Teddy râde, întinzând borcanul în față pentru a-

și primi darul. Toți îi zâmbesc de peste ani, dintr-un loc în care flăcările nu pot ajunge deoarece se află în siguranță, în sufletul ei.

Apoi acoperișul s-a năruit, iar scânteile au zburat spre cer, moment în care Lily a auzit exclamațiile uimite ale oamenilor care asistaseră la acel incendiu și simțiseră câte ceva din emoțiile ei. Pe măsură ce flăcările s-au potolit, spectatorii din oraș au început să se scurgă în josul dealului, către mașini, pentru că atracția zilei se încheiase. Lily și cei doi prieteni ai ei au rămas, urmărind ultimele flăcări care erau stinse de pompieri și fumul ce se vălătucea din bârnele carbonizate. După ce molozul și resturile aveau să fie duse de acolo, Lily urma să planteze pomi. Cireși și meri. „Dar pe acest deal nu se va mai construi niciodată o casă."

A simțit o sărutare rece pe nas și, ridicând ochii, a văzut fulgi mari căzând alene din cer. Iată că venea și binecuvântarea supremă, sacră și purificatoare.

— Lily, putem pleca? a întrebat-o Baum.

— Da. Sunt gata, a zis ea zâmbind, apoi s-a întors să-i urmeze.

Cei trei vânători de demoni au pornit în josul dealului.

• POSTFAȚĂ

Întrucât am studiat antropologia la Stanford University, am fost mereu fascinată de miturile lumii antice. Îmi place să cred că există o fărâmă de adevăr în istorisirile ce ne-au fost transmise de-a lungul veacurilor. Cețurile timpului au mai modificat unele amănunte, dar până și cea mai neverosimilă poveste sigur a pornit de la evenimente și persoane reale.

În urmă cu câțiva ani, frunzărind câteva cărți într-o librărie din Oxford, Anglia, am dat peste un exemplar al *Cărții lui Enoh,* în traducerea lui R.H. Charles, și nu m-am putut abține să nu o cumpăr. Cartea lui Enoh este un text antic, cunoscut cu două secole înainte de nașterea lui Isus Hristos. Deși cuprinde istoria unui patriarh al Vechiului Testament, Enoh, stră-străbunicul lui Noe, cartea a fost eliminată din scriptura ebraică și discreditată ca apocrifă de către primii părinți creștini. A dispărut din istorie, iar vreme de secole textul a fost considerat definitiv pierdut.

Însă el nu se pierduse. Ascuns în diferite locuri secrete, *Cartea lui Enoh* a supraviețuit. Pe la 1700, în Etiopia s-au descoperit exemplare ale textului, traduse din greacă. Iar în 1947, într-o peșteră de pe țărmul nordic al Mării Moarte, un păstor beduin a făcut o descoperire uimitoare: vase conținând manuscrise antice. Din complexul de peșteri de acolo au apărut șapte fragmente din *Cartea lui Enoh,* scrise în aramaică.

În paginile acestui text de mult pierdut se găsește un mister care continuă să-i uimească pe savanți. Este vorba despre povestea veghetorilor, îngeri căzuți care au avut legături intime cu femei din rasa umană, dând naștere unei rase păgâne care avea să aducă mereu nenorociri asupra umanității:

> *Spiritele rele au ieșit din trupurile lor; fiindcă ei sunt născuți din bărbat și din sfinții veghetori este începutul și originea lor dintru început; aceștia vor fi*

spiritele rele de pe pământ, și atunci spirite rele se vor chema.

Aceste creaturi de rasă amestecată, cunoscute și sub numele de nefilimi, mai apar într-un text antic, *Cartea Jubileelor*. Și în această scriere ei sunt descriși drept răi și malefici. Potrivit acestei cărți, nefilimii au fost distruși pe vremea lui Noe, dar Dumnezeu a îngăduit ca o zecime dintre aceștia să supraviețuiască drept supuși ai Satanei. Prin neamul lor, răul va continua să afecteze pământul.

Așadar, femeile care se împerecheau cu îngeri dădeau naștere unor monștri hibrizi? Aceasta este cu adevărat o poveste extraordinară, iar unii savanți, cunoscători ai Bibliei, sugerează pe drept cuvânt că aceste împerecheri au fost, în realitate, amestecuri interzise între diferite triburi. „Îngerii" erau bărbați din spița superioară a lui Set, iar femeile proveneau din triburi mai puțin importante, născute din neamul lui Cain.

Cu toate acestea, ca romancier, m-am gândit, în mod firesc: „Dar dacă povestea veghetorilor nu e doar o alegorie, ci istorie? Dacă acești nefilimi erau reali, iar descendenții lor se află încă printre noi, producând haos?"

În întreaga istorie a omenirii, anumiți oameni au comis fapte de o cruzime atât de îngrozitoare, încât ne întrebăm dacă aceștia sunt cu adevărat membri ai rasei umane ori dacă nu reprezintă cumva o subspecie violentă, animată de nevoi și de instincte diferite de ale noastre. Dacă e să dăm crezare celor scrise în *Cartea lui Enoh* și în *Cartea Jubileelor,* atunci faptele unor monștri care au ucis oameni, precum Pol Pot și Vlad Țepeș, pot fi explicate. Nefilimii coexistă, pur și simplu, ca prădători invizibili, în rândul celorlalți, care constituie prăzi. Iar când apare prilejul, când societatea se descompune în vreme de război ori de tulburări civile, când forțele care apără legea nu ne pot asigura pacea, acești prădători ies la atac.

Abia atunci descoperim cine sunt ei cu adevărat.

Răul nu se explică prea lesne. În prezent, la mai bine de

două mii de ani după scrierea *Cărții lui Enoh,* nu am reușit să înțelegem mai bine de ce există răul. Știm doar că el există.

virtual-project.eu

Rizzoli & Isles
6

CLUBUL MEFISTO

TESS GERRITSEN

Peccavi - Expresia în latină a fost scrisă cu sânge la scena unei crime brutale: „Am păcătuit”. Este un Crăciun sinistru pentru medicul legist Maura Isles și pentru detectivul Jane Rizzoli, care face rapid legatura între victimă și controversatul psihiatru Joyce O'Donnell, membru al unei cabale sinistre numite Clubul Mefisto. La Club, acoliții se dedică analizei răului: Poate fi acesta explicat de știință? Are o prezență fizică? Demonii au venit pe Pământ? Pe baza unor date istorice întunecate și a unui simbolism religios misterios, membrii Clubului Mefisto doresc să dovedească o teorie uimitoare: că însuși Satan se află printre noi. Cadavrul găsit demonstrează, într-adevăr, că cineva sau ceva a ieșit la vânătoare în oraș. Curând, membrii clubului încep să se teamă chiar de subiectul studiului lor. Oare acest ucigaș maniac este unul dintre ei sau au invocat, fără să vrea, o entitate malefică din întuneric?

{1} Evanghelia după Luca, 2:10.

{2} Evanghelia după Luca, 2:12.

{3} National Crime Information Center – sistem informatic al FBI-ului, cuprinzând date privind caziere, bunuri furate, persoane date dispărute, la care au acces autoritățile federale, statale și alte agenții guvernamentale. (n.tr.).

{4} *Eye of the Needle,* roman de Ken Follett, publicat în 1978. (n.tr.).

{5} Un cântec pentru copii, compus de Marion Sinclair în 1920, inspirat de pescărușul albastru, o pasăre tipică pentru Australia. (n.tr.).

{6} Violent Criminal Apprehension Program – Programul de Identificare a Criminalilor Violenți este o baza de date organizata de FBI pentru a facilita cooperarea, comunicarea și coordonarea organelor legii pentru prinderea criminalilor violenți și a celor în serie. (n.tr.).

{7} În franceză, în original: „Nebunie în doi”.

{8} Din păcate, la traducere, nu se poate păstra sensul inițial al textului. (n.tr.).

{9} Mare succes din 1983 al grupului Bee Gees, lansat pe discul „Saturday Night Fever”, vândut în peste 30 de milioane de exemplare. (n.tr.).

{10} În original, *If you have it, flaunt it,* titlul unui cântec din dublul album „Once Upon a Time” (1977) al cântăreței Donna Summer. (n.tr.).